ΘΗΛΥΤΥΠΟΣ

Σιο χάνια φοι Κάιτσιαν

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

'Αλληλογραφεί τώρα με τον Κερκυραίο της κι' άνυπομονεί να τον δη στην 'Αθήνα...

Η μελαγχολία της εποχής

ΣΕ ΜΕΣΗ αστική οικογένεια άνηκει η κοπέλλα, πού γράφει. Αύστηρά τα ήθη. 'Αντιλήψεις πού δέν συντονίζονται μέ τό πνεύμα της έποχής. Εύπορος ό πατέρας, δέν θέλησε όμως νά στείλη την κόρη του πέρα άπό τό γυμνάσιο. «Καί τόσα πού έμαθε, πολλά είναι». 'Ακολουθεί την παλιά άρχή, πού θεωρεί τά πολλά γράμματα περιττό καί επικίνδυνο φορτίο γιά την γυναίκα.

'Άλλωστε — ή σκέψι τού πατέρα — δέν έχει άνάγκη τό κορίτσι του νά έργασθή, ώστε νά τής είναι άπαραίτητες οί άνώτερες σπουδές. 'Η περιουσία πού θά τής άφήση είναι άρκετή καί γι' αύτήν καί γιά τά παιδιά πού θ' άποκτήση. Έπειτα, είναι κι' ό γάμος. Δέν πρόκειται νά τή δώση σέ κανένα άπένταρο. Εύπορος, άφού τόν Ιδιο, θά είναι καί ό σύζυγος πού τής προορίζει.

'Αρκετά λοιπόν τά όσα έμαθε. 'Από δώ καί πέρα έπάγγελμά της τά οίκιακά. Κοινώς πλήξι. Προτιμά ό πατέρας νά ξέρη ότι ή κόρη του μένει στήν οίκιακή στέγη της παρά σέ γραφεία, όπου περιστοιχίζεται άπό ένα σωρό πειρασμούς. Στό σπίτι του είναι πιό εύκολο νά την παρακολουθή. Ξέρει τίς κινήσεις της: Τό σινεμά, ή έπίσκεψι, τό κομμωτήριο, τά γνωστά σπίτια.

Δίνοντας την εικόνα αύτή τό κορίτσι, δέν θέλει νά μάς άφήση καί μέ την έντύπωσι ότι είναι κανένας τυραννικός καί άπολίτιστος τύπος ό πατέρας της. Μέ στοργή καί σεβασμό έκφράζεται γι' αύτόν. 'Η συντηρητικότητά του δέν φθάνει τά όρια της ύπερβολής. 'Άνθρωπος τού μέτρου, τό μέτρο έπιβάλλει στή ζωή των παιδιών του. Καμμιά ύπερβολή. "Ερχονται μάλιστα καί περίοδοι πού ό έλεγχος χαλαρώνεται, τόσο ώστε σχεδόν νά μή ύπάρχη. Οπως ή περίοδος τού καλοκαιριού.

Αύτό είναι τό κεντρικό θέμα της σημερινής έπιστολογράφου μας. 'Αποχαιρετισμός στό καλοκαίρι. Σ' αύτό στρέφεται ή σκέψι της τώρα πού διανύει τίς μέρες τού φθινοπώρου. Μιά μελαγχολία στήν κάθε της λέξι... Σά νά έχη έμποτισθή άπό τή μελαγχολία της έποχής. Γαλήνιο, εύγενικό, γεμάτο όμορφιά, άθρότητα, άπαλότητα είναι τό φθινόπωρο. 'Αλλά καί ξένο πρός την Ιδιοσυγκρασία της.

'Η δίκη της ζωή άρχιζει την άνοιξι καί τελειώνει τό καλοκαίρι. Τό φθινόπωρο πού προλογίζει τό χειμώνα, προλογίζει καί τή θλίψι της. Μέ τό γνωστό τίτλο τού μυθιστορήματος της νεαρής Γαλλίδας συγγραφέως χαιρετίζει κάθε πρωί τή φθινοπωρινή ήμέρας της: («Καλημέρα θλίψι»). Θλίβεται όπως θλίβεται κανείς τή στιγμή πού χωρίζεται άπό πρόσωπα καί πράγματα, τά όποία περιβάλλει μέ την άγάπη του. Δέν είναι ό σπαραγμός. Είναι ή μελαγχολία. Γαλήνια σάν την έποχή πού διανύουμε.

Οι μήνες πού πέρασαν ήταν μήνες άγαλλιάσεως. Τρεῖς μήνες ξεγνοιασιάς. Στήν Κέρκυρα ό παραθερισμός της. Ελάχιστο χρονικό διάστημα έμεινε μαζί τους ό μπαμπάς. 'Αλλά καί όταν ήταν δέν είχε την άξίωσι άπό την κόρη του ν' άκολουθή τό ώράριο της 'Αθήνας. Πολύ πιό έλεύθερη στήν κυκλοφορία της. Τό καλοκαίρι χαλαρώνει τίς αύστηρότητες. Όταν δέ έπαιρνε τό άεροπλάνο καί άπομακρυνόταν ό πατέρας άπό την οίκογένειά του, γιά ν' άφήση μόνη τή σύζυγο μέ τό νεώτερο άδελφό καί τίς δυό κόρες, τότε ή έλευθερία ήταν άπόλυτη. Κατά είκοσι χρόνια πιό νέα άπό τον άντρα της ή μαμά. Βρισκόταν πιό κοντά στή νοοτροπία των κοριτσιών. Έπειτα, έχει τόση έμπιστοσύνη στή σοβαρότητά τους. Ξέροντας ότι θά περιοριστούν νά κάνουν χρήσι καί όχι κατάχρησι της έλευθερίας τους, λασκάριζε τά σκοινιά.

Πόσες φορές πού συνώδευε πότε τή μιά καί πότε την άλλη της κόρη. 'Η δέ συνοδεία δέν είχε την έννοια τού ελέγχου. Πήγαινε μαζί τους μάλλον γιά συντροφιά, γιά νά θυμηθή κι' αύτή τούς χρόνους της πρώτης νεότητός της, άπό την όποία δέν άπεχει καί πολύ.

Συνήθως όμως τό κορίτσι έβγαινε μόνο. Μέ τά πρόσωπα πού γνώριζε στήν 'Αθήνα. Μέ νέα πρόσωπα, κορίτσια καί άγόρια της Κέρκυρας. Είναι τόσο ύψηλό τό έπίπεδο τού πολιτισμού καί της άγωγής τους, ώστε δέν τους ένοιωθε ύποδεέστερους της. Συνά, μάλιστα, της δίνόταν άφορμή νά τούς άναγνωρίση καί ύπεροχή. Οί τρόποι, ό εύρωπαϊσμός στίς έκδηλώσεις — ένας εύρωπαϊσμός πού περιβάλλει έλληνικώτατη ψυχή — ή μουσικότητα της φωνής, ή ένημέρωσί τους πάνω στά πνευματικά καί καλλιτεχνικά θέματα, ή καλή συμπεριφορά, τό «σαβουάρ βιβρ» στά σπίτια πού τή δέχονταν, την άφηναν νά νοιώθη ότι βρίσκεται πέρα άπό τό Βαλκανικό μας κλίμα.

Κι' έκείνη ή φύσι... Μιά φύσι πού έναρμονίζεται μέ τούς άνθρώπους, άνθρωποι πού συμπληρώνουν τή φύσι τους. Προσθέστε σ' αύτά καί την άπόλυτη έλευθερία της. 'Ο Παράδεισος.

Τόν χαιράτον άπό τή μιά νύχτα ώς την άλλην. 'Εκδρομές, περίπατοι χορεί... Εύκαιρίες νά άναστρέφεται μέ τίς Γαλλιδούλες καί τούς Γάλλους, πού είναι σκορπισμένοι στίς κατασκηνώσεις καί στήν εύρωπαϊκότητα τής Κέρκυρας προσθέτουν τό δικό τους παρισινό χρώμα.

Παραυθένια ζωή της φαίνεται τώρα πού την άναπολεί στό φθινοπωρινό άθηναϊκό της σπίτι. Τί νά πρωτοθυμηθή; Τό Κανόνι, όπου καθισμένη μόνη 'Αχίλλειο όπου άπλώνεται ή σκιά της θλιμμένης Αύτοκράτειρας; Τά φιόρδ της Παλιοκαστρίτσας; Τή Σπινιάδα, τό μουράγιο, τίς γραφικές ρούγες μέ τά πρόσχαρα κεφάλια στά παράθυρα καί στά καμπύλες τους, τράχηλοι άρμυρισμένοι άπό τό κύμα τού 'Ιονίου, μέ τά λαμπυρίζοντα κάτω μάτιζαν οί σταγόνες της θάλασσας.

Θυσικά καί οί άλλοι, οί κακόσχημοι, οί πληθωρικοί, οί λειψοί, οί λιπαροί οί όστεώδεις οί ήλικιωμένοι πού νεάζουν ή πού τό πῆραν άπόφασι καί σέρνουν μέ δύσκολία τό βάρος τους, οί κοφτιαγμένοι, τα δέρματα μέ τίς φακίδες, τά κακέκτυπα των έκδόσεων τού Δημιουργού... Όλα μαζί, όμορφιές, άσχημιες, μετριότητες οχημάτιζαν τή διασκεδαστική ποικιλία της πλάς στήν όποία άφιέρωνε τρεῖς καί τεσσερις ὥρες.

Γρήγορα πού κυλοῦσε ό χρόνος καί ή μιά μέρα διαζόταν άνησυχή. Τίποτα τό όδυνηρό. Δέν είναι ό κεραυνοβόλος έρως, πού άλλοτε άνοίγει την πύλη της. Έδῶ, καί άλλοτε τή θύρα της κολάσεως. Μιά έρωτική φιλία. Δέν έφθασε τό ὕψος τού πάθους. Έχει όμως άρκετή έντασι γιά νά κατέχεται άκόμα ή κόρη άπό την άνάμνησι τού άγοριού πού τή συντρόφεψε. Αλληλογραφεί τώρα μέ τον Κερκυραίο της καί άνυπομονεί νά τον δη στην 'Αθήνα.

'Αναλογίζεται άκόμα τίς νύχτες τού παραθερισμού της. Οί κιθάρες καί οί περίπατητικές όρχήστρες πού περνούσαν έξω άπό τό σπίτι της. Οί καντάδες κάτω άπό τό παρεϋδιμο. Καί είναι ξεχειλισμένες άπό μελαγχολία.

Αύτό είναι όλο. Θέμα χωρίς θέμα, δίχως κανένα περιστατικό πού παρουσιάζει συνήθως στόν άναγνώστη αύτή ή σελίδα. Μιά ψυχική κατάστασι. Μήπως όμως δέν έχει καί αύτή τή δικαίωματα στην προσοχή μας; Μιάς κοπέλλας ή έπιστολή. Πολλές έκατοντάδες βάθαναν την ύπογραφή τους. 'Η μελαγχολία της έποχής. Δέν πρόκειται θέβαια γιά κανένα συγκλονιστικό δράμα. Ούτε κάν δράμα. Μιά περαστική έπιδημία πού προσβάλλει όλες όσες έπιστρέφουν άπό την έξοχή τους. Ζεστή, θέβαια, ή οίκογενειακή έστία. Αίσθάνεσαι μιά ίκανοποίησι όταν ξαναγυρίζης στή γωνιά σου, στήν οίκιακή τάξι καί παίρνεις πάλι έπαφή μέ τίς συνηθείες σου.

Χρειάζεται όμως κάποιο χρονικό διάστημα γιά την προσαρμογή. Καθένας άναλόγως πρός τίς άτομικές του συνθῆκες. Μελαγχολία στούς έργαζομένους πού έλπζαν οί μέρες τής άδειας τους. Δέν είναι εύχάριστο στήν κοπέλλα πού θά πιάση δουλειά καί θά σκύψη στή γραφομηχανή, περιμένοντας έπί έννεα μῆνες τό δωδέκατο πού θά τής άνοίξη πάλι την πόρτα τής φυγῆς.

Ούτε γιά την άλλη, την μή έργαζομένη είναι εύχάριστο τό τέλος τής έποχῆς. Δέν πρόκειται νά θεθῆ αύτή στό μαγγανοπήγαδο τού έπαγγέλματος.

Μελαγχολεί όμως κι' αύτή, ιδίως όταν άνήκη σέ μικροαστική οίκογένεια πού άγρυπνεί στήν παρακολούθησι των κινήσεών της. Θλιμμένη άποχαιρετά τό καλοκαίρι της. Περνούσαν τόσο ξέγνοιαστα οί μέρες της, ήταν τόσο έλεύθερη στή διάθεσί του καιροῦ της. Κι' έπειτα, είναι καί τά αίσθηματάκια αύτά πού γεννιούνται κάτω άπό τ' άσήμια τού φεγγαριού, μέ την ύπόκρουσι τού κύματος, μέ τό άρωμα των λουλουδιῶν...

Τό εἰδύλλιο πού άφήνεις στήν πόλι όταν φεύγης γιά την έξοχή, ξέρεις ότι θά τό ξαναβρῆς σ' ένα, δυό τό πολύ μῆνες. Τό εἰδύλλιο τῆς έξοχῆς τό άφήνεις γιά ένα χρόνο καί δέν είναι καθόλου βέβαιο άν τό προσεχές καλοκαίρι τον Ιδιο τόπο θά προτιμήση ό πατέρας γιά τον παραθερισμό τῆς οἰκογενείας του.

Είπαμε, τίποτα τό τρομερό. Θλίψι σέ τόνο έλάσσονα. Μιά ὅμως πού είναι κι' αύτή στό ρυθμό τῆς ζωῆς, την καταγράφουμε στό σημειωματάριό μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

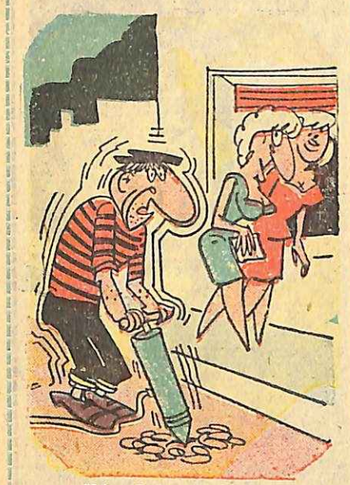

— Νά, αὐτὸς εἶναι ποὺ σοῦ λέω, Ζωζώ μου, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ μὲ βλέπει τρέμει ἀπὸ συγκίνησι!

— Ἐδῶ Ραδιοφωνικὸς σταθμός... Θὰ σᾶς μεταδώσουμε «Ὅ,τι ἐπιθυμοῦν οἱ ἀκροαταί...».

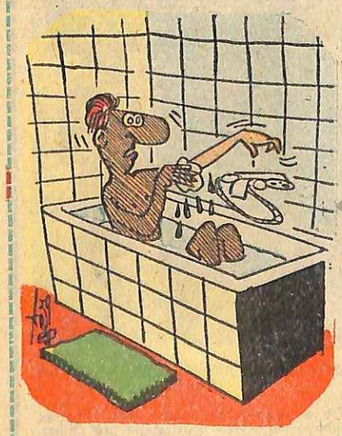

— Φτοῦ νὰ πάρη ἡ ὀργή! Κι' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι εἶχα μαυρίσει ἀπὸ τὰ μπάνια!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

ΑΛΛΕΡΓΙΑΣ τό... άνάγνωσμα. 'Αλλεργία, ώς γνωστόν, είναι ή δερματική έκδήλωσις — πρηξίματα, κοκκινίσματα, έξανθήματα κλπ. — της διαμαρτυρίας τού όργανισμού, γιά κάποια ούσία πού δέν την άφομοιώνει. 'Η δέ άλλεργία, μέ την όποίαν ήσχολήθη καί ό συνεργάτης μας κ. Παπαδούκας σέ δυό ("Ιστορίες της ζωῆς") παρμένες έκ τού... φυσικού—έχει προσλάβει μορφή μεγάλης έκτάσεως, πρός μεγίστην χαράν των δερματολόγων. Θεραπείες καί φάρμακα πολλά, άλλά όχι πάντοτε άποτελεσματικά. 'Οπότε οί γιατροί συνιστοῦν άλλαγήν κλι-

ματος. Αύτή ή άλλαγή κλίματος συχνά έχει θεραπευτικές ένέργειες καταπληκτικής ταχύτητος. Κάποτε καί έντός είκοσιτετραώρου. Μέ μιά διαφορά: "Οτι ό πάσχων, ό όποίος έπιθάλλεται ν' άλλάξη έντελώς περιβάλλον, πρέπει νά πάη μόνος του, διακόπτων πάσαν έπαφήν μέ τον... παλαιόν κόσμον. Γνωστός 'Αθηναίος, λοιπόν, έπιμόνως άλλεργικός, άκολουθήσε τή συστασι τού γιατροῦ του καί πῆγε σ' ένα πολύ μακρυνό μέρος, έγκαταλείψας έν 'Αθήναις τή σύζυγο. Καί έπανῆλθε μετά δεκαπενθήμερον τελείως άποκατεστημένος. Διηγείτο, λοιπόν, τά καθέκαστα σέ κάποιο φίλο του, ό όποίος τον ρώτησε:

— Ζῆστε μόνος, αἰ;

— Μόνος. 'Έτσι μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Καί βλέπεις ὅτι ἡ ἀλλαγὴ κλίματος μοῦ πέρασε τὴν ἀλλεργία.

— Δὲ φοβᾶσαι μήπως σοῦ ἐπανέλθη;

'Ο πρώην άλλεργικός τον κύτταξε κάπως παραξενεμένος καί του είπε έμπιστευτικώς:

— 'Εκεῖνο ποὺ φοβᾶμαι εἶναι μήπως... δὲν ἐπανέλθη τώρα ποὺ βρῆκα τὸ φάρμακο. Μὰ ἀλλεργιοῦλα κάθε καλοκαίρι, εἶναι ὅ,τι μοῦ... χρειάζεται!

'Ας τού εύχηθοῦμε, λοιπόν, καί... τού χρόνου!

★

Σ ΕΚεντρικό άθηναϊκό βιβλιοπωλείο είσέρχεται βιαστική μιά κυρία μαλλον νέα, μαλλον ώραία καί μέ ύφος μοντέρνας γυναίκας.

— 'Εχετε κανέναν ὁδηγὸ μαγειρικῆς; ἐρωτᾶ.

— Βεβαίως, κυρία μου, ἀπαντᾶ ὁ βιβλιοπώλης καί τῆς παρουσιάζει δυό-τρία θιβλία ἀσχολούμενα μὲ τὸ ὀρεκτικὸ αὐτὸ θέμα. Κυττάξτε ποιὸ σᾶς ἀρέσει.

'Αλλὰ ἡ κυρία σπεύδει νὰ ἐξηγηθῆ:

— Δῶστε μου ἐκεῖνο ποὺ νομίζετε σεῖς καλύτερο. 'Εγὼ δὲν ἀγαπάτε μὲ τὴ μαγειρική. Τὸ θέλω γιὰ τὸν ἄντρα μου. Συνήθως... ἐκεῖνος μαγειρεύει!

★

ΜΙΑ ἐνδιαφέρουσα διασκέδασις γιὰ τοὺς ἀργοσχόλους, εἶναι ἡ παρακολούθησι τῶν συνεδριάσεων τοῦ Πταισματοδικείου, ὅπου διακόζονται τὰ μικροαδικήματα. 'Εκεῖ ἀκούει κανεὶς διασκεδαστικὰ πράγματα. 'Ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον δὲ ἔχει ἡ φιλότιμη προσπάθεια τῶν μωλίμως ἐγκατεστημένων ἐκεῖ δικηγόρων, νὰ πείσουν τοὺς προσκομιζομένους ὅτι ἔχουν ἀνάγκην συνηγόρου.

ΕΤΟΣ ΚΒ—ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1959—ΑΡ. 1090

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

ΠΟΛΙΣΜΑΝ, λοιπόν, ὠδήγησε συμπαθῆ καί μεσήλικα τύπον μικροπωλητῶν, ἀρμενικῆς καταγωγῆς. Τὸν ἐπλησίασε ἕνας πταισματοδικηγόρος. Τὸν ξεμονάχιασε στὴ γωνιὰ καὶ ἐπὶ μισὴ ὥρα τὸν ἔψελνε. 'Επρόκειτο περὶ ἐμπιστευτικῆς... ἀγορεύσεως στὸ αὐτὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀκατασχέτου δέ. Τέλος τὸν ἔπεισε καὶ ὁ δικηγόρος ἀνέλαβε τὴν «ὑπόθεσι».

Καὶ ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς δίκης.

— Τί ἔκανε αὐτός; ρωτᾶ ὁ πταισματοδίκης.

— "Ηταν ἐγκατεστημένος σὲ μέρος ἀπηγορευμένο.

Κάτι ψιθύρισε ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ πταισματοδίκης ἔδωσε τὸν λόγον στὸ δικηγόρο.

— 'Ο κ. συνήγορος;

Καὶ ὁ λαλίστατος κ. συνήγορος, δὲν ἔβγαλε λέξι. "Ολη τὴν ἀγόρευσί του τὴν περιώρισε σ' ἕνα ἀξιολύπητο σήκωμα τῶν ὤμων, κι' ἕνα τέντωμα τῶν χειρῶν. Ὡς

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανέ

εἶδος σιωπηλῆς ἱκεσίας εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τοῦ δικαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε 48ωρον κράτησιν. Καὶ τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ 'Αρμένιος μικροπωλητής, ὁ ὁποῖος ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν... ρήτορα συνηγόρο του.

— Μίαν ὥραν, μπέ, μοῦ ζάλιζες τ' αὐτιὰ μὲ τὸ ψι-ψι-ψι, τώρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πῆς μίαν κουβέντα, κατάπιες τὴν γλῶσσαν σου;

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὅλη ἡ ρητορικὴ δεινότης τοῦ δικηγόρου εἶχεν ἐξαντληθῆ πρὸ τῆς... συνεδριάσεως.

Η ΣΚΗΝΗ κάτω ἀπὸ τὴ... σκηνὴ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου, ὅπου παίζεται ἐπιθε-

ώρησις, μὲ ὅλα τὰ... θεαματικὰ προσόντα της: Τὴν ἀφθονία τολμηρῶν καὶ σκανδαλιστικῶν ἐμφανίσεων πρωταγωνιστριῶν, δευτεραγωνιστριῶν καὶ μπαλλέτων, τὶς ὁποῖες ἀπολαμβάνουν οἱ ἄρρενες θεαταί, ἀναστενάζοντες.. ἐνδομύχως. Σὲ δυὸ θέσεις, λοιπόν, τῆς πλατείας κάθεται ζεῦγος μεσοκόπων συμβίων. 'Εκεῖνος, ἀδύνατος καὶ μαζεμένος, μὲ γυαλιὰ ποὺ ἀναπαύονται στὴ μακρουλὴ μύτη του. 'Εκεῖνη, τύπος βλοσυρὸς συζύγου, μᾶλλον ὀγκώδης τὴν ἐμφάνιση. 'Εμπρός, ἀπὸ τὸ σύζυγο ἔτυχε νὰ καθίση ἕνας χοντρὸς θεατὴς μὲ πλάτες εὐρυτάτων διαστάσεων καὶ μιὰ κεφάλα ἀναλόγου μεγέθους. 'Ο σπιθὲν τύπος ματαίως προσπαθεῖ ν' ἀπολαύση διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἐπὶ σκηνῆς τεκταινόμενα. 'Η πλάτη καὶ ἰδίως ἡ κεφάλα τοῦ ἐμπροσθεν, τοῦ κρύβει ἐντελῶς τὴ θεα. "Οπου, σὲ μιὰ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει βγῆ στὴ σκηνὴ τὸ μπαλλέτο μὲ περιβολὴν σχεδὸν ...Εὔας, σκύβει ὁ ταλαίπωρος καὶ ἀπευθύνει εὐγενέστατα στὸν κεφάλα:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε...

"Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη...

— Τί;

— Νὰ κάνετε τὸ κεφάλι σας λίγο πιὸ ἀριστερά, γιατί ζέρετε δὲν βλέπω καθόλου!

Αὐτοστιγμεὶ ὅμως, ἐπεμβαίνει ἡ σύζυγος, ἡ ὁποία ἀκουσε τὸ αἴτημα:

— "Οχι, κύριε. Καλὰ εἴσαστε ἔτσι.

— Μὰ δὲν βλέπω, Εὐτέρπη, διαμαρτύρεται ἐκεῖνος.

— Καλύτερα. 'Εκεῖνο ποὺ βλέπεις εἶναι ἀρκετό. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἰδῆς περισσότερα, παραλυμένε!

Καὶ ὁ δυστυχὴς... συζυγικὸς ὑπέκυψε, μαζεύτηκε στὴ θέσι του καὶ περιωρίστηκε νὰ κυττάζη τὴν... κεφάλα τοῦ ἐμπροσθέν του.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΚΑΘΑΡΕΣ

Κατάπληκτοι μαθαίνουνε χιλιάδες συμπολίται.
πὼς κι' ἄλλη ἐπιδάρυνσις, αἰσίως, ἀπειλεῖται,
διότι, λέει, ὁ Δῆμος μας ἀμέτ τὼκει βάλει
τὰ τέλη καθαριότητος νὰ μᾶς τ' αὐξήση πάλι!

★

Μ' αὐτή, λοιπόν, τὴν αὔξησι, τὴν μέχρι ὑπερβολῆς,
δικαίως ἐξαγίσταται ὁ κόσμος ὁ πολύς,
διότι καθαριότητα στοὺς δρόμους του δὲν βλέπει
καὶ μόνον... καθαρίζεται ἡ ὄλλα του ἡ τσέπη!

Γ. Θ—ς

Τά δράματα ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΙ ΝΟΤΕΣ ΤΗΣ «ΧΑΜΕΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

Καθισμένος μπροστά στό πιάνο, ό γνωστός συνθέτης Μαρσέλ Βερνάντ τελείωνε τήν ενορχήστρωσι ένός καινούργιου έργου του, όταν μιά καμαριέρα τού άνάγγειλε:

—Ή κυρία!... Έρχεται νά μάθη νέα γιά τήν Άννέτ.

—Ά, ναί... Ας περάση! είπε ό Μαρσέλ.

Μιά νέα γυναίκα μπήκε στό δωμάτιο. Ήταν δροσερή, όμορφη, ζωηρή, κουκλίστικα ντυμένη. Ό Βερνάντ τήν κύτταζε γοητευμένος.

«Ποτέ δέν ήταν τόσο όμορφη! συλλογίστηκε. Τής έκανε καλό τό διαζύγιο!»

Κι' ένοιωσε κάποια συγκίνησι στή σκέψι πώς ή γυναίκα αύτή, άφού ήταν όκτώ χρόνια δική του, τώρα είχε γίνει μιά ξένη γι' αύτόν... Μά όχι έντελώς ξένη. Τούς ένωνε άκόμα ένας δεσμός: τό παιδί τους, ή Άννέτ, πού έμενε έξη μήνες μέ τόν ένα κι' έξη μέ τόν άλλο. Τώρα ή μικρή ήταν άδιάθετη, στό κρεβάτι, κι' είχε ζητήσει νά δή τή μητέρα της.

—Τί κάνει ή Άννέτ; ρώτησε μέ λαχτάρα ή μητέρα μόλις μπήκε.

—Ήσύχασε, δέν είναι τίποτα σοβαρό...Πήγαινε στήν κάμαρά της. Σέ περιμένει...

Έξακολουθούσαν νά μιλούν στόν ένικό, άπλά, μ' όλο πού είχαν χωρίσει.

Όταν έμειναν μόνος, ό συνθέτης προσπάθησε νά ξαναρχίση τή δουλειά του. Μά δέ μπόρεσε. Ένοιωθε τόν έαυτό του στενοχωρημένο, άνήσυχο, κακόκεφο...

Άναψε ένα τσιγάρο καί βυθίστηκε σέ ρεμβασμούς. Συλλογιζόταν τήν περασμένη ζωή του, τό σπίτι του πού είχε χαλάσει, λιγάκι έξ αίτίας του... Γιατί, ένώ στις άρχές ήταν ένας τρυφερός κι' άφοσιωμένος σύζυγος, γρήγορα έγινε άδιάφορος, άπιστος καί τόσο έπιπόλαιος, πού κατάντησε νά κουράση τήν άγάπη καί τήν ύπομονετική έπιείκεια τής γυναίκας του. Τότε έκείνη ζήτησε τήν εύτυχία κοντά σ' άλλον άντρα, πού τήν άγαποῦσε άληθινά, παράφορα, καί πού ήθελε νά τήν παντρευτή!... Ώστόσο αύτή δίσταζε άκόμα, ύστερα άπό δυό καί πλέον χρόνια, γιατί φοβότανε καμμιά δεύτερη άπογοήτευσι. Προτιμοῦσε νά μένη έλεύθερη, ν' άγαπάη καί νά τήν άγαπάνε.

Τάξερε όλ' αύτά ό Βερνάντ, γιατί παρακολουθοῦσε τή ζωή τής Νινέτ, τής πρώην γυναίκας του, καί τήν έβλεπε κάπου-κάπου έξ αίτίας τοῦ παιδιοῦ τους. Μά δέν είχε νοιώσει ὡς έκείνη τή μέρα καμμιά πικρία. Χαιρότανε μάλιστα στή σκέψι πώς ό Νινέτ είχε βρῆ άλλού τήν εύτυχία πού δέν ήξερε αύτός νά τής δώση...

Γιατί λοιπόν σήμερα, βλέποντάς την τόσο δροσερή, γελαστή κι' εύτυχισμένη, είχε νοιώσει κάτι σάν σουβλισμα στήν καρδιά;...

Στράφηκε πάλι στό πιάνο του, σάν νά ζητοῦσε παρηγοριά άπό κείνο...

Στό μεταξύ, ή Νινέτ ξαναβγήκε άπ' τήν κάμαρα τής άρρωστης. Δέ θέλησε ώστόσο νά διακόψη τήν προσπάθεια τοῦ συνθέτη. Κάθησε άθόρυβα, περιμένοντάς τον νά τελειώση.

Έκείνος τήν άντελήφθη ξαφνικά καί γύρισε τό κεφάλι του.

—Ναί, δέν έχει τίποτα ή μικρούλα, τοῦ είπε ή μητέρα άνακουφισμένη. Έπαιζε, γέλασε μαζί μου...

Άπλωσε τό χέρι της γιά ν' άποχαιρετήση τό Βερνάντ. Μά έκείνος τήν κράτησε.

—Μεῖνε λίγο άκόμη, τήν παρακάλεσε. Βιάζεσαι;

—Μάλλον... Μέ περιμένουν... στό σπίτι μου, στίς 3... Θά πάμε στίς Βερσαλλίες, νά βροῦμε καμμιά βίλλα γιά τό καλοκαίρι.

—Δέν πειράζει, ἄς περιμένη... είπε ό Μαρσέλ κάπως ψυχρά.

—Καί ή δουλειά σου; Ό συνθέτης άνασήκωσε άδιάφορα τούς ὤμους του.

—Οχι, δέ μπορῶ νά μείνω... πρόσθεσε ή νέα γυναίκα. Δέν καταλαβαίνω μάλιστα γιατί έπιμένεις...

Ό άλλος έκνευρίστηκε.

—Έ λοιπόν, ναί, έπιμένω! Καί νομίζω πώς έχω κάποιο δικαίωμα, σάν πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου... καί πρώην άντρας σου, στά κάτω-κάτω!

—Μά... μήπως τυχόν έγινες ζηλιάρης;

—Γιατί όχι;

—Θάταν κάπως άργά!

—Όχι, δέ ζηλεύω ὅπως φαντόζεσαι!... Δέ ζηλεύω αὐτόν, μά έσένα!...

—Πῶς! φώναξε έκείνη άναπηδῶντας.

—Ή ζωή σου εἶναι καί δική μου... άπό τότε πού χωρίσαμε. Ὤ, τό ξέρω, έγώ έφταιξα! Μά τώρα πόνεσα πραγματικά γι' αὐτό... καί τό πλήρωσα τόσο άκριβά!

—Γιατί τό λές, αὐτό; Έχεις τή δουλειά σου, τούς φίλους σου πού έξακολουθοῦν νά σ' έπισκέπτωνται, τή μητέρα σου πού δέν ἀγαπάει άλλον στόν κόσμο, τό παιδί σου! Κι' έμένα, πού θά μείνω πάντα μιά καλή φίλη σου, ὅ,τι κι' ἄν έγινε... Έκεῖ άδικο νά παραπονιέσαι, σέ βεβαιῶ... καί νά τά βάζης μέ τούς άλλους.

Μά ό Μαρσέλ διαμαρτυρήθηκε πάλι:

—Δέν τά βάζω μέ κανένα. Γιατί τάχα νά τά βάζω μαζί του; Αὐτός κάνει τή δουλειά του... Τόν θαυμάζω μᾶλλον πού ἔχει διαλέξει, ἀνάμεσα σέ τόσες γυναῖκες, μιά σάν καί σένα, μιά γυναῖκα τῆς δικῆς σου ἀξίας. Όχι, ὄχι, σοῦ τό ξαναλέω, δέ ζηλεύω αὐτόν, ἀλλά έσένα...

—Εἶσαι τρελλός!

—Όχι, δέν εἶμαι τρελλός!... Έσένα ζηλεύω... Ἰδίως ὅταν σέ ξαναθλέπω ἔτσι ὅπως σήμερα, τόσο χαρούμενη, ἐκθαμβωτική, δροσερή, γεμάτη άπ' τήν εὐτυχία πού παίρνεις άπ' τή ζωή... κι' άπ' τή χαρά πού δίνεις!

—Μαρσέλ!...

—Λοιπόν, τί τά θέλεις, λυπᾶμαι ἀθελά μου, θυμώνω μαζί σου, τά βάζω μέ τή μοῖρα μου! Μοῦ φαίνεται πώς εἶμαι θῦμα κάποιας ἀδικίας καί πώς ἡ ζωή σοῦ θάπρεπε νά μᾶς ἐξυπηρετῆση καί τούς δυό ἐξ ἴσου, δέν κράτησε τήν ὑποσχεσί της ἀπέναντί μου...

Ή Νινέτ άνασήκωσε τούς ὤμους της.

—Τί φταίω ἐγώ; Τώρα πιά δέ μπορῶ νά σοῦ κάνω τίποτα... Λοιπόν, πές μου ἀντίο!

—Άκουσε! μουρμούρισε ἐκεῖνος, λίγο ντροπιασμένος. Όταν τόν δῆς, μήν τοῦ πῆς τίποτα...

—Μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας. Ἀποφεύγω νά τοῦ μιλάω γιά σέ να... Ἐκεῖνος δέ ζηλεύει ἐμένα, ἀλλ' ἐσένα...

—Κι' ἔχει πολύ ἄδικο... δέν εἶν' ἔτσι;

Ἐκεῖνη δέν ἀπάντησε. Ἀποσκρύνθηκε μέ σιγανά βήματα κι' ἔκλεισε τήν πόρτα πίσω της.

Ό Μαρσέλ ἀναστέναξε βαθειά καί ξανακάθησε μελαγχολικός στό πιάνο του. Ἔπαιξε μερικά ἀκόρντα...

Σέ λίγο, ξεχύθηκαν κάτω ἀπ' τά πονεμένα δάχτυλά του οἱ μαγευτικές νότες τῆς «Χαμένης εὐτυχίας», πού σέ πολύ λίγο διάστημα τόν ἔκανε διάσημο.

ΕΝΤΜΟΝ ΣΕ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ

Στό Λάς Βέγκας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὁ Ζέππο Μάρξ, ἕνας ἀπό τούς περιφήμους κωμικούς ἀδελφούς Μάρξ, πού δέν παίζουν τελευταία στόν κινηματογράφο, ἔξακολουθοῦν ὅμως νά γνωρίζουν θριάμβους στήν τηλεόρασι, παντρεύτηκε ἕνα κατά πολύ νεώτερό του γοητευτικό μανεκέν, τή Μπάρμπαρα Μπλάκιμπυ, πού εἶναι μόλις 29 χρόνων. Ὁ Ζέππο, πού εἶναι σήμερα 56 χρόνων, γνώρισε τή Μπάρμπαρα τό 1956, σ' ἕνα κέντρο τοῦ Λάς Βέγκας, ὅπου τό ὡραῖο μανεκέν παρουσίαζε τά βράδυα ἕνα νούμερο χοροῦ.

ΔΩΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ ΠΑΛΤΑ

Οἱ περιφημότεροι ράφτες τῆς Ἰταλίας διοργάνωσαν στό Σάν Ρέμο μιά ἐπίδειξι τῆς ἀνδρικῆς μόδας, ἡ ὁποία κατά τή γνώμη τους θά ἐπικρατήση κατά τήν προσεχῆ χειμερινή περίοδο. Μεταξύ ἄλλων, ἐντύπωσι προκάλεσε ἡ «δωρικῆ» γραμμή, πού θά ἔχουν τά ἀνδρικά παλτά, τά ὁποῖα θά εἶναι ἐφέτος πολύ κοντά.

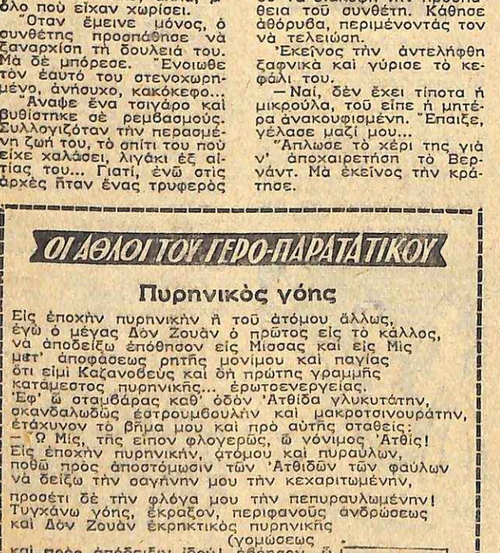

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πυρηνικός γόης

Εἰς ἐποχήν πυρηνικήν ἡ τοῦ ἀτόμου ἄλλως,
ἐγώ ὁ μέγας Δόν Ζουάν ὁ πρῶτος εἰς τό κάλλος,
νά ἀποδείξω ἐπόθησον εἰς Μίσσας καί εἰς Μίς
μετ' ἀποφάσεως ρητῆς μονίμου καί παγίας
ὅτι εἶμι Καζανοβεύς καί ὄχι πρώτης γραμμῆς
κατάμεστος πυρηνικῆς... ἐρωτοενεργείας.
Ἐφ' ᾧ σταμβάρας καθ' ὁδόν 'Αθῆδα γλυκυτάτην,
σκανδαλωδῶς ἐστρουμβουλήν καί μακροτσινουράτην,
ἐτάκτυνον τό βῆμα μου καί πρό αὐτῆς σταθείς:
—Ὦ Μίς, τῆς εἶπον φλογερῶς, ᾧ νόνιμος 'Αθῆς!
Εἰς ἐποχήν πυρηνικήν, ἀτόμου καί πυραύλων,
ποῦ πρός ἀποστόμωσίν των 'Αθιδῶν τῶν φαύλων
νά δείξω τήν σαγήνην μου τήν κεχαριτωμένην,
προσέτι δέ τήν φλόγα μου τήν πεπυραυλωμένην!
Τυγχάνω γόης, ἔκραξον, περιφανοῦς ἀνδρώσεως
καί Δόν Ζουάν ἐκρηκτικός πυρηνικῆς
(γομώσεως
καί πρός ἀπόδειξιν ἰδού! ἐδόησον, ὦ
(Μίς!
Κι' ἐπέπεσον πυραυλικῶς μετ' ἀκραι-
(φνοῦς ὁρμῆς.
'Αλλά πρίν φθάσω ἀτυχῶς εἰς ὀρέφιν
(ἀσπασμάτων,
ἐκ γάρ σφοδρέας κρούσεως ὀμβρελλο-
(κτυπημάτων,
ἡ ἀτυχής ἡ κάρα μου, ὦ Ζεῦ, ἠνοίχθη
(ὄις!
Ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ μαμζέλ ἡ σφοῦρα
(ἀναιδής,
ἐπέτυχεν ἐκ δράσεως ὀμβρελλικῆς κι'
(ἀκόσμου
πυρηνικῆν διάσπασιν, ὦ Ζεῦ, τῆς... φα-
(λακρός μου!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἐξωτικό, αἰσθηματικό καί δραματικό μυθιστόρημα ὑπό Ἰ. Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα

Το ΜΥΣΤΙΚΟ της Μπιάνκα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά ὄμορφη Μεξικάνα χορεύτρια, ἡ Μπιάνκα ντέλ Ρίο, πού θριαμβεύει κάθε βράδυ στό «Θέατρο Ἐλαφρᾶς Τέχνης», ἔχει μιά ὁλόκληρη αὐλή ἀπό νεαρούς θαυμαστές. Μιά νύχτα, πού βρίσκεται μαζί τους, μετά τήν παράστασι, σ' ἕνα μπάρ, τούς ἀποκαλύπτει ὅτι πρίν βγῆ στό θέατρο, ἐπαιζε στό τσίρκο, ρίχνοντας μαχαίρια γύρω στό κεφαλι τοῦ βοηθοῦ της. Τά ζημερώματα τῆς ἴδιας ἡμέρας ἕνας ἀπό τούς πιό φλογερούς θαυμαστές της, ὁ Κάρλο, παρουσιάζεται στή Μπιάνκα καί ἀφοῦ τῆς ἐξομολογεῖται τόν ἔρωτά του, τῆς ζητάει νά γίνη γυναίκα του καί νά ζήσουν μαζί στό ἀπέραντο κτῆμα του. Ἡ Μπιάνκα, ἐρωτευμένη κι' αὐτή μαζί του, δέχεται νά γίνη γυναίκα του. Ἀργότερα ὅμως θυμᾶται τόν ὅρκο πού εἶχε κάνει νά ἐκδικηθῆ τό θάνατο τῆς ἀδελφῆς της καί γιά νά μή παραούρη στή δυστυχία τόν ἀγαπημένο της, καταφεύγει σ' ἕνα τέχνασμα. Ὅταν ξαναγυρίζη ὁ Κάρλο, τή βρίσκει στό δωμάτιό της μ' ἕνα θαυμαστή της καί φίλο του. Ὁ νέος, κατάπληκτος δέ μπορεί νά πιστέψη σ' αὐτή τήν ἀλλαγή καί τῆς θυμίζει τίς ὑποσχέσεις της. Ὁ Κάρλο ἐβγαλε τό περίστροφό του γιά νά σκοτωθῆ καί τότε ἡ Μπιάνκα ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του καί τήν ἄλλη μέρα ἔγινε ὁ γάμος τους. Ἔφυγαν κατόπιν γιά τό κτῆμα τοῦ Κάρλο, ὅπου ἡ Μπιάνκα ἄρχισε μιά ζωή εὐτυχισμένη. Ὅσο γιά τό θάνατο τῆς ἀδελφῆς της, δέ θέλησε ν' ἀποκαλύψη τό μυστικό του στόν ἄντρα της.

4ον

Τήν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του.

— Μέ συγχωρῆς, ἀγαπημένη μου! Ἔχεις δίκιο. Μά τή συμπόνεσα τή μικρή σου Ἰνές. Γι' αὐτό ἤθελα νά μάθω.

— Κάρλο, αὐτά ποῦ σοῦ διηγήθηκα εἶναι τά μόνα ποῦ μπορῶ νά σοῦ πῶ ἀπό τήν ἱστορία μου. Νά τό θυμᾶσαι! Κι' ἄν δέ θέλης νά καταστρέψης τήν εὐτυχία μας, νά μή μέ ξαναρωτήσης ποτέ, ποτέ πιά! Τό ὁρκίζεσαι;

— Τό ὁρκίζομαι, γυναικούλα μου γλυκειά. Φιλήθηκαν πονεμένα. Τήν ἄλλη στιγμή ὁ Κάρλο πῆρε ἕνα χαρούμενο ὕφος.

— Καί τώρα, κυρία Ντ' Ἀλκάτρα, θάχετε τήν καλωσύνη νά ἐπιθεωρήσετε τό νοικοκυριό σας;

Ἡμέρες εὐτυχισμένες

Τή γύρισε σ' ὅλο τό σπίτι. Τῆς παρουσίασε τίς ὑπηρέτριες. Ὅλες τήν ὑποδέχτηκαν μέ χαρούμενα χαμόγελα, μέ καλωσύνη. Μονάχα πού τήν ἔβλεπαν καί τήν ἀγαποῦσαν. Δέν εἶχαν ἰδέα ποιά εἶναι, καί ποῦ τήν εἶχε βρῆ ὁ ἀφέντης τους. Ἀγαποῦσαν ὅμως ὅλοι τόσο πολύ τόν Κάρλο, πού ἡ ἀγάπη τους μεταβιβάστηκε αὐθόρμητα καί στή γυναῖκα του.

Ἔπειτα, τῆς πρότεινε νά γυρίσουν τό κτῆμα.

— Νά παραγγείλω τό ἁμάξι! εἶπε.

— Δέν ἔχει κανένα ἄλογο νά πάμε ἱππασία; ρώτησε ἡ Μπιάνκα.

Ἔφεραν δυό ἄλογα. Ἡ Μπιάνκα πήδησε στό ἕνα, σάν ἀμαζόνα τοῦ τσίρκου. Πρίν προφτάση νά ξεκινήση ὁ Κάρλο, αὐτή βρισκότανε κιόλας μακρυά. Γελοῦσε σά μικρό παιδί, καθώς τοῦ φώναζε νά τή χυγάση ὁ Κάρλο. Θάλεγε κανείς πώς τό ἄλογο κι' αὐτή ἀποτελοῦσαν ἕνα σῶμα. Ἀνέβαινε τίς κατοτοπιές, ὑπερπηδοῦσε τά ἐμπόδια, κι' οὔτε φαινόταν νά κρατιέται ἀπό τά χαλινάρια. Κάθε τόσο γύριζε καί φώναζε στόν ἄντρα της:

— Τί ὅμορφα!

— Πρόσεχε! τῆς φώναζε αὐτός, τρέμοντας ἀπό τό φόβο του μή πέση.

Σταμάτησε αὐτή λαχανιασμένη.

— Πόσον καιρό εἶχα νά τρέξω ἔτσι! εἶπε, ἀναστενάζοντας βαθειά.

— Μά ἀπορῶ, πού ἔμαθες;...

Τόν κύτταξε σοβαρά.

— Ξεχνᾶς πῶς δούλεψα σέ ἱπποδρόμιο;

Στή λέξι αὐτή, σάν κάτι νά δάγκωσε τήν καρδιά τοῦ Κάρλο. Τό πρόσωπό του σκοτείνισε γιά μιά στιγμή.

— Ἄ, ναί!

Τό παρατήρησε ἡ γυναῖκα. Καί πρόσθεσε γρήγορα:

— Ξεχνᾶς κιόλας πῶς γεννήθηκα στά χτήματα, πῶς ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀπό τούς καλύτερους καβαλλάρηδες τοῦ τόπου; Πρίν περπατήσω καλά-καλά, μ' ἔμαθε νά καβαλλικεύω τά πιό ἀτίθασσα ἄλογα.

— Ἄ, ναί! ἔκανε ὁ Κάρλο πάλι.

Καί τό πρόσωπό του ξαστέρωσε.

— Μ' ἔπαιρνε πολλές φορές μαζί του ὁ πατέρας. Γυρίζαμε ἔτσι τό χτήμα, καθόμαστε κοντά στά ποτάμια, τραγουδούσαμε, παίζαμε... Ἤμουν πολύ εὐτυχισμένη τότε.

— Καί τώρα θά γυρίζουμε μαζί τό χτῆμα, θά καθόμαστε κοντά στά ποτάμια, θά τραγουδᾶμε καί θά παίζουμε, εἶπε ὁ Κάρλο μέ συγκίνησι. Καί θά εἶσαι ἀκόμα πιό εὐτυχισμένη τώρα.

Προχώρησαν ἀργά ἀνάμεσα ἀπό τά καλλιεργημένα χωράφια. Οἱ καφετιές ἔγερναν τά μαβιά λοφία τους στό φύσημα τοῦ ἀγέρα, κι' οἱ γυναῖκες πού ἐργάζονταν ἀνάμεσα στά φηλά κλωνάρια, σταματοῦσαν τή δουλειά τους καί χαιρετοῦσαν μέ σεβασμό καί μέ χαρά τήν καινούργια κυρία.

Κάποτε συνάντησαν ἕνα ποτάμι.

— Ποτάμι, φώναξε χαρούμενη ἡ Μπιάνκα. Ποῦ πάει;

— Θέλεις ν' ἀνεβοῦμε ἀντίθετα στό ρεῦμα; Θά φθάσουμε στό δάσος.

— Πᾶμε!

Ἀκολούθησαν ἕνα ἀνθισμένο μονοπάτι. Πελώρια λουλούδια μέ χίλια χρώματα, τούς ὠδήγησαν στό λόφο, ἀπ' ὅπου ἄρχιζε τό δάσος.

Δέντρα γιγαντένια. Ὅσο καί νά σήκωνες τό κεφάλι, δύσκολα ἔβλεπες τήν κορυφή. Χώνονταν ὅλα μέσα σ' ἕνα καταγάλανο οὐρανό, ποῦ σπίθιζε ἀπό τό φῶς.

— Τί ὡραῖο δάσος, ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα.

— Ἄς προχωρήσουμε ἀκόμα λιγάκι! εἶπε ὁ Κάρλο. Θά φτάσουμε σ' ἕνα μέρος ὅπου θά σ' ἀρέση νά καθήσουμε.

Προχώρησαν μέσα ἀπό τό στενό μονοπάτι. Καί σέ λίγο ἔφθασαν σ' ἕνα ξέφωτο. Στή μέση, ὑψώνονταν τά μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια ἑνός ἀρχαίου ναοῦ.

Ἡ Μπιάνκα σταμάτησε.

— Τί εἶναι αὐτοῦ; ρώτησε σιγά.

— Ἐρείπια. Δέν ἔχεις ξαναδῆ; Εἶναι πολλά τέτοια ἀρχαῖα ἐρείπια στόν τόπο μας, Μπιάνκα. Οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ναούς γιγαντένιους, σάν τά δέντρα πού τούς τριγύριζαν καί σάν τά βουνά μας. Ποιός ξέρει πρίν ἀπό πόσους αἰῶνες ἔστεκε αὐτός ὁ ναός στά πόδια του. Καί τά ἐρείπια βρίσκονται χαμένα μέσα στά δάση ἤ ἁπάνω στίς βουνοκορφές... Ἀλλά τί ἔχεις, Μπιάνκα; Γιατί εἶσαι τόσο χλωμή;

— Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ! ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα, μέ χείλη πανιασμένα.

— Κατέβα ἀπό τό ἄλογο! Κουράστηκες; φώναξε ἀνήσυχος ὁ Κάρλο.

— Ὄχι! Ὄχι! Ἄς φύγουμε!...

Πήδησε ἀπό τό ἄλογό του αὐτός.

— Κατέβα, Μπιάνκα! Κουράστηκες!

Ξεκαβαλλίκεψε ἡ Μπιάνκα. Καθώς τήν ἔπιασε ὁ Κάρλο, ἔνοιωσε τά χέρια της παγωμένα.

— Ἀγαπημένη μου! Γιατί τόση ταραχή; Συμβαίνει τίποτα;

— Τά ἐρείπια! ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα, κι' ἔδειχνε μέ χέρι τρεμάμενο τό μεγαλοπρεπῆ ἀρχαῖο ναό.

— Καλά, τά ἐρείπια. Τί ἔχουν;...

— Δέ θέλω νά καθήσουμε ἐδῶ. Φοβᾶμαι.

Ὁ Κάρλο γέλασε μέ τήν καρδιά του.

— Φοβᾶσαι! Νά τα μας! Τώρα φέρεσαι σά μικρό κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων.

— Μή γελᾶς, Κάρλο! Τά ἐρείπια φέρνουν δυστυχία!

— Τί μοῦ λές, καλή μου! Ἐγώ τόσες φορές κάθησα ἐδῶ, καί πέρασα θαυμάσιες ὧρες μοναξιᾶς, χωρίς νά μοῦ συμβῆ τό ἐλάχιστο κακό.

— Δέν ξέρεις ἐσύ, Κάρλο. Ἐγώ σοῦ λέω, πώς φέρνουν δυστυχία.

— Γι' αὐτό ἔγινες τόσο χλωμή; Θά σοῦ βγάλω αὐτή τήν προληψι ἀπό τήν καρδιά σου, κουτή γυναικούλα. Πόσες φορές δέν γλεντήσαμε ἐδῶ, κάτω ἀπό τή σκιά τῶν παναρχαίων αὐτῶν ἐρειπίων; Σέ βεβαιῶ πώς οἱ πρόγονοί μας δέ ζηλεύουν καθόλου.

— Γλεντήσατε;

— Ναί, ἤρθα μέ παρέες, μέ φιλοξενουμένους. Καί κανένας ποτέ δέ σκέφθηκε νά φοβηθῆ. Τραγουδούσαμε, χορεύαμε...

— Ἥρθες μέ κοπέλλες;...

Ὁ Κάρλο γέλασε.

— Μέ συντροφιές, ἄντρες καί γυναῖκες. Τί μ' αὐτό; Νομίζεις πώς οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔχουν καμμιά ἀντιπάθεια στίς κοπέλλες;

— Δέν ξέρω, Κάρλο, μά ἐγώ δέν αἰσθάνομαι καθόλου καλά ἐδῶ, σ' αὐτό τό μέρος. Ἄς πᾶμε πίσω, κοντά στό ποτάμι. Ἐκεῖ εἶναι πιό χαρούμενα.

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου. Λυπᾶμαι δμως νά δείχνης ἀντιπάθεια σέ μιά γωνιά, ποῦ μοῦ εἶναι τόσο ἀγαπητή...

— Μέ συγχωρῆς, Κάρλο. Ἴσως ἀργότερα μοῦ περάση.

Πέρασε τό χέρι του στή μέση της, καί προχώρησαν ἀργά ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, κρατώντας ἁπαλά τά χαλινάρια τῶν ἀλόγων τους.

— Καί βέβαια θά σοῦ περάση, κουτό πλασματάκι! Ὅταν θά συνηθίσης στήν εὐτυχία, θά σοῦ περάσουν ὅλοι οἱ ἀδύσιμοι φόβοι, κι' ὅλες οἱ ἀνόητες ἰδέες. Οἱ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι δέ φοβοῦνται τίποτε.

— Ναί, Κάρλο, θά συνηθίσω νά μή φοβᾶμαι τίποτα κοντά σου.

Ἔφθασαν ξανά στό ποτάμι, ἔτσι ἀγκαλιασμένοι. Καί κάθησαν στό γρασίδι, κοντά στήν ὄχθη.

— Μήπως φοβᾶσαι τούς ποταμίσιους θεούς; ρώτησε γελῶντας ὁ Κάρλο.

— Ὄχι! εἶπε γελῶντας καί ἡ Μπιάνκα.

— Πάλι καλά!

— Οἱ ποταμίσιοι θεοί, φαντάζομαι πώς εἶναι ἀνοιχτόκαρδοι καί γελαστοί! Τούς ἀρέσει τό τραγούδι...

— Τραγούδησέ τους, λοιπόν, Μπιάνκα!

— Τώρα, ἀγαπημένε;... Δέ μπορῶ...

— Τώρα! Τώρα! ἐπέμεινε ὁ Κάρλο.

Ἡ φωνή τῆς Μπιάνκας ὑψώθηκε κρυστάλλινη στή μοναξιά.

Τά μάτια τοῦ Κάρλο βούρκωσαν. Τώρα τήν ἐνοιωθε δική του τή γυναῖκα, ποῦ τήν

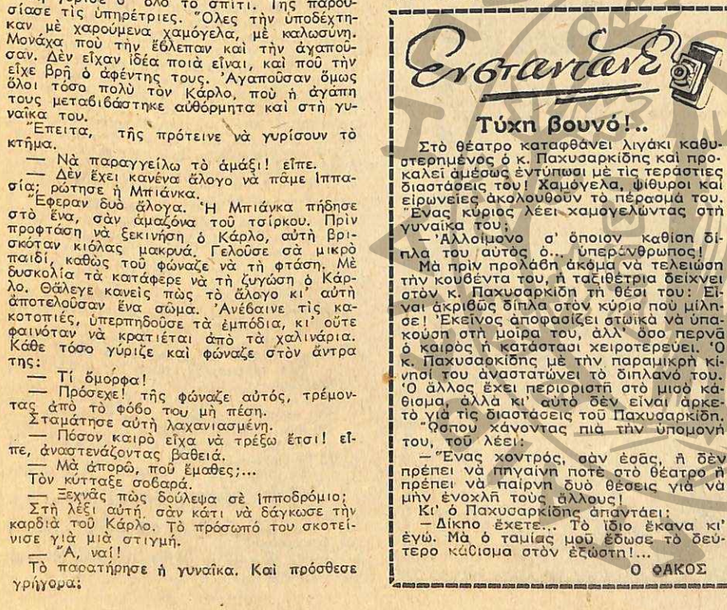

Ενδιαφέρον

Τύχη βουνό!..

Στό θέατρο καταφθάνει λιγάκι καθυστερημένος ὁ κ. Παχυσαρκίδης καί προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωσι μέ τίς τεράστιες διαστάσεις του! Χαμόγελα, ψιθυροι καί εἰρωνεῖες ἀκολουθοῦν τό πέρασμά του. Ἕνας κύριος λέει χαμογελῶντας στή γυναῖκα του;

— Ἀλλοίμονο σ' ὁποιον καθίση δίπλα του αὐτός ὁ... ὑπερόνθρωπος!

Μά πρίν προλάβη ἀκόμα νά τελειώση τήν κουβέντα του, ἡ ταξιθέτρια δείχνει στόν κ. Παχυσαρκίδη τή θέσι του: Εἶναι ἀκριβῶς δίπλα στόν κύριο πού μίλησε! Ἐκεῖνος ἀποφασίζει ατωικά νά ὑπακούση στή μοῖρα του, ἀλλ' ὅσο περνᾶ ὁ καιρός ἡ κατάσταοι χειροτερεύει. Ὁ κ. Παχυσαρκίδης μέ τήν παραμικρή κίνησί του ἀναστατώνει τό διπλανό του. Ὁ ἄλλος ἔχει περιορισθῆ στό μισό κάθισμα, ἀλλά κι' αὐτό δέν εἶναι ἀρκετό γιά τίς διαστάσεις τοῦ Παχυσαρκίδη.

Ὥσπου κάνοντας πιά τήν ὑπομονή του, τοῦ λέει:

— Ἕνας κύντρός, ἀν ἐσᾶς, ἤ δέν πρέπει νά πηγαίνη ποτέ στό θέατρο ἤ πρέπει νά πάρνη δυό θέσεις γιά νά μήν ἐνοχλῆ τούς ἄλλους!

Κι' ὁ Παχυσαρκίδης ἀπαντάει:

— Δίκηο ἔχετε... Τό ἴδιο ἔκανα κι' ἐγώ. Μά ὁ ταμίας μοῦ ἔδωσε τό δεύτερο κάθισμα στόν ἐξώστη!...

Ο ΦΑΚΟΣ

εἶχε τόσο ἀγαπήσει. Τώρα τὴν ἐνοιωθε δική του, γιατὶ τραγουδοῦσε γι' αὐτὸν μέσα στὴ μοναξιά, μονάχα γι' αὐτόν!

Τῆς φίλησε μὲ λατρεία τὰ χέρια.

— Μπιάνκα! Μ' ἔκανες τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄντρα τοῦ κόσμου!

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια, Κάρλο;

— Στ' ὁρκίζομαι.

— Κανένα σύννεφο δὲν περνάει στὴν ψυχή σου;

— Κανένα!

— Καί... τὸ μυστικό μου;... ρώτησε δειλά. Τὴ φίλησε αὐτὸς στὸ στόμα.

— Σώπα! Θὰ τὸ ξεχάσω. Δὲ θέλω νὰ θυμᾶμαι πιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς πιὸ ὄμορφης καὶ τῆς πιὸ καλῆς γυναίκας τοῦ κόσμου!

Γύρισαν, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι.

Καὶ πέρασαν ἔτσι πολλὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες. Δὲν ξαναμίλησαν γιὰ τὰ παλιά. Ἐσβουσαν θελητικὰ ἀπὸ τὴ σκέψι τους κάθε τι ποὺ τοὺς ἔδενε μὲ τὴν παλιὰ τους ζωή. Ὄχι μονάχα, βέβαια, γιὰ τὴν παλιὰ ἱστορία τῆς Μπιάνκας, ποὺ τὴ λυποῦσε τόσο, δὲ μίλησαν, ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ τὴν πρωτεύουσα, τὸ Μεξικό, ἐπιαναν ποτὲ κουβέντα. Συγκέντρωσαν ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς τους στὸ κτῆμα. Μιλοῦσαν ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τὶς φυτεῖες, γιὰ τὶς καλλιέργειες, γιὰ τ' ἀλογά τους, γιὰ τοὺς ὑπηρέτες τους καὶ γιὰ τοὺς γείτονες, ποὺ ἔρχονταν μὲ χαρὰ νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τοὺς συγχαροῦν.

Τὶς περισσότερες ἡμέρες ἡ Μπιάνκα συνώδευε τὸν ἄντρα της στὸ γύρο, ποὺ ἔκανε στὸ κτῆμα. Δὲν εἶχε καὶ τίποτε καλύτερο νὰ κάνη. Οἱ ὑπηρέτες ἤταν συνηθισμένοι νὰ κάνουν τὶς δουλειὲς μόνοι τους. Κι' ἡ γριὰ Μαρία τοὺς ἐπέβλεπε καλύτερα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Μπιάνκα.

Ὅταν ὅμως εἶχε νὰ πάη μακρυὰ ὁ Κάρλο, πολὺ μακρυά, ἢ ὅταν εἶχε δύσκολη δουλειά, δὲν τὴν ἔπαιρνε μαζί του. Τότε ἡ Μπιάνκα ἀσχολεῖτο λιγάκι μὲ τὸ νοικοκυριό της κι' αὐτὸ τῆς ἔδινε ἰδιαίτερη χαρά. Ἢ ἔπαιζε πιάνο καὶ τραγουδοῦσε, ἢ ἀκόμα, θυμόταν καὶ τὸ χορό της.

Πολλὲς φορὲς πάλι τῆς ἄρεσε νὰ κάνη μόνη μακρυνοὺς περιπάτους, νὰ ἐξερευνᾶ τὰ περίχωρα. Καὶ μετὰ ἔλεγε τὶς ἀνακαλύψεις της μὲ καμάρι στὸν ἄντρα της.

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς μῆνες παραμυθένιας εὐτυχίας.

Ἕνα σύννεφο στὸν ὁρίζοντα

Μιὰ μέρα εἶχε φύγει μόνος γιὰ τὴ δουλειά του ὁ Κάρλο, κι' ἡ Μπιάνκα τοῦ εἶχε πῆ πὼς θὰ πήγαινε περίπατο μόνη.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ μεσημέρι ὅμως, ὅταν γύρισε ὁ Κάρλο, μὲ ἀπορία του πληροφορήθηκε πὼς ἡ Μπιάνκα δὲν εἶχε ἀκόμα γυρίσει.

Ρώτησε τὴ Μαρία. Αὐτὴ φαινόταν ἀνήσυχη.

— Δὲν ξέρω... Δὲ μοῦ εἶπε τίποτε. Τίποτε ἀπολύτως. Δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀργήση.

Πρὶν προφθάσουν ὅμως ν' ἀνησυχήσουν γιὰ καλά, ἡ Μπιάνκα γύρισε.

Ἔτρεξε ὁ Κάρλο νὰ τὴν προϋπαντήση μὲ λαχτάρα στὸ κατώφλι. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὅμως, τρόμαξε.

Τὸ ὕφος τῆς Μπιάνκας ἤταν παράξενο. Δὲν ἤταν ἡ γλυκειά, γελαστὴ γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε ἀποχαιρετήσει τὸ πρωΐ. Τὰ χείλη της ἤταν σφιχτὰ καὶ τὰ μάτια της ἄστραφταν, μὲ μιὰ ἄγρια λάμψι.

— Μπιάνκα ποῦ ἤσουν; τὴ ρώτησε ταραγμένος.

— Κάρλο... ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα βραχνά... Ἤμουν περίπατο...

— Συνέβη τίποτα; Εἶχες καμμιὰ δυσάρεστη συνάντηση;

— Ὄχι... Μά, νά... Πρέπει νὰ φύγω.

— Νὰ φύγῃς;

— Ναί, Κάρλο. Τώρα ἀμέσως, φεύγω.

— Ποῦ πᾶς;

— Ταξίδι.

— Δὲν καταλαβαίνω, Μπιάνκα.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Οὔτε καὶ πρόκειται νὰ καταλάβῃς, ἀγαπημένε μου.

— Μά...

Τοῦβαλε τὸ δάχτυλό της στὸ στόμα.

— Θυμᾶσαι τὸν ὅρο ποὺ σοῦβαλα καὶ τὸν ὅρκο σου;

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ἤσθε ἡ στιγμὴ νὰ τὰ θυμηθῆς ὅλα, Κάρλο. Ἐνῶ σὲ προειδοποίησα. Δὲ σοῦ εἶπα, ὅτι καμμιὰ φορὰ θὰ σοῦ φανῆ παράξενο τὸ φέρσιμό μου;...

— Μὰ δὲ φανταζόμουν πὼς θἄθελες νὰ φύγῃς.

— Φεύγω γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἐλπίζω σὲ δύο μέρες νὰ εἶμαι ἐδῶ...

— Αὐτό, Μπιάνκα, δὲ μοῦ τὸ χωράει τὸ μυαλό...

— Θυμᾶσαι τί σοῦ ἀρκίστηκα; Δὲ θὰ κάνω τίποτε, ποὺ νὰ θίξη τὴν τιμή σου. Στὸ ὁρκίζομαι. Κάτι στὴν ψυχή μου θὰ βρῶ στὸ Θρή. Ἂν φεύγω, θὰ πῆ πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγω. Μὰ νὰ ξέρης πὼς σ' ἀγαπῶ... πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ κάθε στιγμή, κάθε λεπτό!...

—'Ελπίζω νάναι ἡ σόδα κι' ὄχι τὸ οὐίσκυ!...

Τῆς ἔπιασε τὰ δυό της χέρια, τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μπιάνκα! Πές μου τὸ μυστικό σου.

— Δὲ μπορῶ Κάρλο!

— Θὰ μπορέσω ἴσως νὰ σὲ βοηθήσω...

— Ὄχι! φώναξε ἡ γυναίκα μὲ τρόμο.

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸ ν' ἀφίσω τὴ γυναῖκα μου νὰ ταξιδέψη μόνη, καὶ νὰ μὴ ξέρω ποῦ πάει;...

— Κάρλο! Θέλεις νὰ μὲ κάνης δυστυχισμένη; τοῦ φώναξε μὲ παράπονο. Δὲ στὸ εἶχα πῆ: Δὲ μοῦ ὡρκίστηκες; Γιατί δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Σὲ δυὸ μέρες θὰ γυρίσω, ἂν θέλη ὁ Θεός, καὶ θὰ ξαναρχίσουμε τὴ ζωή μας.

— Κι' ἂν δὲ γυρίσης, Μπιάνκα;

— Ἂν δὲ γυρίσω;

Τὸν κύτταξε μὲ πόνο.

— Τότε θὰ ξέρης πὼς δὲ ζῶ...

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Φοβᾶμαι, Μπιάνκα. Μοῦ φαίνεται πὼς τρηγαίνεις σὲ κάπο ο κίνδυνο. Δὲν εἶναι φυσικὰ ὅλα αὐτά. Φοβᾶμαι.

— Μά, Κάρλο, σοῦ λέω πὼς θὰ γυρίσω.

— Θὰ φύγῃς μόνη;...

— Μὲ τὴ Μαρία.

Ὁ Κάρλο ἀναστέναξε μὲ κάποια ἀνακούφισι.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἂν ἔφευγες μόνη, θὰ πέθαινα ἀπὸ ἀνησυχία, ὥσπου νὰ γυρίσης...

— Ἔλα, ἀγαπημένε μου νὰ φᾶμε ἂν θέλης, καὶ θὰ φύγω. Στὸ μεταξύ, θὰ δώσω ὁδηγίες στὴ Μαρία, νὰ ἑτοιμάση τὰ πράγματα.

Φώναξε ἡ Μπιάνκα τὴν πιστὴ ὑπηρέτρια στὴν κάμαρά της. Ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

— Μαρία ψιθύρισε, ἑτοιμάσου! Φεύγομε.

— Γιὰ ποῦ; ρώτησε αὐτή, κι' ὁ φόβος ζωγραφίστηκε στὰ μάτια της.

— Πᾶμε ἐδῶ κοντά, σὲ κάποιο χωριό.

— Ἄλλο πάλι! Γιατί;

— Συνάντησα σήμερα στὸν περίπατο ποῦκανα κάποιον ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κεῖ...

— Λοιπόν;

— Ἔχει πανηγῦρι σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάνουμε ἐμεῖς στὸ πανηγῦρι; ρώτησε πάλι ἡ γερόντισσα κι' ὁ φόβος στὰ μάτια της μεγάλωσε.

Ἡ Μπιάνκα ἔβαλε τὸ στόμα της στὸ αὐτὶ τῆς γερόντισσας.

— Ἔχω κάποια ὑπόνοια. Μοῦ περιέγραψε κάποιον πλούσιο, ποὺ πήγαινε λέει σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι...

Ἡ Μαρία χτύπησε τὰ χέρια της μὲ ἀπελπισία.

— Πάλι τὰ ἴδια... Πόσες φορὲς δὲν κυνήγησες χίμαιρες;

— Θέλεις νὰ πῆς πὼς πρέπει νὰ πατήσω τὸν ὅρκο μου... Πῶς πρέπει...

— Θέλω νὰ πῶ, ὅτι τώρα ποὺ παντρεύτηκες, μπορεῖς νὰ μὴν τρέχῃς πιὰ πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ χίμαιρα. Κάθησε ἐδῶ, ζῆσε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα σου.

— Κι' ἡ Ἰνὲς ἂς εἶναι θαμμένη καὶ χωρὶς ἐκδίκηση, ἐ;

— Ἆχ! Ἆχ! βόγγηξε ἡ γερόντισσα. Ὁ,τιν μοῦ ἀναφέρης τ' ὄνομα τῆς Ἰνές, δὲ ξέρω πιὰ τί νὰ σοῦ πῶ.

— Ἐπειδὴ ἐσύ, τὴν ἔσχυνε καμμιὰ φορά, Μαρία, Ἐνῶ ἐγὼ δὲν τὴν ξεχνῶ οὔτε στιγμή.

Καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάρλο, δὲ μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω. Κι' ὅλα τ' ἄλλα... Ἆχ, Μαρία! Εἶναι φοβερό. Ὥρες-ὥρες μοὔρχεται νὰ τρελλαθῶ. Ἂν δὲν τὸν βρῶ αὐτὸ τὸν ἀνθρωπο, δὲν ξέρω πῶς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω.

— Μὰ τί σὲ ὠφελεῖ νὰ τρέχῃς πίσω ἀπὸ κάθε φαντασία; Ἂν πάλι δὲν εἶναι αὐτός;...

— Θὰ γυρίσω πίσω.

— Μὰ δὲν εἶναι κρῖμα νὰ ψυχράνῃς τὸν ἄντρα σου, νὰ τὸν στενοχωρήσῃς;...

— Τοῦ τὸ εἶχα πῆ, τὸν εἶχα προειδοποιήσει. Δὲ μπορεῖ νἄχῃ παράπονο. Λοιπόν, ἑτοίμασε γρήγορα μιὰ πρόχειρη βαλίτσα. Μόλις φᾶμε, θὰ φύγουμε.

Δυὸ ἡμέρες δυστυχισμένες

Ἀποχαιρετίστηκαν μὲ μάτια βουρκωμένα. Τῆς Μπιάνκας τὰ μάγουλα ἤταν ξαναμμένα, τοῦ Κάρλο ὁλόχλωμα. Δὲν τὴν ρωτοῦσε πιὰ τίποτε. Τὴν κύτταζε στὰ μάτια γιὰ νὰ τὴν ψυχολογήση, κι' ἕνα πικρό, ἀλλὰ βουβὸ παράφυσιογνωμία.

Ἡ Μπιάνκα ἀπόφευγε τὴ ματιά του. Φαινόταν ταραγμένη. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν καὶ ἔσπαγε νὰ φύγῃ.

— Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἶσαι ἐδῶ, Μπιάνκα; τῆς εἶπε σιγά.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Θέλω νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆς.

— Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, Κάρλο.

— Μά, δὲν ξέρεις πὼς δυὸ μέρες δὲ θὰ ζῶ; Αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες θὰ εἶμαι πεθαμένος, καὶ θὰ περιμένω νὰ γυρίσης, γιὰ νὰ μοῦ ξαναδώσης ζωή.

— Θὰ προσπαθήσω, Κάρλο.

— Μπιάνκα! Νὰ ξέρης πὼς, ἂν δὲ γυρίσης, θὰ πεθάνω!

— Ἂν δὲ γυρίσω, σοῦ εἶπα, πὼς θὰ εἶμαι πεθαμένη.

Φιλήθηκαν μὲ πόνο, κι' ἡ Μπιάνκα ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίση πίσω της νὰ κυττάξη.

Δυὸ ἡμέρες ἐφιαλτικὲς γιὰ τὸν Κάρλο. Γύριζε στὸ κτῆμα του σὰν ψυχὴ χαμένη. Τίποτε δὲν τοῦκανε εὐχαρίστηση. Ἡ δουλειά του τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο. Ὅλα τὰ ἔβλεπε σὰν ἄψυχα πράγματα τώρα, καὶ τὸ συμφέρον του δὲν τὸ λογάριαζε.

— Ἂν δὲ γυρίση; Ἂν δὲ γυρίση;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση τοῦ τριβέλιζε βασανιστικὰ τὸ μυαλό. Καὶ κοντὰ σ' αὐτήν, ἡ ἄλλη: — Ποῦ πάει; Πρέπει νὰ τὴν πιστεύω; Πρέπει νἄχω ἐμπιστοσύνη;...

Ο «ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΕΝΤΗΣ: Κομψεπίκομψος, ὑπερτελειόφοιτος τῆς Νομικῆς ποὺ προσπαθεῖ νὰ πάρη δίπλωμα μὲ τὰ «μέσα» καὶ τὰ «μπιλιετάκια», 28 χρόνων. ΛΩΛΟΣ: Ἀκριβῶς στὴν ἴδια θέσι. Φίλος του. ΣΤΑΘΗΣ: Φίλος καὶ τῶν δύο, κληρονόμος τῆς βιομηχανίας τοῦ πατέρα του. ΝΤΕΖΙΡΕ: «Ἐξαλλος τύπος», «ψώνιο» τῶν κινηματογραφικῶν σχολῶν. Ὡραῖο σῶμα, νόστιμο πρόσωπο. Παλαβὲς κινήσεις. «Μοιραῖο» στόλ. 26 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα καφενεῖο).

ΛΩΛΟΣ (μπαίνει καὶ κάθεται φουριόζος καὶ περιχαρής. Θριαμβευτικά): Τὸ πῆρα!

ΝΤΕΝΤΗΣ (ἐκπληκτος): Τὸ δίπλωμα;

ΛΩΛΟΣ: Ὄχι! Τὸ πῆρα ἀπόφασι!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ποιό;

ΛΩΛΟΣ: Ὅτι δὲ θὰ τὸ πάρω τὸ δίπλωμα!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Καὶ γι' αὐτὸ πανηγυρίζεις;

ΛΩΛΟΣ: Ἀκριβῶς! Ἡσύχασα ψυχικῶς, βρὲ ἀδερφέ. Ξέρεις τί εἶναι νὰ ζῆς μέρα-νύχτα μ' ἕναν ἐφιάλτη; Πῆρα κι' ἐγὼ τὴν ἀπόφασί μου καὶ ἠρέμησα! Εἶπα δὲ θὰ τὸ πάρω ποτέ! Τελείωσε.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ὡραία ἠρεμία.

ΛΩΛΟΣ: Σὲ συμβουλεύω νὰ κάνης κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ἐγὼ τόχω σκεφτῆ πρὶν ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ τί θὰ γίνη; Θὰ μείνουμε ἀνεπάγγελτοι;

ΛΩΛΟΣ: Καὶ μήπως μὲ τὸ δίπλωμα θὰ βροῦμε δουλειά; Ἀπ' ὅ,τι θὰ χάσουμε κι' ἄλλα χρόνια ποὺ ὁ,τιδήποτε ἄλλο κι' ἂν τὰ κάνουμε θὰ εἶναι χρησιμώτερα. Λεμόνια νὰ πουλάγαμε ἀπ' ὅταν τελειώσαμε τὸ Γυμνάσιο, θὰ εἴχαμε γίνει τώρα μεγαλολεμονέμποροι καὶ θὰ κάναμ' ἐξαγωγὴ στὸ ἐξωτερικό. Τί νὰ τὸ κάνης τὸ δίπλωμα; Αὔριο θὰ διαβάζης «νέος» ἢ μᾶλλον «μεσῆλιξ, πτυχιοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου ζητεῖ θέσιν διανομέως γάλακτος».

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μωρ' ἔχεις δίκηο. Μὲ τὸ δίπλωμα δὲ βρίσκεις δουλειά. Ἀλλ' ὅταν βρῆς δουλειά, χρειάζεται καὶ τὸ δίπλωμα. Αὐτὸς εἶν' ὁ μπελᾶς.

ΛΩΛΟΣ. Κολοκύθια! Ζῆς ἐκτὸς ἐποχῆς κι' ἐκτὸς συγχρόνου νοοτροπίας. Οἱ καλὲς δουλειές, οἱ σοβαρὲς κι' οἱ ἀξιόλογες, αὐτὲς ποὺ «ἔχουνε ψωμί» ὅπως λέει ὁ κόσμος, δὲ χρειάζονται χαρτιά. Μυαλὸ χρειάζονται.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ποιὲς δουλειές, δηλαδή; Νὰ κερδίσης τὸ «πρὸ-πό»; Ἢ νὰ ἱδρύσης... τὸ «Συνδικᾶτο τοῦ Ἐγκλήματος» στὴν Ἑλλάδα;

ΛΩΛΟΣ: Καθόλου! Νὰ γίνης «παραγωγὸς» κινηματογραφικῶν ταινιῶν! Ἄσχημη δουλειὰ εἶναι;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ὡραιοτάτη!... Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνης «παραγωγὸς» πρέπει νὰ κάνης «παραγωγή».

ΛΩΛΟΣ: Καὶ γιὰ νὰ κάνω «παραγωγὴ» χρειάζομαι λεπτά, ἐ;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ὑποθέτω!

ΛΩΛΟΣ: Ἕνα κατοστάρικο χρειάζομαι! Γιὰ νὰ βάλω ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα. Ὁρίστε! (Βγάζει ἕνα χαρτὶ καὶ διαβάζει): «Ζητεῖται πρωταγωνίστρια διὰ κινηματογραφικὴν ταινίαν μεγάλων ἀξιώσεων. Νὰ εἶνε «τύπος» καὶ νὰ ἔχη «τολέντο». Γράψατε ἐσωκλείοντες φωτογραφίας.. ».

ΝΤΕΝΤΗΣ: Λοιπόν; Ἂς ποῦμε ὅτι τὴ βρῆκες πρωταγωνίστρια.

ΛΩΛΟΣ: Τ' ἄλλα εἶναι δικός μου λογαριασμός!.. Θὰ κρατήσω μόνο κι' ἕνα δωμάτιο στὸ «Γκρὰν Παλάς». Ἐκεῖ θὰ δέχωμαι, στὸ σαλόνι!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ἔχεις ἐξετασθῆ ποτὲ νευρολογικῶς;

ΛΩΛΟΣ: Μήν ἀνησυχῆς! Ἐσὺ θὰ μοῦ κάνης τὸ γραμματέα. Νὰ συνηθίσης νὰ μοῦ φέρεσαι μὲ σεβασμὸ καὶ νὰ μοῦ μιλᾶς στὸν πληθυντικό. Ἐγὼ θὰ σὲ λέω «κύριε Παπαδόπουλε». Ἀρχίζουμε! Κύριε Παπαδόπουλε, πλήρωσε τοὺς καφέδες!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ «Γκρὰν-Παλλὰς» στὸ σαλόνι, μετὰ δέκα μέρες).

ΝΤΕΖΙΡΕ (συνεχίζει κουβέντα): ... Τὸ ψευδώνυμο «Ντεζιρέ», μ' ἀρέσει πολύ. Δὲ μπορῶ, φυσικά, νὰ βάλω Κάκια Κατσικοπεδάρου.

ΛΩΛΟΣ: Ὄχι, βέβαια. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει δὲν εἶναι τὸ ψευδώνυμο. Εἶναι τὸ «ταλέντο». Ἐμφανίσι ἔχετε. Εἴσαστε ἀκριβῶς ὅπως σᾶς θέλω. Ἔτσι κύριε Παπαδόπουλε;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μάλιστα, κύριε Διευθυντά.

ΛΩΛΟΣ (σοβαρώτατα): Θὰ γυρίσουμε ἕνα «δοκιμαστικό». Ἐγὼ δὲν ἔχω φέρει ἀκόμη ἐδῶ τὶς ἐγκαταστάσεις μου. Ἐργαζόμουν στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ ἡ φορολογία ἐδῶ εἶναι πιὸ συμφέρουσα γιὰ τοὺς Ἕλληνες, παρὰ στὴν ἀλλοδαπή. Δὲ μὲ ξέρετε, βέβαια... Ἔχω φέρει μαζί μου εἰς μετρητά, ἕνα μικρὸ ποσὸν μόνο... (Βγάζει ἕνα βιβλιάριο Ταπέζης καὶ τῆς δείχνει): Ὁρίστε! Ἕνα ἑκατομμύριο. Καὶ διακόσες—τρακόσες χιλιάδες ποὺ ἔχω γιὰ μικροέξοδα...

ΝΤΕΝΤΗΣ (κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ ἑκατομμύριο): Μὲ χρειάζεσθε ἐμένα κύριε Διευθυντά;... (Ἀνασηκώνεται).

ΛΩΛΟΣ (μὲ ὕφος): Βέβαια, κάθησε παιδί μου. Λοιπόν, δεσποινίς μου, μ' ἕνα ἑκατομμύριο θ' ἀρχίσω. Στὸ μεταξύ, θὰ φέρω ἄλλο ἕνα...

ΝΤΕΖΙΡΕ: Μάλιστα. Μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσω κι' ὁ θεῖος μου ὁ κύριος Λεφταδίτης, τὸν ξέρετε; Ἔχει ἐξοικείνους συναλλαγὲς μὲ τὸ ἐξωτερικό...

ΛΩΛΟΣ: Θὰ τὸ ἐξετάσουμε κι' αὐτό. Σᾶς εὐχαριστῶ. Λοιπόν, δεσποινίς μου...

ΝΤΕΝΤΗΣ (ποὺ κάθεται στὰ καρφιά): Λοιπόν, δεσποινίς μου... (συγκεντρώνεται):... Μὲ χρειάζεσθε κ. Διευθυντά;

ΛΩΛΟΣ (αὐστηρά): Σᾶς τὸ εἶπα κ. Παπαδόπουλε!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μόλις φύγη ἡ Ντεζιρέ).

ΛΩΛΟΣ:... Μὰ τί διάολο ἐπαθες κι' ἤθελες νὰ φύγης;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Θέλω νὰ φύγω πρὶν πλακώσῃ ἡ Ἀστυνομία. Θὰ μὲ πιάσουνε γιὰ «συνεργό»!

ΛΩΛΟΣ «Συνεργὸ» σὲ τί ὑπόθεσι;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ἀστειεύεσαι; Ἔχεις τὴν ἐντύπωσι ὅτι μποῤῥεῖς νὰ ἐπιδεικνύης ἀτιμωρητὶ πλαστογραφημένα βιβλιάρια;

ΛΩΛΟΣ: Πλαστογραφημένα; Τρελλάθηκες;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Καὶ τ' εἶναι τὸ βιβλιάριο τῆς Τραπέζης ποὺ κατέθεσε ἕνα ἑκατομμύριο; Γνήσιο;

ΛΩΛΟΣ: Γνησιώτατο!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ἐ, τώρα εἶναι ποὺ θὰ τρελλαθῶ!

ΣΤΑΘΗΣ (πλησιάζει καὶ κάθεται): Γειὰ σας!

ΛΩΛΟΣ: Καλῶς τον! Στάθη! Βεβαίωσε τὸ Ντέντη ὁτι τὸ βιβλιάριο ποὺ κατέθεσα στὴν Τράπεζα ἕνα ἑκατομμύριο, εἶναι γνήσιο.

ΣΤΑΘΗΣ: Βεβαίως! Μπροστά μου τὸ κατέθεσε!

ΛΩΛΟΣ: Βλέπεις; Τί ἄνοιξες τὸ στόμα σου μιὰ γυάρδα;

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ σαλόνι, σὲ ὀχτὼ μέρες).

ΛΩΛΟΣ:... Σημείωνε! Ὁ κ. Λεφταδίτης καταθέτει δηλαδὴ μᾶς δανείζει, ἐπὶ ἐνεχύρω τῆς ταινίας, πεντακόσες χιλιάδες. Εἶναι τῆς Ντεζιρὲ αὐτός. Τῆς Κατσικοποδάρου.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Γρουσούζικο ὄνομα.

ΛΩΛΟΣ: Ἀλλὰ πολυ τυχερή. Σημείωνε πέρα κάτω. Ὁ κ. Μπουρνογαλιάς, τετρακόσες χιλιάδες. Αὐτὸς εἶναι τῆς μικρῆς, τῆς κοντῆς, τῆς Ὑδὼν ντὲ Μοὺρλο... Ἐπίσης... ὁ κ. Λεβεντοπαρέας, ἑξακόσες χιλιάδες... Γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν ψηλή, τὴν Ὀντέτ Ξεξουνέλ... Σύνολον, ἑνάμισυ ἑκατομμύριο!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Καὶ τὸ δικό σου, τὸ ἕνα;

ΛΩΛΟΣ: Ποιὸ δικό μου, βρὲ ἠλίθιε; Αὐτὸ τὸ κατάθεσε ὁ Στάθης στ' ὄνομά μου γιὰ εἴκοσι λεφτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ φαίνεται στὸ βιβλιάριο. Ὕστερα τὸ πῆρε πίσω.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μὰ δὲ φαίνεται ἀνάληψι!

ΛΩΛΟΣ: Δὲ φαίνεται ἀνάληψι γιατὶ τοὔδωσα ἐπιταγή! Ὁ καταθέτης, ὅταν ἐκδίδη μιὰ ἐπιταγή, δὲ δίνει μαζὶ καὶ τὸ βιβλιάριο! Μοῦκανες, λοιπόν, ὁ Στάθης μιὰ εὐκολία κι' ὁπότε θέλω μοῦ τὴν ξανακάνει! Τώρα, εὐτυχῶς δὲ χρειάζεται. Χρειάζεται «σενάριο», «στούντιο», συγγραφεῖς, σκηνοθέτες, ὁ περατέρ, καὶ τὰ ρέστα! Ἐγώ, «διευθυντὴς παραγωγῆς» καὶ σὺ βοηθός! Ἀντε. Ἀμολήσου κύριε... Παπαδόπουλε!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Γιὰ στάσου μιὰ στιγμὴ κύριε Διευθυντά! Τὰ λεφτά τους πῶς θὰ τὰ πάρουν πίσω οἱ ἄνθρωποι;

ΛΩΛΟΣ: Ἐπὶ ἐνεχύρω τῶν ταινιῶν τὰ δίνουνε. Θὰ γυρίσουμε σοβαρὲς ταινίες. Θὰ καλυφθοῦν τὰ λεφτὰ καὶ θὰ μείνουν καὶ κέρδη.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Καὶ μὲ τὴ Ντεζιρὲ καὶ τὴν Ὑδὼν ντὲ Μοὺρλο θὰ γυρίσουμε τὶς σοβαρὲς ταινίες...

ΛΩΛΟΣ: Αὐτές... θ' «ἀποτύχουνε» στὸ «γύρισμα», μὴν ἀνησυχῆς. Τάκω ὑπ' ὀψει μου αὐτά! Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ παίξουνε σὲ τίποτα «χυπτὰ» ρολάκια... σὲ σκηνὲς «τολμηρὲς» καὶ «ὑδυπαθεῖς». Τρέχα! Τί κονταστέκεις;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Δὲ μοῦ λές; Νὰ γράψω ἐγὼ τὸ «σενάριο»;

ΛΩΛΟΣ: Τὴν... ἑπομένη φορά! Στὸ «φίλμ» ποὺ θὰ πρωταγωνιστήσουν... ἡ Ντελο!... Τί μὲ κυττᾶς; Ἐγὼ τώρα εἶμαι σοβαρὸς «παραγωγός»! Δὲν ἐννοεῖς νὰ τὸ ἀντιληφθῆς;

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

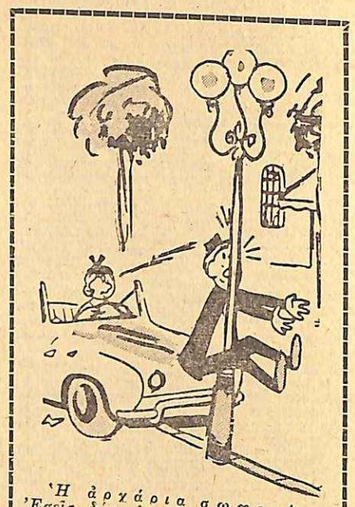

Ἡ ἀργάρια σωφερίνα: Ἐσεῖς, δάσκαλε, δὲ μοῦ εἰπατὲ νὰ πατήσω φρένο;

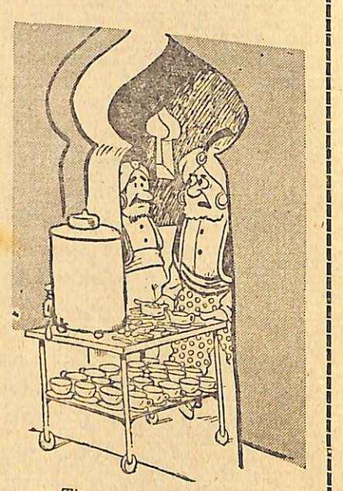

— Μὲ τὸ συνεταῖρο σου τὸν Τζό, ἀνακαλύψαμε τὸ μέρος ποὺ εἶχες βάλει τὰ κλεμένα!

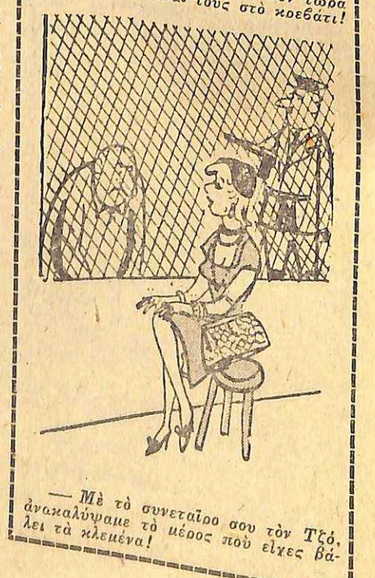

— Τὶς κακόμαθα καὶ θέλουν τώρα κάθε ποωὶ τὸ τσάϊ τους στὸ κρεβάτι!

Ἡ «ὁρατὴ ΜΟΥΣΙΚΗ»

Συνδυασμὸς ἤχου, σχήματος καὶ χρώματος

ΜΑΣ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ φαντασθοῦμε ἕνα μουσικὸ ὄργανο, ποὺ δὲ θάφηγαζε μόνο μουσικοὺς ἤχους, ἀλλὰ θὰ παρουσίαζε ἐπίσης μπροστὰ στὰ μάτια μας φωτεινὲς κι' ἐγχρώμες εἰκόνες. Ὅπως ἐπίσης μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθοῦμε μιὰ φωτεινὴ πηγή, ποὺ δὲ θὰ σκόρπιζε μόνον ὁρατὲς ἀκτίνες ὁλόχρυσές της, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἔκανε ν' ἀκοῦμε ταυτόχρονα μιὰ μουσικὴ μελῳδία.

Μὴ βιασθῆτε νὰ πῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ παραλογισμό. Γιατὶ αὐτὸς ὁ παραλογισμὸς ἄρχισε νὰ γίνεται πραγματικότης.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ φανταζώμαστε σὰν παραλογισμὸ τὴν ταυτόχρονη καὶ μὲ τὸ ἴδιο μέσον παραγωγὴ ἤχων καὶ χρωμάτων εἶναι τὸ ὅτι ἔχομε συνηθίσει νὰ θεωροῦμε αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα σὰν τελείως διαφορετικὰ μεταξύ τους. Βλέπομε τὰ χρώματα κι' ἀκοῦμε τοὺς ἤχους. Κι' ὅμως, ἤχοι καὶ χρώματα δὲν εἶναι τόσον διαφορετικὰ ὅσα νομίζομε.

Πραγματικά, τί εἶναι ὁ ἦχος; Μιὰ κυματοειδὴς κίνησις τοῦ ἀέρος, ποὺ προσβάλλει τὸ αἰσθητήριο τῆς ἀκοῆς.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τί εἶναι τὰ φῶς; Μιὰ κυματοειδὴς ἐπίσης κίνησις, ποὺ προσβάλλει τὸ αἰσθητήριο τῆς ὁράσεως.

Ἂς ἐξετάσωμε, πρῶτα-πρῶτα, τὸ φῶς.

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ φῶς, ἐννοοῦμε ἕνα ὡρισμένο χρῶμα. Ἕνα φῶς χωρὶς χρῶμα εἶναι γιὰ μᾶς κάτι τὸ τελείως ἀκατανόητο. Ἔτσι, τὸ φῶς μεταφράζεται γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψι σὲ ἕνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χρώματα τοῦ πρίσματος καὶ τοὺς ἀναριθμήτους συνδυασμούς τους.

Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, τὸ φῶς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ κυματοειδὴ κίνησι. Ξέρομε π.χ. ὅτι τὸ ἐρυθρὸ χρῶμα, ποὺ εἶναι τὸ βραδύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀντιστοιχεῖ σὲ 380 χιλιάδες δισεκατομμύρια κυματοειδῶν κινήσεων στὸ 1'' κι' ὅτι τὸ ἰῶδες ἀντιστοιχεῖ σὲ διπλάσιο ρυθμὸ ἀριθμὸ παρομοίων κινήσεων.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἤχους. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἀντιστοιχεῖ σὲ ὡρισμένον ἀριθμὸ παλμικῶν δονήσεων.

Εἶναι εὔκολο, λοιπόν, νὰ φαντασθοῦμε τὴν ταυτόχρονη καὶ μὲ τὰ ἴδια μέσα παραγωγὴ ἤχων καὶ χρωμάτων, ποὺ θ' ἀντιστοιχοῦσαν στὸν ἴδιο ἀριθμὸ κυματοειδῶν κινήσεων. Ὡρισμένα πειράματα, ποὺ ἔγιναν τὸν τελευταῖο καιρό, ἔδειξαν ὅτι οἱ ἀντιστοιχίες μεταξὺ ἤχων καὶ χρωμάτων εἶναι περίπου οἱ ἀκόλουθες:

Λά: ἐρυθρό.
Σὶ μπεμόλ: κόκκινο πρὸς τὸ πορτοκαλί.
Σί: πορτοκαλί.
Ντό: κίτρινο χρυσίζον.
Ντὲ δίεσις: κίτρινο.
Ρέ: κιτρινοπράσινο.
Μὶ μπεμόλ: πράσινο.
Μί: πρασινογάλαζο.
Φά: γαλάζιο.
Φά δίεσις: μώβ.
Σόλ: ἰῶδες.
Σὸλ δίεσις: ἰῶδες πρὸς τὸ ῥόδι.

Ὁ συνδυασμὸς ἤχων καὶ χρωμάτων ἀποτελεῖ σήμερα ἕναν καινούργιο κλάδο τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, στὸν ὁποῖον δόθηκε τὸ ὄνομα φωνοοπτική.

Στὸ πεδίο τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, ἡ προσπάθεια ἐκείνων ποὺ ἀσχολοῦνται μ' αὐτὸν τείνει στὴ δημιουργία τῆς καλουμένης «ὁρατῆς μουσικῆς». Ἡ μουσικὴ αὐτὴ θὰ συνοδευόταν ἀπὸ τὴν ταυτόχρονη προβολὴ ἐγχρώμων εἰκόνων, ποὺ θὰ παράγονταν μαζὶ μὲ τοὺς ἤχους κι' ἀπὸ τὰ ἴδια μ' αὐτοὺς ὄργανα. Φυσικά, αὐτὰ τὰ ὄργανα δὲ θὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὰ σημερινά. Οἱ ἀρχὲς τῆς φωνοοπτικῆς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Κάθε ἦχος ἢ κάθε ὁμὰς ἤχων ἀντιστοιχεῖ σὲ ὡρισμένο γεωμετρικὸ σχῆμα.

2) Κάθε ἦχος ἢ κάθε ὁμὰς ἤχων ἀντιστοιχεῖ σὲ ὡρισμένο χρῶμα ἢ συνδυασμὸ χρωμάτων.

Ἔτσι ἕνας φωτήχος (ἔτσι ἀποκλήθηκε ὁ συνδυασμὸς φωτὸς καὶ ἤχου) θὰ πρέπει νὰ δημιουργῆ ταυτόχρονα:

α) Μιὰ ὡρισμένη νότα τῆς μουσικῆς κλίμακος. β) Ἕνα γεωμετρικὸ σχῆμα. γ) Ἕνα ὡρισμένο χρῶμα ἢ συνδυασμὸ χρωμάτων.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν τῶν τριῶν πραγμάτων — μουσικῆς νότας, σχήματος, χρώματος—θὰ μᾶς δώσῃ τὴν «ὁρατὴ μουσική».

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ συνδυασμός; Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ὄργανο ποὺ θὰ παράγῃ τοὺς φωτήχους; Οἱ ἐπιστήμονες βρίσκονται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν ἐρευνῶν. Αλλ' ἡ λύσι αὐτῶν τῶν προβλημάτων δὲ θὰ βραδύνῃ, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τόσα ἄλλα, ποὺ τὰ ἔλυσε ἡ ἐποχὴ μας καὶ ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῆς περασμένης γενεᾶς τὰ θεωροῦσαι χίμαιρες.

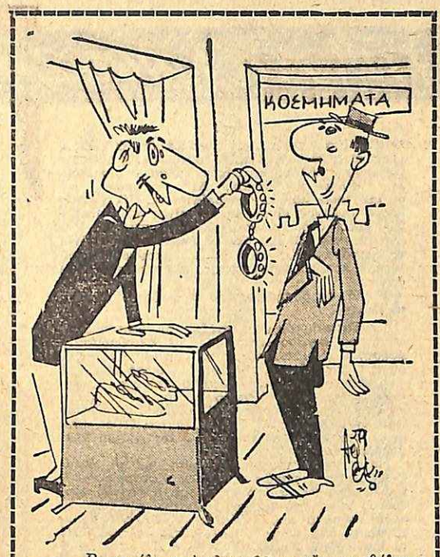

— Βραχιόλι γιὰ ἀρραβῶνα εἴπατε θέλετε; Ὁρίστε, αὐτὸ νὰ πάρετε! Εἶναι ὁτι πρέπει!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φύλλα μαραμένα
παραπονεμένα
πέφτουνε στὴ γῆ,
φύλλα μαραμένα,
νοιώθουνε θλιμμένα
κάποιαν ἀλλαγή.

*

Πράσινα, ὅπως ζυγῆκαν
κάπως ζεσταθῆκαν
στὴν καλοκαιριὰ
καὶ μ' ἀνατριχίλα,
νοιώθουνε τὰ φύλλα
πέρασμα βορηᾶ...

*

Κίτρινα στὸ χρῶμα
πέφτουνε στὸ χῶμα
θράδυ καὶ πρωΐ,
ζήσανε καὶ αὐγοῦνε
κι' ἔτσι σιγοαφήνουν
μιὰ στερνὴ πνοή.

*

Ἴδια κι' ἡ καρδιά μου
μιὰ στερνὴ θραδυά μου
θάχη μαραθῆ
κι' ἔτσι θὰ μ' ἀφήσῃ
καὶ θὰ σιγοσβύσῃ
κι' ἔτσι θὰ χαθῆ...

*

Ἄλλοτε χτυποῦσε,
κάτι σὰ μποροῦσε
νὰ τὴν συγκινῆ.
Τώρα μαραμένη,
παραπονεμένη,
φθινοπωρινή.

*

Πέφτει σὰν τὰ φύλλα
στὴν ἀνατριχίλα
πρωϊμου βορηᾶ,
ἔχοντας κοντά της
κάποιον ἔρωτά της
γιὰ παρηγοριά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, μετὰ τὴν κωμωδία τοῦ Σαίξπηρ «Τὸ ἡμέρωμα τῆς στρίγγλας», ἑτοιμάζει δύο ἄλλα ἔργα, τὴν κωμωδία τοῦ Πιραντέλλο «Ἓξη πρόσωπα ζητοῦν συγγραφέα», ποὺ παίχτηκε πολὺ ἀρκετὰ χρόνια, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀπὸ τὸ «Θέατρο Τέχνης» καὶ τὸν «Ριχάρδο Γ'», ποὺ θὰ παίξη ὁ Ἀλέξης Μινωτῆς μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

✪ Δεύτερος θίασος πρόζας, μετὰ τῆς Ἀντιγόνης Βαλάκου, ὁ θίασος τοῦ Μάνου Κατράκη, ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ θίασος τοῦ Κατράκη θ' ἀρχίσῃ μὲ τὸν «Ἠλίθιο» τοῦ Ντοστογιέφσκυ, θὰ ἀνεβάσῃ δὲ κατόπιν, τὴ «Βασίλισσα Ἀμαλία», τὸ «Φουέντε Ὀβεχοῦνα», καθὼς καὶ ἄλλες ἐπιτυχίες του.

✪ Στὸ μεταξύ, ἀναμένεται στὴν Ἀθήνα ἡ Τούρκισσα τραγουδίστρια Γκιουζὶν Τσιλέρ, ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα.

✪ Στὴν Ἀμερικὴ ἑτοιμάζεται φέτος μιὰ σειρὰ ἔργων, ποὺ εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ ἑλληνικὰ θέματα καὶ ποὺ θὰ παιχθοῦν στὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη.

Πραγματικά, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ νέα διασκευὴ τῆς «Λυσιστράτης», θὰ ἀνεβασθῆ τὸ ἔργο «Ὁμηρικὲς τρέλλες», ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, καθὼς κι' ἕνα ἄλλο ἀπὸ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους.

✪ Τὸ συγκρότημα τοῦ Ὁμήρου Ἀθηναίου, ποὺ περιοδεύει μὲ ποῦλμαν στὴν Πελοπόννησο, ἔχει τὴ μικρότερη μασκώτ, ποὺ εἶχε ποτὲ ἑλληνικὸς θίασος.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἑνὸς μόλις μηνὸς κορούλα τῆς «Μὶς Αἰγύπτου» Μαρίκας Παπαηλίᾳ, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ συγκρότημα ὡς μανγκέν.

✪ Ὁ τραγουδιστὴς Τζίμης Μακούλης, ποὺ ἔγινε δημοφιλὴς στὴ Γερμανία, ὄχι μόνο μὲ τὴ φωνή του, ἀλλὰ καὶ ὡς «ξεν πρεζεντέρ» τοῦ κινηματογράφου, θὰ ἔρθη τὸ Δεκέμβριο στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν «πρεμιέρα» τῆς πρώτης του ταινίας «Μιὰ βραδυιὰ στὸ Μάμπο μπάρ», ποὺ γύρισε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴ Λολίτα.

Ὁ Μακούλης, ποὺ ἠχογράφησε στὴ Γερμανία, πολλὰ ξένα τραγούδια, ποὺ ἔγιναν μεγάλα σουξέ, θὰ ἠχογραφήσῃ ἐδῶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ νέα ἑλληνικὰ τραγούδια.

✪ Ὁ χορευτὴς Μεταξόπουλος ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ συγκρότημα τῆς Κάθριν Ντάνγαμ, μὲ μακροχρόνιο συμβόλαιο.

Ὁ χορευτής, ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ «Λυρικὴ Σκηνή», πῆρε πενταπλάσιο μισθό.

✪ Ἡ Ντιριντάουα θὰ κάμη φέτος τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴν ὄθόνη. Ἡ δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια τῆς μουσικῆς σκηνῆς παίζει ἕνα ἰδιότυπο ρόλο στὴ νέα ταινία «Δράκουλας καὶ Σία», μαζὶ μὲ τὸν Κώστα Χατζηχρῆστο καὶ ἄλλους γνωστοὺς ἠθοποιούς.

Ἡ ταινία αὐτὴ τῆς «Χρῆσμα Φίλμς», σκηνοθετημένη ἀπὸ τὸν Ἠρῴκο Ἰατρού, σὲ σενάριο τοῦ Γιώργου Γιαννακόπουλου, θὰ προβληθῆ μέσα στὸν ἐρχόμενο χειμῶνα.

✪ Ἀναμεσα στοὺς Ἕλληνας μαέστρους, ποὺ διηύθυναν τὴ ὄραδυὰ τοῦ φεστιβὰλ τὰ 15 προκριθέντα τραγούδια, ὁ Κλάους, ποὺ ἔγραψε τὸ τραγοῦδι «Ἕνα γράμμα», εἶναι ἡλικίας 23 ἐτῶν!...

✪ Μιὰ ἑταιρεία εἶχε ἠχογραφήσει πολὺ ὡραίες μέρες καὶ τὰ 15 προκριθέντα τραγούδια τοῦ φεστιβὰλ καὶ μόλις ἀνεκοινώθησαν τ' ἀποτελέσματα, ἐκυκλοφόρησε τὰ τρία ὄραδευθέντα!

✪ Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἕνας ἐρασιτέχνης συνθέτης, ποὺ εἶναι ταυτοχρόνως καὶ στιχουργός, ἔστειλε οὔτε λίγο οὔτε πολύ, 30 τραγούδια του, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπερίφθησαν ὅλα!

✪ Ὁ Κώστας Μανιατάκης, ἔπειτα ἀπὸ ὡραῖα χρόνια ἐπανέρχεται στὸ θέατρο, ὡς θιασάρχης.

Ὁ Μανιατάκης θὰ ἡγηθῆ τοῦ νέου μουσικοῦ θιάσου, ποὺ θὰ παίξη τὸ χειμῶνα στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Μαίρη Βασιλάκη.

✪ Ἡ Εὐα Στόλ, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γιόρτασε τὰ ὄαρτσια τῆς χαριτωμένης κορούλας της μ' ἕνα ἀναμνηστικὸ γεῦμα, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ κέντρα τῆς Πλάκας, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν πολλοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

✪ Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἡ χορεύτρια Μπουμπούκα.

✪ Δυὸ νέες Ἰταλικὲς ὀρχήστρες, στὸν τύπο τοῦ Καραζόνε τὸ «Κούντε Ζάκ» καὶ τὸ «Κεφτέτε ντὶ Ρόμα», βρίσκονται τώρα στὴν Ἀθήνα.

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΛΗΤΟΣ

τῆς νέας ἀπού ζητάει σύζυγο

Θὰ τὸν βρῆτε μόνο στὴ Γῆ

ΤΟΝ ἄντρα ποὺ θὰ γίνη σύζυγός σας θὰ τὸν συναντήσετε πάνω στὴ Γῆ. Καὶ πάνω στὴ Γῆ πρόκειται νὰ ζήσετε μαζί του.

Μὴ ζητᾶτε νὰ βρῆτε, λοιπόν, τὸ τέλειο. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ βρῆτε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ταιριάζει. Ἀλλὰ προσέξετε μὴν πέσετε στὴν ἀντίθετη ἄκρη. Τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρετε πρέπει νὰ τὸν διαλέξετε. Καὶ τὸ νὰ τὸν διαλέξετε δὲ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ πάρετε τὸν πρῶτο ἄντρα ποὺ θὰ παρουσιασθῆ μπροστά σας. Σημαίνει νὰ ξεχωρίσετε ἕναν ἄντρα ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ νὰ πιστέψετε πὼς ἀξίζει νὰ ἑνώσετε τὴ ζωή σας μαζί του. Σημαίνει ἀκόμη πὼς αὐτὸς ὁ ἄντρας πρέπει νὰ προσεγγίζη στὸν τόπο σας, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει νὰ τοῦ βρίσκετε ὁρισμένες ἀτέλειες ἢ ψεγάδια. Ἀρκεῖ, βέβαια, αὐτὲς οἱ ἀτέλειες ἢ αὐτὰ τὰ ψεγάδια νὰ ὑπερφαλαγγίζωνται ἀπὸ τὰ προτερήματά του. Καὶ σεῖς, ἀλλωστε, ἔχετε τὶς δικές σας ἀτέλειες καὶ τὰ δικά σας ψεγάδια.

Πρέπει ἀκόμη νὰ συνηθίσετε σὲ ὁρισμένες ἰδέες, ποὺ, ἂν καὶ φαίνωνται ἁπλές, εἶναι, ὅμως, ἐκεῖνες ποὺ οἱ νέες παραγγωρίζουν περισσότερο. "Οταν ἐλκύσεσθε ἀπὸ ἕναν ἀθλητικὸ τύπο, δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῆται ἀπ' αὐτὸν νὰ εἶναι ἕνα τέρας διανοητικῆς μορφώσεως, γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ ἔχη καιρὸ καὶ γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ γιὰ τὴ μελέτη. "Οταν ἐλκύσεσθε ἀπὸ ἕνα διανοούμενο, δὲ μπορεῖτε γι' ἀπαιτῆτε ἀπ' αὐτὸν νὰ εἶναι κι' ἕνας θαυμάσιος ἐπιχειρηματίας, ποὺ νὰ παίζη μὲ τὰ ἑκατομμύρια ὅπως τὰ παιδάκια μὲ τοὺς βώλους. "Οταν σᾶς ἀρέσῃ ἡ ἥρεμη καὶ σπιτίσια ζωή, θ' ἀποφύγετε τὸν τύπο ποὺ ἔχει μέσα στὸ αἷμα του τὴν περιπέτεια καὶ ποὺ βρίσκεται σήμερα ἐδῶ καὶ αὔριο ἀλλοῦ. "Οταν σᾶς ἑλκύῃ τὸ σταθερὸ θέλημα κι' ἡ ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι ἑνὸς στρατιωτικοῦ, μὴν τοῦ ζητᾶτε νὰ εἶναι ταὐτόχρονα ἕνας τύπος τῶν κοσμικῶν κέντρων ἢ νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἡ μποέμικη ζωή. "Οταν διαλέγετε ἕναν ὀπλάλληλο, μὴν ψάχνετε νὰ βρῆτε σ' αὐτὸν ἕναν κρυμμένο Μπετόβεν.

Ἡ ζωή μας, εἴτε τὸ θέλομε εἴτε ὄχι, ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸ νόμο τῆς ἀποκλειστικότητος. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Οἱ ἐξαιρέσεις, ἂν ὑπάρχουν, δὲν κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ τὸν κανόνα.

Πρέπει νὰ ξέρετε λοιπόν, τί θέλετε.

Θὰ πρέπει, ὅμως, νὰ μιλήσωμε βιαστικὰ γιὰ δυὸ κατηγορίες κοριτσιῶν, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ κατηχηθοῦν ὅτι ξέρουν πάντοτε τί θέλουν.

Στὴν πρώτη ἀνήκουν οἱ νέες μὲ τὸ προκαθορισμένο ἰδανικό. Τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρουν τὸν θέλουν νὰ εἶναι τοῦτο κι' ἐκεῖνο. Φτιάνουν λοιπόν, ἕνα καλοζῶπι καὶ προσπαθοῦν νὰ γάσουν μέσα σ' αὐτὸ τοὺς ἄντρες ποὺ βρίσκονται μπροστά τους. Ἄλλοι κολυμπᾶνε μέσα στὸ καλοζῶπι. Ἄλλοι δὲ χωρᾶνε. Κι' οἱ πρῶτοι κι' οἱ δεύτεροι, λοιπόν, ἀπορρίπτονται. Ὁ κατάλληλος σύζυγος εἶναι μόνο ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ χωρέσῃ στὴν ἐντέλεια μέσα στὸ καλοζῶπι. Ψάχνοντας γιὰ νὰ τὸν βροῦν, ἀφήνουν τὰ χρόνια νὰ περνᾶνε... Κι' ὅταν τέλος, ἀποφασίσουν νὰ κάμουν κάποιες ὑποχωρήσεις, θλέπουν πὼς εἶναι ἀργά.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, ἀπὸ τί τὸ ἔφτιαξαν αὐτὸ τὸ ἰδανικό;

Ὁ Σατωμπριὰν εἶχε φτιάξει τὴν ἰδανική Συλφίδα του συναρμολογῶντας μὲ ἀξιοθαύμαστη μαεστρία κομμάτια σωματικά, ψυχικὰ καὶ πνευματικά, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα σωρὸ νέες. Ἡ Συλφίδα του ἦταν ἕνα μωσαϊκὸ ἀπὸ ὅ,τι ὡραιότερο, καλύτερο κι' εὐγενέστερο μπορεῖ νὰ ὑπάρξη σ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Ἀλλ' ὁ Σατωμπριὰν ἦταν ἕνας ποιητὴς κι' ἡ Συλφίδα του ζοῦσε μόνο μέσα στὴ φαντασία του. Ἔξω ἀπ' αὐτὴν ἦταν ἀνύπαρκτη.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐργάζονται κι' οἱ κατασκευάστριες ἰδανικῶν συζύγων. Συναρμολογοῦν τὸν ἰδανικὸ ἄντρα ἀπὸ σκιαγραφήματα τῆς φαντασίας τους, ἀπὸ φευγαλέες ἐντυπώσεις, ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποὺ διάβασαν, ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ἀπὸ παντοῦ. Καὶ πιστεύουν πὼς αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ ὄν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Γι' αὐτό, φεύγουν ἀκούραστα νὰ τὸ βροῦν... "Ας σταματήσωμε μόνο στὸν κινηματογράφο, ποὺ, στὶς ἡμέρες μας, ἀποτελεῖ τὴ σημαντικώτερη πηγὴ παρομοίων εἰμπνεύσεων. Πρῶτα-πρῶτα, οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ παρελαύνουν στὴν ὀθόνη δὲ ζοῦν τὴ δική τους ζωή, ἀλλ' ὑποδύονται ἕνα ρόλο ποὺ τοὺς τὸν διέγραψε ὁ συγγραφεὺς κι' ὁ σκηνοθέτης. Βλέποντάς τους σ' αὐτὸ τὸ ρόλο, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε εἶναι νὰ ἐκτιμήσετε τὴν τέχνη τους. Δὲν ἔχετε, ὅμως, κανένα δικαίωμα νὰ θγάλετε συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὸ ἄτομό τους ἔξω ἀπὸ τὴ σφαῖρα τῆς ἠθοποιΐας. Ἀλλ' ἂς περάσωμε στὴν ἰδιωτική τους ζωή. Γι' αὐτήν, τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τῶν ἄλλων κινηματογραφικῶν κέντρων λέει ἀρκετά... Τὸ πρότυπο, λοιπόν, ποὺ παίρνετε εἶναι ψεύτικο. Γιατί, ἂν θλέπατε τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο πίσω ἀπὸ τὸν ἠθοποιό, ἴσως νὰ μὴν τὸν θέλατε ποτὲ γιὰ σύζυγο.

Μιὰ νέα δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ ἔχη ἕνα ἰδανικὸ πρότυπο μέσα στὸ μυαλό της. Πῶς ὄχι; Φροντίστε ὅμως, αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ νὰ εἶναι ἀνθρώπινο, δηλαδὴ νὰ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Καὶ κάμετέ το κάπως ἐλαστικό... Μ' αὐτὲς τὶς δυὸ προϋποθέσεις εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ τὸ θρῆτε.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμε στὴ δεύτερη κατηγορία. Πρόκειται γιὰ τὶς νέες ποὺ πιστεύουν πὼς ἔχουν τόσο πλατειὰ κατανόησι, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ταιριάξουν μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ γίνουν τὸ ἰδανικό τους... Θὰ εἶναι οἱ πιὸ ὀμορφες σύζυγοι γιὰ ἕναν ἐπιχειρηματία, ἀλλὰ ἡ ἕνα καλλιτέχνη. Θὰ σταθοῦν στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἐπιστήμονος, γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν στὶς προσπάθειές του, ἀλλὰ κι' ἕνας κυνηγὸς περιπετειῶν θὰ θρῆ σ' αὐτὲς τὶς ἰδεώδεις συντρόφισσες.

Καταλαθαίνουν ὅσο καμμιὰ ἄλλη τὴν ἥρεμη καὶ νοικοκυρίστικη ζωή, ἀλλὰ θάκαναν θαύματα ἐπίσης καὶ στὸ πλευρὸ ἑνὸς τολμηροῦ πολιτικοῦ. Ξέρουν νὰ ζοῦν μὲ λίγα καὶ καμμιὰ δὲν ἔχει σὰν αὐτὲς τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαλλάγιστη σπατάλη. Θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν στὸ θουνό, στὴ θάλασσα, μέσα σὲ μιὰ καλύβα, σ' ἕνα ὑπερπολυτελέστατο σπάλας, στὴ ζοῦγκλα, σ' ἕνα ὑπσκάι, νὰ γοητεύουν θηριόδαμαστὲς καὶ νὰ ξελογιάσουν ἄγλους. Τὰ ἔχουν ὅλα τὰ γοῦστα...

"Αν οἱ πρῶτες προσπλώνωνται σ' ἕνα ἰδανικό, οἱ δεύτερες θρίσκουν τὸ ἰδανικό τους παντοῦ. Οἱ πρῶτες εἶναι πάντοτε ἀνικανοποίητες. Οἱ δεύτερες δὲν ξέρουν μὲ τί νὰ πρωτοϊκανοποιηθοῦν.

Ἀλλὰ χρειάζεται νὰ θάλετε λίγο νερὸ στὸ κρασί σας. Χρειάζεται, μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ προσθέσετε μιὰ δόσι πραγματικότητος — ὅσο μεγαλύτερη τόσο καλύτερα θὰ εἶναι — μέσα στὴ φαντασία καὶ τὴ σκέψι σας. Συνηθίστε, πρῶτα-πρῶτα, στὴν ἰδέα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἕνας ἰδανικὸς ἄνδρας. Ὑπάρχουν, τοὐναντίον, πολλοὶ ἄντρες ποὺ μπορεῖ νὰ ταιριάζουν στὸ ἰδανικό σας. Διαλέξτε ἀναμεσά τους τὸν καλύτερο... Μάθετε ἀκόμη νὰ μὴ θλέπετε τὸν ἑαυτό σας σὰν ἀγοραῖο ταξί, ὅπου κάθε ἐπιβάτης θρίσκει τὴν ἄνεσί του. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ ἔχετε σαφεῖς προτιμήσεις καὶ ξεκαθαρισμένες ἀντιλήψεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς σας κι' ὄχι νὰ νομίζετε πὼς εἶσαστε καλὴ γιὰ ὅλους. Ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀφορμὲς καὶ γιὰ νὰ ἑνώσετε σίγουρα τὴ ζωή σας μὲ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ σᾶς ταιριάζει καὶ νὰ θρῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ταιριάζει καὶ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένη μαζί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Εἶσαστε φτιαγμένη γι' αὐτόν;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Γιὰ τὶς ρυτίδες

Ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ λεπτοπέλεπτη καὶ καταστρέφεται μὲ τὸ παραμικρό: μὲ τοὺς μορφασμούς, τὰ πολλὰ φιλιά, τὰ ξενύχτια, κλπ. "Οσο γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ μετώπου, γιὰ νὰ τὴ διατηρήσωμε λεία, πρέπει ν' ἀποφεύγωμε τὶς συγκινήσεις, τὶς ἀνησυχίες, τὸ νυχτερινὸ διάθασμα.

Οἱ ρυτίδες ἔρχονται πρόωρα στὰ νευρικὰ ἄτομα, σ' ὅσους πάσχουν ἀπὸ νευλαγίες, σ' αὐτοὺς ποὺ σκέπτονται πολὺ ἢ ἐργάζονται διανοητικὰ καὶ στοὺς ὑπερευαίσθητους.

"Οταν ἀνοίξουμε τὴν πόρτα στὴ θλῖψι, μαζὶ μ' αὐτὴ μπαίνουν κι' οἱ ρυτίδες.

"Οπως ὅμως ἡ θλῖψι, ἔτσι καὶ τὰ πολλὰ γέλια προκαλοῦν ρυτίδες. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχη πάντως ὑπ' ὄψη της ὅτι, μετὰ τὰ 35 χρόνια της, κάθε μορφασμὸς ἀφίνει στὸ πρόσωπό της ἕνα αὐλάκι, ποὺ μονιμοποιεῖται μὲ τὸν καιρό.

Οἱ ἠλεκτρισμοὶ μποροῦν νὰ ξαναδώσουν στὴν ἐπιδερμίδα τὴν ἐλαστικότητά της. Πρέπει ὅμως νὰ γίνωνται ἀπὸ εἰδικό.

Οἱ καλοὶ τρόποι

Μερικὲς φορές, δὲν ἔχομε καμμιὰ διάθεσι νὰ δεχτοῦμε ἐπισκέψεις, ἀλλ' ὑποχρεωνόμαστε νὰ τὶς ὑποστοῦμε, εἴτε γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια δὲν καταλαθε τὴ διαταγὴ ποὺ τῆς δίναμε, εἴτε γιατὶ ἡ ἐπισκέπτρια ἔνει τὴν ἀδιακρισία νὰ ἐπιμένη νὰ μᾶς δῆ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ποτὲ πὼς θρισκόμαστε σπίτι μας καὶ πὼς ἡ ἐπισκέπτρια εἶναι φιλοξενουμένη μας. "Οσο κι' ἂν βαρυόμαστε λοιπόν, ἢ ὅσο κι' ἂν βιαζόμαστε νὰ θγοῦμε ἔξω, πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονὴ καὶ νὰ δεχτοῦμε καλὰ τὴν ἐπισκέπτρια — ἔστω κι' ἂν ἤρθε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μᾶς ζητήσῃ κάποια χάρι. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ εὐγένεια.

Γιὰ νὰ τὸ καταλάθουμε ἄλλωστε, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ μποῦμε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ θέσι της καὶ νὰ σκεφθοῦμε πόσο δυσάρεστο θὰ μᾶς ἦταν ἂν πηγαίναμε κάπου καὶ μᾶς δέχονταν ψυχρά, ἢ μᾶς δείχναμε μὲ τὸν τρόπο τους ὅτι θαρυοῦνται ἢ διάζονται.

Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς δώρου

Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς δώρου ποὺ θὰ προσφέρωμε σὲ μιὰ γιορτή, σὲ γάμο ἢ ἀρραβῶνα, σὲ κάποιο πρόσωπο ποὺ θέλομε νὰ εὐχαριστήσωμε γιὰ μιὰ ἐξυπηρέτησι, κλπ., ἀπαιτεῖ πάντα πολλὴ σκέψι.

"Ας πάρουμε μιὰ περίπτωσι ποὺ μπορεῖ νὰ τύχῃ στὸν καθένα μας. Ὅλοι μας θάχουμε ἀσφαλῶς ἕνα φίλο γιατρό, ποὺ μᾶς πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του σὲ κάποια ἀρρώστεια μας καὶ δὲ δέχτηκε νὰ πληρωθῆ. Τί θὰ κάνουμε, γιὰ νὰ τοῦ δείξουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας; Θὰ ξοδέψουμε τὰ λεφτὰ ποὺ προορίζαμε γι' αὐτὸν καὶ θ' ἀγοράσουμε ἀμέσως ἕνα δῶρο νὰ τοῦ τὸ προσφέρουμε; Θὰ ἦταν ἀδιακρισία μας, γιατὶ θὰ φανιόμαστε πὼς ἀνυποψιοῦμαι νὰ θγάλουμε τὴν ὑποχρέωσι.

Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ περιμένουμε τὴν Πρωτοχρονιὰ ἢ τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ του καὶ νὰ τοῦ προσφέρουμε τότε ἕνα ὡραῖο δῶρο: ἕνα χρυσὸ μολύβι, μιὰ τσάντα ἀπὸ καλὸ θέρμα, ἕναν ἀναπτῆρα, ἀναλόγως τῆς φιλίας ποὺ μᾶς συνδέει μαζί του.

Ὅταν ἀνοίγη ἡ μύτη

"Ενας εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ σταματήσουμε τὸ αἷμα, ὅταν ἀνοίξῃ ἡ μύτη μας, εἶναι νὰ σφίξουμε μὲ τὸν ἀντίχειρά τὸ ἀντίστοιχο ρουθούνι μὲ πολλὴ δύναμι, σκύβοντας πίσω τὸ κεφάλι ἐπὶ 4—5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ βρέξουμε ἕνα μπαμπακάκι μὲ λίγο ὀξυζενὲ καὶ νὰ τὸ χώσουμε μέσα στὸ ρουθούνι, ἐσωτερικά.

"Αν, μαζὶ μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς μύτης, νοιώθετε ἐξάψη καὶ φάρος στὸ κεφάλι, θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ἕνα ποδόλουτρο μὲ σινάπι.

Νάχετε ὑπ' ὄψη σας ὡστόσο ὅτι τὸ ἀνοιγμα τῆς μύτης εἶναι μιὰ φυσικὴ κι' ὠφέλιμη ἀφαίμαξι, ποὺ τὴν προκαλεῖ ὁ ὀργανισμός. Μὴν τὴ σταματᾶτε λοιπόν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ μεγάλη αἱμορραγία.

Σκωτσέζικο ντοὺς καὶ μασάζ

Οἱ πρῶτες ρυτίδες σχηματίζονται συνήθως στὰ πλάγια τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος, ἀφείλονται δὲ τὶς περισσότερες φορὲς σὲ μορφασμούς.

Γιὰ τὶς ρυτίδες γενικὰ ὠφελεῖ τὸ ζεστὸ νερό, ποὺ στὸ τέλος τοῦ πλυσίματος γίνεται κρῦο — δηλαδὴ ἕνα εἶδος σκωτσέζικου ντούς, τὸ ἴδιο ποὺ ὠφελεῖ καὶ τὸ σῶμα.

Μετὰ τὸ πλύσιμο, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ. Βουτᾶτε τὰ τρία μεσαῖα δάχτυλά τοῦ κάθε χεριοῦ σας σὲ λίγη ἀγνὴ κολυντκρὲμ καὶ, ἀκουμπῶντας τοὺς ἀντίχειρες στοὺς κροτάφους σας, τρίβετε μαλακά, ἀργὰ καὶ ρυθμικά, ἀπ' τὸ στόμα καὶ προχωρῶντας πρὸς τὰ μάγουλα, ὥστου ν' ἀποροφηθῆ ὅλη ἡ λιπαρὴ οὐσία τῆς κρέμας. Τὸ ἴδιο κάνετε καὶ στὰ μάτια, τεντώνοντας πάντα τὸ δέρμα στὰ μέρη τῶν ρυτίδων.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ γκάφες ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ

Τ' ΟΝΟΜΑ μου εἶναι Παντελῆς Ἀλτουφογιές, οἱ γνωστοί κι' οἱ φίλοι μου ὅμως, μ' ἔχουνε βγάλει ἀλλοιῶς: «Παντελῆς ὁ Γκαφατζῆς». Καὶ τοῦτο, λέει, γιατὶ κάνω πολλὲς γκάφες χωρὶς γύνωμα παραίτιος νὰ συμβοῦν ἀνακατωσούρες καὶ παρεξηγήσεις. Μπορεῖ. "Ομως αὐτὸ ὄχι πὼς τὸ κάνω ἐξ ἐπιτοῦτου. Ἀλλὰ ἕνεκα ποὺ εἶμαι ἀγνὸς καὶ ἀπογήρευτος χαρακτήρας καὶ δὲν μπαίνω μὲ τὸ πρῶτο στὶς πονηριὲς καὶ τὶς ὑστεροβουλίες τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ παραδέχονται καὶ τὸ παρουσιάζω γιὰ ἐλαφρυντικό μου. Καὶ λέω πὼς ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦτανε εἰλικρινεῖς καὶ ἀγαθοὶ σὰν κι' ἐμένα καὶ ὁ κόσμος θὰ ἦτανε πολὺ καλύτερος καὶ καθὼς πρέπει.

Γκαφατζῆς, λέει! Μάλιστα. Μὰ τί φταίω ἐγὼ ἂν ὁ φίλος μου ὁ Στέλιος, ποὺ παντρεύτηκε, δὲν εἶναι οὔτε χρόνος καλὰ-καλά... Μὰ ἂς τὸ πάρουμε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Αὐτὸς ὁ Στέλιος λοιπόν, ἦτανε φίλος μου. "Οχι πολὺ στενός, ἀλλὰ ὄχι καὶ πολὺ φαρδύς. Κάτι ἀνάμεσα στὰ δύο, τέλος πάντων. Καὶ εἶχε παντρευτῆ πέρσυ, τέτοιον καιρὸ ἀπάνω-κάτω. Στὸ γάμο του δὲ μὲ κάλεσε. Μοῦ εἶχε πῆ, μάλιστα, καὶ τὸ γιατί:

— Πρῶτα-πρῶτα, Παντελῆ, ὁ γάμος θὰ γίνη σὲ πολὺ οἰκογενειακὸ κύκλο. Κι' ἔπειτα φοβᾶμαι νὰ σὲ καλέσω μὴν κάνης καμμιὰ γκάφα. Μήπως, ἐκεῖ ποὺ θὰ μᾶς χαιρετᾶς γιὰ τὰ συγχαρητήρια σοῦ ξεφύγῃ κανένα «καὶ τοῦ χρόνου» καὶ γίνουμε ρεζίλι. Δὲν θυμώνεις, σί;

Γιατί νὰ θυμώσω; Παντρεύτηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε νὰ κόψη ἀπὸ τὴν παρέα. Τὸν τραβοῦσαν τώρα ἄλλες ὑποχρεώσεις καὶ ἄλλες τέρψεις. Εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ παντρεύτηκε καὶ συμμαζεύτηκε ὁ Στέλιος, ποὺ εἶχε τὴ φήμη τοῦ μουρτάρη. Καὶ πιὸ πολὺ εὐχαριστήθηκα ὅταν ἔμαθα πὼς πῆρε ὄμορφη γυναῖκα.

Κάπου ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ γεγονός. Κι' ἕνα βραδάκι, λοιπόν, ἐκεῖ κατὰ ἡ ὥρα ἑφτάμιση, καθὼς βάδιζα νωχελικὰ στὸ γῦρο τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου συνηθίζω νὰ κάνω τοὺς περιπάτους μου, βλέπω νὰ κατηφορίζῃ ἀπὸ ἀντικρύ μου ἕνα ποδὰ ταιριασμένο ζευγάρι. Γιὰ γ' ἀποδείξῃ τοὺς δεσμούς του, κρατιέται ἀπὸ τὸ χέρι. Φαίνονται κι' οἱ δυὸ τρυφερὰ εὐτυχισμένοι. «Βρὲ αὐτὸς εἶναι ὁ Στέλιος!» λέω μέσα μου. Ναί, αὐτὸς ἦταν! Καὶ μὲ εἶδε κι' ἐκεῖνος καὶ σταθήκαμε καὶ χαιρετηθήκαμε. Ἐγὼ κύτταξα προσεκτικὰ τὴ σύντροφό του. Μάλιστα, λέω πάλι μέσα μου, ἔτσι ποὺ μοῦ τὰ εἶπαν εἶναι. «Ὡραία γυναίκα — νὰ μὴν ἁφασκαθῆ. Αἰσθάνομαι χρέος μου νὰ πλέξω τὸ ἐγκώμιο τῆς κυρίας, γιὰ νὰ κολακευτῆ κι' ἐκείνη. Καὶ λέω:

— Στέλιο, ἄκουσα πὼς πῆρες ὄμορφη γυναῖκα, μὰ βλέπω πὼς εἶναι πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅσο φανταζόμουνα. Νὰ ζήσετε!

"Οπου ἐκεῖνη γίνεται μονομιᾶς κατακόκκινη καὶ φωνάζει μὲ μιὰ στριγγλικὴ φωνή:

— Παντρεμένος εἶσαι βρέ; Νά! Παληοψεύτη, κατεργάρη, ἀπατεῶνα!

Καὶ σηκώνει τὴν τσάντα της καὶ τοῦ κατεβάζει στὸ κεφάλι τρεῖς τσαντιὲς καὶ ἀποχωρεῖ. Κάνει νὰ τρέξη πίσω της ὁ Στέλιος, τρώει ἄλλη μιὰ τσαντιά.

— Μὴν τολμήσῃς νὰ ξαναφανῆς μπροστά μου, γιατὶ θὰ σοῦ ρίξω βιτριόλι! τοῦ φωνάζει ἀγριεμένη σὰν τίγρις τῆς Βεγγάλης.

Ὁ Στέλιος παραιτεῖται ἀπὸ κάθε προσπάθεια καὶ ξαναγυρίζει κοντά μου. Εἶμαι ἀποσολωμένος μὲ τὴν τραγικὴ σκηνὴ ποὺ συνέβη μπροστὰ στὰ μάτια μου στὰ καλὰ τοῦ καθουμένου. Καὶ ἐξ αἰτίας μου, μάλιστα.

— Βλάκα, μοῦ λέει ὁ Στέλιος, δὲ μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς μιὰ φορὰ τὸ στόμα σου καὶ νὰ μὴν κάνῃς ζημιά.

— Ἄμ ποῦ ἤθελες νὰ ξέρω, κύριε Στέλιο, περὶ τίνος ἐπρόκειτο, πρὶν χρονίσῃς καλὰ-καλά; Ἂν μὲ εἶχες καλέσει τότε στὸ γάμο σου, θὰ εἶχα ἰδῆ τὴ γυναίκα σου καὶ θὰ ἤξερα πῶς νὰ φερθῶ.

— Καλά καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ πῆς πρώτη-πρώτη τὴν κουβέντα ποὺ εἶπες;

— Μὲ συνεπῆρε ὁ ἐνθουσιασμός.

— Ποὺ νὰ σὲ συνεπάρῃ καὶ ὁ διάολος. Δυὸ μῆνες παιδεύτηκα νὰ τὴν ψήσω καὶ μοῦ γάλασες τὴ δουλειὰ σὲ δυὸ δευτερόλεπτα. Δὲν χρωστᾶς νὰ κάνῃς καλό.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην.

— Νὰ τὴ βράσω.

Χωρίσαμε πολὺ ψυχρά. Εἶχα κάνει γκάφα. τὸ καταλάβαινα. Ἀλλὰ αὐτὸς πάλι ὁ φιλοτιμος νὰ εἶναι παντρεμένος καὶ νὰ περνᾶ γιὰ ἀνύπαντρος; Τί κακοπάθεια! Καὶ ποιὸς μοῦ λέει ὅτι δὲν ἤμουν δόγανο τῆς Θείας Δίκης, ποὺ τιμωρεῖ κάτι τέτοιους ἀσυγχώρητους ἁμαρτωλούς; "Ομως, ὅσο νάναι, λυπόμουνα ποὺ εἶχα γίνει παράιτιος νὰ διαλυθῆ μιὰ εὐτυχία. Ἔστω καὶ παράνομη.

Λίγες μέρες πιὸ ὕστερα συναντῶ πάλι στὸ δρόμο τὸ Στέλιο. Καὶ ἀκριθῶς στὴν ὁδὸν Σταδίου. Εἶναι ἀγκαζὲ μὲ μιὰ νοστιμώτατη κυρά. Τὸ δίχως ἄλλο ἡ γυναίκα του. Γιατὶ μὲ ποιάν ἄλλη θὰ τολμοῦσε νὰ βγαίνῃ ἀγκαζὲ στὸν πιὸ κεντρικὸ καὶ πολυσύχναστο δρόμο; Καθὼς σταματᾶμε γιὰ νὰ χαιρετηθοῦμε — ὁ θυμὸς φαίνεται πὼς τοὔχει περάσει, γιατὶ μὲ κυττάζει χαμογελαστά — σκέπτομαι: Νὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπανορθώσω. Καὶ τοῦ λέω εὐθὺς κι' ἀμέσως:

— Μὴ μοῦ πῆς! Αὐτὴ τὴ φορά, Στέλιο, εἶναι ὀπωσδήποτε ἡ γυναίκα σου!

Ὁ Στέλιος δαγκώνεται, ἡ κυρία γίνεται μποροῦτι.

— Τί θέλει νὰ πῆ ὁ κύριος, Στέλιο; τὸν ρωτάει μ' ἕνα ὕφος ἀπότομο.

Ὑποψιάζομαι πὼς ἔκανα πάλι γκάφα καὶ πρέπει νὰ δικαιολογηθῶ.

— Τίποτα μαντάμ, ἀποκρίνομαι ἐγὼ γιὰ λογαριασμό τοῦ Στέλιου. Θέλω νὰ πῶ, πὼς σεῖς πρέπει νὰ εἶσθε ἡ κυρία του.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

— Τότε εἰμεθα ἐν τάξει!

— Δὲν εἰμεθα καθόλου ἐν τάξει. Ἀπαιτῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί ἐννοεῖ ἐκεῖνο τὸ «αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ὀπωσδήποτε ἡ γυναίκα σου».

Ὁ Στέλιος μοῦ κλείνει τὸ μάτι.

— Εἶπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα; «Αὐτὴ τὴ φορά»;

— Μάλιστα. Λοιπόν, τί ἐννοεῖ;

— Δὲν ἐννοεῖ τίποτε!

— Ἐννοεῖ! Καὶ ἐννοεῖ ὅτι κάποιες ἄλλες φορὲς τὸν εἴδατε μὲ ἄλλη. "Η μᾶλλον μὲ ἄλλες, γιὰ νὰ σᾶς κάνη τέτοια ἐντύπωσι ποὺ τὸν εἴδατε καὶ μιὰ φορὰ μὲ τὴ γυναίκα του.

— Α! "Οχι, κυρία μου. "Οχι καὶ μὲ ἄλλες. Νὰ μὴν ὑπερβάλλουμε τὰ πράγματα.

Ὁ Στέλιος ἔχει πανιάσει. Παίρνει ἕνα φεύτικο χαμόγελο καὶ λέει στὴ γυναίκα του, μὲ θράσος:

— Ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχα προειδοποιήσει, χρυσῆ μου. Ὁ φίλος μου ὁ Παντελῆς ἀπὸ δῶ εἶναι καλαπουρτίζης. Πετάει κάτι τέτοιες κουβέντες, μ' αὐτὴ τὴν προσποιητὴ ἀφέλεια ποὺ βλέπεις, γιὰ νὰ βάζῃ τ' ἀντρόγυνα νὰ τσακώνωνται. Ξέρεις τί μάρκα εἶναι;

— Αὐτὰ νὰ τ' ἀφήσῃς, τὸν κόβει ἡ γυναίκα του, καὶ σὲ ξέρω ἀπὸ τὴν καλή. Πᾶμε τώρα σπίτι νὰ τὰ ποῦμε οἱ δυό μας. Χαίρετε, κύριε!

Τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ Στέλιος γυρίζει καὶ μοῦ ρίχνει ἕνα βλέμμα ἀστραπὴ καὶ φαρμάκι. Ὑποπτεύομαι πὼς ἔκανα πάλι γκάφα καὶ σοβαρὴ μάλιστα. Γιατὶ ὁ Στέλιος μοῦ παραγγέλνει τὴν ἄλλη μέρα φιλικὰ μὴ μὲ ξαναδῆ στὸ δρόμο του. Καὶ δὲν μὲ ξαναθλέπει.

★

Ὁ Σπύρος, παρ' ὅλο ποὺ ξέρει τὸ ἀθῶο μου αὐτὸ ἐλάττωμα, ἐν τούτοις μὲ κάνει παρέα.

— Παντελ

'Ο Σπύρος κολακεύεται πολύ κι' έξακολουθεί νά γαμογελά επιδεικτικά γιά νά δείξη τήν κοκκάλινη όμορφιά του. 'Η δέ Ζωζώ συνεχίζει:

— Καί τί δέν θάδινα γιά νάχω τέτοια δόντια.

— Τρείς χιλιάδες! πετάγομαι τότε έγώ.

'Ο Σπύρος γάνει μονομιάς τό χαμόγελό του, ή δέ Ζωζώ ρωτάει σοβαρά:

— Τρείς χιλιάδες;

— Μάλιστα. Τόσα δέν σοῦ στοίχισαν οί όδοντοστοιχίες. Σπύρο; 'Η κάνω λάθος;

'Αλλά ό Σπύρος έχει κλείσει τό στόμα του κι' έχει χάσει τό χρῶμα του.

— "Ωστε τά δόντια σου είναι ξένα; ρωτάει μέ άπογοήτευσι ή Ζωζώ.

'Αντιλαμβάνομαι πώς έκανα γκάφα καί πρέπει νά τήν επανορθώσω.

— Πῶς ξένα, θεσπιωτίς; "Εσ' ὅσον τά πλήρωσε, είναι δικά του.

'Η άτμόσφαιρα επάγωσε. 'Ο Σπύρος είχε βάλει λουκέτο στό στόμα του, ή Ζωζώ καθάπαν άφησημένη κι' άπογοητευμένη, σάν νά είχε γκρεμιστῆ τό γλυκύτερο όνειρό της. "Εκρινα φρόνιμο ν' άποχωρήσω.

Μιά βδομάδα άργότερα, ό Σπύρος ἦρθε νά μέ κατηγορήση:

— 'Η Ζωζώ μ' έγκατάλειψε! Κι' αἰτία εἶσαι σύ.

— Γιατί έγώ;

— Ύπῆρχε λόγος νά πῆς πώς τά δόντια μου είναι ψεύτικα;

— 'Αφοῦ είπε ή κοπέλλα «πόσο θάδινε γιά νάχη τέτοια δόντια» νά μή τήν πληροφορήσω;

— Τόν κουτό κάνεις. Παντελῆ;

— Κάθε άλλο. Τέλος πάντων, μέ ποιά δικαιολογία σ' άφησε;

— Πρῶτα-πρῶτα έπαθε μιά εντελιλουζιόν» πού λένε. Κι' έπειτα μοῦ είπε: «"Ενας άνθρωπος πού ἔχει τό ψέμμα μέσα στό στόμα του καί τό σερβίρει γιά άλήθεια, δέ μπορεῖ νά είναι είλικρινής» Κατάλαβες;

— "Οχι.

— 'Εσύ πρέπει νά φᾶς ξύλο γιά νά καταλάβης. Καί γά ξέρης: Κάποια μέρα δέ θά τό γλυτώσης!

★

'Ο Κοσμᾶς, συστηματικός καπνιστής μέ κατανάλωσι δυό πακέττα τήν ήμέρα, ἔκοψε τό τσιγάρο. Λέγανε πῶς τοῦ τό είχε επιβάλει ή γυναικεία θέλησι. Καί βέβαια, ἤξερα πῶς ὁ Κοσμᾶς, παντρεμένος ἄνθρωπος, είχε καί μιά φιλενάδα— ὁ παληάνθρωπος — ἀλλά ποιά φιλενάδα μπορεῖ ποτέ νά ένδιαφέρεται γιά τήν ὑγεία μας; Μόνο ή σύζυγος ἔχει αὐτό τό συγκινητικό ένδιαφέρον. ή σύζυγος πού μᾶς πονάει καί πού τήν ἐγκρατεῖ τή νύχτα ὁ τσιγαρόβηχας. Καί ἦταν πολύ φυσικό, λοιπόν, ὅταν συγάντησα τόν Κοσμᾶ μέ τήν κυρία Κική, νά στραφῶ σ' αὐτή καί νά τῆς πῶ:

— Σᾶς συγχαίρω, κυρία μου. Εἴσθε γυναίκα μ' επιβολή.

— Δέν καταλαβαίνω, λέει έκείνη.

— Πῶς δέν καταλαβαίνετε! Θέλω νά πῶ γιά τό τσιγάρο πού ἔκοψε ὁ Κοσμᾶς.

— "Α! Λοιπόν;

— Λοιπόν, τί λοιπόν; Εἶναι γνωστό στούς κύκλους μας ὅτι ἄν ὁ Κοσμᾶς ἔκοψε τό κάπνισμα, τό ὀφείλει στή γυναικεία επιβολή. Καί πραγματικά ἔτσι πρέπει νά εἶναι. Μόνο μιά γυναίκα πού ἔχει επιρροή άπάνω μας, εἶναι εἰς θέσιν νά μᾶς επιβάλη νά παραιτηθοῦμε άπό μιά κακή συνήθεια. Καί πάλι συγχαρητήρια, κυρία μου.

— Μά έγώ δέν τοῦ ζήτησα ποτέ νά κόψη τό τσιγάρο! ξεφώνησε ή μαντάμ.

— Τότε... ποιά μπορεῖ νά εἶναι;

— Ποιά εἶναι, Κοσμά; ξεφώνησε ή κυρία, κυτάζοντας ἀγρια τόν ἄντρα της, πού ἦταν ἕτοιμος νά σωριαστῆ. Λέγε. Ποιά σοῦ επέβαλε νά κόψης τό τσιγάρο;

"Εκρινε πῶς δέν ὑπῆρχε λόγος νά μείνω περισσότερο, γιά νά παρακολουθήσω μιά ἰδιαίτερη συζυγική συνομιλία. Καί ἔκρινα ἐπίσης σωστό νά χαθῶ γιά λίγες μέρες, γιατί ὁ Κοσμᾶς μοῦ παράγγειλε νά πάω νά ἐξομολογηθῶ.

★

Λένε μερικοί πῶς τάχα αὐτές τίς ιστορίες πού κάνω, δέν τίς κάνω άπό άφέλεια καί πῶς τάχα δέν εἶμαι τόσο άδολος χαρακτῆρας ὅσο φαίνομαι. 'Αλλά πῶς τάχα, μᾶλλον άπό μοχθηρία κι' άπό φθόνο τίς σκαρφίνω. Λέτε;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 767

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ποταμὸς τῆς Σιβηρίας. — Εἶδος τριγώνου.
2 Τουρκικὸ νόμισμα. — Βουνὸ τῆς Πελοποννήσου, στὴν ὀροσειρὰ τῶν 'Αροανείων, ἀλλὰ καὶ χείμαρρος ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸ βουνὸ αὐτό.
3 Γυιὸς τοῦ Νῶε.—'Ιερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων.
4 'Ανεστραμμένη νότα. — 'Ολόμαυρο. — 'Ωραία νέα.—Βύζαντινὴ νότα.
5 Γαλλικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς. —Τὰ κοσμικὰ θ'ἀρχίσουν πάλι νὰ παρουσιάζουν ζωηρὴ κίνησι. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
6 Νοστιμίζει τὰ πάντα. — Κοσκίνισμα. — Τὴν χρησιμοποιοῦν πολλοὶ καπνισταί.
7 'Αρχαῖος λαὸς τῆς Μ. 'Ασίας. — Τμῆμα τῆς κεντρικῆς 'Αθησσυνίας. — ..., Σακάλ; κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου.
8 Γραμμὴ τῶν πλοίων. — 'Αποτελοῦν μέρη τοῦ σώματός μας.
9 'Η λειτουργία του εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ καθημερινοῦ ψωμιοῦ.
10 Λέγεται καὶ κασίδα. — Ψάρι ἀλλὰ καὶ μέρος τοῦ πρωραίου σκελετοῦ τῶν πλοίων, ἄλλως κοράκι.
11 'Ακρωτήριον τῆς Πελοποννήσου. — Ποδοσφαιρικὴ ὁμάς. —Γυιὸς τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.
12 "Εδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ἀλφάβητο. — Νύμφη τῶν πηγῶν. — Στρατιωτικὴ μονάς.
13 Προσκαλεῖ. — Δρόμος δευτερευούσης σημασίας.— Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
14 Τὸ χρησιμοποιοῦν ἀφειδῶς οἱ πολιτικοὶ κατὰ τοὺς προεκλογικούς τους λόγους. — 'Αντιθετικὰς σύνδεσμος. — Μπδενικό. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
15 'Ενδιαφέρουν τοὺς φιλάθλους. — 'Αρχαία πόλις τῆς Β. Παραλίας τῆς Σικελίας.
16 Κορνήλιος ... : 'Ολλανδὸς θεολόγος, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ φιλοσοφικὴ διδασκαλία. — Πάμπτωκα.
17 'Εορτάζει τὴν 1η Νοεμβρίου. — Νεόπλασμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Λέγεται καὶ ταμπέλλα.—Κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴ ξέρη τί λέει καὶ τί κάνει.
2 Συνόδευσε τὸν 'Αποστολο Παῦλο κατὰ τὴν περιοδεία του στὴ Μακεδονία καὶ στὴν 'Ελλάδα. — 'Ανοιγοκλείνουν μαζὶ μὲ τὰ καταστήματα.
3 Πρόθεσις, μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — 'Η σύζυγος τοῦ 'Αβραάμ. — Ζιζάνιο τοῦ σίτου. — 'Ανθη.
4 'Επιβεβαιώνει. — Ψάρι χονδροπτερύγιο, τελείως ἀσχετο μὲ τὸ σελάχι. — Φαγητὸ στὴ γλῶσσα τῶν νηπίων.
5 Χώρα τῆς 'Ασίας, τὴν ὁποία κατοικοῦσαν οἱ 'Αραμαῖοι.— "Ενας ἀπὸ τοὺς 7 σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη.
6 Δὲν ἀφίνει καμμιὰ ἀμφιβολία (οὐδ.). — Τίτλος εὐγενείας σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Σχηματίζεται πάνω στὸ γάλα.
7 Οὐράνιο φαινόμενο τῶν πολικῶν περιοχῶν.— Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς τοῦ Β. Πόλου.
8 "Ενας ἀπὸ τοὺς 7 σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος. — Ποταμὸς τῆς 'Ελβετίας. — Ξενικὴ ἀρνησις.
9 'Εκεῖ ξαναβρίσκει κανεὶς τὴν ὑγεία του.
10 "Ομοια σύμφωνα. — Νέα κοπέλλα (δημ.). — Προορίζονται γιὰ τὴν μεταφορὰ νεροῦ ἢ ἄλλων ὑγρῶν.
11 "Ενας ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες. — Λέγεται καὶ τσίπουρο.
12 'Αθηναία ἑταίρα, φίλη τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. —'Ομηρικὴ θεοδοσία. — Φορτηγὸ ποταμόπλοιο.
13 'Ο ἀτομικὸς χαρακτήρ.—Τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖο τεντώνονται τὰ πανιὰ τῶν πλοίων. Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη.
14 Καὶ στὴν 'Αμερική, ὅπως στὴν 'Ελλάδα, ἑορτάζει στὶς 6 Δεκεμβρίου. — "Ηρως τῆς μυθολογίας μας, τοῦ ὁποίου ὁ μεγαλύτερος ἄθλος ἦταν ὁ φόνος τῆς Μεδούσης. — Καλλιεργῶ.
15 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.—Φυλὴ τῶν παιγνιοχάρτων. — 'Επίρρημα, ποὺ δηλώνει πιθανότητα. — Δυὸ γράμματα, ποὺ συνοδεύουν ὑψηλὰ πρόσωπα.
16 Γουλιέλμος...: Γερμανὸς φιλόλογος καὶ ἑλληνιστὴς τοῦ 19ου αἰῶνος. — "Ιδρυσε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του μιὰ μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
17 Σχηματίζεται πάνω στὴ γλῶσσα. — Δημοκρατία τῆς Κεντρικῆς 'Αμερικῆς.

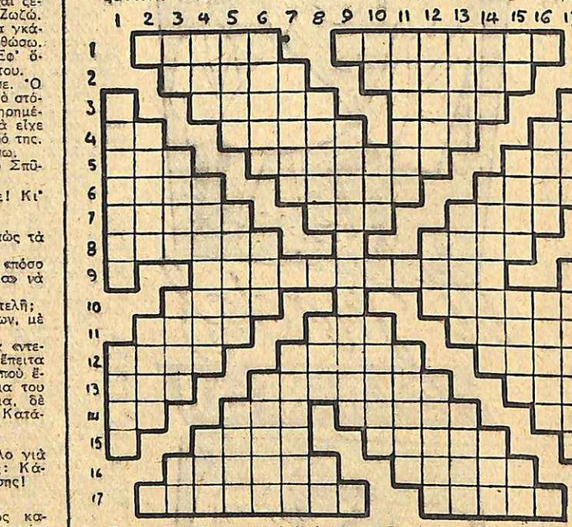

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

'Η λύσις τοῦ 766 στὴ σελ. 65

Φιλιὰ κατόπιν «ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ»!

"Ενα ἀσυνήθιστο σκάνδαλο, ποὺ πρόκειται νὰ ἀπασχολήση τὰ δικαστήρια τῆς Δανίας

ΕΝΑ σκάνδαλο, ἀπὸ τὰ πιὸ πρωτότυπα καὶ πιὸ πικάντικα ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν, ἔχει ἀναστατώσει τὴν δανικὴ πρωτεύουσα. 'Η νεολαία διασκεδάζει, μαθαίνοντας τὶς λεπτομέρειες καὶ τὶς ἐξελίξεις του, ἀλλὰ οἱ ὡριμότεροι στὰ χρόνια τὸ σχολιάζουν πικρόχολα, βλέποντάς το σὰν ἕνα σημεῖο «ἐξαχρειώσεως τῶν ἠθῶν» στοὺς καιροὺς μας.

'Η Βίβι Μπάχ, μιὰ ξανθή, γοητευτικὴ στάρ τῆς δανικῆς ὀθόνης, ὑπέβαλε ἀγωγὴ ἐναντίον τῆς διοικήσεως τῆς «Γκράντ 'Ιντερνασιονάλ», ποὺ διοργανώνει τοὺς αὐτοκινητιστικοὺς ἀγῶνες στὴν Δανία, ζητώντας νὰ τῆς καταβληθοῦν 250 κορῶνες... γιὰ ἕνα φιλάκι, ποὺ ἔδωσε «κατόπιν εἰδικῆς συμφωνίας»!

Νὰ ποιὰ στάθηκε ἡ προϊστορία τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς: Στὸν τερματισμὸ ἑνὸς μεγάλου αὐτοκινητιστικοῦ ἀγώνα, ποὺ εἶχε γίνει στὴν Κοπεγχάγη καὶ ἑνῶ ὁ περίφημος Στίρλινγκ Μός περνοῦσε νικητὴς τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος, πετάχτηκε ξαφνικά, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θεατές, ἡ θελκτικὴ Βίβι Μπάχ, ἀγκάλιασε τὸν Μὸς καὶ τοῦ ἔδωσε πρῶτα ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο καὶ ἔπειτα δεύτερο στὸ στόμα.

Τὸ πλῆθος χειροκρότησε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν «αὐθόρμητη» αὐτὴ ἐκδήλωσι τῆς φιλαθλης στάρ. Ἐκείνη τότε γύρισε στὸν Δανὸ αὐτοκινητιστὴ Τζὼν Σκάφρουπ, ποὺ ἔφτανε δεύτερος στὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος, τὸν ἀγκάλιασε ἐπίσης καὶ τὸν φίλησε.

Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, ὡστόσο δὲν εἶχαν ὑπαγορευτῆ ἀπὸ ἀντιδιοτελὲς φιλαθλο πνεῦμα ὅπως ἐκπληκτη ἔμελλε νὰ μάθη λίγο ἀργότερα ἡ δανικὴ κοινὴ γνώμη. Τὴν ἐπομένη κιόλας τῶν ἀγώνων, ἡ Βίβι Μπάχ παρουσίασε στοὺς διοργανωτὲς ἕναν λογαριασμό,ζητώντας νὰ τῆς καταβληθοῦν τὰ ἀκόλουθα ποσὰ ὡς ἀμοιβή της:

Γιὰ ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο τοῦ Μός: 100 κορῶνες.

Γιὰ ἕνα φιλὶ στὸ στόμα τοῦ Μός: 250 κορῶνες.

Γιὰ ἕνα φιλὶ στὸ στόμα τοῦ Σκάφρουπ: 250 κορῶνες.

'Η ὑποβολὴ τοῦ παράξενου αὐτοῦ λογαριασμοῦ ἀπὸ τὴν στάρ δὲ θὰ εἶχε σίγουρα μαθευτῆ ποτέ, ἂν, ἀπὸ τὶς 600 κορῶνες, ποὺ ζητοῦσε συνολικά, οἱ διοργανωτὲς τῶν ἀγώνων δὲν τῆς ἔδιναν παρὰ μόνο τὶς 350, γιὰ τὰ δυὸ φιλιά, ποὺ δόθηκαν στὸν Μός, ἀποκαλύπτοντας τὴν ὕπαρξή της πορρίπτοντας τὴν ἀπαίτησί της γιὰ τὸ τρίτο φιλί, ποὺ δόθηκε στὸν Τζὼν Σκάφρουπ!

Τὸ σκάνδαλο ξέσπασε μὲ πάταγο, ὅταν ἡ Βίβι Μπάχ, ἐξω φρενῶν... ποὺ τὴν ἀδικησαν στὴν πληρωμή, κατάφυγε στὰ δικαστήρια, ἀπαιτώντας τὴν ὑποχρέωσι τῆς πρωτότυπης αὐτῆς συμφωνίας καὶ ἀξιώνοντας νὰ τῆς καταβληθοῦν οἱ ὑπόλοιπες 350 κορῶνες.

Ποιὰ συμφωνία, ὅμως, ἀκριβῶς εἶχε γίνει; Τὴν ἐπομένη τῆς μέρας, ποὺ ἡ Βίβι Μπάχ κατάθεσε τὴν ἀγωγή της, ἕνας ἐκπρόσωπος τῶν διοργανωτῶν τῶν ἀγώνων ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες διευκρινήσεις στὸ τύπο:

«Ἡ δεσποινὶς Μπάχ—εἶπε—παρεῖασε τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας. Εἶχε συμφωνηθῆ νὰ δώση μόνο δύο φιλιὰ στὸν πρῶτο νικητὴ τῶν ἀγώνων. Τὸ τρίτο φιλί, ποὺ ἔδωσε στὸν δεύτερο νικητὴ Τζὼν Σκάφρουπ, τὸ ἔδωσε ἀπὸ δική της πρωτοβουλίαν.

'Η στάρ παρουσιάζει τὰ πράγματα κάπως διαφορετικά. Παραδέχεται πῶς ἡ ἀρχικὴ συμφωνία ἀφοροῦσε μόνο τὰ δυὸ φιλιὰ στὸν Στίρλινγκ Μός, ἰσχυρίζεται, ὅμως, πῶς, τὴν στιγμὴ ποὺ πλησίασε στὸ τέρμα ὁ Σκάφρουπ, ἔνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ βρισκόταν πλάι της, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Καὶ τώρα τὸν Τζὼν Σκάφρουπ, μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους!

Ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια, θὰ κριθῆ στὸ δικαστήριο.

Τὰ παιδιὰ-θαύματα ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

"Ανω: 'Η Σίρλεϋ Τέμπλ σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων καὶ κάτω, ὅπως εἶναι σήμερα. Παραπλεύρως: 'Ο Τζάϊκυ Κούπερ σὲ ἡλικία πέντε χρόνων. Κάτω, σήμερα εἶναι ἕνας ἄσημος ἠθοποιός.

Τὸ κοινὸ τοὺς γυρίζει τὶς πλάτες ἅμα μεγαλώσουν

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πὼς μιὰ τραγικὴ μοῖρα βαραίνει πάνω στὰ παιδιὰ- θαύματα τοῦ κινηματογράφου. 'Αφοῦ λάμψουν γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα, κατόπιν ἐξαφανίζονται καὶ κανεὶς δὲ μιλάει πιὰ γι' αὐτά. Τὸ κοινὸ τὰ θέλει μόνο μικρά. "Οταν μεγαλώσουν, ὅμως, τοὺς γυρίζει τὶς πλάτες. Ἐκεῖνα ποὺ κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀδυσώπητο νόμο μετριοῦνται στὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς μόνο χεριοῦ.

'Αλλὰ νὰ μερικὲς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὰ παιδιὰ-θαύματα τοῦ τελευταίου καιροῦ.

Σίρλεϋ Τέμπλ: Γεννήθηκε τὸ 1922, ἦταν διάσημη στὰ τέσσερα χρόνια της καὶ γύρισε 23 ταινίες μέσα σὲ 7 χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλοπληρωμένες βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ. Κέρδιζε 350 περίπου χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο. 'Ο γάμος της σὲ ἡλικία 15½ χρόνων μὲ τὸν ἠθοποιὸ Τζὼν "Αγκαρ τὴν ἔκαμε νὰ χάση τὶς συμπάθειες τῶν θαυμαστῶν της. Χώρισε ἀργότερα, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ ξανακερδίση τὶς συμπάθειες τοῦ κοινοῦ καί, σὲ ἡλικία μόλις 22 χρόνων, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Σήμερα ἔχει ξαναπαντρευτῆ καὶ εἶναι εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μητέρα.

Τζάϊκυ Κούπερ: Γεννήθηκε τὸ 1921 κι' ἔγινε διάσημος σὲ ἡλικία δέκα χρόνων. Γύρισε πάνω ἀπὸ 20 ταινίες, ἀλλ' ἀναγκάστηκε κι' αὐτὸς ν' ἀποτραβηχτῆ πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, γιατί, μεγαλώνοντας. εἶχε μόνο ἀποτυχίες. Σήμερα ἐργάζεται σὲ μικρὰ θέατρα ποικιλιῶν τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι κερδίζει ἀνετα τὴ ζωή του.

Ντιάνα Ντάρμπιν: Γύρισε ἀπὸ τὰ 13 ὡς τὰ 18 χρόνια 8 ταινίες καὶ κέρδισε πάνω ἀπὸ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ συνεχίση. 'Αλλὰ δὲν τὸ θέλησε κι' ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο σὲ ἡλικία ποὺ ἄλλες οὔτε ἔχουν ἀρχίσει. Παντρεύτηκε ἕναν ὀπερατὲρ καὶ ζῆ σήμερα στὴ Γαλλία.

Τζάϊκυ Κούγκαν: Γεννήθηκε τὸ 1916 στὸ Λὸς "Αντζελες. Οἱ γονεῖς του ἔπαιζαν σὲ θέατρα ποικιλιῶν καὶ κέρδιζαν μὲ δυσκολία τὴ ζωή τους. Τὸ 1921 —ἦταν τότε μόλις 5 χρόνων— ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν τὸν πρωτοεμφάνισε στὸ ἔργο του «Τὸ χαμίνι», ποὺ ἦταν ἕνας θρίαμβος γιὰ τὸ μικρὸ Τζάϊκυ. 'Αλλ' ἡ καλή του τύχη κράτησε μόνο ὡς τὰ 1925.

Στὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια κέρδισε πάνω ἀπὸ 4 ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ ἄλλωστε δὲν τὰ εἶδε γιατὶ πέρασαν στὰ χέρια τῶν γονέων του. 'Ο πατέρας του σκοτώθηκε τὸ 1935 σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. 'Ο Τζάϊκυ ποὺ βρισκόταν μαζί του μόλις κατάφερε νὰ γλυτώση. 'Η μητέρα του παντρεύτηκε μὲ τὸν διαγειριστὴ τῆς περιουσίας του κι' ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώση τὰ χρήματα ποὺ κέρδισε ὅταν ἦτανε παιδάκι. 'Ο Τζάϊκυ κατέφυγε τότε στὰ δικαστήρια κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες κατάφερε νὰ πάρη μόνο 126.000 δολλάρια.

'Η περιπέτειά του, ὡστόσο, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ψηφισθῆ ἀπὸ τὸ Κογκρέσσο ἕνας νόμος ποὺ εἶναι γνωστὸς ὡς «νόμος Κούγκαν». Σύμφωνα μ' αὐτόν, οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν ποὺ κερδίζουν χρήματα ἀπὸ μικρὰ πρέπει νὰ συνιστοῦν ἕνα κεφάλαιο, ποὺ θὰ περιέρχεται στὰ ἴδια μόλις μεγαλώσουν.

'Ο Τζάϊκυ Κούγκαν γύρισε κι' ὅταν μεγάλωσε μερικὲς ταινίες, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία. Παντρεύτηκε 4 φορές. 'Η πρώτη σύζυγός του ἦταν ἡ Μπέττυ Γκραίημπλ. Μετὰ τὸν παραίτησί του ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ἔκαμε διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ γιὰ κάμποσο διάστημα ἐργάσθηκε ὡς πλασιὲ μαγειρικῶν σκευῶν. Εἶναι σήμερα 43 χρόνων καὶ ἐργάζεται στὴν τηλεόρασι. "Εχει δυὸ γυιούς.

Φρέντυ Μπαρτόλομυ: Γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο τὸ 1924. πρωτοεμφανίστηκε στὸν κινηματογράφο σὲ ἡλικία 3 χρόνων καὶ γνώρισε τὴν ἐπιτυχία στὰ 11. "Εφτασε νὰ κερδίζη 2.000 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Δὲν κατάφερε, ὅμως, νὰ ἐπιβληθῆ ὅταν μεγάλωσε κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ πρόωρα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Κάνει σήμερα μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του τὸν πράκτορα διαφημίσεων στὴ Νέα Υόρκη.

Μίκυ Ρούνεϋ: Γεννήθηκε τὸ 1922, γύρισε ἀπὸ τὰ 5 ὡς τὰ 12 χρόνια πολλὲς ταινίες κι' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοπληρωμένους ἠθοποιούς. 'Αλλ' εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἔχη πολὺ μικρὸ ἀνάστημα (μόλις 1 μ. 55). Τὸν κατέστρεψε, ὅμως περισσότερο ὁ κακὸς χαρακτήρας του κι' οἱ πολλὲς ἰδιοτροπίες του. "Ετσι ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Κάνει σήμερα τὸν παραγωγό. Παντρεύτηκε πέντε φορές. Μιὰ ἀπὸ τὶς τέως συζύγους του ἦταν ἡ "Αβα Γκάρτνερ.

Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ: Εἶναι ἡ μόνη ἴσως ἀπὸ τὰ παιδιὰ-θαύματα τοῦ κινηματογράφου ποὺ «ἐπέζησε». Γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο τὸ 1923 καὶ ἀνάμεσα στὰ 10 καὶ 13 χρόνια της ἐμφανίστηκε σὲ διάφορες ταινίες μὲ ἀξιοσημείωτη ἐπιτυχία. Παντρεύτηκε διαδοχικὰ τοὺς Νὶκ Χίλτον, Μικαὲλ Βίλντινγκ, Μίκε Τὸντ καὶ "Εντυ Φίσερ. Εἶναι ἡ πιὸ καπριτσιόζα βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἐκείνη ποὺ πληρώνεται πιὸ ἀκριβά. Παίρνει 350. 000 δολλάρια γιὰ κάθε ταινία.

Τζούντυ Γκάρλαντ: Γεννήθηκε τὸ 1923 στὸ Μιννεζόττα καὶ γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία ὡς παιδὶ-θαῦμα. Οἱ ἐπιτυχίες της συνεχίστηκαν κι' ὅταν μεγάλωσε. "Ηταν ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες ἠθοποιοὺς-τραγουδίστριες. Μὰ οἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ σκανδαλώδεις γάμοι της κι' ἡ τρελλὴ ζωή της τὴν ὁδήγησαν ὡς τὸν προθάλαμο τῆς τρέλλας. Μετὰ τὴ θεραπεία της —ἔμεινε πάνω ἀπὸ τέσσερα χρόνια σὲ φρενολογικὴ κλινικὴ — ἀγωνισε νὰ παναίνη κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

"Ανω: 'Ο Τζὰϊκυ Κούγκαν, ὁ Μίκυ Ρούνεϋ καὶ ὁ φρέντυ Μπαρτόλομυ, ὅταν ἦταν παιδιὰ-θαύματα ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια. Παραπλεύρως: 'Η Ντιάνα Ντάρμπιν τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν διάσημη στὸν (ἀριστερὰ) «αἰ δῶς εἶναι σήμερα, ποὺ ζῆ στὴ Γαλλία.

Ἡ Γιούλικα Ὄϊσερ καὶ ὁ πατέρας της ποὺ στάθηκε τὸ κυριώτερο θῦμα τῆς ἐπινοητικῆς φαντασίας τῆς κόρης του!

«ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΓΙΟΥΛΙΚΑ»

Γιὰ νὰ κερδίση τὴν κινηματογραφικὴ διασημότητα, ἕνα κοριτσόπουλο 18 χρόνων ἀναστάτωσε τὶς ἀμερικανικὲς καὶ σοβιετικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες!

Ἐπειδὴ ἕνας πατέρας δὲν ἤξερε νὰ πῆ ὄχι στὴν κόρη του, οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ περάσανε ἄϋπνες νύχτες, οἱ ἀμερικανικὲς καὶ σοβιετικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες ἀναστατώθηκαν, οἱ ἐφημερίδες τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου εἶδαν τὴν κυκλοφορία τους ν' ἀνεβαίνη σημαντικὰ καὶ φιλήσυχοι πολίτες ἀνακατεύτηκαν σὲ μιὰ ἀπίθανη ὑπόθεσι κατασκοπείας, βλέποντας καὶ παθαίνοντας γιὰ νὰ ξελασπώσουν. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιατὶ ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς Γιούλιους Ὄϊσερ δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὴν γοητεία τῆς δεκαοχτάχρονης κόρης του, τῆς Γιούλικα, ὅταν ἐκείνη τὸν παρακάλεσε: «Μπαμπᾶ, ἀφησέ με νὰ πάω γιὰ δυὸ χρόνια στὸ Βερολίνο καὶ θὰ δῆς πὼς θὰ γυρίσω διάσημη».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Γιούλικα κράτησε τὸ λόγο της κι' ἔγινε διάσημη, πολὺ πρὶν περάσουν μάλιστα, τὰ δυὸ χρόνια, ὄχι, ὅμως, κατὰ τὸν τρόπο ποὺ φανταζόταν ἡ ἴδια καὶ ποὺ ἤθελε νὰ κάνη καὶ τὸν πατέρα της νὰ πιστέψη. Πηγαίνοντας στὸ Βερολῖνο, φιλοδοξοῦσε νὰ γίνη μιὰ στὰρ πρώτου μεγέθους. Μὰ τὰ πράγματα ἤρθαν ἀλλοιῶς κι' ἔγινε ἡ πρωταγωνίστρια μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες ὑποθέσεις κατασκοπείας!

Ἀφοῦ χτύπησε τὶς πόρτες ὅλες τῶν κινηματογραφικῶν παραγωγῶν καὶ διαπίστωσε πὼς ὅλοι εἶναι ἐκτιμήσει τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ χάρι της, μὰ κανεὶς δὲν ἐνοοῦσε νὰ τὴν προσλάβη, ἡ Γιούλικα ἀνακάλυψε πὼς ἔπρεπε, πρὶν ξαναρχίση τὴν προσπάθειά της, νὰ γίνη γνωστὴ στοὺς βερολινέζικους κύκλους καὶ νὰ ἀποκτήση αὐτὸ ποὺ λένε «προσωπικότητα». Γιὰ νὰ ἀποκτήση προσωπικότητα, ἄρχισε νὰ συχνάζη στὰ κοσμικώτερα κέντρα τῆς μεγαλουπόλεως, νὰ ντύνεται ἐξεζητημένα καὶ νὰ παίρνη μὲ μοιραῖο ὕφος τὸ «ἀπεριτίφ» της, στήνοντας συχρόνως αὐτὶ γιὰ νὰ διαπιστώση ποιὰ πρόσωπα πρόσεχαν περισσότερο οἱ θαμῶνες καὶ ποῦ περιστρέφονταν οἱ συζητήσεις τους. Ἀνακάλυψε ἔτσι πὼς ὁ στόχος τῆς γενικῆς περιέργειας στὸ κοσμικώτερο ἀπὸ τὰ κέντρα ποὺ σύχναζε, τὸ «Ὄλντ Βίεννα» ἦταν ἕνα ζευγάρι, ἕνας σιωπηλὸς κύριος καὶ μιὰ κυρία μὲ αἰνιγματικὸ ὕφος καὶ σκοῦρα γυαλιά, γιὰ τοὺς ὁποίους κάπελοφοροῦσε ἡ φήμη πὼς ἦταν μυστικοὶ πράκτορες μιᾶς ἀνατολικῆς χώρας. Τότε, γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τῆς Γιούλικα ἡ ἰδέα, ποὺ ἔμελλε νὰ σταθῆ ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν δεινῶν.

Πῆγε στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο καὶ δὲν ξαναεμφανίστηκε στὰ κοσμικὰ μπὰρ παρὰ ἐπειτὰ ἀπὸ δυὸ μέρες, γιὰ νὰ διηγηθῆ σὲ ὅλους τοὺς γνωστούς, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὸ μεταξύ, μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱστορία: Ἐπειδὴ —τοὺς εἶπε— ἔκανε μερικὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, καθὼς στεκόταν ἔξω ἀπὸ ἕνα κυβερνητικὸ μέγαρο τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου, τὴν ὡδήγησαν μέσα καὶ ἐκεῖ τὴν ὑποβάλανε σὲ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι, ποὺ κράτησε 36 ὁλόκληρες ὧρες. Τελικά, δὲν τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη, παρὰ ἀφοῦ τῆς ἀποσπάσανε τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ ἐργαζόταν στὸ μέλλον γιὰ λογαριασμό τους!

Φυσικά, οἱ περισσότεροι δὲν πιστέψανε οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ ἀφελὲς αὐτὸ παραμύθι ἀλλὰ ὁ πατέρας της, ποὺ ἔσπευσε νὰ τοῦ γράψη γιὰ τὴν... περιπέτειά της, πῆρε ἀμέσως τὸ ἀεροπλάνο —σίγουρος πὼς ἡ κόρη του ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ τρομοκρατημένος γιὰ τὴν τύχη της— καὶ, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις της τὴν παρέλαβε μαζί του, γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ τοὺς κινδύνους!

Σὲ δυὸ μῆνες, ὡστόσο, ἡ Γιούλικα κατάφερε, μὲ τὰ παρακάλια της, νὰ τὴν ξαναφήση νὰ φύγη καὶ φτάνοντας στὸ Βερολῖνο, ἄλλαξε τακτική. "Ἐχοντας καταλάβει πιὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνη στὰρ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, συμβιβάστηκε προσωρινὰ μὲ μικροὺς ρόλους σὲ διαφημιστικὲς ταινίες τῆς τηλεοράσεως, ἐνῶ, συγχρόνως, φρόντιζε νὰ γνωριστῆ μὲ πρόσωπα, ποὺ θὰ τὴν βοηθοῦσαν ὅπως ἐλπίζε, στὴν ἀνοδό της. Σὲ λίγο καιρό, εἶχε γνωστῆ μὲ τὸν Ντήτερ Μπλατσχάϊ, γυιὸ ἑνὸς Γερμανοῦ μεγαλοεπιχειρηματία, καὶ αὐτός, μὲ τὴ σειρά του τὴν γνώρισε σ' ἕναν βαθυπλούτο Ἀμερικανὸ τσεχικῆς καταγωγῆς, τὸν Βίκτορ Σλές.

Ἡ Γιούλικα, ὅμως, δὲν ἄργησε νὰ φέρη γρουσουζιὰ στὸν καινούργιο της φίλο, ποὺ, μόλις τὸν γνώρισε βιάστηκε νὰ παρατήση τὸν Μπλατσχάϊμ. Οἱ ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες, σκανδαλισμένες ἀπὸ τὴν πολυδάπανη ζωὴ του, ἄρχισαν διακριτικὰ κάποιες ἀνακρίσεις, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν ἔφεραν σὲ φῶς παρὰ τὸ μόνο ἐπιβαρυντικὸ στοιχεῖο πὼς γοησιμοποιοῦσε γιὰ σωφὲρ ἕναν πρώην ἀξιωματικὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ, Ὁ Σλὲς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ ἀποδείξη πὼς εἶχε ἀποκτήσει μὲ νομιμώτατο τρόπο τὴν περιουσία του, χωρὶς ν' ἀνακατευτῆ ποτὲ στὸν πόλεμο τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, καὶ πὼς δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὴν ἐθνικότητα καὶ τὸ παρελθὸν τοῦ σωφέρ του. Ἔτσι, οἱ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας ἦταν ἔτοιμοι πιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἥσυχο, ὅταν, ξαφνικά, μαθεύτηκε πὼς ἡ φίλη του εἶχε πρὸ καιροῦ ἐμπλακῆ σὲ μιὰ ὑποπτη περιπέτεια στὸ Ἀνατολικὰ Βερολίνο»!

"Οπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν κανένα θετικὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτή, ποὺ τὴν εἶχε ἐπινοήσει μόνη της ἡ εὐφάνταστη Γιούλικα, καὶ τελικὰ ἄφησαν ἀνενόχλητο τὸν Σλὲς ἀφοῦ τὸν τυράννησαν, στὸ μεταξύ, μὲ ἀρκετὰ πήγαινε-ἔλα στοὺς ἀνακριτές. "Οσο γιὰ τὴ Γιούλικα, τὴν χαρακτήρισαν, στὸ φάκελλο ποὺ σχημάτισαν γι' αὐτή, σὰν πρόσωπο ὕποπτο συνεργασίας μὲ τοὺς ἀνατολικούς.

Κάθε ἄλλη, στὴ θέσι τῆς Γιούλικα, θὰ φρόντιζε γιὰ βέβαια, νὰ ξεκαθαρίση τὴ θέσι της, γιὰ νὰ μὴν ἔχη μπλεξίματα. Αὐτή, ὅμως, ἀντίθετα, ἐνθουσιάστηκε μὲ τὸ θρῦλο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργῆται γύρω της καὶ φρόντισε νὰ τὸν καλλιεργήση, ἐξαφανιζομένη «μυστηριωδῶς» κάθε τόσο στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ καὶ ἐπικίνδυνο δεσμό μαζί της, ὁ Σλὲμ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βερολῖνο καὶ πῆγε νὰ περάση τὶς διακοπές του στὴν Βόρειο Θάλασσα. Ἡ Γιούλικα, τότε, συνδέθηκε μὲ τὸν πρωτοπυμάχο "Οσσι Μπύτνερ καί, γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες, δὲν ξαναπασχόλησε τὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ τόσο αὐτή, ὅσο καὶ ὁ Μπύτνερ ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, χωρὶς νὰ ἀφήσουν κανένα ἴχνος. Στὴν ἀρχή, κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὴ διπλὴ αὐτὴ ἐξαφάνισι, ἀλλὰ τὰ πράγματα μπλέχτηκαν ξαφνικά, ὅταν ὁ Μπύτνερ, ποὺ ξαναδρέθηκε στὸ Ἀμβοῦργο, δήλωσε πὼς ἡ Γιούλικα δὲν τὸν εἶχε ἀκολουθήσει καὶ ὅταν ὁ πατέρας της, ποὺ τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Γιούλικα ἡ σπιτονοικοκυρά της, ἔφτασε, τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, στὸ Βερολῖνο καὶ πληροφόρησε τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ τὴν περίφημη «περιπέτειά» της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δημιουργήθηκε ἡ πεποίθησι πὼς ἡ ἐξαφάνισι τῆς νέας εἶχε «πολιτικὰ ἐλατήρια».

Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν συναρπαστικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν «δραματικὴ ὑπόθεσι Γιούλικα», τὰ καλύτερα λαογωνιάσματα τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας ψάχνανε γιὰ νὰ τὴ βροῦν καὶ τὸ ἴδιο —ὅπως μαθεύτηκε ἔπειτα— κάνανε καὶ οἱ ἀνατολικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες, πού, σκανδαλισμένες μὲ τὸ κυνήγι μιᾶς «κατασκόπου», ποὺ δὲν τὴν ἤξεραν κάν, ἄρχισαν νὰ ὑποπτεύωνται πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κατάσκοπο τῶν δυτικῶν. Ἡ ἀγωνία τοῦ κοινοῦ ἔφτασε στὸ ἀποκορύφωμα, ὅταν μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου δημοσίευσε τὴν συγκλονιστικὴ εἴδησι πὼς «ἡ Γιούλικα βοήθησε, σ' ἕνα κρησφύγετο δωμάτιο τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου, νὰ φύγεται ἀπὸ τὸν πυρετό» —σύντομα, ὅμως, διαπιστώθηκε πὼς ἡ πληροφορία αὐτὴ προερχόταν ἀπὸ ἕνα ἄτομο, ποὺ ἐπανειλημμένως εἶχε ὁδηγήσει τὴν ἀστυνομία σὲ ψεύτικα ἴχνη καὶ ποὺ, ὅταν τὸ συλλάβανε, ὡμολόγησε πὼς καὶ πάλι εἶχε πῆ ψέμματα.

Χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ κυνήγι τῆς Γιούλικα θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη, ἂν αὐτή, ἀπὸ τύψεις ἀπέναντι τοῦ πατέρα της, ποὺ εἶχε συντριβῆ πιὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, δὲν τοῦ ἔστελνε ἕνα γράμμα, ὅπου τοῦ ὁμολογοῦσε ὅλη τὴν ἀλήθεια... γιὰ τὴν κατασκοπευτική της δραστηριότητα, προσθέτοντας πὼς ἡ ἐξαφάνισί της δὲν ἦταν παρὰ φημιστικὸ κόλπο. Διασφαλίζοντας ὅτι ἀφοῦ δὲν ἐσ...ιο, ποὺ καὶ ὁμορφιὰ καὶ χάρι διαθέτει, ἀπόκτησε ἐπιτέλους τὴν φήμη καὶ τὴν προσωπικότητα, ποὺ χρειαζόταν, γιὰ νὰ ἀνοίξουν μπροστά της οἱ πόρτες τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο.

ΚΟΛΥΜΠΟΥΣΕ ΕΠΙ 11 ΩΡΕΣ

Ἡ Ντάϊάνα Στροῦμπελ, ἡλικίας 26 χρόνων καὶ μητέρα 3 παιδιῶν, εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα, ποὺ κατώρθωσε νὰ κάνη, κολυμπῶντας ἐπὶ 11 ὧρες συνεχῶς, τὸ γῦρο τῆς νήσου Μανχάταν. Τὸ Μανχάτταν εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ καρδιὰ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ κρύβεται στὸν κόλπο τοῦ Χάντσον. Κολυμπῶντας σὲ γαλήνια νερά, ἡ κυρία Στροῦμπελ ἐκάλυψε συνολικὰ μιὰ ἀπόστασι τριάντα ναυτικῶν μιλίων.

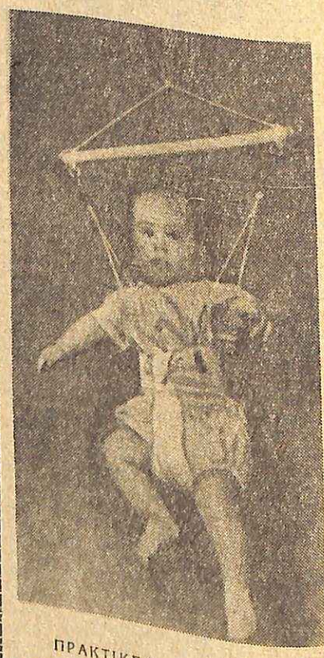

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Νά καὶ ἕνα πολὺ πρακτικὸ κάθισμακούνια ποὺ εἶναι προωρισμένο γιὰ μωρὰ μεγαλύτερα ἀπὸ πέντε μηνῶν. Τοὺς ἐπιτρέπει νὰ χοροπηδοῦν καὶ νὰ κάνουν τὰ πρῶτα τους βήματα χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ πέσουν καὶ νὰ χτυπήσουν. Ἕνα ἐλατήριο κρατᾶ τὴν κούνια κρεμασμένη σὲ μικρὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖο ὁ μπέμπης μόλις ἐγγίζει μὲ τὰ ποδαράκια του.

Οἱ ψυχονευρώσεις
ΣΕ ΑΝΩΜΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁμιλεῖ ὁ διάσημος Ἱσπανὸς καθηγητὴς τῆς παιδοψυχιατρικῆς, κ. Φοντές

ΤΗΝ ἑβδομάδα αὐτὴ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μία προσωπικότης τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου. Πρόκειται γιὰ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λισαβόνος Βίκτωρα Φοντές, ποὺ προσφάτως προήδρευσε τοῦ παγκοσμίου Συνεδρίου Παιδοψυχιατρικῆς, ποὺ συνῆλθε στὴ Βαρκελώνη.

Εἴχαμε τὴν τιμὴ νὰ γίνουμε δεκτοὶ ἀπὸ τὸ διαπρεπῆ ἐπιστήμονα καὶ νὰ συνομιλήσουμε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς παιδοψυχιατρικῆς.

— Τὸ παιδί, μᾶς εἶπε ὁ κ. Φοντές, εἶναι σήμερα τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα ὅλων τῶν ὠργανωμένων κοινωνιῶν. Ἡ καλὴ διάπλασι τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ θεμέλιος λίθος τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Σκοπὸς καὶ μερίμνα, λοιπόν, τῶν κοινωνιῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ φυσικὴ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ, ἡ ἐπαναφορά του ἀπὸ τὶς παρεκτροπὲς στὴ φυσικὴ συμπεριφορὰ καὶ τέλος ὁ κατάλληλος προσανατολισμός του, ὥστε νὰ μὴν ὑποστῆ ψυχικοὺς τραυματισμοὺς ἀπὸ ὡρισμένες ἐνέργειες.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι κατάλληλος γιὰ τὸ ρόλο αὐτό; Ποιὸς θὰ περιφρουρήση τὴν ψυχικὴ ὑγιεινὴ τοῦ παιδιοῦ; Ἡ κοινωνία, οἱ γονεῖς ἢ τὸ σχολεῖο; Τέλος, ἂν τὸ παιδὶ εἶναι δύστροπο, ὑπερβολικὰ ευερέθιστο, μὲ ἄλλα λόγια, ἀνώμαλο στὴ συμπεριφορά του, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ βοηθήση;

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς δέχθηκε νὰ μᾶς ἀπαντήση στὴ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἐρωτημάτων μας, ποὺ ἀσφαλῶς ἀπασχολοῦν χιλιάδες γονεῖς.

— Ὁ κατάλληλος προσανατολισμὸς τοῦ παιδιοῦ, μᾶς εἶπε ὁ κ. Φοντές, μπορεῖ νὰ γίνη μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Ὁ ρόλος τῶν γιατρῶν εἶναι δευτερεύων. Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἔρχεται ἁπλῶς νὰ διαγνώση τὶς ψυχικὲς διαταραχὲς καὶ νὰ συστήση τὴν κατάλληλη θεραπεία, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὶς προλάβη. Κάτι ἀνάλογο δηλαδή, ποὺ γίνεται μὲ τοὺς δικηγόρους. Οἱ νομικοὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐξέτασι τῶν ὑποθέσεων, ὅταν πιὰ τὸ ἀδίκημα ἔχη διαπραχθῆ. Οἱ γιατροὶ ἀδυνατοῦν, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ προλάβουν τὶς παιδικὲς παρεκτροπὲς καὶ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα. Ἡ καλὴ ὑγειονομικὴ ὀργάνωσι δὲν παίζει ἀπολύτως κανένα προληπτικὸ ρόλο.

Τὸ πρόβλημα, συνεπῶς, τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς εἶναι ἀλληλένδετο μὲ τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο τὸ παιδὶ σχηματίζει τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις του.

Ὁ καθηγητὴς Φοντὲς μᾶς εἶπε ἀκολούθως, ὅτι σὲ πολλὲς χῶρες ἔχουν ἱδρυθῆ σχολὲς γιὰ γονεῖς. Τὰ προβλήματα γύρω ἀπὸ τὸ παιδὶ στὴ σημερινὴ ταραχώδη καὶ νευρικὴ ἐποχὴ μας εἶναι πολύπλοκα. Οἱ γονεῖς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γνωρίζουν τὰ πάντα καὶ νὰ ὑποδεικνύουν σωστὲς λύσεις. Ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀνάγκη ἐπιστημονικῶν συμβουλῶν. Ἀκριβῶς, αὐτὸ τὸ κενό, ἔρχονται νὰ καλύψουν στὸ ἐξωτερικὸ οἱ σχολὲς γονέων.

Σ' αὐτές, φυσικά, μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα οἱ δάσκαλοι, οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐπιθυμοῦν νὰ διδαχθοῦν τὸ μυστικὰ τοῦ λαβυρίνθου τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

— Ἡ πιὸ δύσκολη ἡλικία, συνέχισε ὁ κ. καθηγητής, εἶναι ἡ ἐφηβική. Τὰ προβλήματα τότε ἐμφανίζονται πολύπλοκα, γιατὶ γενικὰ ὁ ὀργανισμὸς τῶν νέων ὑφίσταται σημαντικὴ πίεσι, λόγω τῆς ἥβης.

»Τὸ παιδί, στὴν ἡλικία αὐτή, ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται καλύτερα τὴ ζωή. Εἶναι ἡ στιγμὴ τῆς ἀνπροσαρμογῆς τοῦ ἐγὼ του μὲ τὸν κόσμο. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ διαδέχονται τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ κατὰ περιόδους διέρχεται τὸ παιδὶ τὴ λεγομένη «ἰσχυρὰ συναισθηματικὴ προσήλωσι». Πιστεύει ἀκλόνητα στὰ εἴδωλά του, ποὺ ἄλλο τε μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ γονεῖς του, ἄλλοτε ἕνας ἡθοποιὸς ἢ ἀκόμη ἕνας διάσημος ἀθλητής, ἢ τέλος μία φίλη ἢ φίλος τοῦ σχολείου.

»Ὅταν τὰ εἴδωλα πέσουν, τὰ παιδιὰ περνοῦν μιὰ κρίσι. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἡ ἐνδεδειγμένη ἀγωγή, τόσο ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, γιατὶ ἡ παρεκτροπὴ ἀπὸ τὴ φυσιολογικὴ ὁδὸ παρουσιάζεται σὰν ἀντίδρασι».

Μιλῶντας γενικώτερα γιὰ τὶς παιδικὲς ψυχικὲς παθήσεις τῶν παιδιῶν, ὁ διαπρεπὴς συνομιλητής μας μᾶς εἶπε, ὅτι στὴν πραγματικότητα οἱ παθήσεις αὐτὲς εἶναι λίγες. Ἡ παιδικὴ σχιζοφρένεια π. χ. ἢ οἱ καταθλιπτικὲς ψυχόσεις εἶναι σπάνιες.

Οἱ κύριες ψυχικὲς καταστάσεις στὰ παιδιὰ εἶναι οἱ ὀλιγοφρένειες, οἱ ψυχονευρώσεις καὶ οἱ συναισθηματικὲς παρεκτροπές.

Οἱ ὀλιγοφρένειες χωρίζονται σὲ δύο μεγάλες κατηγορίες. Στὴν πρώτη διαπιστώνουμε, ὅτι τὰ παιδιὰ παρουσιάζουν δυσκολία στὴ μάθησι καὶ γενικὰ ἡ ἐπίδοσί τους στὸ σχολεῖο εἶναι πολὺ χαμηλή. Παρ' ὅλα αὐτά, εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματά τους. Στὴ δεύτερη, ἀνήκουν παιδιὰ καθυστερημένα. Αὐτά, χωρὶς ἀναβολή, πρέπει νὰ τοποθετοῦνται σὲ σχολεῖα — νοσοκομεῖα, ὅπου τοὺς γίνεται εἰδικὴ ἐκπαίδευσι.

Συνεχίζοντας ὁ κ. Φοντὲς μᾶς εἶπε, ὅτι οἱ ψυχονευρώσεις εἶναι οἱ συναισθηματικὲς παρεκτροπὲς τοῦ χαρακτῆρα. Σ' αὐτὲς ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ἔχει εὐρὺ καὶ ἀποτελεσματικὸ πεδίο δράσεως. Φυσικά, ἡ θεραπεία διαφέρει ἀπὸ ἡλικία σὲ ἡλικία καὶ εἶναι σχετικὴ μὲ τὸ βαθμὸ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς οἱ γιατροὶ ἐξετάζουν καὶ τοὺς γονεῖς. Ἡ συναισθηματικὴ ἑπαφὴ γονέων καὶ παιδιῶν ἀσκεῖ ἰδιαίτερη ἐπιρροὴ στὶς ψυχονευρώσεις. Βέβαια, ἂν στὶς ψυχονευρώσεις συνυπάρχη καὶ ὀργανικὴ ἐγκεφαλικὴ βλάβη, τὰ πράγματα περιπλέκονται περισσότερο.

Ἡ θεραπεία ὅλων τῶν παιδικῶν παθήσεων γίνεται μὲ δύο τρόπους, δηλαδὴ εἶναι θεραπεία ὀργανικὴ καὶ ψυχολογική. Στὴν πρώτη περίπτωσι οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν φαρμακα ἐνῶ στὴ δευτέρα, μὲ διάφορα παιχνίδια — τέστ προσπαθοῦν νὰ διαπιστώσουν τὶς ἀντιδράσεις τῶν παιδιῶν.

Ἐπίσης, ὑπάρχει καὶ ἡ μέθοδος τῆς «ὁμαδικῆς θεραπείας», ὅπου κι' ἐκεῖ οἱ ἐπιστήμονες παρατηροῦν τὶς παιδικὲς ἀντιδράσεις.

"Οσο γιὰ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα ὁ κ. Φοντὲς εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἐκδηλώνεται μὲ ἀκεφιὲς (ψυχικὲς ἀνορεξίες) ὀνυχοφαγίες, ἐνουρήσεις κλπ., ποὺ βάσι ἔχουν τὴν ψυχοσωματικὴ βλάβη — βλάβη ὀργανικὴ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Αὐτὲς οἱ βλάβες, ἂν δὲ θεραπευθοῦν ἐγκαίρως, ἐκδηλώνουν ἀργότερα ἐγκληματικότητα. Τὴ θεραπεία τῶν παιδιῶν αὐτῶν ἀναλαμβάνουν οἱ παιδοψυχίατροι.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 59) τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΛΑ'Ι'ΟΝΕΛ ΟΥΑ'Ι'Τ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐφιαλτικὴ ἱστορία, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸν πιὸ παράξενο καὶ συγκλονιστικὸ τρόπο: "Ενα μικρὸ προάστιο τῆς Ν. Ὑόρκης... Κῆποι περιποιημένοι... Σπίτια ὅλα ὅμοια... Τόσο ὅμοια ὥστε ὁ Λὲν Νάϊλσεν μπαίνει κατὰ λάθος σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ποὺ δὲν εἶναι τὸ δικό του καὶ βρίσκει πάνω στὸ κρεβάτι ἕνα πτῶμα! Τὴν ἴδια ὥρα, λίγο πιὸ πέρα μιὰ δεκαπεντάχρονη κοπελίτσα, πέφτει θῦμα ἑνὸς σαδιστοῦ κακούργου. Γύρω, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυὸ συγγρὰ ἐγκλήματα πλέκεται ἡ δράσι τοῦ ἀριστουργηματικοῦ αὐτοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ποὺ εἶναι γεμάτο δράσι, τρόμο καὶ ἀγωνία.

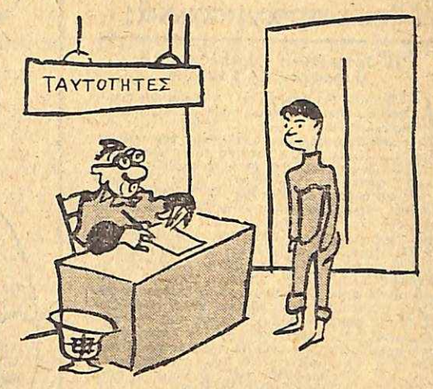

—Ὑπηκοότης;
—Ἑλληνική.
—Φύλον;

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΚΑΛΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

Τῆς κακομοίρας γίνεται μὲ τὴν ἡμιαργία
καὶ σὲ μπελάδες πρόκειται μοιραίως νὰ μᾶς βάλη,
γιατὶ παρουσιάζεται μεγάλη ἀντιλογία
κι' οἱ μὲν ζητοῦν τὸ Σάββατο καὶ τὴν Τετάρτη ἄλλοι.

*

Στὸ μεταξὺ οἱ ἁρμόδιοι ζητοῦν θυσία πάση
νὰ λύσουνε τὸ πρόβλημα μὲ νόμον ἀπαράβατον,
μὰ κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ σῶλος θὰ κοπιάση,
τὸν μήνα αὐτόν, ποὺ λέγεται, ὅτι δὲν ἔχει... Σάβ-
(βατον!

«ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ»

Ἡ Μάνσφιλντ ἡ πασιγνωστη κι' ὑπερπροκλητικὴ
ποὺ γενικῶς φημίζεται καὶ γιὰ δημοφιλία,
στὴν προπαγάνδα τῶρριζε τὴν προεκλογική
κι' ἀνέπτυξε τὴν δρᾶσι της σὲ ὅλη τὴν Ἀγγλία...

*

Γιὰ κράχτη τους τὴν εἶχανε πολιτικοὶ μεγάλοι
καὶ θ' ἀντιγράψουν, σίγουρα, στὴ σύστημά τους κι'
(ἄλλοι,
γιατὶ μπορεῖ μὲ μαύρισμα ν' ἀπειληθῆ τὸ κόμμα τους
ἐὰν δὲν πλαισιώνεται καὶ μὲ ὡραίους «κόμματους»)!

ΑΓΩΝ ΜΑΤΑΙΟΣ

Δεκάδες ὁδοντίατροι ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος,
συνέδριο ἀκαρώνουνε στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος,
τὴ γκίνια τὴ μεγάλη τους γιὰ νὰ διακηρύξουν
κι' εἰς πλείστους ἁρμοδίους μας τὰ... δόντια τους νὰ
(τρίζουν!

*

Παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουνε οἱ ὅροι
(τους,
γιατὶ σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους μας τοὺς χαλεποὺς
(κι' ἀφορητους,
οἱ πιὸ πολλοὶ τὸ ρίξαμε στὴ μόνιμη νηστεία
καὶ μπήκανε τὰ δόντια μας σὲ πλήρη... ἀχρηστία!

ΖΩΗ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΗ

Σ' ἕνα χωριὸ ἀπροάιτο, στὴν Ἤπειρο ἐπάνω,
ἕνας τσοπάνος σκότωσε τὸν ἄλλον τὸν τσοπάνο
κι' ἐν τάχει τὸν ἀπέστειλε σ' αἰώνιο ταξίδι
γιὰ λίγο λειβαδόχορτο κι' ἐλάχιστο γρασίδι...

*

Οἱ φόνοι οὕτω, κύριοι, τραβᾶνε κοιμπολόι
κι' αὐξάνουν ἐπικίνδυνα στὸν σκόρτο μας καιρό,
ἀφοῦ ὁ Νεοέλληνας μπορεῖ γιὰ λίγη... χλὸη
νὰ στείλη τὸν πλησίον του «ἐν τόπῳ χλοερῷ»)!

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Οἱ χρόνια βουρλιζόμενοι ἐργάτες τῶν πλακῶν
θὰ παίρνουν μερικάμισο, παίρνουν καὶ μέλλον βασικόν,
γιατὶ λέει οἱ ἁρμόδιοι τὰ αἰτήματά τους τάλυσαν
καὶ «ὅριον κατώτατον» μισθοῦ τοὺς ἐξασφάλισαν...

*

Πλὴν ὅμως στὸν αἰώνα μας τὸν τραγελαφικὸν
φοβοῦνται οἱ περισσότεροι ἐργάτες τῶν πλακῶν
πὼς ἐὰσει θὰ μένουνε στὰ μεροκαμάτακια,
γιατὶ τὰ πάντα γίνονται, στὸν τόπο μας...«πλακάκια».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η «ΜΑΝΤΑΜ ΜΠΑΤΤΕΡΦΛΑΪ» ἔζησε πραγματικά;

Ἡ δραματικὴ περιπέτεια τῆς ὁμορφης Ὀ Τσούρου

Ἡ «Μαντὰμ Μπαττερφλάϋ», ἡ περίφημη ἡρωΐς τῆς δωόνυμης ὄπερας τοῦ Πουτσίνι, ἔζησε πραγματικά;

Ἂς ὑπενθυμίσωμε μὲ δυὸ λόγια τὴν ὑπόθεσι αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Ἰταλοῦ μουσουργοῦ: Ἡ Μπαττερφλάϋ εἶναι μιὰ μικρὴ γκέϊσα στὸ Ναγκασάκι. Ἕνας Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ Πίγκερτων, τὴν ἀγαπάει παράφορα καὶ τὴν πείθει νὰ βαπτισθῇ χριστιανὴ καὶ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἀπὸ τὸ γάμο τους ἀποχτοῦν ἕνα παιδάκι. Ὁ Πίγκερτων ἀρχίζει, ὅμως, νὰ πλήττῃ καὶ βρίσκει μιὰ φεύτικη δικαιολογία γιὰ νὰ φύγῃ, λέγοντας στὴ Μπαττερφλάϋ ὅτι θὰ ξαναγύριζε γρήγορα. Ἀλλὰ πέρασαν τρία ὁλόκληρα χρόνια ὥσπου νὰ φανῇ καὶ πάλι. Δὲν ἦταν, ὅμως, μόνος του. Συνοδευόταν ἀπὸ μιὰ ἄλλη γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχε παντρευτῇ στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶχε ξαναγυρίσει τώρα στὸ Ναγκασάκι, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί του. "Οσο γιὰ τὸν πρῶτο γάμο του, τὸν θεωροῦσε ἄκυρο. Ἡ Μπαττερφλάϋ, ποὺ τὸν λάτρευε, ὅταν ἔμαθε τὴ δυστυχία της, αὐτοκτόνησε.

Ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοπαίχτηκε αὐτὴ ἡ ὄπερα, πολλοὶ σκέφτηκαν πῶς ὁ Πουτσίνι εἶχε ἐμπνευσθῇ στὴ ὑπόθεσί της ἀπὸ κάποιο πραγματικὸ περιστατικὸ καὶ βάλθηκαν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν.

Ἡ πρώτη ποὺ ἀσχολήθηκε μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦταν ἡ Ἀμερικανίδα Κὸρρελ, σύζυγος ἑνὸς ἱεραποστόλου, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ναγκασάκι. Στὴν πόλι αὐτὴ κυκλοφοροῦσε τότε ὁ θρύλος τῆς ὁμορφης γκέϊσας "Ο-Σιὸ-νάν, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἕναν Ἀμερικανὸ ἀξιωματικὸ κι' εἶχε γίνει γυναῖκα του, σύμφωνα μὲ τὰ γιαπωνέζικα ἤθη. Ὁ Ἀμερικανός, ὅμως, τὴν ἐγκατέλειψε ἀργότερα κι' ἡ "Ο-Σιὸ-νάν αὐτοκτόνησε τότε...

Αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἡ κυρία Κὸρρελ τὴν ἀφηγήθηκε στὸν ἀδελφό της Τζὼν Λοῦτερ, ποὺ τὴν ἔκαμε νουβέλλα καὶ τὴ δημοσίευσε σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα. Ἀπ' αὐτὴ τὴ νουβέλλα, ὁ συγγραφεὺς Δαυὶδ Μπελάσσο ἐμπνεύστηκε ἕνα δρᾶμα, ποὺ παίχτηκε στὴν Ἀμερική.

Ὁ Πουτσίνι ἤξερε τὸ δρᾶμα τοῦ Μπελάσσο; Ἄγνωστο.

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη ὑπόθεσι, ὁ Πουτσίνι ἐμπνεύστηκε τὴ «Μαντὰμ Μπάττερφλάϋ» ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Πιὲρ Λοτὶ «Ἡ Κυρία Χρυσάνθεμον», ποὺ ἀνταποκρίνεται, ἄλλωστε, σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἴδιο τὸ συγγραφέα. Ὁ Πιὲρ Λοτὶ-Ζουλιὲν Βιὼ ὅπως ἦταν τὸ πραγματικό του ὄνομα, ὑπηρετοῦσε στὸ ναυτικὸ ὡς ἀξιωματικὸς κι' εἶχε πάει κάποτε μὲ τὸ πλοῖο του στὸ Ναγκασάκι, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὰ γιαπωνέζικα ἤθιμα, παντρεύτηκε γιὰ τὸ χρόνο τῆς διαμονῆς του μιὰ ὁμορφη γκέϊσα, τὴν "Οκίκου-σάν. Μιὰ μέρα, τὸ πλοῖο του διατάχθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ναγκασάκι. Ὁ Λοτὶ ἀποχαιρέτησε τότε τὴν ἐφήμερη σύζυγό του, ἀφοῦ τῆς πλήρωσε τὸ ποσὸν ποὺ ὥριζε ἡ μεταξύ τους συμφωνία. Τὸ πλοῖο του, ὅμως, ἀγοπόρησε νὰ φύγῃ κι' ὁ Λοτὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἰδῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν "Οκίκου-σάν. Φανταζόταν ὅτι θὰ τὴν εὕρισκε λυπημένη... Ἴσως ἔκλαιγε ἀκόμη. Ἀλλ' ὅταν μπῆκε στὸ μικρὸ καλαμένιο σπίτι της, τὴν εἶδε νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ μετρᾷ τὰ νομίσματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει...

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, μερικοὶ ἰάπωνες ἐπιστήμονες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ σοφὸ ἱστοριοδίφη Χασίρο Σιμαοῦκι, ἔδωσαν μιὰ ἄλλη ἐξήγησι ποὺ φαίνεται πιὸ πιθανή.

Μεταξὺ τοῦ 1860 καὶ τοῦ 1870, τὸ Ναγκασάκι ἦταν ὁ πασάβεισος τῶν ξένων. Στὴν πόλι αὐτὴ γινόταν τὸ λαθρεμπόριο τῶν ὅπλων, τοῦ τσαγιοῦ κλπ. Τὸ χρῆμα κυλοῦσε ἄφθονο. Κι' οἱ ὡραιότερες γκέϊσες εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ.

Ἀνάμεσα στοὺς ξένους λαθρεμπόρους ἦταν κι' ὁ Ἄγλος Τόμας Γκλόβε.ρ Αὐτὸς ὁ Γκλόβερ πῆγε, λοιπόν, κάποτε γιὰ δουλειὲς σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλι, τὴν "Οζάκα κι' ἐκεῖ γνώρισε τὴν ὁμορφη "Ο Τσούρου. Ὁ πατέρας της Γιαζοῦμπε Νεκακίσι ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐπιφανέστερους σαμουράϊ τῆς Ταγκάντα. Ἀλλ' ἡ οἰκογένειά του εἶχε καταστραφῆ οἰκονομικὰ κι' ἔτσι πῆγε στὴν "Οζάκα, ὅπου, ἄνοιξε μιὰ «αἰθουσα τσαγιοῦ».

Ὁ Γκλόβερ ἔπεισε τὴν "Ο Τσούρου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ Ναγκασάκι κι' ἐκεῖ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του σύμφωνα μ' ὅλους τοὺς τύπους. Ὁ γάμος τους ἔγινε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι κι' εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Ἰάπωνα ἱερέα Γκοντάϊ Σεῖζοῦκε. Ἀπ' αὐτὸν γεννήθηκε ἕνα ἀγόρι. Ἀργότερα, ἡ οἰκογένεια ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι στὸ κέντρο τοῦ Ναγκασάκι κι' ἡ "Ο-Τσούρου ἄνοιξε τὰ σαλόνια της στοὺς ἐπιφανέστερους ἀνάμεσά στοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους. Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της εἰκονιζόταν μιὰ πεταλούδα μ' ἁπλωμένα τὰ φτερά. Ἡ "Ο-Τσούρου συνήθιζε ἐπίσης νὰ φορῇ μεταξωτὰ κιμονό, ποὺ στολίζονταν μὲ χρυσοκέντητες πεταλοῦδες. Ἔτσι, οἱ ξένοι συνήθισαν νὰ τὴ λένε «Μαντὰμ Μπαττερφλάϋ» (ἡ λέξι αὐτὴ σημαίνει «πεταλούδα») καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς ἔμεινε.

Ἡ "Ο-Τσούρου εἶχε τὸ ἴδιο δραματικὸ τέλος τῆς «Μαντὰμ Μπάττερφλάϋ» στὴν ὁμώνυμη ὄπερα τοῦ Πουτσίνι. Ὁ Ἄγγλος λαθρέμπορος τὴν ἄφησε μιὰ μέρα καὶ κατάφερε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας στὸ Ναγκασάκι νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸ παιδί του. Ἡ "Ο-Τσούρου αὐτοκτόνησε τότε.

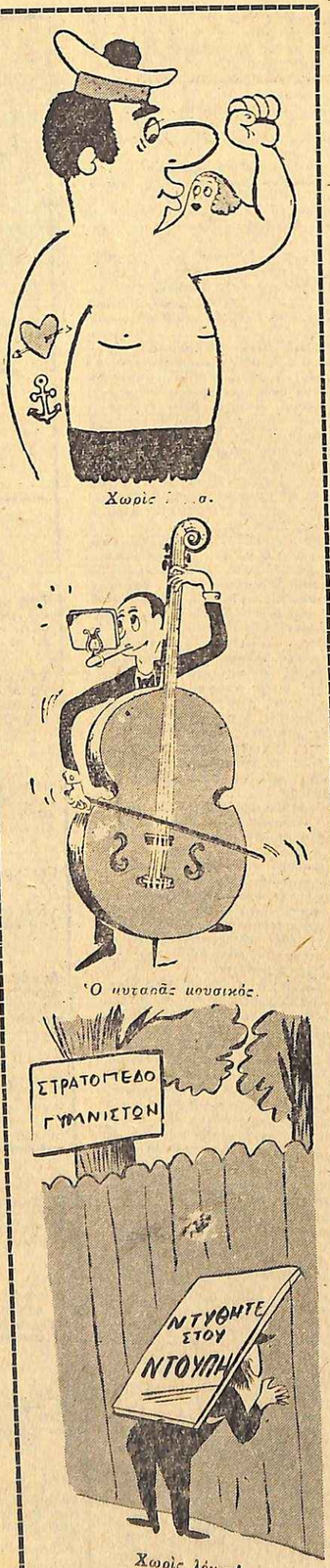

Χωρὶς λόγια!

Τὸ ζωντανὸ «ΝΥΣΤΕΡΙ»

Ἡ βδέλλα ἔχει ἱστορία 20 αἰώνων

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ νὰ σώσουν τὸ Στάλιν, ποὺ πέθανε ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία, οἱ Ρῶσοι γιατροὶ μεταχειρίστηκαν ἀκόμα κι' ἕνα παλαιὸ μέσο, γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος: τὶς βδέλλες.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔχει ἱστορία περισσότερο ἀπὸ 20 αἰώνων. Τὴν ἤξεραν καὶ τὴν ἐφαρμόζανε σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀρχαίους καὶ πρωτόγονους πολιτισμένους.

Πρὶν γίνῃ γνωστὴ ἡ δρᾶσι τῶν μικροβίων, οἱ ἄνθρωποι πιστεύανε γιὰ πολλὲς βασθένειες ὅτι ὀφείλονταν στὰ κακὰ πνεύματα ἢ σὲ ἐλαβερὰ ὑγρὰ ποὺ παράγονταν ἀπὸ τοὺς ἰστοὺς τοῦ σώματος. Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ σκεφθοῦν νὰ ἀπομακρύνουν μὲ κάθε τρόπο ἀπ' τὸ σῶμα αὐτὰ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ βαιμόνια, μαζὶ μὲ μιὰ ποσότητα αἵματος. Ἔτσι, δημιουργήθηκε ἡ ἰατρικὴ θεωρία ὅτι οἱ ἀφαιμάξεις ἀποκαθιστοῦν τὴν ὑγεία.

Πῶς μποροῦσε νὰ ἀφαιρεθῇ ὅμως αὐτὸ τὸ αἷμα; Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιατροὶ τοῦ 4ου αἰῶνος π.Χ. χρησιμοποιοῦσαν ἕνα φλασκί, σὰν κοφτὴ στου, ἐφαρμόζανε πάνω σφιχτὰ τὸ φλασκί, ρουτσι ἐκροὴ τοῦ αἵματος.

Οἱ Κινέζοι ἐφαρμόζανε ἄλο τρόπο: Χώνανε βαθειὰ στὸ σῶμα λεπτὲς βελόνες ἀτσαλένιες, ἀμέρος ἐκεῖνο, γιὰ νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ἀπ' τὶς τρύπες.

Ἀργότερα χρησιμοποιήθηκαν διάφορα ἐργαλεῖα μὲ κοφτερὲς λεπίδες, ποὺ ἔκαναν πολλὲς μικρὲς τομὲς στὸ δέρμα. Τέτοια μεταχειρίζονται ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ γιατροὶ γιὰ τὶς κοφτὲς βεντοῦζες.

Ὁ Νίκανδρος ἀπὸ τὴν Κολοφῶνα, ἕνας ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ σύστησε τὶς βδέλλες γιὰ τὶς ἀφαιμάξες, τὸν 20 αἰῶνα π.ἠ. Ἴσως εἶχε μάθει τὴν ὕπαρξι αὐτῶν τῶν παράξενων ζωῦφίων ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὶς Ἰνδίες ἢ τὴν Ἀραβία. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὶς ἤξεραν πιὰ οἱ περισσότεροι γιατροί.

Ὡστόσο, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, ἡ θεραπεία αὐτὴ ἦταν προσιτὴ μόνο στοὺς πλουσίους, γιατὶ οἱ βδέλλες στοίχιζαν ἀκριβά. Οἱ φτωχοὶ ἀναγκάζονταν νὰ καταφύγουν στοὺς κουρεῖς, ποὺ τοὺς φλεβοτομοῦσαν μὲ τὸ ξυράφι τους.

Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἀρρώστειες, γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ βδέλλες ἐθεωροῦντο ἀναντικατάστατες — π.χ. τὰ ἀποστήματα τοῦ αὐτιοῦ ἢ ὁ ἐρεθισμὸς τῆς μύτης.

Οἱ παληοὶ γιατροὶ εἶχαν καθορίσει πόσες βδέλλες χρειάζονταν γιὰ κάθε εἶδος ἀρρώστειας καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθοῦνε. Γιὰ τὴ δυσπεψία π.χ. βάζανε 20—30 πάνω ἀπ' τὸ στομάχι. Μισὴ ντουζίνα σὲ κάθε μελίγγι ἐθεωροῦντο τὸ καλλίτερο φάρμακο γιὰ τὸ συνάχι. Ὅταν τὰ μωρὰ εἶχαν ἀνωμαλίες μὲ τὴν ὀδοντοφυΐα τους, τοὺς βάζανε βδέλλες πίσω ἀπ' τὰ αὐτιά. Γιὰ τὸν κοκκύτη, χρειάζονταν ἀρκετὲς βδέλλες στὸ ὑπογάστριο!

Σὲ πολὺ ἥπιες περιπτώσεις ποδάγρας, βάζανε τέσσερες βδέλλες στὸν κάθε ἀστράγαλο καὶ μιὰ πίσω ἀπὸ κάθε αὐτί. Γιὰ νὰ πέσῃ ὁ δυνατὸς πυρετός, περιζώνανε μὲ βδέλλες ὅλο τὸ κεφάλι.

Ὁ διάσημος Γάλλος γιατρὸς Μπρουσσαί, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος, καθηγητὴς τῆς γενικῆς παθολογίας στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τῶν Παρισίων, θεωροῦσε τὴ γαστροεντερίτιδα σὰν βάσι κάθε ἀρρώστειας καὶ συνιστοῦσε σὰν μοναδικὸ φάρμακο τὶς βδέλλες στὸ στομάχι καὶ στὸ κεφάλι. "Εκανε δὲ τὸν χρῆσι ἀπ' αὐτὰ τὰ ζωῦφια, ὥστε ἔπονομάσθηκε «ὁ πιὸ αἱμοδιψὴς γιατρὸς τῆς ἱστορίας».

Οἱ χωρικοὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἱσπανίας, τῆς Ποστογαλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Βοημίας ἀπαίνανε ξυπόλητοι στοὺς βάλτους. Ἄφιναν νὰ κολλήσουν οἱ βδέλλες στὰ πόδια τους κι' ὕστερα τὶς μάζευαν καὶ τὶς πουλοῦσαν. Ἀλλ' ἡ ζήτησι ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' τὴν προσφορά. Ἡ... βδελλοπαραγωγὴ ἀπλώθηκε καὶ στὴν Πολωνία, τὴ Ρωσία, τὴ Βεσσαραβία, τὴ Συρία, τὴν Τουρκία. Ἡ εἰσαγωγὴ στὴ Γαλλία ἔφτασε κάποτε τὰ 57½ ἑκατομμύρια τὸ χρόνο. Στὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, οἱ τιμὲς εἶχαν φτάσει τὰ 150—280 φράγκα γιὰ κάθε βδέλλα!

Ἡ βδέλλα μοιάζει σὰν μεγάλο σκουλήκι μὲ διάφορα χρώματα: καφέ, πράσινο καὶ μαῦρο. Τὸ σῶμα της ἔχει μῆκος 5—10 πόντων. Εἶναι ὅμως τόσο ἐλαστικό, ὥστε μπορεῖ νὰ τεντωθῇ καὶ νὰ γίνῃ 25 πόντους, ἢ νὰ συμμαζευτῇ σὲ μιὰ μπάλα μικρὴ σὰν ἐλπίδα.

Οἱ μικρὲς βδέλλες τρέφονται μ' αὐγὰ καὶ σκουληκάκια ἄλλων ὑδροβίων πλασμάτων. Ὅταν ὅμως μεγαλώσουν καὶ κοντεύουν πιὰ νὰ ζευγαρωθοῦνε, ὁ λαιμός τους στενεύει τόσο, ὥστε δὲν ἀφίνει πιὰ νὰ περάσῃ στερεὴ τροφή. Ἡ βδέλλα ἀρχίζει τότε νὰ ρουφᾷ αἷμα γιὰ νὰ συντηρηθῇ.

Μόλις ἀντιληφθῇ ἕνα ζωντανὸ πλάσμα κοντά της, κολλάει πάνω του καὶ βάζει σ' ἐνέργεια ἕνα τριγωνικὸ σύστημα σιαγόνων, μὲ σχῆμα μισοφέγγαρου, ποὺ ἡ καθεμιὰ τους ἔχει 50 ἢ πέρισσότερα μικροσκοπικὰ δόντια. Οἱ σιαγόνες αὐτὲς πηγαινοέρχονται περιστροφικὰ καὶ ἀνοίγουν μικρὲς τομὲς στὸ δέρμα, ἐντελῶς ἀνώδυνες. Ἐξ ἄλλου, τὸ σάλιο τοῦ ζωῦφίου περιέχει μιὰ οὐσία ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ πήξῃ τὸ αἷμα.

ΟΙ ΝΕΩΣΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

"Οπου ἐφυλάσσοντο οἱ πολεμικὲς τριῆρεις τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας

Οἱ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροί, ποὺ βρέθηκαν τελευταῖα στὸν Πειραιά, ἔφεραν στὴν ἐπικαιρότητα τὸ πρῶτο λιμάνι τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἡ ἱστορία του χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ συμβαδίζει παράπλευρα μὲ τὴν Ἱστορία τῆς Ἀθήνας, στὶς ἐπάλληλες ἱστορικὲς περιόδους.

Στὰ πρῶτα Ἱστορικὰ χρόνια, ὁ Πειραιεὺς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς, χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἀρχαιότατη πόλις ἐκτεινόταν γύρω ἀπὸ τὸ λόφο τῆς Καστέλλας. "Οταν ὅμως ὁ Θεμιστοκλῆς ἔβαλε τὶς βάσεις γιὰ τὸ μεγάλο ναυτικὸ κράτος τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας, μετέφερε τὸν πολεμικὸ ναύσταθμο τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τὸ Φάληρο στὸν Πειραιά. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Πειραιεὺς (5ος π. Χ. αἰώνας) ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται σ' ἕνα μεγάλο πολεμικὸ ναύσταθμο καὶ στὸ πρῶτο ἐμπορικὸ λιμάνι τῆς Μεσογείου. Ἡ πόλις εἶχε γίνει μὲ σχέδιο ἑνὸς μεγάλου φυσικοῦ καὶ ἀρχιτέκτονα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τοῦ Ἱπποδάμου, ποὺ πρῶτος δίδαξε, ὅτι οἱ πόλεις πρέπει νὰ χτίζωνται πάνω σὲ πολεοδομικὸ σχέδιο καὶ ὄχι στὴν τύχη, ὅπως γινόταν ὡς τότε. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, πρῶτος ὁ Ἱπποδάμος «τὴν τῶν πολέων διαίρεσιν εὗρε καὶ τὸν Πειραιὰ μετέταμε». Ἡ πρώτη μάλιστα πόλις, ποὺ ἔγινε μὲ σχέδιο ἦταν ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἡ Μίλητος.

Ὁ ἀρχαῖος Πειραιεὺς ἁπλωνόταν γύρω ἀπὸ τοὺς τρεῖς φυσικοὺς λιμένες, ποὺ σχηματίζει ἡ πειραϊκὴ χερσόνησος: Ἀπὸ τὸ σημερινὸ κεντρικὸ λιμένα τοῦ Πειραιῶς, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχαιότητα τὸ κυρίως ἐμπορικὸ λιμάνι καὶ γι' αὐτὸ λεγόταν Ἐ μ π ό ρ ι ο ν, ἀπὸ τὸ δεύτερο λιμένα τῆς Ζ έ α ς (τὸ σημερινὸ Πασαλιμάνι) καὶ τὸν τρίτο λιμένα τῆς Μ ο υ ν ι χ ί α ς (τὸ σύγχρονο Τουρκολίμανο).

Ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς, στὴν κλασσικὴ ἐποχὴ καὶ στοὺς μακεδονικοὺς χρόνους, ἦταν ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μὲ ναούς, μεγαλοπρεπὰ κτίρια, μνημεῖα καὶ ἀγάλματα. Καί, μολονότι ὁ Ρωμαῖος Σύλλας τὴν κατέστρεψε καὶ τὴν ἔκαψε τὸ 90 π. Χ., ἐν τούτοις, ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ Παυσανίας — κάπου 250 χρόνια μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Σύλλα — βρῆκε πολλὰ ὡραῖα κτίρια, μνημεῖα καὶ ἀγάλματα. Σ' αὐτά, τὰ ἀπομείναντα ἀπὸ τὴ μεγάλη καταστροφὴ τοῦ Σύλλα, φαίνεται πὼς ἀνήκουν καὶ τὰ τέσσερα θαυμάσια χάλκινα ἀγάλματα καὶ οἱ δύο μαρμάρινες Ἑρμές, ποὺ βρέθηκαν «τύχῃ ἀγαθῇ» τελευταῖα στὸν Πειραιά. "Ισως τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἡ Ἀθηνᾶ, νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ μνημονεύει ὁ Παυσανίας: «Θέας δὲ ἄξιον τῶν ἐν Πειραιεῖ μάλιστα Ἀθηνᾶς καὶ Διὸς τέμενος· χαλκοῦ μὲν ἀμφότερα τὰ ἀγάλματα, ἔχει δὲ ὁ μὲν σκῆπτρον καὶ Νίκην, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ δόρυ».

Ἀπὸ τὰ τρία λιμάνια τοῦ Πειραιῶς, τὰ δύο ἦταν κατ' ἐξοχὴν πολεμικά, τῆς Ζέας (Πασαλιμάνι) καὶ τῆς Μουνιχίας (Τουρκολίμανο). Ἐκεῖ ὑπῆρχαν καὶ οἱ περισσότερες ἐγκαταστάσεις τῶν πολεμικῶν πλοίων. Στὰ δύο αὐτὰ λιμάνια εἶχαν ἐγκαταστήσει καὶ τοὺς στρατῶνες, ὅπου ἔμεναν καὶ ἐκπαιδεύονταν ἐπὶ ἕνα χρόνο οἱ Ἀθηναῖοι ὁπλίτες, προτοῦ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς μάχιμη δύναμις στὴ θάλασσα ἢ στὴν ξηρά. Στὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία δὲν ὑπῆρχε ἰδιαίτερο σῶμα γιὰ τὸ ναυτικὸ καὶ ἰδιαίτερο γιὰ τὸ στρατό. Οἱ ἴδιοι οἱ ὁπλίτες τοῦ στρατοῦ ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ γιὰ πολεμικὰ πληρώματα στὸν ἀθηναϊκὸ στόλο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ ἐκπαίδευσι τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν ἦταν μικτή, στρατιωτικὴ καὶ ναυτική. Καὶ οἱ στρατῶνες, ὅπου ἐκπαιδεύονταν, βρίσκονταν κοντὰ στὴ θάλασσα — στὰ λιμάνια τῆς Ζέας καὶ τῆς Μουνιχίας — γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ὁπλίτες νὰ γυμνάζωνται συγχρόνως γιὰ τὸ στόλο καὶ γιὰ τὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς.

Στὸ τέλος τοῦ χρόνου γινόταν μία ἐπίσημη ἐπίδειξι τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ὁπλιτῶν στὸ θέατρο τοῦ Πειραιῶς. Στὶς ἐπιδείξεις αὐτὲς ὑπῆρχε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς καὶ ναυτικὲς ἀσκήσεις, καὶ ἀρκετὸ θεαματικὸ μέρος. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, τότε ἀπονέμονταν στοὺς ἐκπαιδευθέντες καὶ τὰ ὅπλα ἀπὸ τοὺς ἀρχοντες τῆς πολιτείας.

Τὰ ὅπλα αὐτά, μία ἀσπίδα κι' ἕνα δόρυ, εἶχαν περισσότερο συμβολικὴ σημασία, γιατὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὁπλίτες ἐφτιαχναν ἀπὸ δικό τους λεπτὸ τὸν ὁπλισμό τους. Μετὰ τὴν ἐπίδειξι στὸ θέατρο, οἱ ἐφηβοι ἐθεωροῦντο πλέον ὡς ὁπλίτες καὶ ἄλλοι ἐχρησιμοποιοῦντο στὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἄλλοι στὶς πολεμικὲς τριῆρεις.

Μεταξὺ τῶν ναυτικῶν μαθημάτων, ποὺ μάθαιναν στοὺς νεοσυλλέκτους Ἀθηναίους, ἦταν τὸ πῶς νὰ γίνωνται καλοὶ νεολκεῖς καὶ καθολκοί. Νὰ μποροῦν, δηλαδή, νὰ τραβοῦν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴ θάλασσα στὴν ξηρὰ καὶ ἀντιστρόφως. Ἡ ἐκπαίδευσι αὐτὴ εἶχε ἰδιαίτερη σημασία, γιατὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν κρατοῦσαν ὅλες τὶς πολεμικὲς τριῆρεις τὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης, στὴ θάλασσα. Τὶς τραβοῦσαν στὴν ξηρὰ καὶ τὶς φύλαγαν σὲ εἰδικὰ μόνιμα παραθαλάσσια ὑπόστεγα, ποὺ τὰ ὀνόμαζαν ν ε ω σ ο ί κ ο υ ς.

Τὰ ἀρχαῖα κείμενα μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι στὸ μεγάλο λιμάνι τοῦ Πειραιῶς (τὸ Ἐμπόριον) ὑπῆρχαν 94 νεώσοικοι, στὴ Ζέα 196 καὶ στὴ Μουνιχία 82. Πολλοὶ νεώσοικοι ἦταν χτισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἔχοντας κοινὴ στέγη καὶ ἑκαλοῦντο «φόντεγείς». Καὶ στὰ τρία λιμάνια τοῦ Πειραιῶς βρέθηκαν ἐρείπια τῶν ἀρχαίων νεωσοίκων, καθὼς καὶ οἱ πέτρινες κολῶνες, ποὺ στήριζαν τὴ στέγη τους. Δυστυχῶς, οἱ νεώτεροι Πειραιῶτες φρόντισαν νὰ ἐξαφανίσουν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους νεωσοίκους. Δὲ σεβάστηκαν οὔτε τὰ δόξα των κτιρίων στὰ ὁποῖα, κάποτε, ἀναπαύθηκαν οἱ τριήρεις τῆς Σαλαμίνας, μετὰ τὴν ἔνδοξη ναυμαχία. Ἡ εὐθύνη, φυσικά, βαρύνει ἐξ ἴσου καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία.

Οἱ ἀξιολογώτεροι καὶ καλύτερα διατηρούμενοι ὡς τὴν ἐποχή μας νεώσοικοι βρίσκονταν στὸ Πασαλιμάνι, ποὺ ἦταν καὶ ὁ σπουδαιότερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς πολεμικοὺς λιμένες τοῦ ἀρχαίου Πειραιῶς. Πίσω ἀπὸ τοὺς νεωσοίκους αὐτοὺς ὑπῆρχε ἡ Σκευοθήκη τοῦ Φίλωνος, ἕνα τεράστιο οἰκοδόμημα, μέσα στὸ ὁποῖο φύλαγαν τὶς ἁρματωσιὲς τετρακοσίων τριήρεων. Τὸ εἶχε κατασκευάσει, τὸν 5ο π. Χ. αἰῶνα, ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπέστερους ἀρχιτέκτονες τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ Φίλων.

Ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἑλληνικὰ μνημεῖα καί, κατὰ τὸν Πλίνιο, μποροῦσαν νὰ χωρέσουν μέσα στὴ Σκευοθήκη τὰ ἐξαρτήματα καὶ ὁ ὁπλισμὸς χιλίων τριήρεων! "Ενας κεντρικὸς διάδρομος, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σκευοθήκης, ἦταν ἐλεύθερος γιὰ τὸ κοινό, ὥστε κάθε πολίτης Ἀθηναῖος νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ, νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ πολεμικοῦ του στόλου. Τῆς Σκευοθήκης τοῦ Φίλωνος ἔχουμε πλήρη περιγραφή, χάρι σὲ μία ἐπιγραφὴ μὲ τοὺς «ὅρους τῆς κατασκευῆς», ποὺ βρῆκε ὁ Πειραιώτης ἀρχαιόφιλος Ἀλέξ. Μελετόπουλος τὸ 1882.

Τελευταῖα, ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἰω. Ἀλεξ. Μελετοπούλου, ἐφτιαξαν ἕνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο, σὲ μικρὸ μέγεθος, τῆς Σκευοθήκης τοῦ Φίλωνος καὶ τὸ τοποθέτησαν στὸ Ναυτικὸ Μουσεῖο, ποὺ βρίσκεται στὸ Πασαλιμάνι.

Ἀπὸ τοὺς νεωσοίκους τῆς Ζέας σώζονταν στὴν Ἀκτὴ Τρύφωνος Μητσοπούλου, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ ἐρείπια δέκα ὁμοτεγῶν νεωσοίκων.

Οἱ ὑψούμενες πέτρινες κολῶνες τῶν νεωσοίκων μᾶς ἔδειχναν ὄχι μόνο τὴ θέσι τους, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀκριβεῖς διαστάσεις τους. Σήμερα μόνο στὴ θάλασσα σώζονται ἀκόμα οἱ λίθινες σχάρες τῶν νεωσοίκων, γιατὶ

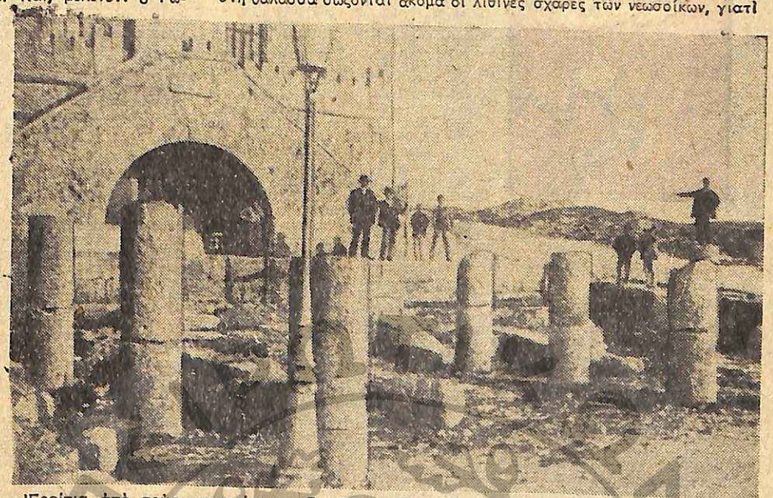

Ἐρείπια ἀπὸ τοὺς νεωσοίκους τῆς Ζέας (Πασαλιμάνι), ὅπως διετηροῦντο ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας.

οἱ νεώτεροι πολεοδόμοι τοῦ Πειραιῶς φρόντισαν νὰ τοὺς ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ μετέβαλε μερικοὺς κάπο τοὺς ὁμοτεγεῖς τῆς Ζέας» σὲ δημόσιο ἀποχωρητήριο...

"Ἂν σήμερα οἱ Πειραιῶτες διεκδικοῦν — καὶ δικαιολογημένα — τοὺς χάλκινους θησαυροὺς, ποὺ βρέθηκαν στὴν πόλι τους τελευταῖα, καλὸν εἶναι, ἔστω καὶ κάπως ὄψιμα, νὰ φροντίσουν γιὰ τὴ διατήρησι μερικῶν χαρακτηριστικῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας πόλεως. Οἱ νεώσοικοι τῆς Ζέας καὶ τὸ ἀπέναντι ἀπὸ αὐτοὺς θέατρο πρέπει νὰ βρεθοῦν στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πειραϊκοῦ ἐνδιαφέροντος. Δὲ χρειάζονται τεράστια ποσὰ γιὰ ν' ἀνακοδομηθοῦν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁμοτεγεῖς νεωσοίκους τοῦ Πασαλιμανιοῦ, στοὺς ὁποίους ἄριστα θὰ μποροῦσε νὰ στεγασθῇ καὶ τὸ φερέοικο σήμερα Ναυτικὸ Μουσεῖο καὶ ν' ἀναπαρασταθῇ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς νεωσοίκους μία ἀθηναϊκὴ τριήρης. Πέραν ἀπὸ τὸ ἀρχαιολογικὸ καὶ τουριστικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ θὰ παρουσίαζε ἡ ἀναπαράστασι τῶν ἀρχαίων

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σε ηλικία 38 χρόνων πέθανε στη Ρώμη από καρδιακή προσβολή ο διάσημος ηθοποιός και τενόρος Μάριο Λάντσα. Ο "Αλφρεντ "Αρνολντ Κοκότσα (αυτό ήταν το πραγματικό του όνομα) γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη την 31η Ιανουαρίου 1921 και ήταν από τον Απρίλιο του 1945 σύζυγος της Μπέττυ Χίκς, με την οποίαν είχε αποκτήσει τέσσερα παιδιά. Από το 1942 μέχρι το 1945 ο Μάριο είχε υπηρετήσει στον αμερικανικό στρατό και το 1947 πρωτοτραγούδησε στο «Χόλλυγουντ Μπόουλ» στην όπερα «Ανδρέας Σενιέ». Στον κινηματογράφο ντεμπουτάρησε δυό χρόνια αργότερα, το 1949 με το φίλμ «Το φιλί του μεσονυκτίου», αλλά η μεγαλύτερη επιτυχία του ήταν «Ο μένας

Η Μαρία Καλλας

Καρούζο».

Ο Μάριο Λάντσα δε γώνεψε ποτέ το Χόλλυγουντ, που εν τούτοις τον ανέδειξε σε αστέρι πρώτου μεγέθους και ύστερα από μιά ατέλειωτη σειρά παρεξηγήσεων και απογοητεύσεων ήσθε να εγκατασταθή στην Ευρώπη, όπου γύρισε τις δυό τελευταίες του επιτυχίες «Οι 7 λόφοι της Ρώμης» και «Πριμαβέρα». Ο Μάριο επρόκειτο ν' αρχίση το γύρισμα του φίλμ «Αυτός είναι ο άντρας μου», στό οποίο θά είχε για παρτεναίρ την Κατερίνα Βαλέντε. Επειδή δε στό φίλμ σημαντικό ρόλο θά έπαιζε ένα λιονταράκι, όσοι γνώριζαν το δύστροπο χαρακτήρα του Μάριο έλεγαν τελευταία πώς ή Βαλέντε θά έπαιζε στό φίλμ αυτό με.. δυό θηρία!

★ Η Πασκάλ Πετί κινδύνεψε νά πνιγή την περασμένη εβδομάδα στά στούντιο της Βικτωρίν, στη Νίκαια, ενώ γύριζε μιά σκηνή αύτοκτονίας με πνιγμό, για τό φίλμ του Εντουάντο Μολινάρο «Ένα κορίτσι για τό καλοκαίρι». Η Πασκάλ έπεσε από ένα πλοιάριο στην πισίνα του στούντιο, όπως τό απαιτούσε το σενάριο, αλλά μιά ξαφνική αδιαθεσία την έκανε νά βυθιστή στ' αλήθεια στό γερό. Ευτυχώς ό παστεναίρ της Μισέλ Ωκλαίρ αντελήφθη έγκαίρως ότι κάτι είχε πάθει και πέφτοντας με τά ροΐνα στό νερό την έβγαλε ύστερα από λίγο αναίσθητη στην όχθη. Ο γιατρός που έκλήθη επειγόντως, της έκανε μιά ένεσι και το απόγευμα ή στάρ, που είνε συνέλθει τελείως, μπόρεσα νά επιστρέψη μόνη της στη βίλλα της, στό Μπιό.

★ Καινούργιος γάμος στην έκπληκτική οικογένεια των Γκαμπόρ. Αύτη τη φορά όμως δέν πρόκειται για την Ιζα-Τζά, άλλα για την Εβα Γκαμπόρ, ή οποία παντρεύτηκε για τετάρτη φορά. Η Εβα, που έχει έδώ και πολλά χρόνια σταματήσει στά 33 χρόνια, ένώ στην πραγματικότητα είναι 38, παντρεύτηκε ένα Νεοϋορκέζο 36 χρόνων, τον πολυεκατομμυριούχο Ριτσαντ Μπράουν, εριοβιομήχανο. Τό

Σύντομες είδησούλες

Σάββατο της ζήτησε τό γέρι της και την Κυριακή ή Εβα τον παντρευόταν στό Λας Βέγκας. Η ταχύτης αύτη δέν έπέτρεψε σέ κανένα μέλος της οικογενείας νά παρευρεθή στό γάμο. Πήραν μόνο ένα τηλεφώνημα της Εβας, που τους είπε: «Αύτη τη φορά πέτυχα την καλή». Το παρελθόν του κ. Μπράουν είναι πλούσιο σέ ερωτικές κατακτήσεις. Ένα μαντικέν της Νέας Υόρκης, ή ωραία Βενίτα Ράντκλιφ, που είχε θεαθή πολλές φορές μαζί του, αύτοκτόνησε τον περασμένο Απρίλιο, μέ μιά ισχυρή δόσι από ύπνωτικά χάπια. Στό γράμμα που άφησε στό δωμάτιό της, έγραφε πώς το έκανε αύτο έπειδή δέ μπορούσε νά παρηγορηθή γιά την εγκατάλειψι του Ρίτσαρντ.

★ Ο Ζάν Μυρά, ό γόης του γαλλικού κινηματογράφου κατά την μεταξύ των δυό πολέμων περίοδο, ό οποίος είναι σήμερα 62 χρόνων, γλύτωσε ώς έκ θαύματος το θάνατο. Σέ μιά τρομερή σύγκρουσι αύτοκινήτων στό Αΐξ-άν-Προβάνς, ή ωραία αεροδυναμική κούρσα του Ζάν Μυρά κατεστράφη τελείως, ένώ ό ίδιος θγήκε άπ' αύτη μέ έλαφρά μόνο τραύματα.

★ Η «Σκάλα» του Μιλάνου διέψευσε την είδησι πώς θά λειτουργήση κατά την προσεχή περίοδο, χάρις σέ μιά γενναία οικονομική βοήθεια του κ. Ωνάση. Το περίφημο λυρικό θέατρο έξασφάλισε και πάλι τη συνεργασία της Μαρίας Κάλλας και θά λειτουργήση κανονικά χάρις στην έπιχορήγησι του Ιταλικού κράτους και μιά οικονομική ένίσχυσι του Δήμου της πόλεως.

★ Μιά από τις τελευταίες υπερπαραγωγές του αμερικανικού κινηματογράφου είναι και το φίλμ της «Γουώρνερ» «Τζών Πώλ Τζώνς», που παρουσιάζει μιά πτυχή της ιστορίας της Αμερικής. Τον φασικό ήρωα του έργου υποδύεται ο Ρόμπερτ Στάκ, τα δέ διάφορα άλλα ιστορικά πρόσωπα: ο Ζάν-Πιέρ Ωμόν (Λουδοβίκος 16ος), Τσάρλς Κομπέρν (Βενιαμίν Φρανκλίνος), Μπέττυ Νταβις (Μεγάλη Αικατερίνη) και Μαρίζα Παβάν (Αλμέ ντε Τελλισόν).

★ Αφού έπαιξε μιά άφάνταστη ποικιλία ρόλων ό περιζήτητος Κούρτ Γιούργκενς θά φορέση τώρα τη στολή του Χίτλερ, για νά υποδυθή το τρομερώτερο άνθρώπινο τέρας, που άνέδειξε το Γ' Ράϊχ στό φίλμ «Το στρατόπεδο Νο 17».

★ Η Χίλντεγκάρντε Νέφ φαίνεται πώς άνακάλυψε στό Λονδίνο τον άντρα των όνείρων της, στό πρόσωπο του Ντέϊβιντ Κάμερον.

★ Κάθε έργασία έχει διακοπή στά στούντιο του Μεξικού. Εδώ και έξη έβδομάδες, οι τεχνικοί των στούντιο ζητούν μιά άναθεώρησι των μισθών τους και έπειδή οι παραγωγοί κωφεύουν στά δίκαια αίτήματά τους, άποφάσισαν νά κηρύξουν γενική άπεργία.

Υστερα από τον Τσάρλυ Τσάπλιν, την Ώτρεϋ Χέπμπορν, τον Μέλ Φέρερ, τον Γιούλ Μπρύννερ, τον Ούίλλιαμ Χόλντεν και τη Σοφία Λόρεν, η Γκλόυνις Τζώνς άγόρασε κι' αύτη μιά βίλλα στην Ελβετία, όπου σκοπεύει νά έγκατασταθή μονίμως.

★ Δυό γίγαντες της 7ης τέχνης, ό σκηνοθέτης Τζών Χιούστον και ό Ορσον Ουέλλες άποφάσισαν νά συνεργαστούν, γιά νά γυρίσουν μιά νέα ύπερπαραγωγή στά στούντιο του Μεξικού.

★ Ο Βιττόριο Γκάσμαν κατώρθωσε ν' άκυρώση το γάμο του με τη Νόρα Ρίκι. Αυτό ένθουσίασε την Αννα-Μαρία Φερέρο, που ζη χρόνια τώρα στη σκιά του.

★ Ο Ρὲξ Χάρισσον άποφάσισε νά πουλήση την ωραία του έπαυλι στό Πορτοφίνο, όπου χρόνια τώρα περνούσε τις διακοπές του και τις έλεύθερες μέρες του. «Μετά το θάνατο της Καίη Κένταλ, είπε ό Ρέξ, μού είναι άδύνατον νά ξαναγυρίσω στό σπίτι αυτό όπου περάσαμε μαζί τόσες εύτυχισμένες στιγμές. Το κάθε τί θά μού τη θύμιζε και θά ύπέφερα περισσότερο».

★ Οπως γράψαμε ήδη, ό Ρομπέρτο Ροσελίνι πρότεινε στην Αννα Μανιάνι να είναι ή πρωταγωνίστρια του προσεχούς του φίλμ. Και ή Αννα όμως δέν έχει φαίνεται ξεχάσει τον άντρα που άγάπησε στό παρελθόν και ό οποίος της προκάλεσε τη μεγαλύτερη άπογοήτευσι της ζωής της, παντρευόμενος την Ινγκριντ Μπέργκμαν. Μόλις ξαναγύρισε στην Ιταλία από την Αμερική, το πρώτο πράγμα που ζήτησε νά πληροφορηθή ήταν, καθώς όμολογούν τώρα οι γνωστοί της «τί ένθε το θρίαμβο που σημείωσε όμολόγησε: «Χάρηκα πολύ γι' αύτό. Ο Ρομπέρτο έχει πολύ μεγάλες ίκανότητες!».

★ Στις άρχες του 1960 ή Ροσσάνα Πορτεστά θά έπανέλθη, ύστερα από μακράν άπουσία, στά ιταλικά στούντιο, γιά νά γυρίση μιά νέα έκδοσι του έργου «Χίλιες και

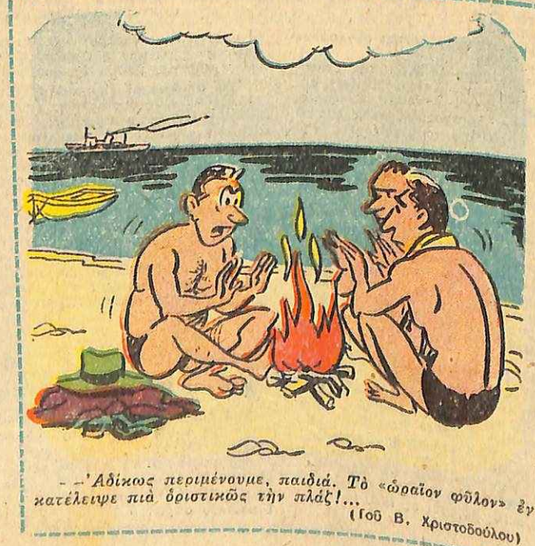

— Αδίκως περιμένουμε, παιδιά. Το «ωραίον φθόνον» έν κατέλειψε πιά όριστικώς την πλάζ!...

(Γού Β. Χριστοδούλου)

Ο Τσάρλς Κομπέρν, ώς Βενιαμίν Φρανκλίνος στό φίλμ «Τζών Πώλ Τζώνς».

μιά νύχτες», στό οποίο θά ύποδυθή την Σεχραζάτ. Τά έξωτερικά του φίλμ θά γυριστούν στό Λίβανο.

★ Η Μαρία Κάλλας έφτασε άεροπορικώς στό Μονακό, προερχομένη από το Παρίσι και έγκαταστάθηκε στό «Ερμιτάζ». Το ξενοδοχείο αύτό άνήκει στην «Εταιρεία θαλασσίων λουτρών» κυριώτερος μέτοχος της οποίας είναι ό κ. Ωνάσης. Την ίδια μέρα έμπαινε στό γραφικό κολπίσκο του Μονακό ή «Χριστίνα», πάνω στην οποία θά θρίσκεται άσφαλώς ό μεγάλος έφοπλιστής.

★ Μερικοί θαμώνες ένός νυχτερινού κέντρου της Νέας Υόρκης γόρεψαν, χωρίς νά το άντιληφθούν, πρό ήμερών μέ ένα τάξι-γκέρλ, που δέν ήταν άλλο από την πρώην σύζυγο του Ντέμπυ Ρέυνολντς. Οι πελάτες του κέντρου πλήρωναν 10 σέντς για κάθε χορό, όσο πλήρωναν και για τις άλλες τέσσερις. Σκοπός της άπροσδόκητης στάρ, ήταν νά ζήση από κοντά τη ζωή των τάξι-γκέρλς, προκειμένου νά ύποδυθή ένα τέτοιο κορίτσι στό προσεχές της φίλμ. Το περίεργο πάντως είναι ότι κανείς δέν την άνεγνώρισε. Ένας μόνο της είπε σέ μιά στιγμή πώς μοιάζει... λίνο μέ την Ντέμπυ Ρέϋνολντς.

★ Η Σοφία Λόρεν άναγκάστηκε νά διακόψη το γύρισμα του φίλμ «Στον κόλπο της Νεαπόλεως», γιά νά περιποιηθή τά γδαρσίματα, που της προκάλεσε ό παρτεναίρ της Κλάρκ Γκέημπλ με το πολύ άπότομο φέρσιμό του. Σύμφωνα με το σενάριο ό Κλάρκ έπρόκειτο νά τραβήξη τη στάρ από το κρεβάτι της και νά την ρίξη στό πάτωμα. Κατά το τράβηγμα αύτό όμως ή Σοφία γρατζουνίστηκε σέ διάφορα σημεία στά πόδια και στους γοφούς.

★ Ο μεγάλος Αμερικανός παραγωγός του κινηματογράφου Σάμουελ Γκόλντουϊν, που είναι σήμερα 75 χρόνων, εισήχθη σέ μιά κλινική της Νέας Υόρκης προκειμένου νά του γίνη μιά έγχείρησι στό νόσημα του. Ο θετεράνος αύτος του άμερικανικού κινηματογράφου τραυματίστηκε πρό μηνών ένώ έπαιζε γκόλφ στη βίλλα του και δέν έδωσε τότε καμμιά σημασία στό τραύμα. Τελευταία όμως δέ μπορούσε νά περπατήση καθόλου και χρησιμοποιούσε γιά τις μετακινήσεις του κυλιόμενη πολυθρόνα. Η έγχείρησις είναι πολύ λεπτή, οι γιατροί όμως είναι αισιόδοξοι. Θά χρειαστή πάντως ό Τιτάν αύτός της 7ης τέχνης, νά μείνη γιά μακρό χρονικό διάστημα άκίνητος στό κρεβάτι. Ο Σάμουελ Γκόλντουϊν τόρυσε το 1923 μαζί μέ τον Μάγερ την «Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ» άνακάλυψε δέ και λανσάρησε από το 1925 μέχρι σήμερα δεκάδες άστέρων, μεταξύ των οποίων, τον Ρόναλντ Κόλμαν, τον Γκάρυ Κούπερ, τον Ντέϊβιντ Νίβεν, τον Ένυ Κάντορ, την Βιρτζίνια Μάγιο, την Ντόροθυ Λαμούρ, τον Ντάνυ Καίη κ.ά.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ὁ ἐρωτευμένος "ΖΕΝ-ΠΡΕΜΙΕ"

Ἡ σκηνὴ εἶχε γυριστῆ δυὸ φορές· ὅμως ὁ σκηνοθέτης δὲν ἦταν εὐχαριστημένος:

— Πιὸ πολὺ αἴσθημα! φώναζε.

—Ὅσο ἔχουμε σοῦ δίνουμε... τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπότομα ἡ πρωταγωνίστρια. Ὁ σκηνοθέτης τὴν κατάλαβε ἔτοιμη νὰ ἀγανακτήσῃ... Καὶ ἡ ἀγανάκτησί της δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς ταινίας...

Τὴν πῆρε, λοιπόν, ἰδιαιτέρως καὶ προσπάθησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ μερικὰ πράγματα:

—Ἄκου, Βέρα... Μιὰ θεατρίνα δὲ δίνει ὅσο αἴσθημα ἔχει· δίνει ὅσο ἀπαιτεῖ ὁ ρόλος της... Κι' αὐτὸ λέγεται τέχνη τῆς ἠθοποιΐας...

Αὐτὴ τὸν ἄκουσε πεισματωμένη καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους της:

—Ἔ, τότε φαίνεται ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι καλὴ θεατρίνα... τοῦ πέταξε.

—Ὄχι... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;... Μόνο, νά, μπορεῖ νὰ ξύπνησες σήμερα ἄκεφη... Μπορεῖ νὰ μὴν πρόσεξες... Ἔλα, κάνε μιὰ προσπάθεια ἀκόμη! Δῶσε τὸν πιὸ καλὸ ἑαυτό σου...

Ξαναγυρίστηκε ἡ σκηνή· κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πῆγε περίφημα! Ἐνθουσιασμένος ὁ σκηνοθέτης ἅρπαξε τὴν πρωταγωνίστρια καὶ τὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα!

— Μπράβο σου! τῆς φώναξε. Ἤσουν κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ πειστική—ἦσουν ἔξοχη!

Ἡ Βέρα ἔκανε μιὰ χαριτωμένη γκριμάτσα:

—Ἔβαλα τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ σὲ πείσω ὅτι δὲν εἶμαι κακὴ θεατρίνα...

— Καὶ μὲ ἔπεισες μὲ τὸ παραπάνω!...

Ὁ «ζὲν - πρεμιὲ» τῆς ταινίας, ὁ Πέτρος Μάγνης, στεκότανε παράμερα, ὁλοφίνερα συγκινημένος. Αὐτὸ τὸ φιλὶ ποὺ ὁ σκηνοθέτης εἶχε ἐπιβάλει νὰ εἶναι πιὸ θερμό, πιὸ πειστικό, τὸν εἶχε κυριολεκτικὰ ἀναστατώσει! Ἔνοιωθε ἀκόμη ἀπάνω στὰ χείλια του τὰ γλυκὰ χείλια τῆς Βέρας, γεμάτα χυμοὺς καὶ ἄρωμα, νὰ τοῦ δίνουνε τὴν ψευδαίσθησι τοῦ πιὸ παθητικοῦ ἔρωτα. Τὶς δυὸ πρῶτες φορὲς ποὺχε γυριστῆ ἡ σκηνή, ἡ Βέρα τὸν εἶχε φιλήσει ἀνόρεχτα κι' ἀφηρημένα· ὕστερα ὅμως, μαστιγωμένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ σκηνοθέτη, εἶχε βάλει τὰ δυνατά της! Κι' ἔτσι εἶχε καταφέρει νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ σκηνοθέτη, καὶ νὰ ἀναστατώσῃ τὸν πρωταγωνιστή...

*

Κάνανε διάλειμμα. Ἡ Βέρα τρύπωσε σὲ ἕνα μπὰρ γιὰ νὰ πιῇ κάτι. Ὁ Πέτρος τὴν πλησίασε:

— Μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω;... τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη σήκωσε τὰ μεγάλα βελουδένια μάτια της καὶ τὸν κύτταξε γεμάτη ἀπορία:

— Τί νὰ μοῦ πῇς;

— Κάτι ποὺ μ' ἐνδιαφέρει ζωτικά.

Ἡ Βέρα σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ κι' ἐμένα;...

Ἔκατσε δίπλα της καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια:

— Βέρα... τῆς μουρμούρισε. Δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς μαντέψει τὸν ἔρωτά μου!...

Χωρὶς θυμὸ ἐκείνη τράβηξε τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ δικά του:

— Μήπως νομίζεις ὅτι συνεχίζουμε τὴ σκηνή;... τὸν ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Τὸ γύρισμα τέλειωσε...

Ὁ Πέτρος ἔσκυψε σὰν ἔνοχος τὸ κεφάλι του:

— Ξέρω... Εἶμαι γελοῖος! ψιθύρισε.

—Ἕνας ἐραστὴς τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ κινηματογράφου δὲν ἐρωτεύεται. Κάνει νὰ τὸν ἐρωτεύωνται...

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐραστὴς μπροστά σου... Εἶμαι ἕνας ἄπειρος καὶ δειλὸς μαθητὴς ποὺ παρακαλάω γιὰ μιὰ ματιά σου!...

Κι' ὕστερα, πιὸ σιγά, συνέχισε:

— Κι' ἀντὶ γιὰ μιὰ ματιά σου, κέρδισα τὰ χείλια σου! Καὶ μοῦ τὰ ἔδωσες μὲ πάθος, γεμάτο ἀληθοφάνεια... Ὅταν προβληθῇ ἡ ταινία κι' ὁ κόσμος δῇ τὴ σκηνὴ ποὺ γυρίσαμε, θὰ μὲ μακαρίσῃ. Πολλοὶ θὰ μὲ ζηλέψουν... Κι' ἴσως βρεθοῦν ἀρκετοὶ ποὺ νὰ νομίσουν ὅτι εἴμαστε ζευγάρι πραγματικό, ἐρωτικό, κι' ὄχι φτιαχτό, στημένο ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητα ἑνὸς καλοῦ σκηνοθέτη.

Τὸ σαρκαστικό της βλέμμα τὸν κύτταξε. Τὰ ἡδονικὰ χείλια της τὸν ρωτήσανε:

—Ἔ, λοιπόν;... Τί θές;... Νὰ γίνουμε ζευγάρι καὶ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ»;... Δὲ γίνεται...

— Γιατὶ δὲ γίνεται;...

— Γιατὶ μοῦ λείπει ἡ διάθεσι... Δὲ φτάνει, φτωχὲ Πέτρο μου, μόνο ἡ δική σου...

Ἐκεῖνος ἔσφιξε τὶς γροθιές του:

— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσύ;... Δὲν εἶσαι γυναῖκα;...

— Γιατί; Ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ σὲ ἐρωτευτῶ «κατὰ παραγγελίαν»;

— Βέρα. Εἶναι μαρτύριο γιὰ μένα ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς τὸ γύρισμα!

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;... Τόσον καιρὸ μοῦδινε φτερὰ ἡ ἐλπίδα... Τώρα ποὺ μοῦλειψε, πῶς νὰ ἐξακολουθήσω νὰ παίζω στὸ πλευρό σου;

— Ξέρεις τί μοῦ εἶπε πρὶν ὁ σκηνοθέτης; Ἐμεῖς οἱ θεατρίνοι δὲ δίνουμε ὅσο αἴσθημα ἔχουμε, ἀλλὰ ὅσο ἀπαιτεῖ ὁ ρόλος μας. Δὲν ἔχει σημασία καμμία ἂν μοῦ εἶσαι ἀδιάφορος, ἂν ἐγὼ σοῦ εἶμαι λατρευτὴ ἢ μισητή... Τὸ ἔργο ἀπαιτεῖ νὰ παίξουμε τοὺς ρόλους μας. Θὰ τοὺς παίξουμε!

Ὁ Πέτρος ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του:

— Δὲ μπορῶ! μουρμούρισε. Νὰ σὲ κρατάω στὴν ἀγκαλιά μου, κι' αὐτὰ ὅλα νὰ εἶναι ψέματα, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο μαρτύριο!...

Τὸν χτύπησε προστατευτικὰ στὸν ὦμο:

—Εἶσαι ρομαντικός, φτωχέ μου Πέτρο... τοῦ εἶπε. Ἀνυπόφορα ρομαντικὸς ὅσο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι ἕνας ζὲν - πρεμιὲ ποὺ ἀπὸ τὸ πανὶ ξετρελλαίνει τὸ ἀνώνυμο γυναικεῖο πλῆθος τῆς πλατείας...

Τὰ λόγια της τὸν συνεφέρανε λίγο.

Μπόρεσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ κάποια τόλμη:

— Καλά, Βέρα... τῆς εἶπε. Θὰ προσπαθήσω νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὸ σκληρὸ μάθημά σου...

Γύρισε κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του...

*

Καὶ τὸ γύρισμα συνεχίστηκε χωρὶς ἄλλο αἰσθηματικὸ ἐπεισόδιο—ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔγραφε τὸ σενάριο καὶ γύριζε ὁ σκηνοθέτης...

Ὁ Πέτρος ξεσυνήθισε νὰ ἀγαπάῃ τὴ Βέρα, κι' ἔγινε ἕνας πραγματικὸς «ζὲν - πρεμιὲ»— ἀδιάφορος κι' ἀναίσθητος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

ΕΣΩΣΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΤΙΑ... ΤΟΝ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗ!

Ἡ Τζάνετ Ρόουσον, μιὰ νέα καὶ γεροδεμένη ὑπηρέτρια, ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα σπίτι τοῦ Λονδίνου, πραγματοποίησε ἕναν ἀθλο χωρὶς προηγούμενο: Ἔσωσε ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἕναν πυροσβέστη, ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ σώσῃ ἐκείνην!

Ὁ πυροσβέστης, ποὺ εἶχε σταλῇ μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους του, γιὰ τὴν κατάσβεσι μιᾶς μεγάλης πυρκαγιᾶς στὴ συνοικία Σόχο, μπῆκε στὸ φλεγόμενο σπίτι καὶ εἰσέδυσε θαρρετὰ ὡς τὸ δωμάτιο τῆς νεαρῆς ὑπηρέτριας, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω. Τὴν τελευταία στιγμή, ὅμως, πνιγμένος ἀπὸ τοὺς καπνούς, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ ἡ Τζάνετ Ρόουσον τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται, μπροστὰ στὰ μάτια της, στὸ πάτωμα.

Ἀντί, ὡστόσο, ὅπως θὰ περίμενε κανείς, νὰ χάσῃ τὸ θάρρος της, φορτώθηκε ψύχραιμα τὸν λιπόθυμο πυροσβέστη στοὺς ὤμους της καί, κατάφερε, μαζὶ μὲ τὸ φορτίο της, νὰ φτάσῃ ὡς τὴν σκάλα κινδύνου τοῦ κτιρίου, ὅπου δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμη οἱ φλόγες, καὶ νὰ σωθῇ, σώζοντας συγχρόνως καὶ τὸν ἐπίδοξο σωτῆρα της!

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ἡ ἀσυνήθιστη αὐτὴ διάσωσι εἶχε καὶ τὸν ρομαντικό της ἐπίλογο. Ἀφοῦ συνῆλθε ἐντελῶς, στὴν κλινικὴ ὅπου τὸν μεταφέρανε, ὁ πυροσβέστης ζήτησε, σὲ γάμο τὴν ἡρωϊκὴ ὑπηρέτρια. Καὶ ἡ Τζάνετ δείχτηκε τὴν πρότασί του, ἀναλαμβάνοντας ἔτσι—παρατηρεῖ μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα—νὰ τὸν προστατεύῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀπὸ τοὺς κινδύνους!

Ἀντίο, καλοκαίρι!..

Ἀντίο, καλοκαίρι, τρελλὸ καλοκαιράκι,
μὲ τὶς ἀστροφεγγιές σου καὶ μὲ τὸ φεγγαράκι,
ποὺ σκόρπιζε ὁλοῦθε τὶς λαμπερές του ἀχτίδες
μὲ γελαστὴ γκριμάτσα,
(Μὲ τὸ χλωμὸ τὸ φῶς του, ἀλήθεια, πόσες εἶδες
μισόγυμνες Συλφίδες
μακάρια νὰ κοιμοῦνται στὴ δίπλανή ταράτσα,
στ' ἀντικρυνὰ γαγιάτσια,
στὸ ὕπαιθρο, ἐν γένει, κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὰ ντουβάρια
καὶ χόρταιναν τὰ μάτια,
ὅπως συνήθως.... ψάρια!)

*

Ἀντίο, καλοκαίρι, χρυσὸ καλοκαιράκι,
ποὺ ἤσουν φτωχομάνα γιὰ κάθε «μπατιράκι»!
Τὴν πέργαγε κοτσάνι μὲ λίγο παραδάκι.
Φτηνὸ τὸ ντύσιμό του, καὶ τὸ σινεμαδάκι
ἀρκούντως προσιτό.
Τυροὶ καὶ κουλουράκι,
ντομάτα κι' ἀγγουράκι
καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένα γωνάκι παγωτό!
σ' ἕνα καφενεδάκι
—γκαζόζα τὸ κορίτσι.
ἐκεῖνος καφεδάκι
(Γι' αὐτὰ τὸ παραδάκι!
—τί διάολο;—ὑπάρχει!
Ὡσάσηδες καὶ Νιάρχοι!)
Τύφλα, λοιπὸν νὰ ἔχουν κι' Ὡνάσηδες καὶ Νιάρχοι!)

*

Ἀντίο, καλοκαίρι, γλυκὸ καλοκαιράκι!
Τὸ δύστυχο Λιτσάκι καὶ τὸ φτωχὸ Μαιράκι
σὲ ἀπογαιρετᾶνε μὲ πίκρα καὶ μεράκι.
γιατί, ἐνῶ γυρίζαν ξεκάλτσωτες, καλέ,
δείχνοντας μὲ καμάρι δυὸ πόδια τορνευτά,
τώρα θὰ τὰ σκλαβώσουν σὲ κάλτσες μπαρολέ,
καθ' ὅσον... δὲν ὑπάρχουν γιὰ νάϋλον λεφτά!
Καὶ λέει κάθε Λίτσα, καὶ λέει κάθε Μαίρη:
«— Εἶν' ὁ χειμῶνας. Θέ μου, ἀγιάτρευτη πληγή!
Κι' ἂν θέλης τὸ καλό μας, αἰώνιο καλοκαίρι
ἂς ἁπλωθῇ στὴ γῆ»!

*

Ἀντίο, καλοκαίρι! Μὲ πόνο σοῦ ἀπευθύνω
αὐτὴ τὴ χαιρετοῦρα.
Χειμώνας ἴσον κρύο, βεντοῦζες καὶ κινίνο.
κακοκαιρίες, κλεισούρα,
κορμιὰ κατεψυγμένα καὶ στόματα βουβά.
Κι' ὁ κινηματογράφος κοστίζει ἀκριβά!

*

Βροχές, χιονιάδες, λάσπες, τὶ θλιβερὴ εἰκόνα!
Μὰ θὰ τὸν ἀδικοῦσα, νομίζω, τὸν χειμώνα
σφοδρῶς καὶ καταφώρως,
ἂν, δίχως τῆς εὐθύνης συναίσθησι καμμιά,
ἔλεγα πὼς δὲν ἔχει καὶ ὁ... «κλειστὸς ὁ χῶρος».
κάποια δικὴ του χάρι καὶ κάποια νοστιμιά!
Μιὰ θαλπωὴ ἁπλώνει τ' ἀπόμερο μπαράκι,
ἢ μιὰ ζεστὴ «φωλίτσα» ἢ κάποιο πατάρακι,
ποὺ πᾶμε... κατὰ ζεύγη γιὰ ν' ἀπομογωθοῦμε...
Ἀντίο καλοκαίρι, τρελλὸ καλοκαιράκι!
Μὲ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου νὰ ξαναπαμωθοῦμε!...

Ἐπιμορφώσεις Στ. Γάλλια, Συνεργάτης Γ.

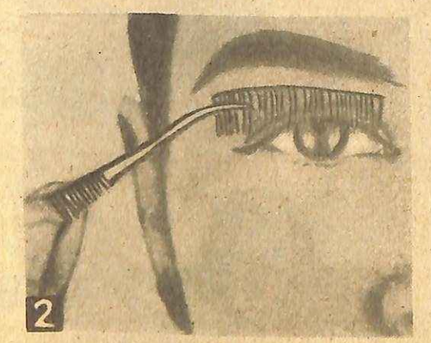

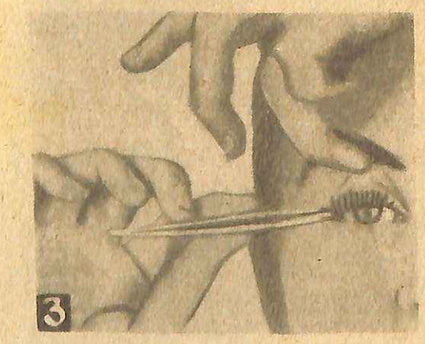

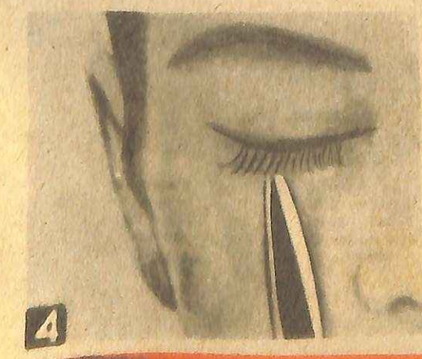

Ψεύτικα τσίνορα

Συμβουλές μιᾶς στάρλετ γιὰ τὴ χρησιμοποίησί τους

ΠΟΣΕΣ φορὲς θᾶχετε θαυμάσει στὴν ὀθόνη τὰ μακρύτατα τσίνορα ποὺ ἔχουν οἱ γοητευτικὲς στάρ τοῦ κινηματογράφου! Θὰ παύατε ὅμως νὰ τὶς ζηλεύατε, ἂν ξέρατε ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς τὰ τσίνορα αὐτὰ εἶναι ψεύτικα, κι' ὅτι συνεπῶς μπορεῖτε νὰ τ' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς...

Πράγματι, θὰ τὰ βρῆτε στὰ μεγάλα καταστήματα καλλυντικῶν. "Αν θέλετε τώρα νὰ μάθετε νὰ τὰ χρησιμοποιῆτε μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσετε τὶς παρακάτω ὁδηγίες ποὺ σᾶς δίνει ἡ στάρλετ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου Μπέβερλεϋ Πράουζ.

Νάχετε δὲ ὑπ' ὄψι σας ὅτι δὲν προέρχονται ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδία. Θὰ σᾶς ἐπαναλάβη ἁπλῶς ὅσα ἔχει μάθει ἀπ' τὸν εἰδικὸ «μακιγιὲρ» τῶν βρετανικῶν κινηματογραφικῶν στούντιο, τὸν καλλιτέχνη στὸ εἶδος του Ντέβιντ Ἄυλοτ.

Λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα διαλέξετε τὸ εἶδος τῶν ψεύτικων βλεφαρίδων ποὺ θέλετε. Γιατὶ ὑπάρχουν σὲ διάφορα πάχη καὶ χρώματα, γιὰ τὴν ἡμέρα, γιὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου, κλπ.

"Αν σᾶς φαίνωνται πολὺ μακρειὲς ἢ πολὺ πυκνές, μπορεῖτε νὰ τὶς ψαλιδίσετε λίγο. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται εὐκολώτερα ὅσο βρίσκονται ἀκόμη πάνω στὸ χαρτονάκι τους. Προσέξετε μονάχα νὰ κοποῦνε ὅλες στὸ ἴδιο μῆκος, μὲ μιὰ ψαλιδιά.

"Αν θέλετε νὰ τὶς δοκιμάσετε πάνω στὸ βλέφαρό σας, γιὰ νὰ βρῆτε τὸ καταλληλότερο μάκρος τους, τὶς πιάνετε προσεχτικὰ μ' ἕνα εἰδικὸ μυτερὸ τσιμπιδάκι καὶ τὶς κοατᾶτε πάνω ἀπ' τὰ φυσικά σας τσίνορα.

Νάχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι δὲν κάνουν τόσο ὡραία ἐντύπωσι, ὅταν βρίσκωνται πολὺ κοντὰ στὴν ἐσωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ. Δίνουν τότε στὸ μάτι κάτι τὸ ἀφύσικο. Κανονικά, πρέπει ν' ἀρχίζουν ἀπὸ ἕνα σημεῖο ποὺ ν' ἀπέχη περίπου μισὸ πόντο ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ γωνία. Τὸ κομμάτι ποὺ περισσεύει, πρὸς τὰ ἔξω, τὸ κόβετε.

Συχνά, εἶναι ἀρκετὸ ν' ἀρχίζουν ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ ματιοῦ καὶ νὰ φτάνουν ὡς τὴν ἐξωτερικὴ γωνία του—νὰ σκεπάζουν δηλαδὴ μόνο τὸ μισὸ μάκρος τοῦ βλεφάρου.

Γιὰ νὰ τὶς στερεώσετε στὴ θέσι τους, χρησιμοποιεῖτε μιὰ εἰδικὴ κόλλα, τελείως ἀβλαβὴ γιὰ τὰ μάτια, ποὺ συνοδεύει πάντα τὰ τεχνητὰ τσίνορα. Ἁπλώνετέ σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ μιὰ λεπτὴ γραμμὴ κόλλας, ὅπως βγαίνει ἀπ' τὸ σωληνάριο. Κρατῶντας ἑπειτα τὰ τσίνορα μὲ τὸ τσιμπιδάκι, βουτᾶτε τὸ χεῖλος τῆς βάσεώς τους στὴν κόλλα, ἔτσι ὥστε νὰ πάρη λίγη ἀπ' αὐτή.

"Υστερα τὰ ἀκουμπᾶτε πάνω στὸ βλέφαρο, ἀκριβῶς πίσω ἀπ' τὶς ρίζες τῶν φυσικῶν βλεφαρίδων. Πιέζετε ἐλαφρὰ μὲ τὸ δάχτυλό σας τὸ κέντρο τους, γιὰ νὰ κολλήσουν καλὰ στὸ βλέφαρο. "Επειτα ταχτοποιεῖτε τὶς ἄκρες τους μὲ τὸ τσιμπιδάκι, βάζοντάς τα στὴ σωστὴ θέσι τους.

"Αν ὡστόσο ἐξακολουθοῦν νὰ σᾶς φαίνωνται πολὺ μακρυά, μπορεῖ νὰ χρειαστῆ νὰ τὰ ψαλιδίσετε ἀκόμη λιγάκι. Κονταίνοντας, παίρνουν φυσικώτερη ὄψι.

Τελειώνετε τραβῶντας μιὰ γραμμὴ μὲ μαλακὸ μολύβι, ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ βλεφάρου ὡς ἕνα σημεῖο ποὺ βρίσκεται 2—3 χιλιοστόμετρα πιὸ πέρα ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ. Τὸ συμπλήρωμα θὰ εἶναι μερικὲς πινελιὲς ρίμμελ, ποὺ θὰ ἑνώσουν μαζὶ τὶς φυσικὲς καὶ τὶς τεχνητὲς βλεφαρίδες.

Ὅταν θέλετε νὰ βγάλετε τὰ ψεύτικα τσίνορα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὰ πιάσετε ἀπ' τὴν ἄκρη τους καὶ νὰ τὰ τραβήξετε μὲ τυλιγμένα μέσα σ' ἕνα λεπτὸ χαρτί.

Ὁ Ντέβιντ Ἄυλοτ δίνει ἐξ ἄλλου τὶς ἑξῆς συμβουλὲς γιὰ τὸ μακιγιάρισμα τῶν φυσικῶν βλεφαρίδων:

Τὸ ρίμμελ κάνει τὰ ἁραιὰ τσίνορα νὰ φαίνωνται πυκνότερα. Ἐπίσης δείχνει μαφορτώνει τὰ τσίνορα.

Βάζετε λίγο ἀπ' αὐτὸ πάνω σ' ἕνα βουρτσάκι καὶ περνᾶτε τὰ τσίνορα τοῦ ἀχρειάζεται κι' ἄλλο, τὰ ξαναπερνᾶτε. "Αν καλλιᾶνε μεταξύ τους οἱ τρίχες τῶν βλεφαρίδων, τὶς τρίβετε μαλακὰ μ' ἕνα στεγνὸ βουρτσάκι.

Οἱ κάτω βλεφαρίδες χρειάζονται ρίμμελ μόνον ὅταν εἶναι ἀχρωμες ἐκ φύσεως.

Γιὰ νὰ δώσετε περισσότερο χρῶμα στὰ μάτια σας, μεταχειρίζεσθε μιὰ «σκιὰ» μπλέ, πράσινη ἢ γκρι - μπλέ. Περνᾶτε μ' αὐτὴν τὴ βάσι τῶν ἁπάνω βλεφαρίδων καὶ τὴν ἁπλώνετε λίγο πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ σᾶς βοηθήση σ' αὐτὸ ἕνα βαμπακάκι.

Δὲ θὰ χρησιμοποιήσετε καφετιὰ «σκιά» παρὰ μόνον ὅταν ἔχετε μάτια ποὺ πετάνε ἀπ' τὶς κόγχες τους, καὶ θέλετε νὰ μὴ χτυπάνε τόσο πολύ.

Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι—τῶν ματιῶν ποὺ εἶναι βαθειὰ χωμένα στὶς κόγχες—βάζετε πάνω στὰ βλέφαρα ἕνα πολὺ ἀνοιχτόχρωμο (ἀλλ' ὄχι ἄσπρο) φὸν-τὲ-τέν. Ἔτσι, τὰ μάτια σας φαίνονται σὰν νὰ βγαίνουν πιὸ ἔξω καὶ σὰν νάναι μεγαλύτερα ἀπ' τὰ πραγματικά.

Τέλος, μπορεῖτε νὰ χυρίσετε πρὸς τὰ πάνω τὶς ἄκρες τῶν βλεφαρίδων σας, γιὰ νὰ φαίνωνται τὰ μάτια πιὸ ἀνοιχτὰ καὶ φωτεινότερα.

ΟΟ
ΚΑΛΗ ΠΟΥΝΤΡΑ

Ἡ καλὴ πούντρα δὲ βρίσκεται εὔκολα. Γιατί, γιὰ νὰ κολλᾶη πάνω στὴν ἐπιδερμίδα ἡ πούντρα, τῆς βάζουν βισμούθιο, ποὺ καταστρέφει τὸ δέρμα. Ἄλλες πάλι περιέχουν ὑδράργυρο—ποὺ εἶναι ἀκόμη χειρότερος—ἢ γύψο.

Πολὺ καλὴ εἶναι ἡ πούντρα ρυζιοῦ. Μπορεῖτε δὲ νὰ τὴ φτιάξετε καὶ μόνες σας.

Μετὰ τὸ μπάνιο, εἶναι καλὸ γιὰ τὸ σῶμα τὸ τάλκ. Μπορεῖτε νὰ πάρετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο χύμα τάλκ ντὲ Βενίζ, ἄοσμο, καὶ νὰ τὸ ἀρωματίσετε ρίχνοντας μέσα ἑνα βαμπακάκι μὲ τὸ ἄρωμα τῆς προτιμήσεώς σας.

Ἡ πούντρα τοῦ προσώπου πρέπει νάχη χρῶμα ἀνάλογο μὲ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἡ μελαχροινὴ θὰ χρησιμοποιῆ μίγμα ὄκρ καὶ ἐλαφρὸ ροζ, ἡ ξανθειὰ μίγμα ροζ καὶ ἄσπρης.

Τὸ βράδυ χρειάζεται ἄλλο πουντραρίσμα, γιατὶ τὰ τεχνητὰ φῶτα παρουσιάζουν τὰ πράγματα ἀλλοιώτικα ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Σὲ μιὰ ξανθειὰ π.χ. πηγαίνει ὡραία μιὰ πούντρα ροζ ποὺ κλίνει λίγο πρὸς τὸ μώβ, ἐνῶ σὲ μιὰ καστανὴ πηγαίνει τὸ ροζ σὲ ἀπόχρωσι σκούρα, σχεδὸν βυσσινιά. Στὴν ξανθειά, τὸ ροζ πρέπει νάναι ἁπαλό, σὰν τοῦ τριαντάφυλλου «ροζ - Φράνς».

1) Διαλέγετε πρῶτα τὸ εἶδος τῶν βλεφαρίδων που θέλετε. 2) Γιὰ νὰ βρῆτε τὸ καταλληλότερο μάκρος τους, τὶς δοκιμάζετε πάνω στὸ βλέφαρό σας. 3) Τὰ ψεύτικα αὐτὰ τσίνορα ἀρχίζουν σχεδὸν ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ ματιοῦ. 4) Ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ σᾶς φαίνωνται πολὺ μακρυά, τὰ ψαλιδίζετε ἀκόμα λιγάκι.

Συναρπαστικὸ ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Κόκκινη Σφίγγα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπιγκόρν, διωγμένος ἀπὸ παντοῦ, καταφεύγει σ' ἕνα καπηλιό, ὅπου συναντᾶ τὸν Μαλέγκρ, τὸν ἔμπιστο τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουᾶ. Ὁ Μαλέγκρ τοῦ ἀφηγεῖται πῶς σώθηκε τὸ παιδὶ τῆς "Ἄννα ντὲ Ντραμὰν ποὺ εἶχε ἀφήσει ἄλλοτε στὴν καλύβα. Τοῦ φανερώνει ἀκόμη πὼς τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι ὁ Ζὰν Μπουριντὰν καὶ τοῦ προτείνει νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰ νὰ πάρουν τὴ γενναία ἀμοιβὴ ποὺ θὰ τοὺς δώση ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουᾶ. Ὁ Μπιγκόρν προσποιεῖται ὅτι δέχεται καὶ πείθει τὸ συνομιλητή του νὰ τοῦ δώση ἕνα μενταγιὸν ποὺ κρεμόταν ἄλλοτε στὸ λαιμὸ τοῦ μικροῦ Ζὰν καὶ ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν κατοχὴ τοῦ Μαλέγκρ. Λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ ταξιδιῶτες τοῦ ἀρχιδικαστοῦ Ζὰν ντὲ Πρεσσὺ πιάνουν τὸν Μπιγκόρν καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ. Ὁ Πρεσσὺ τρέχει ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση τὴ βασίλισσα. Στὸ μεταξύ, ἡ Μυρτίλλη βρίσκεται στὴν ἐξουσία τῆς Μάμπελ, ποὺ τὴν ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπόμερο σπίτι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Κοιμητήριο τῶν Ἀθώων.

10ον τῆς.

Ἔσβυσε κατόπιν τὰ φουρνέλλα

— Ἂς δοῦμε τώρα τί κάνει ἡ κόρη τῆς Μαργαρίτας! φιθύρισε ὅταν τέλειωσε.

Ἡ Μυρτίλλη ἔτρεξε ἀμέσως νὰ πέση στὸ κρεβάτι της καὶ κουκουλώθηκε μὲ τὰ σκεπάσματα ὡς τὸ λαιμό.

Ἡ Μάμπελ, φθάνοντας στὴν πόρτα, εἶδε ἐκπληκτη πὼς δὲν ἦταν κλειδωμένη.

— Πῶς ἔξεσα νὰ τὴν κλειδώσω; ψιθύρισε. "Αν αὐτὴ ἡ νέα ἔμαθε τὸ μυστικό μου, πρέπει νὰ πεθάνη ἀμέσως.

Πέρασε ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἔτρεξε στὸ κρεβάτι.

Ἡ Μυρτίλλη ἔκανε πὼς κοιμόταν.

— Εὐτυχῶς γι' αὐτήν! εἶπε ἡ Μάμπελ. Κοιμᾶται... Εἶναι ὁμορφη αὐτὴ ἡ νέα... Ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο! Μήπως ἐμένα μὲ λυπήθηκε κανείς;... Μαργαρίτα, πρέπει νὰ χύσης πύρινα δάκρυα, ὅπως ἔχυσα κι' ἐγώ!...

Στὴν ἐξουσία τοῦ Στρανκίλντο

Πρέπει τώρα νὰ ξαναγυρίσωμε στὸν Μπουρινταν, ποὺ τὸν ἀφίσαμε στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, μαζὶ μὲ τοὺς δύο συντρόφους του. Τοὺς εἶχαν κλείσει καὶ τοὺς τρεῖς σ' ἕνα δωμάτιο, χωρὶς παράθυρα, πλάϊ στὸ ἐντευκτήριο τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τοὺς εἶχαν δέσει χεροπόδαρα. Ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν σὰ νὰ τοὺς εἶχαν ξεχάσει. Ἡ βαρειὰ πόρτα ἄνοιξε, τέλος, κι' ἕνας ἄνθρωπος, μὲ μάσκα στὸ πρόσωπο, μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Καλημέρα, ἀφεντάδες μου, εἶπε προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος τους. Φοβᾶμαι, ὅτι θὰ ἔχετε πλήξει ἐδῶ μέσα... Ἀλλά, κάμετε ὑπομονή. Σὲ λίγο, δὲ θάχετε νὰ παραπονεθῆτε γιὰ τίποτα.

— Ὁ Στραγκίλντο! ψιθύρισε ὁ Μπουρινταν, ἀναγνωρίζοντάς τον ἀπὸ τὴ φωνή του.

Ὁ Στραγκίλντο ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀλόγυρα σὰ νάθελε νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι οἱ φυλακισμένοι του δὲ μποροῦσαν νὰ δραπετεύσουν.

— Θαυμάζω, εἶπε ἑπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξέτασι. Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, ἀφεντάδες μου.

Βγῆκε κατόπιν καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

Ἡ ἡμέρα κύλησε ἀργά. Ἦρθε τέλος τὸ βράδυ. Τὰ σκοτάδια ἁπλώθηκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Οἱ φυλακισμένοι δὲν ἄκουγαν ἄλλο θόρυβο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ, ποὺ χτύπησε δύο ἢ τρεῖς φορές, καλῶντας τοὺς μοναχοὺς νὰ πάνε στὴν ἐκκλησία γιὰ τὸν ἑσπερινὸ ἢ στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν δέκα, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πάλι. Τὸ ἀδύναμο φῶς ἑνὸς φαναριοῦ ἁπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Μπουρινταν σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὸν Στραγκίλντο.

«Ὁ δήμιος τῆς Μαργαρίτας. σκέφτηκε. Ἡ τύχη μας βρίσκεται στὰ χέρια του. Ποὺ πρόκειται ἄραγε. νὰ μᾶς πάη αὐτὸς ὁ Σατανάς;».

Σὰ γιὰ ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴ σιωπηλὴ ἐρώτησί του, ὁ Στραγκίλντο πῆγε κοντά του καὶ τοῦδειξε μιὰ μαύρη μεταξωτὴ ταινία.

— Ὑποθέτω ὅτι τὸ φῶς σᾶς πειράζει, ἀφέντη μου, τοῦ εἶπε. Αὐτὴ ἡ ταινία, ὅμως, θὰ σᾶς προφυλάξη.

Καὶ τοῦ τὴν ἔδεσε γύρω στὰ μάτια.

— Μὲ κλειστὰ ἢ μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, βλέπω πάντα καθαρὰ μέσα στὴν ψυχή σου, ἀπάντησε ὁ Μπουρινταν.

— Καὶ τί βλέπετε, ἀφέντη μου; ρώτησε ὁ Στραγκίλντο.

— Βλέπω πὼς μὲ φοβᾶσαι, ληστή, μ' ὅλο ποὺ μ' ἔχεις δεμένο, ἀπάντησε ὁ Μπουρινταν. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μείνης ἥσυχος... Δὲ θὰ σὲ δαγκώσω, γιατὶ φοβᾶμαι μήπως δηλητηριαστῶ.

Μαζὶ μὲ τὸν Στραγκίλντο, δυὸ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶχαν μπῆ μέσα στὸ δωμάτιο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πλησίασαν τοὺς δυὸ προσωπιδοφόρους κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ τοὺς δέσουν τὰ μάτια.

— Νὰ τοὺς βγάλωμε τὶς μάσκες; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ἀπάντησε ὁ Στραγκάλντο. Γιὰ νὰ δοῦμε τὰ πρόσωπά τους, ποὺ ἔχουν κιτρινίσει ἀπὸ τὸν τρόμο; Δὲ μᾶς εἶναι ἀσκετὸ ποὺ βλέπουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Ζὰν Μπουρινταν;... Περάστε τους τὶς ταινίες πάνω ἀπὸ τὶς μάσκες.

Ὁ Μπουρινταν δὲν ἔβλεπε πιά. Ἀλλ' ἄκουσε τὰ βήματα πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν μπῆ στὸ δωμάτιο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὸν σήκωσαν στὰ χέρια κι' ἀφοῦ περπάτησαν μερικὰ λεπτά, τὸν ἔριξαν μέσα σ' ἕνα ἁμάξι. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ γιὰ τοὺς δυὸ συντρόφους του.. Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

Ὁ Μπουρινταν προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ μαντέψη τὸ δρόμο, ποὺ ἀκολουθοῦσαν. Ἀλλὰ παραιτήθηκε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν προσπάθειά του, καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν μάταιη. Κι' ἄλλωστε, τί ἀξία εἶχε νὰ τὸ ξέρη ἀπὸ πρίν, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ τὸ μάθαινε;

Τὸ ἁμάξι ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ πάντα. Θὰ πέρασαν ἔτσι ὡς δυὸ ὧρες. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸ Παρίσι καὶ νὰ διασχίσουν τὴν πόλι ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Γι' αὐτό, ὁ Μπουρινταν ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, ὅτι τοὺς ὁδηγοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐκτὸς ἂν γύριζαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους δρόμους γιὰ νὰ τοὺς παραπλανήσουν.

Τὸ ὄχημα σταμάτησε τέλος. Κάμποσα γέρια ἅρπαξαν καὶ πάλι τὸν Μπουρινταν καὶ τὸν σήκωσαν.. Ἀκούστηκε ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας ποὺ ἄνοιξε. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν κρατοῦσαν στὰ χέρια τους, ἀρχίσαν νὰ κατεβαίνουν μιὰ πέτρινη σκάλα. "Επειτα τὸν ἀπόθεσαν κάπου... Ὁ Μπουρινταν κατάλαβε πὼς τοῦ ἔλυναν τὰ χέρια. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι... "Ακουσε, ξαφνικά, τὸ θόρυβο μιᾶς πόρτας, ποὺ ἔκλεινε.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τοῦ ἔλυσε τὰ χέρια καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Στραγκίλντο, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ φύγη, σὰ νὰ φοβόταν πὼς ὁ Μπουρινταν μποροῦσε νὰ ὁρμήση πάνω του.

Ὁ Μπουρινταν. νοιώθοντας τὰ χέρια του ἐλεύθερα, ἔλυσε πρῶτα τὴν ταινία, ποὺ τοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια κι' ἔπειτα τὰ σχοινιά, ποὺ βρίσκονταν γύρω στοὺς ἀστραγάλους του.

"Υστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἦταν ὄρθιος κι' ἄρχισε νὰ κουνάη τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του γιὰ νὰ ξεμουδιάση.

Ἀλλὰ ποῦ βρισκόταν;

"Ἐκεῖνο ποὺ εἶπε νομίσει γιὰ κελλί, ἦταν μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, χωρὶς παράθυρα. Τὸ φῶς ἔμπαινε ἀπὸ ἕνα μικρὸ φεγγίτη, ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν λιγοστό. Γι' αὐτό, οἱ δεσμοφύλακές του εἶχαν φροντίσει νὰ βάλουν σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα μπρούντζινο κηροπήγιο μ' ἕνα μεγάλο ἀναμμένο κερί.

— Βλέπω, ὅτι μὲ περιποιοῦνται σὰ μεγάλο ἀφεντικό, εἶπε γελώντας ὁ Μπουρινταν.

Κι' ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ ὁλόγυρα.

Τὸ πρῶτο, ποὺ εἶδε ἦταν οἱ δυὸ σύντροφοί του, ποὺ τοὺς εἶχαν πετάξει σὲ μιὰ γωνιά.

Μέσα στὸ δωμάτιο ὑπῆρχαν τρία μικρὰ κρεβατάκια μὲ στρώματα καὶ σκεπάσματα. Λίγο πιὸ πέρα βρισκόταν ἕνα τραπέζι μὲ φαγητὰ κι' ὁλόγυρα τρία ξύλινα σκαμνάκια.

— Δὲν εἶναι ἄσχημα, ψιθύρισε ὁ Μπουρινταν. Ἀλλ' ἂς λύσω πρῶτα τοὺς φίλους μου.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Φίλιππος κι' ὁ Γκωτιὲ ντ' Ὀλναὶ ἦταν ὄρθιοι. Εἶχαν βγάλει τώρα τὶς μάσκες τους. Τὸ πρόσωπο τοῦ πρώτου εἶχε τὴ σφραγίδα τῆς λύπης, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του φανέρωνε ὀργὴ κι' ἀγανάκτησι.

— Ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησε ὁ Γκωτιέ, τινάζοντας τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του.

— Ποιὸς ξέρει; ἀπάντησε ὁ Μπουρινταν.

— Στὸ δρόμο τοῦ θανάτου, εἶπε ὁ Φίλιππος.

— "Ετσι ἢ ἀλλοιῶς, δὲ θὰ πεθάνωμε ἀπὸ πεῖνα, παρατήρησε ὁ Γκωτιέ. Οὔτε ἀπὸ δίψα. Ἂς φᾶμε, λοιπόν... Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ αὔριο νὰ εἴμαστε καλεσμένοι στὸ τραπέζι τοῦ Πλούτωνα.

Οἱ τρεῖς φίλοι κάθισαν στὸ τραπέζι.

Ὁ Μπουρινταν, μ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά του ἦταν βαρειὰ ἀπὸ λύπη, ἔφαγε γιὰ δύο κι' ἤπιε γιὰ τρεῖς. Ὁ Γκωτιέ, ποὺ δὲν ἔχανε

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Εὐεργεσία

Σύσκεψις ἔγινε εἰδική
καὶ συζητήθηκ' ἐν ἐκτάσει,
πῶς πρέπει ὅλη ἡ Ἀττικὴ
νὰ πλουτιστῆ μὲ νέα δάση.
Γιατὶ τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
στὸν τουρισμὸ μας δίνει ἀβάντζα
καὶ κάνει τ' Ἄστυ τὸ κλεινὸ
(«εὔκρατο κλίμα») νάκη πάντα!

★

Εἶπαν, ἐπίσης, οἱ σοφοὶ
στὴν σχετική τους ἀπαρτία,
πῶς πρέπει ὁ κόσμος νὰ στραφῆ
καὶ πρὸς τὴν ἀμπελοφυτεία!
Κλήματα νέα νὰ βρεθοῦν
εἶπαν, ὁμοίως, μ' ἕνα στόμα,
κι' ὁμορφιὰ ν' ἀναμπελωθοῦν
καὶ τὰ παλιὰ τ' ἀμπέλια ἀκόμα!

★

Εὖγε, λοιπόν, ἀναφωνῶ
σ' αὐτὴ τους τὴν ὀρθοφροσύνη
καὶ τὸ μπεκροφιλο κοινὸ
θὰ τοὺς χρυσώσῃ εὐγνωμοσύνη...
Γιατὶ μιὰ ὁράσι ζηλευτὴ
δείχνουν στὴν ζωὴ τὴν πεζὴ μας
κι' ἀρχίσαν μάλιστα (κι' αὐτοὶ
κι' ἐγκλιματίζονται (μαζί μας!

★

Στὴν Ἱστορία τελι- (κῶς
πρέπει τὸ ἔργο (τους νὰ μείνη
καὶ στὴν... ὑγειὰ (τους διαρκῶς
ὁ κρασοπότης νὰ τὰ (πίνη...
Διότι φίλοι μου πι- (στοί,
καὶ φίλοι τῆς οἰνο- (ποσίας,
κλῆμα γιὰ μᾶς θὰ (πῆ κι' ἐστὶ
κλῆμα μονίμου εὐ- (κρασίας!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ποτὲ τὴν δρεξί του, ἔφαγε γιὰ τρεῖς κι' ἤπιε γιὰ πέντε. Μόνον ὁ Φίλιππος ἔφαγε κι' ἤπιε λίγο.

"Οταν τέλειωσαν τὸ φαγητό τους, κουβέντιασαν λίγη ὥρα κι' ὕστερα ἔπεσαν στὰ κρεβάτια τους. Ὁ Γκωτιὲ ἄρχισε ἀμέσως νὰ ροχαλίζη. Ὁ Μπουρινιτάν, κατάκοπος ὅπως ἦταν, δὲν ἄργησε ἐπίσης νὰ κοιμηθῆ. Μόνον ὁ Φίλιππος ὀνειροπολοῦσε μ' ὁλάνοιχτα τὰ μάτια.

Τὸ ἐλιξήριο

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ, ἡ Μάμπελ, ἀφοῦ κλείδωσε προσεχτικὰ τὴ φυλακισμένη της, ἔφυγε ἀπὸ τὸ «σπίτι τῶν πνευμάτων». Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη μπέρτα, ποὺ σκέπαζε τοὺς ὤμους της, ἔκρυβε τὸ μπουκαλάκι, μὲ τὸ μυστηριῶδες ὑγρό, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει τὴ νύχτα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἔμπαινε στὸ Λούβρο κι' ἀνέβηκε ἀμέσως στὰ διαμερίσματα τῆς Βασίλισσας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ.

— Ποὺ βρίσκεται;... Τί ἔκανες ὅλη τὴ χθεσινὴ μέρα; ρώτησε ἀνυπόμονα.

— Θ' ἀπαντήσω πρῶτα στὴν τελευταία ἐρώτησι, εἶπε ἡ Μάμπελ. Δὲ μὲ εἶδατε χτές, γιατὶ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα φροντίζα γιὰ σᾶς. Ἔπρεπε νὰ τελειώσω τὸ ἐλιξήριο ποὺ σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ.

— Καὶ τὸ τέλειωσες;

— Ναί.

— Ἀπάντησε τώρα στὴν πρώτη ἐρώτησι.

— Ἡ κόρη σας βρίσκεται σ' ἕνα σπίτι, ὅπου εἶναι πιὸ ἀσφαλισμένα παρὰ ἐκεῖ ποὺ εἶχατε διατάξει νὰ τὴν ὁδηγήσουν τὴν πρώτη φορά.

— Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Πλάϊ στὸ Κοιμητήριο τῶν 'Αθώων. Θὰ σᾶς πάω ἐκεῖ ὅταν μὲ διατάξετε.

— Ὄχι σήμερα, εἶπε ἡ Βασίλισσα, ἀνατριχιάζοντας. Πρέπει νὰ συνέλθω πρῶτα... Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ δῶ καλύτερα μέσα στὴν ψυχή μου... Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ μοῦ λὲς πὼς εἶναι ἀσφαλισμένη...

— Εἶναι τὸ ἴδιο ἀσφαλισμένη ὅσο καὶ σεῖς μέσα στὸ Λούβρο.

— Καλά, θὰ πάω τότε νὰ τὴ δῶ σὲ δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες... 'Αλλά, μοῦ ἐγγυᾶσαι μὲ τὸ κεφάλι σου, Μάμπελ;

— Μόνο μὲ τὸ κεφάλι μου; ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. "Εχω δώσει ὅλη τὴν ψυχή μου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Μπορεῖτε νὰ εἶσαστε ἥσυχη, Βασίλισσά μου.

Ἡ Βασίλισσα δὲν κατάλαβε καὶ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια της.

— "Εχω ἕνα εὐχάριστο νέο γιὰ σένα, τῆς εἶπε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— "Ενα εὐχάριστο νέο γιὰ μένα; ἀπόρησε ἡ Μάμπελ.

— Ναί, 'Ο Λανσελὸ Μπιγκὸρν βρίσκεται στὸ Σατελέ... Σοῦ τὸν χαρίζω, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί μου. Κάμε τον ὅ,τι θέλεις.

Μιὰ ἀγρια λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Μάμπελ. Ἡ Βασίλισσα ἀνατρίχιασε βλέποντάς την.

— Δὲ θάθελα νὰ βρισκόμουν στὴ θέσι τοῦ Λανσελὸ Μπιγκόρν, ψιθύρισε, προσταθώντας νὰ χαμογελάση.

"Ανοιξε κατόπιν ἕνα συρτάρι τῆς τουαλέττας της κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα χαρτί.

— Πάρε αὐτὸ τὸ χαρτί, εἶπε στὴ Μάμπελ. Εἶναι δικό σου.

Ἡ Μάμπελ τὸ ἔφερε μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ διάβασε:

«Μὲ τὴν παροῦσα, διατάσσομε τὸ θησαυροφυλακά μας νὰ πληρώση στὸν 'Ιωάννη ντὲ Πρεσύ, ἀρχιδικαστὴ τῶν Παρισίων, τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων χρυσῶν σκούδων.

Μαργαρίτα
Βασίλισσα τῆς Γαλλίας».

Τὸ πρόσωπο τῆς Μάμπελ φανέρωνε ἔκπληξι κι' ἀπορία.

'Η Μεγαλειότης σας θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ μοῦ ἐξηγήση τί σημαίνει αὐτὸ τὸ χαρτί; ρώτησε.

— Αὐτὸ τὸ χαρτὶ σημαίνει πὼς, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸν Λανσελὸ Μπιγκόρν, χρειάστηκε νὰ τὸν ἀγοράσω, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα. Ὑποσχέθηκα, λοιπόν, νὰ τὸν πληρώσω διακόσια χρυσὰ σκούδα... "Ετσι, ὁ Μπιγκόρν δὲ θὰ δικασθῆ ὅπως ὁρίζουν οἱ νόμοι. Μιὰ δίκη ἔχει πολλὰ ἀπρόοπτα... Θέλησα, λοιπόν, ἡ τύχη τοῦ Μπιγκόρν νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ δικαστή, ποὺ δὲ θὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σένα. 'Αλλά, φυσικά, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγοράσωμε ἀπὸ τὸ Ζὰν ντὲ Πρεσύ... Ὁ ἀρχιδικαστής μας, παίρνοντας αὐτὸ τὸ χαρτί, θὰ ἐκτελέση τυφλὰ κάθε διαταγή σου. Μὲ κατάλαβες τώρα;

'Η Μάμπελ ἔτρεξε νὰ τῆς φιλήση τὰ χέρια.

— Κατάλαβα καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου, ὦμορφη Βασίλισσά μου, ἀπάντησε.

Σκεφτόταν ταὐτόχρονα μέσα της:

«Πάει ὁ ἕνας! Μᾶς μένουν τώρα ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά, ποὺ εἶναι πιὸ ἐνοχος ἀπὸ τὸ Μπιγκόρν, κι' ὕστερα ἡ Μαργαρίτα, ποὺ εἶναι ἔνοχη ὅσο δέκα Μπιγκὸρν καὶ εἴκοσι Βαλουὰ μαζί! "Οταν ξεμπερδέψω καὶ μὲ τοὺς τρεῖς, θὰ μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχη».

'Η Βασίλισσα ἔκανε τώρα βόλτες πάνω-κάτω μέσα στὸ δωμάτιο. Κάθε τόσο, ἔπαιρνε ἕνα ἄνθος, ἀπὸ τὰ βάζα, ποὺ στόλιζαν τὶς ἐταζέρες καὶ τὸ μαδοῦσε νευρικά.

«Καταλαβαίνω τὸ μαρτύριό σου—συλλογιζόταν ἡ Μάμπελ, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ νευρικὸ πήγαιν' - ἔλα τῆς Βασίλισσας. Σὲ βασανίζει τὸ κολασμένο πάθός σου γιὰ τὸ Ζὰν Μπουρινιτάν. Ἀναρωτιέσαι ἂν τὸ ἐλιξήριο ποὺ σοῦ ἔφτιαξα, θὰ φέρη τὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα... 'Αλλὰ μὴν ἀνησυχῆς! Μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ πιῆ, θὰ σφίγγης στὴν ἀγκαλιά σου τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶς».

'Η Βασίλισσα σταμάτησε, ξαφνικά, τὶς βόλτες της.

— Τὸ ἐλιξήριο; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Νάτο, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ, βγάζοντας τὸ μπουκαλάκι κάτω ἀπὸ τὴ μπέρτα της.

'Η Βασίλισσα τὸ πῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ κύτταξε μερικὲς στιγμές, μὲ μάτια, ποὺ ἔλαμπαν. "Επειτα τὸ ξεδούλωσε καὶ τὸ ἔφερε κοντὰ στὴ μύτη της.

'Η Μάμπελ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση. Κι' ἂν ἀκόμη ἡ Βασίλισσα ἀποφάσιζε νὰ πιῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρό, ποὺ μερικὲς σταγόνες του ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ φέρουν τὸ θάνατο, θἄμενε καὶ πάλι ἀκίνητη.

Θὰ λυπόταν μόνο ἂν ὁ θάνατος τῆς Μαργαρίτας τερμάτιζε τὸ ἐκδικητικό της ὄνειρο. 'Αλλ' ἡ Βασίλισσα ξανάβαλε τὸ βούλωμά του στὸ μπουκαλάκι. "Επειτα εἶπε:

— Εἶσαι βέβαιη πὼς τὸ ἐλιξήριο θὰ φέρη τὸ ἀποτέλεσμά του;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅμως, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐλιξήριο κάνει μόνο γιὰ ἄντρες. Σὲ μιὰ γυναίκα τὰ ἀποτελέσματά του θὰ ἦταν καταστρεπτικά... "Ισως νὰ τὴ σκότωνε. Ἀλλὰ στὸν ἄντρα τὰ ἀποτελέσματά του θὰ εἶναι ἀκαταγώνιστα. Μόλις πιῆ μερικὲς σταγόνες, θὰ κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα τρελλὸ πάθος γιὰ σᾶς. Μπορεῖτε νὰ τὸ ρίξετε μέσα σὲ νερό, σὲ κρασί, σ' ὁποιοδήποτε ποτό... Τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι τόσο μεγάλο, ποὺ θὰ ξεψυχήση στὴν ἀγκαλιά σας ἀπὸ ἀγάπη, ἐκτὸς ἂν σεῖς θελήσετε νὰ περιορίσετε τὴν ὁρμή του, γιὰ νὰ τὸν κρατήσετε στὴ ζωή.

— Προτιμῶ νὰ πεθάνη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἀγαπήση πρῶτα, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνὴ ἡ Μαργαρίτα. Θὰ εἶναι ὥμορφο νὰ πεθάνη στὴν ἀγκαλιά μου ἀπὸ ἀγάπη.

Μισοῦσε τὸ Μπουρινιτάν. 'Αλλὰ καὶ ταὐτόχρονα τὸν λάτρευε. 'Η σκέψι, ὅτι θὰ τὸν ἔκανε νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἐνθουσίαζε.

— Πότε λογαριάζετε νὰ τοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ ἐλιξήριο; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; εἶπε ἡ Βασίλισσα.

— Ἐμένα λίγο μ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Πρέπει, ὅμως, νὰ τὸ ξέρω, γιατὶ ναι ἀπαραίτητο νὰ πῶ ὡρισμένες προσευχές.

'Η Βασίλισσα σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ἂς ἀφίσουμε νὰ περάσουν ἡ σημερινὴ ἡμέρα κι' ἡ σημερινὴ νύχτα, εἶπε ἔπειτα. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ δήμιο.

— Θὰ σᾶς πῶ τί πρέπει νὰ κάμετε, ἀφοῦ δῶ πρῶτα τὸν κατάδικο, εἶπε ἡ Μάμπελ, μὲ προστακτικὸ ὕφος. Ποῦ τὸν ἔχετε;

— Στὸ Σατελέ.

— Καλά, εἶπε ἡ Μάμπελ, μὲ τὸ ἴδιο ὕφος: Ἀπόψε στὶς ἑντεκα θὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ κελλί του.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Ἀ, θέλετε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε στὸ κελλί του; εἶπε. Καλά... θὰ ὑπακούσω στὴ διαταγὴ τῆς Βασίλισσας... Στὶς ἑντεκα θὰ σᾶς περιμένω στὸ Σατελέ. Στὸ μεταξύ, θὰ διατάξω τὸ δήμιο νὰ βρίσκεται στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων καὶ νὰ ἔχη ἑτοιμα ὅλα τὰ σύνεργά του... "Ετσι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πεθάνη σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο, ποὺ θὰ μοῦ ὑποδείξετε.

— Στὶς ἑντεκα, μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ Σατελέ, ἀπάντησε ἐρὰ ἡ Μάμπελ.

"Εφυγε ὕστερα, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο.

Ὅταν ἡ Μάμπελ ἔφτασε τὸ ἴδιο βράδυ στὸ Σατελέ, ἡ κινητὴ γέφυρα τοῦ φρουρίου τῆς φυλακῆς ἦταν κιόλας κατεβασμένη. Ἕνας τοξότης ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὴν ὑποδεχτῆ.

— Εἴσαστε ἐκεῖνη, ποὺ περιμένει ὁ ἀρχ!

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Ἀκολουθῆστε με.

Μπῆκαν μαζὶ στὴ φυλακή. Οἱ στρατιῶτες ἀνέβασαν κατόπιν τὴν κινητὴ γέφυρα.

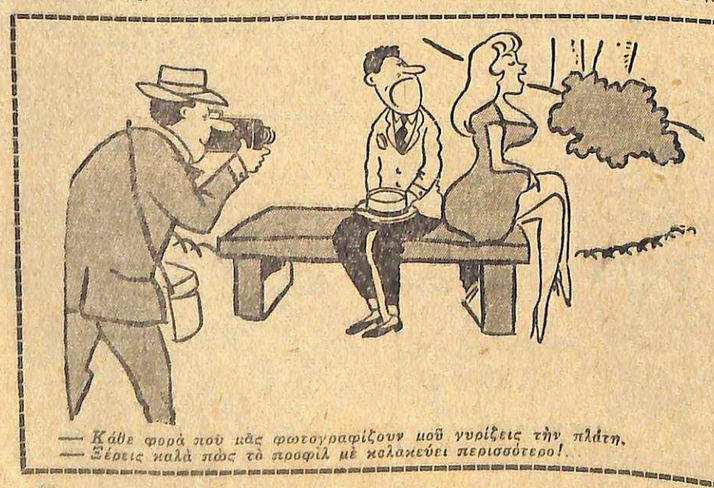

— Κάθε φορὰ ποὺ μᾶς φωτογραφίζουν μοῦ γυρίζεις τὴν πλάτη.
— Ξέρεις καλὰ πὼς τὸ προφίλ μὲ κολακεύει περισσότερο!

Ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσὺ περίμενε στὴ μεγάλη αὐλή.

— Εἴπατε, ὅτι θέλετε νὰ κατεβῆτε στὸ κελλὶ τοῦ Μπιγκόρν; ρώτησε τὴ Μάμπελ.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγὴ τῆς Βασίλισσας, ἀπάντησε ξερὰ ἡ συνομιλήτριά του.

— Θὰ πᾶτε μόνη σας, ἢ θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Θὰ πάω μόνη μου.

— Μόνη σας;.. 'Αλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐπικίνδυνος. Μπορεῖ νὰ σᾶς στραγγαλίση.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Καλά, εἶπε ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσύ. "Οταν βγῆτε, θὰ μοῦ δώσετε τὶς διαταγὲς τῆς Βασίλισσας. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὅλα εἶναι ἕτοιμα: σχοινιά, τσεκούρια, τανάλιες, τροχός...

— Ὁδηγῆστε με κοντὰ στὸ Μπιγκόρν, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς πρόσταξε ἀμέσως ἕξη τοξότες νὰ προπορευθοῦν. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε ἕνα μεγάλο κρῖκο μὲ κλειδιά. Δύο ἄλλοι κρατοῦσαν φανάρια.

Μπῆκαν στὸ κτίριο τῆς φυλακῆς κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν μιὰ σκάλα, ποὺ χωνόταν βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Ὁ ἀέρας ἦταν ὑγρὸς καὶ μουχλιασμένος.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἀρχιδικαστὴς ἄνοιξε μιὰ πόρτα.

— Ἐδῶ εἶναι; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσύ. 'Αλλὰ κυττάξετε.

Ἦταν ἡ αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

'Η Μάμπελ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά. Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ δάπεδο ἦταν πιτσιλισμένοι μὲ αἷμα. Σὲ μιὰ γωνία ἔκαιγε μιὰ μεγάλη πυρά. Τανάλιες μὲ ξύλινες λαβὲς ἦταν χωμένες ἀνάμεσα στὰ κάρβουνα. Στοὺς τοίχους βρισκόταν ἕνα μεγάλο κούτσουρο, ποὺ χρησίμευε γιὰ τοὺς ἀποκεφαλισμούς. Τροχοί, σχοινιά, στραγγάλες, τίποτα δὲν ἔλειπε ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα.

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε τὸ μέσον ποὺ νομίζετε, ὅτι ταιριάζει περισσότερο στὸν ἄνθρωπό σας, εἶπε ὁ ἀρχιδικαστής.

— Θὰ κάμω τὴν ἐκλογή μου ὅταν βγῶ ἀπὸ τὸ κελλί, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

'Εξακολούθησαν νὰ προχωροῦν.

"Εφτασαν τέλος μπροστὰ σ' ἕνα κελλί, ποὺ ὁ κλειδοῦχος, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀρχιδικαστοῦ, ἄνοιξε τὴν πόρτα του.

— Περάστε, εἶπε ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσύ. Θὰ σᾶς περιμένωμε στὴν αἴθουσα, ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

'Η Μάμπελ πῆρε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ φανάρια καὶ μπῆκε. 'Η πόρτα ἔκλεισε πίσω της.

'Η μητέρα τοῦ Μπουρινιτὰν

Ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν, ὅπως ὁ 'Αλέξανδρος, τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τῶν 'Αρβήλων, ὅπως ὁ 'Αννίβας τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τῶν Καννῶν, ὅπως ὁ Κοντὲ τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τοῦ Λένς, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι στρατηλάτες τὴν παραμονὴ ἀποφασιστικῶν μαχῶν, στὶς ὁποῖες διεκινδύνευαν τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον τους, καὶ πιὸ γενναίος ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ ἤξερε ἀπὸ πρὶν τὴν ἥττα του, κοιμόταν βαθειά, ροχαλίζοντας ρυθμικά, σὰν ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε ἥσυχη τὴ συνείδησί του καὶ ποὺ δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε καμμιὰ ἔγνοια.

Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, πέφτοντας στὰ μάτια του, τὸν ἔκαμε, ὡστόσο, ν' ἀναταραχτῆ. Μουρμούρισε τότε κάποια βλαστήμια κι' ἀπὸ τὸ δεξιὸ πλευρὸ γύρισε στὸ ἀριστερό.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνα χέρι τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν τράνταξε δυνατά.

Ὁ Μπιγκὸρν ἄφησε μιὰ καινούργια βλαστήμια καὶ γύρισε ἀνάσκελα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἄνοιξε τὰ μάτια του... 'Αλλ' ἀμέσως τὸ πρόσωπό του πῆρε τρομαγμένη ἔκφρασι.

— Πνεῦμα τῶν σκοταδιῶν, σὲ ἐξορκίζω νὰ ξαναγυρίσης στὸ μνῆμα σου καὶ ν' ἀφίσης ἕναν καλὸ χριστιανὸ νὰ κοιμηθῆ ἥσυχα, ψιθύρισε, ἐνῶ ἔκανε τὸ σταυρό του.

"Εφερε κατόπιν τὸ χέρι στὸ κεφάλι του, σὰ νάθελε νὰ ξεκαθαρίση τὶς ἰδέες του.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς αὔριο τὸ πρωῒ θ' ἀνεβῶ στὴν ἀγχόνη, ἐκτὸς ἂν ὁ δήμιος προτιμήση νὰ μὲ στείλη μὲ κάποιο ἄλλο μέσο στὸν κάτω κόσμο, ξαναεῖπε. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προειδοποίησί σου—πρόσ^ σε, γυρίζοντας στὸ φάντασμα, ἢ ἐκεῖνο ^νόμιζε γιὰ φάντασμα. 'Αλλὰ τώρα κάμε μου τὴ χάρι νὰ φύγης. Θέλω νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα τὴν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς μου.

'Εκείνη τὴ στιγμή, τὸ φάντασμα σήκωσε τὸ φανάρι καὶ τόφερε κοντὰ στὸ πρόσωπό του.

Ὁ Μπιγκὸρν τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος.

— Βλέπεις, ὅτι δὲν εἶμαι φάντασμα, εἶπε τότε ἡ Μάμπελ. Μ' ἀναγνωρίζεις, δὲν εἶν' ἔτσι; Μὲ ξαναεῖδες ἄλλη μιὰ φορὰ στὸν πύργο τοῦ Νὲλ καὶ ξέρεις καλὰ ποιὰ εἶμαι. Ξέρεις ἀκόμη, ὅτι ἔχουμε νὰ κανονίσωμε ἕνα λογαριασμὸ μαζί.

Ὁ Μπιγκὸρν εἶχε ἀναγνωρίσει τώρα τὴ γυναίκα ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

— Νόμιζα πὼς εἶχατε πεθάνει, ταύλισε.

— Μακάρι νὰ εἶχα πεθάνει ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ χτύπημα, ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ Μαργαρίτα, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Θὰ γλύτωνα ἔτσι ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ποὺ ἔζησα ὡς σήμερα. 'Αλλ' ὁ Θεὸς μὲ λυπήθηκε, γιατί, τοὐλάχιστον, δὲ θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶ ἐκείνους, ποὺ μ' ἔκαμαν δυστυχισμένη. Καὶ θὰ κάμω ἀρχὴ ἀπὸ σένα... Ξέρεις, Μπιγκόρν, ὅτι βρίσκεσαι στὴ φυλακὴ γιατὶ τὸ θέλησα ἐγώ; Μάθε ἀκόμη, ὅτι ἀρκεῖ νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ σὲ πάρουν ἀπὸ δῶ καὶ νὰ σὲ πάνε στὴ γειτονικὴ αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων, ὅπου σὲ περιμένει ὁ δήμιος.

Ὁ Μπιγκὸρν ἀνατρίχιασε.

— 'Αλλὰ γιατί θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε; ρώτησε.

— Κι' εἶναι νὰ μὲ ρωτᾶς καταραμένε; βρυχήθηκε ἡ Μάμπελ. Ξεχνᾶς, λοιπόν, ὅτι ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Βαλουὰ σὲ σένα ἐμπιστεύθηκαν τὸ παιδί μου, γιὰ νὰ τὸ πνίξης στὸ ποτάμι;... Πῶς μπόρεσες νὰ ζήσης ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημά σου, ἄθλιε; Οἱ φωνὲς τοῦ παιδιοῦ μου δὲν τάραξαν, λοιπόν, ποτὲ τὸν ὕπνο σου;... 'Εγώ, ὅμως, ἡ δυστυχισμένη μητέρα, ξαναβλέπω πάντα τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή... Ὦ, μικρούλη μου Ζάν!

'Η Μάμπελ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Μπιγκὸρν εἶχε ξαναβρῆ τώρα τὴν ψυχραιμία του.

— Θέλετε νὰ μάθετε, λοιπόν, πῶς μπόρεσα νὰ ζήσω ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ κακούργημα; ρώτησε.

— Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω τὶς δικαιολογίες σου. Ἤρθα μόνο γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι βρίσκεσαι στὴν ἐξουσία μου... Ἔζησα ὡς σήμερα γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἑνόχους, εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πληρώση τὸ ἔγκλημά του... Αὐτὸ μόνο ἤθελα νὰ ξέρης. 'Εκεῖνο ποὺ θὰ σὲ παραδώση στὸ δήμιο εἶμαι ἐγώ, ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Ζάν, ποὺ τὸν ἔπνιξες στὸ ποτάμι. Πέθανε, καταραμένε!

Καὶ κινήθηκε γιὰ νὰ φύγη.

'Αλλ' ὁ Μπιγκὸρν βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μπροστά της. Εἶχε βγάλει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἕνα μικρὸ γυαλιστερὸ ἀντικείμενο καὶ τῆς τὸ ἔδειχνε.

— Κυττάξετε, "Αννα ντὲ Ντραμάν, τῆς εἶπε.

'Η Μάμπελ κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο. "Απλωσε κατόπιν τὸ χέρι της καὶ τὸ πῆρε.

— Τὸ μενταγιόν, ποὺ εἶχα βάλει στὸ λαιμὸ τοῦ μικροῦ μου Ζάν, ψιθύρισε φέρνοντάς το στὰ χείλη της.

Σήκωσε ὕστερα τὰ μάτια της στὸν κατάδικο.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε. "Εκαμες τοὐλάχιστο μιὰ καλὴ πρᾶξι, προτοῦ πεθάνης. Θὰ βάλω αὐτὸ τὸ μενταγιὸν μαζὶ μὲ τ' ἄλλα πράγματά, ποὺ μοῦ ἀπόμειναν ἀπὸ τὸ παιδί μου, τὰ ρουχάκια του, τὰ παπούτσια του, τὸ μπερέ του... Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ὁ θησαυρός μου. Σ' εὐχαριστῶ, Μπιγκόρν. Καί, γιὰ νὰ δῆς, ὅτι ἡ καλή σου πρᾶξι δὲ μ' ἀφίνει ἀσυγκίνητη, θὰ διατάξω νὰ πεθάνης χωρὶς βασανιστήρια.

— Δὲν πῆρα ἐγὼ αὐτὸ τὸ μενταγιὸν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ μικροῦ Ζάν, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Τὸ μενταγιὸν αὐτὸν δὲ βρισκόταν ὡς προχτὲς στὴν κατοχή μου.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— "Αλλοι βρῆκαν τὸ μικρὸ Ζὰν καὶ τοῦ πῆραν τὸ μενταγιὸν ἀπὸ τὸ λαιμό.

'Η Μάμπελ κατέβασε τὸ κεφάλι της, ἐνῶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν καὶ πάλι ἀπὸ δάκρυα.

— Καταλαβαίνω, εἶπε. Τὸ ποτάμι πέταξε ἔξω τὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ μου Ζὰν καὶ κάποιος ποὺ τὸ βρῆκε, τοῦ πῆρε τὸ μενταγιὸν ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ αὐτό, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Εἶπα, ὅτι ἄλλοι βρῆκαν τὸ μικρὸ Ζὰν κι' ὄχι τὸ πτῶμα του.

'Η Μάμπελ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της. Μήπως, λοιπόν, ὀνειρευόταν;

Ὁ Μπιγκὸρν τὴς ἀφηγήθηκε τότε πῶς, ἀντὶ νὰ ρίξη τὸ παιδὶ στὸ ποτάμι, τὸ ἄφησε σὲ μιὰ καλύβα, γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρη ἀργότερα. "Οταν γύρισε, ὅμως, τὸ παιδὶ δὲ βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ. Τῆς μίλησε κατόπιν γιὰ τὴ Μαργεντίνη καὶ γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ τοῦ εἶχε ἀφηγηθῆ ὁ Σιμὸν Μαλέγκρ.

— Τὸ παιδάκι, ποὺ εἶχα ἀφίσει στὴν καλύβα τὸ βρῆκαν ἄλλοι καὶ τὸ βρῆκαν ζωντανό, τῆς εἶπε. Καταλαβαίνετε τώρα, "Αννα ντὲ Ντραμάν; Κι' αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι. Τὸ μεγάλωσαν καὶ τὸ ἀγάπησαν σὰ νὰ ἦταν δικό τους παιδί.

'Η Μάμπελ ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγή.

— Λὲς ἀλήθεια; ρώτησε, πιάνοντάς τον καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια.

— Ὁ γυιός σας ζῆ, "Αννα ντὲ Ντραμάν, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Καὶ τὸν γνωρίζω. "Ως προχτὲς ἀκόμη, ἤμουνα μαζί του.

— Εἶπες, ὅτι ὁ γυιός μου ζῆ; ξαναρώτησε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Τὸ ὁρκίζομαι στὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ ἀγάπησα σὰ νὰ ἦταν δικό μου, τὸ ὁρκίζομαι στὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ζῆ. 'Η κόλασι ν' ἀνοίξη καὶ νὰ μὲ καταπιῆ ἂν λέω ψέμματα!

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τὸ στῆθος του ταρασσόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

'Η δυστυχισμένη μητέρα εἶχε πέσει τώρα στὰ γόνατα καί, παίρνοντας τὰ χέρια τοῦ Μπιγκόρν, τὰ ἔφερε στὰ χείλη της.

— Σὲ συχώρεσέ με, καλὲ μου Μπιγκόρν, τοῦ εἶπε. "Ολο αὐτὸ τὸν καιρὸ σὲ καταριόμουν καὶ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ σὲ φέρη μπροστά μου γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ... Ἐσύ, λοιπόν, ἔσωσες τὸ μικρό μου Ζάν;... Πές μου, εἶναι μεγάλος, δυνατός, ὥμορφος;... Τὰ χεράκια του εἶχαν πολὺ μεγάλη δύναμι ὅταν ἦταν μικρούλης... Μπιγκόρν, πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἔχω μεγάλη ἐπιρροὴ στὴν αὐλή... Καταλαβαίνω πὼς καὶ σὺ πρέπει νὰ ὑπέφερες. 'Αλλὰ τώρα θὰ σὲ κάμω πλούσιο... Πές μου τί θέλεις;

Ὁ Μπιγκὸρν ἔπιασε τὴ Μάμπελ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴ σήκωσε.

— Καὶ βέβαια εἶναι κάτι, ποὺ θέλω πολύ, ἀπάντησε. Τὸ μόνο ποὺ ζητάω εἶναι νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ.

'Η Μάμπελ τὸν τραβοῦσε κιόλας ἀπὸ τὸ χέρι. Βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὸ κελλί.

— Ποῦ τὸ βρίσκει τὸ κέφι ὁ Γιάννης καὶ κάνει καὶ ἀστεῖα τέτοιες ὧρες!

Ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσύ, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, βγῆκε στὸ διάδρομο μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἄ, βλέπω πὼς μᾶς τὸν φέρατε μόνη σας, εἶπε. Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε, τὴν ἀγχόνη, τὸν τροχὸ ἢ τὸ διαμελισμό;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐλεύθερος, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ Ζὰν ντὲ Πρεσὺ κατσούφιασε.

— Ἀλλά... τραύλισε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς βασίλισσας, πρόσθεσε ἡ Μάμπελ.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς πῆρε μηχανικὰ στάσι προσοχῆς, σὰν ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα νὰ βρισκόταν μπροστά του.

— Εἴπατε, ὅτι ὁ Λανσελὸ Μπιγκὸρν εἶναι ἐλεύθερος; ξαναρώτησε.

— Μήπως πρέπει νὰ σᾶς τὸ ξαναπῶ; ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ ἀρχιδικαστὴς γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν φρουρῶν.

— Ὁδηγῆστε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἔξω ἀπὸ τὸ Σατελέ, πρόσταξε.

★

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Μπιγκὸρν ἀνέπνεε τὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Σηκουάνα.

— Οἱ περιπέτειές σου τέλειωσαν, καλέ μου Λανσελό, τοῦ εἶπε ἡ Μάμπελ.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἔφταναν στὴν πλατεία τῆς Γκρέβης, ἕνας νυχτοφρουρὸς πέρασε πλάϊ τους, κουνῶντας τὸ φανάρι του.

— Παρισινοί, μεσάνυχτα, κοιμηθῆτε ἐν εἰρήνῃ! φώναξε.

Ἡ Μάμπελ ἀνατρίχιασε.

— Μεσάνυχτα! ψιθύρισε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο. Ἀφοῦ ὁ γυιός μου ζῆ, δὲν πρέπει ν' ἀφίσω αὐτὸ τὸ νέο νὰ πεθάνῃ... Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό... Δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι! Ἀλλοίμονο ὅμως, εἶναι ἀργά... Τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ Μαργαρίτα τοῦ δίνει τὸ δηλητήριο!

Προσπάθησε ν' ἀποδιώξῃ αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό της.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ βρῶ τὸ γυιό μου; ρώτησε ξαφνικά. Δὲ μοῦ τὸ εἴπες ἀκόμη.

— Ἀφοῦ ἔχετε δύναμι στὴν αὐλή, δὲ φοβᾶμαι πιὰ γιὰ τὸ γυιό σας, Ἄννα ντὲ Ντραμάν, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρώτησε, ἀνατριχιάζοντας.

— Τὸ γυιό σας τὸν ἔπιασαν προχτὲς στὴ συμπλοκή, ποὺ ἔγινε στὸ Πρὲ-ὠ-Κλέρκ. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐλευθερώσετε, ὅπως κάματε καὶ γιὰ μένα... Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ γυιός σας

— Πῶς τὸ λένε τὸ κρασί σας;
— Νὰ σᾶς πῶ, δὲν τὸ βάφτισα ἀκόμη!...

εἶναι ὁ ἀφέντης μου... Πρέπει νὰ εἴσαστε περήφανη γι' αὐτόν. Γιατὶ κανένας δὲν εἶναι πιὸ δυνατός, πιὸ ἀνδρεῖος καὶ πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ τὸν Ζὰν Μπουριντάν.

Μιὰ ἄγρια κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Μάμπελ.

— Ὁ Ζὰν Μπουριντάν! εἶπε. Ὁ Ζὰν Μπουριντάν...

— Εἶναι ὁ γυιός σας, Ἄννα ντὲ Ντραμάν.

— Παρισινοί, μεσάνυχτα, κοιμηθῆτε ἐν εἰρήνῃ! ξαναφώναξε ὁ νυχτοφρουρός.

— Κατάρα! οὐρλιαξε ἡ Μάμπελ.

Καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητη στὸ χῶμα.

Τὸ ἐλιξήριο

Ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Λανσελὸ Μπιγκόρν, ἂς περάσωμε σ' ἐκείνην τοῦ Μπουριντὰν καὶ τῶν δυὸ συντρόφων του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ δεῖπνο ποὺ τοὺς εἶχαν σερβίρει ἦταν πιὸ πλούσιο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ Μπουριντὰν κι' ὁ Γκοτιὲ τὸ τίμησαν μὲ τὸ παραπάνω. Ὁ Φίλιππος, ἀντίθετα, ἔφαγε λίγο, ὅπως πάντα... Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ἔνοιωθε ὕπνο. Ἔτσι, ἔμειναν πολλὴ ὥρα γύρω στὸ τραπέζι, κουβεντιάζοντας.

Ἀκούστηκαν, ξαφνικά, βήματα στὸ διάδρομο. Ὁ Φίλιππος κι' ὁ Γκωτιὲ ξαναφόρεσαν γρήγορα τὶς μάσκες τους.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε στὸ κελλί τους. Κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰ μικρὴ φιάλη.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Μπουριντάν.

— Ἕνα ποτὸ ποὺ προορίζεται μόνο γιὰ τὸν ἕνα ἀπὸ σᾶς, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

— Καὶ γιὰ ποιὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς;

— Γιὰ κεῖνον ποὺ δὲ φορεῖ μάσκα.

— Γιὰ μένα! τότε, εἶπε ὁ Μπουριντάν, ποὺ ἔπιασε τὸ φιαλίδιο καὶ τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή.

Αὐτὸ τὸ φιαλίδιο περιεῖχε ἕνα ὑγρό, ποὺ ἦταν ἄχρωμο σὰν τὸ νερό.

— Ποιός, λοιπόν, μοῦ τὸ στέλνει; ρώτησε.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης εἶχε ἐξαφανιστῆ κιόλας.

— Ἕνα ποτό, ποὺ προορίζεται μόνο γιὰ μένα; εἶπε ὁ Μπουριντάν. Τί σημαίνει αὐτό;

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς κάποια κυρία ἔστέλνει γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ, ἀπάντησε ὁ Γκωτιέ.

Ὁ Μπουριντὰν ἄδειασε τὸ φιαλίδιο μέσα στὸ κύπελλό του.

— Θὰ τὸ πιῶ τότε στὴν ὑγεία τῆς ἄγνωστης κυρίας, εἶπε. Ποιὸς ξέρει;... Μπορεῖ νὰ εἶναι κάποιο φίλτρο.

Ὁ Φίλιππος ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Μὴν τὸ πίνης, εἶπε.

— Γιατί;

Ὁ Φίλιππος δὲν ἀπάντησε.

— Φοβᾶσαι μήπως εἶναι δηλητήριο; εἶπε ὁ Μπουριντάν. Ἀλλὰ γιατί θὰ δηλητηρίαζαν μόνον ἐμένα; Μπά! Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, Ἔφερε ἀμέσως τὸ κύπελλο στὰ χείλη του καὶ τὸ ἄδειασε ὡς τὸν πάτο.

— Τί γεῦσι εἶχε; τὸν ρώτησε ὁ Γκωτιέ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἦταν ἐξαίρετο, ἀπάντησε ὁ Μπουριντάν.

— Δὲν ἦταν πικρό; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Σᾶς εἶπα, ὅτι ἦταν ἐξαίρετο, ἀπάντησε ὁ Μπουριντάν. Ἀλλ' ὅς ξεχάσωμε αὐτὸ τὸ μικρὸ περιστατικό... Ὑποθέτω, ὅτι θέλησαν νὰ μὲ κοροϊδέψουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ματιὲς σὲ ὅλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πετάξῃ!

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἄγγλο καθηγητὴ Βίλκι, ἕνας ἄνθρωπος, ἐφωδιασμένος μὲ φτερούγες, διαθέτει ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ συγκρατηθῇ

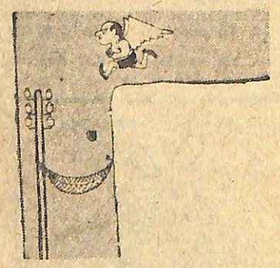

στὸν ἀέρα καὶ νὰ πετάξῃ ὅπως τὰ πουλιά. Ἡ δύναμι, ποὺ πρέπει νὰ διαθέτῃ ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ πετάξῃ ἀντιστοιχεῖ σὲ 0,4 ἵππου. Τὴν ποσότητα αὐτὴ δυνάμεως διαθέτει ἕνας ποδηλατιστὴς ἢ ἕνας κωπηλάτης ἐπὶ 5—30 λεπτά. (Ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ προσπάθεια, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ δύναμι 2 ἵππων, ἀλλὰ μόνο ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα). Θεωρητικά, τὸ σκυλὶ ἢ γάτα κλπ., μποροῦν ἐπίσης νὰ πετάξουν, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἄλογο ἢ τὸ βόδι, ποὺ, λόγῳ τοῦ βάρους των, πρέπει ν' ἀναπτύξουν προσπάθεια ἀνώτερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους.

Γιὰ νὰ παρηγορεθοῦνται οἱ προδομένοι μνηστῆρες

Οἱ Ἀγγλίδες, ποὺ φεύγουν γιὰ τὶς χῶρες τοῦ νότου — νότιο Γαλλία, Ἰταλία, Ἑλλάδα, Ἱσπανία — ξεχνᾶνε πολὺ εὔκολα τοὺς μνηστῆρες τους. Μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία τοῦ Μπίρμιγχαμ σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ δημιουργήσῃ μιὰ εἰδικὴ ἀσφάλεια γιὰ τοὺς προδομένους μνηστῆρες. Τὰ ἀσφάλιστρα, ὅπως καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας, ποικίλλουν, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τῆς μνηστῆς, τὰ χρόνια ποὺ τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὸ μνηστῆρα της, κλπ. Ἔτσι, προκειμένου γιὰ μιὰ νέα 17—25 χρόνων, ὁ μνηστὴρ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώνῃ 400—600 δραχμὲς τὸ μῆνα καὶ σὲ περίπτωσι διαλύσεως τῆς μνηστείας, εἰσπράττει ἕνα ποσὸν 30.000 περίπου δραχμῶν. Ἂν ἡ μνηστὴ εἶναι 25—30 χρόνων, τὰ ἀσφάλιστρα κατεβαίνουν στὶς 200 δραχμὲς τὸ μῆνα καὶ ἀνάλογα μειώνεται καὶ ἡ παρεχομένη ἀποζημίωσι.

Τὸ ὑπὲρ-ρομπότ, ποὺ ἐλέγχει τὰ ρομπότ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία κατασκεύασε ἕνα ὑπὲρ-ρομπότ, ποὺ ἐλέγχει τὰ ρομπὸτ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας τους, ἀνακαλύπτει τὶς βλάβες τοῦ μηχανισμοῦ τους καὶ τὶς διορθώνει.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ στὴν Ἀμερική

Ἀπὸ τὶς 49 ἀμερικανικὲς πολιτεῖες, μόνο στὶς 6 ἔχει καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινή. Οἱ πολιτεῖες αὐτὲς εἶναι τὸ Μάν, τὸ Μίτσιγκαν, ἡ Μινεζότα, ἡ βόρειος Ντακότα, τὸ Ρόντ Ἄλλαντ καὶ τὸ Οὐϊσκονσίν. Στὶς ὑπόλοιπες 43 ἰσχύει πάντοτε. Στὶς 26 ἀπ' αὐτὲς ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Στὶς 8 στὸ θάλαμο τῶν ἀερίων. Σ' ἄλλες 8 μὲ ἀπαγχονισμὸ ἢ μὲ τουφεκισμό.

Ἐκεῖνοι ποὺ δανκώθηκαν ἀπὸ νυχτερίδα

Εἶναι γνωστὴ ἡ μανία τῶν Ἀγγλων γιὰ τὶς λέσχες. Νὰ ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς: Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιστολὴ ἀγνώστου, ποὺ δημοσιεύεται στὰ «Νέα Χρονικὰ» καὶ ποὺ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς:

«Νομίζω, ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ ἔχουν δηχθῇ ἀπὸ νυχτερίδες δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγάλος. Γι' αὐτό, ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον νὰ ἱδρυθῇ ἕνας σύλλογος ἢ μιὰ λέσχη τῶν νυχτεριδοδηκτῶν».

Τὰ θύματα ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα

Κατὰ τὸν πανηγυρισμὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, μόνο στὰ 30 τελευταῖα χρόνια σκοτώθηκαν ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα, ποὺ καίγονται μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία 4290 ἄτομα καὶ τραυματίσθηκαν σοβαρὰ 120.000. Ἐτήσιος ἀπολογισμός: 143 νεκροί, 4000 σοβαρὰ τραυματισμένοι. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι οἱ συνολικὲς ἀπώλειες τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας ἦσαν: 4144 νεκροὶ καὶ 6600 τραυματίες.

Σπουδαῖος δάσκαλος!

Ἕνας καθηγητὴς τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς στὸ πανεπιστημιακὸ κολλέγιο τοῦ Λός Ἀντζελες, θέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὰ θεωρητικὰ μαθήματα καὶ μὲ πρακτικὲς ἐπιδείξεις, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριές του. Ἀλλ' οἱ τελευταῖες ἐξεγέρθηκαν καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χωρισθοῦν. Στὸ τέλος, ὅμως, ἡ ὀστυνομία, γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ἡ μηχανικὴ ἀνελάδα, ποὺ βγάζει πρωτεῖνες

Τὸ κρέας ποὺ τρῶμε, μᾶς δίνει πρωτεῖνες. Αὐτὲς οἱ πρωτεῖνες, ὅμως, προέρχονται ἀπὸ τὰ χόρτα. Τὸ βόδι ἢ τὸ ἀρνί, παίρνουν ἀπ' αὐτὰ

τὶς φυτικὲς πρωτεῖνες τους καὶ τὶς μεταχηματίζουν σὲ ζωϊκές. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ χάνονται τὰ 95% τῶν πρωτεινῶν, ποὺ περιέχουν τὰ φυτά. Πραγματικά, τὸ γάλα ἢ τὸ κρέας τῶν ζώων μόλις περιέχουν τὰ 5% ἀπὸ τὶς πρωτεῖνες ποὺ βρίσκονται στὰ φυτά. Ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων ἐπενόησε, λοιπόν, μιὰ μηχανικὴ ἀνελάδα, ποὺ «βόσκει» τὸ χορτάρι, τὸ κόβει σὲ μικρὰ κομμάτια, τὸ στύβει, τὸ φιλτράρει καὶ παρουσιάζει ἕνα χυμό, ποὺ περιέχει τὰ 50% ἀπὸ τὶς πρωτεῖνες, ποὺ βρίσκονται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπεξεργασία, μένει ἀπὸ στὰ φυτά. Ὅ,τι ἀπομένει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπεξεργασία, μπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς τροφὴ στοὺς χοίρους. Κατὰ τὸν Ἄγγλο ἐπιστήμονα, αὐτὸ τὸ εὑρὸ κόσας θὰ μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ζωϊκό.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ τῆς ἀρχαιότητος

Ο ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ὁ Θεόδωρος Πρόδρομος ἢ Πτωχοπρόδρομος, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστός, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους, τοὺς πιὸ ἐκκεντρικοὺς τύπους τοῦ Βυζαντίου. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Μητροπολίτη Κιέβου Ἰωάννου τοῦ Β'., μὰ ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, δὲν τὰ πήγαινε καὶ τόσο καλὰ μαζί του. Γιατὶ ὁ αὐστηρὸς ἐκεῖνος ρασσοφόρος τὸν ἤθελε κοντά του, ἐνῶ ὁ Θεόδωρος ἦταν πλασμένος μοναχὰ γιὰ τὰ «ἐγκόσμια». Μ' ὅλο ποὺ ἦταν πάμπτωχος, ἀγαποῦσε τὴ μεγάλη ζωὴ καὶ συχνὰ τὸν εὕρισκε κανεὶς προσκολλημένο στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλον ἄρχοντα. Δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ στεριώσῃ πουθενά. Γιατὶ οἱ «λόξες» του ξεπερνοῦσαν πολλὲς φορὲς τὰ ὅρια. Ὅταν κάποτε ἕνας ἀπὸ τοὺς προστάτες του, ὁ Νικήτας Σουφιλας, ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, ὁ Θεόδωρος τὸν ρώτησε:

— Γιατί δηλαδὴ πρέπει νὰ τὰ κάνω ὅλ' αὐτά;

— Γιὰ νὰ μὴν καταντήσῃς κωμικὸς τύπος.

— Κι' ἂν καταντήσω κωμικός, τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ σ' ἐκτιμᾷ.

— Κι' ὅταν θὰ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ μ' ἐκτιμᾷ, τί θὰ συμβῇ;

— Θὰ χάσῃς τὸ σεβασμό του. Ἐσὺ δὲν εἶσαι συνηθισμένος ἄνθρωπος. Εἶσαι ἕνας ποιητὴς καὶ πρέπει νὰ ξεχωρίζῃς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνω κι' ἐγώ. Προσπαθῶ νὰ ξεχωρίσω κάνοντας ὅ,τι μοῦ κατεβαίνει στὸ κεφάλι.

— Ὁ σκοπός εἶναι νὰ ξεχωρίσῃς μὲ τὴν ποίησί σου.

Ὁ Πρόδρομος χαμογέλασε.

— Ἡ ποίησί μου δὲν εἶναι σκοπός, ἀλλὰ μέσο. Μέσο, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ζῶ κάπως ἀνθρωπινώτερα. Κανεὶς δὲ μὲ θέλει γιὰ τοὺς στίχους μου. Ὅλοι μὲ καλοῦν κοντά τους, γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν νὰ ἐξυμνῶ τὰ δῆθεν κατορθώματά τους, τὴ μεγαλοψυχία τους, τὴν καλωσύνη τους κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα κοροφέξαλα. Στὴν πραγματικότητα, ὅλοι τους εἶναι κοῦφοι καὶ παλιάνθρωποι.

— Ὥστε κι' ἐγὼ εἶμαι κοῦφος καὶ παλιάνθρωπος, ποὺ σὲ κρατῶ τόσον καιρὸ στ' ἀρχοντικό μου;

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἐσ' εἶσαι ἁπλῶς... ἠλίθιος. Γιατὶ ἂν δὲν ἦσουν τέτοιος, θὰ τὸ βούλωνες καὶ δὲ θὰ μοῦδινες ἀνόητες συμβουλές.

Ὁ Σουφίλας ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Ξέρεις τί τοὺς κάνω τοὺς αὐθάδεις; φώναξε. Τοὺς πληρώνω μὲ κλωτσιές.

Ὁ Θεόδωρος γύρισε τὰ ὀπίσιά του.

— Πλήρωσε τότε! ἀποκρίθηκε. Ἐκεῖ ποὺ θὰ μὲ κλωτσήσῃς, θὰ γράψω ἄλλη φορὰ τὰ ποιήματά μου γιὰ σένα.

Ὁ Πρόδρομος—ποὺ θεωρεῖται σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὲς τῆς ἐποχῆς του—βρέθηκε στὸ δρόμο. Ὁ Σουφίλας μάλιστα ἔφταστε στὸ σημεῖο νὰ τὸν κατηγορῇ παντοῦ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ κανένας ἄλλος νὰ τὸν προστατέψῃ. Μὰ ὁ Θεόδωρος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ τὰ ἔχαναν εὔκολα. Γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καθημερινό του, ἄρχισε νὰ κάνῃ τὶς πιὸ ἀπίθανες παραδοξολογίες. Γύριζε στὶς συνοικίες φορῶντας παρδαλὰ ροῦχα, ἔβενε μὲ πρωϊὲς τὰ πόδια του καὶ παρίστανε τὸ βάρεαρο, ἐνῶ συγχρόνως ἐγκωμίαζε τ' ἀγαθὰ τῆς... τρέλλας.

— Ὥστε ὅλοι πρέπει νὰ γίνουμε τρελλοί; τὸν ρωτοῦσαν οἱ γνωστοί του. Ποιὸς θὰ κυβερνήσῃ τότε τὸν τόπο;

— Μήπως αὐτοὶ ποὺ τοὺς κυβερνοῦν εἶναι γνωστικοί;

— Ἀφοῦ δὲν εἶναι, πῶς κατάφεραν νὰ φτάσουν σὲ τόσο ψηλὰ ἀξιώματα;

— Ἀκριβῶς. Μονάχα ἡ τρέλλα τοὺς ἀνέβασε τόσο ψηλά.

— Τότ' ἐσὺ γιατὶ ζητιανεύεις;

— Γιατὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ κόβῃ τὸ μυαλό μου. Γρήγορα ὅμως θὰ μοῦ στρίψῃ καὶ μένα. Καὶ τότε θὰ μὲ δῆτε στὸ πλευρό τοῦ... αὐτοκράτορος.

— Τὰ παραλές.

— Μπορεῖ νὰ σᾶς φαίνεται ἔτσι. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πρόδρομος, ποὺ ἦταν συγχρόνως μυθιστοριογράφος, ἁγιογράφος, ρήτωρ, συγγραφεὺς ἐπιστολῶν, ἐνὸς ἀστρολογικοῦ ποιήματος, θρησκευτικῶν ποιημάτων, φιλοσοφικῶν συγγραμάτων καὶ χιουμουριστικῶν ἔργων, δὲ μποροῦσε νὰ ζήσῃ μὲ τὴν τέννα του. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κολακεύῃ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βάζῃ κάτι στὸ στόμα του. Σ' ἕνα ποιημά του, ὁ Θεόδωρος ἐκφράζει τὴ λύπη του ποὺ δὲν εἶναι τσαγκάρης ἢ ράφτης, βαφεὺς ἢ ἀρτοπώλης, ἀφοῦ αὐτοὶ ἔχουν κάτι νὰ φάνε. Ὁ συγγραφέας ὅμως δέχεται ἀπὸ τὸν πρῶτο ποὺ συναντᾷ, τὴν εἰρωνικὴ ἀπάντησι: «Φάε τὰ συγγράμματά σου καὶ συντηρήσου μ' αὐτά, ἀγαπητέ μου! Μάσησε ἁπλῶστα τὰ γραπτά σου! Βγάλε τὰ ἐκκλησιαστικά σου ἐνδύματα καὶ γίνου ἐργάτης!»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Θεόδωρος δοκίμασε νὰ κάνῃ κι' ἄλλο ἐπάγγελμα. «Ἔγινε... αὐγοπώλης. Ἔχοντας σ' ἕνα καλάθι μερικὰ αὐγά, γύριζε στοὺς δρόμους διαλαλῶντας τὸ ἐμπόρευμά του. Τὰ παιδιὰ ἐτρεχαν πίσω του καὶ τὸν πείραζαν, προσπαθῶντας νὰ τὸν κάνουν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Κάθε του φράσι τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν. Τότε ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ βρεθῇ μιὰ μέρα πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸ Νικήτα Σουφίλα. Ἐκεῖνος ἦταν ὁ στρυφνὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας τὸν ὁποῖο εἶδε τὸν παλιό του προστάτη. Ὅταν ὁ στρυφνὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας τὸν εἶδε σὲ κείνα τὰ χάλια, στάθηκε μπροστά του ξεκαρδισμένος στὰ γέλια.

— Δὲν ἀλλάξες διόλου, τοῦ εἶπε μὲ κακία. Εἶχες δὲν εἶχες, κατόρθωσες νὰ γίνῃς ὁ κωμικὸς τύπος τῆς βασιλεύουσας.

— Ἀπόδειξέ μου τό.

— Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ σὲ κυττάζει καὶ γελάει μαζί σου, εἶναι ἡ καλύτερη ἀπόδειξι.

— Σωστά. Ἀλλὰ κι' ἐσὺ δὲν ἔπαψες νὰ εἶσαι ὁ ἠλίθιος ποὺ ἤξερα.

— Ἐγὼ στὸ ἀπέδειξα. Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς κι' ἐσύ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ Πρόδρομος ἀναποδογύρισε τὸ καλάθι ποὺ κρατοῦσε στὸ κεφάλι τοῦ Σουφίλα.

— Νὰ ἡ ἀπόδειξι! τοῦ εἶπε. Θυμώνουν ποτὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κράτει αὐγά;

Τὰ ζουμιὰ ἔτρεχαν στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μετάξωτα ροῦχα τοῦ ἄρχοντα, ποὺ ἀπειλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονες. Τὸ πλῆθος ὅμως ποὺ ἦτανσυγκεντρωμένο ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ τὸν περιπαίζῃ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο.

— Ὅπως βλέπεις, τοῦ εἶπε τότε ὁ Πρόδρομος, ἐγὼ εἶμαι μογάχα κωμικός. Ἐνῶ ἐσὺ διπλὰ στὴν ἠλιθιότητα, ἔγινες καὶ γελοίος.

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλη τ' «βασιλεύουσα». Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Α'., ποὺ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Γιατὶ δὲν πολυσυμπαθοῦσε τὸ Νικήτα Σουφίλα. Ζήτησε λοιπὸν νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸ Θεόδωρο. Ὅταν αὐτὸς ἔμαθε τὴν ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορος, εἶπε στοὺς φίλους του:

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς τρελλάθηκα τελείως.

— Δηλαδή;

— Δὲ σᾶς εἶπα ἄλλοτε πὼς ὅταν μοῦ στρίψῃ ὁλότελα, θ' ἀνεβῶ ψηλά; Νὰ λοιπόν, ποὺ ἔφτασε ἡ στιγμή.

Πραγματικά, ἡ γνωριμία ἐκείνη τοῦ Μανουὴλ καὶ τοῦ Πρόδρομου, ἔγινε φιλία στενὴ καὶ ἐκτίμησι. Ὁ αὐτοκράτωρ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους. Κι' ὅτι κι' αὐτὲς οἱ τρέλλες του ἀκόμη, προέρχονταν ἀπὸ τὴ μεγαλοφυΐα του. Ἔτσι ὅταν κάποτε ὁ Θεόδωρος τοῦ ἔγραψε ἕνα μεγάλο ποίημα, ποὺ ἐξυμνοῦσε τὶς ἀνδραγαθίες του, ὁ αὐτοκράτωρ χαμογέλασε καλόκαρδα.

—Ὅπως ὅλοι οἱ ἀνητοί, ἔτσι κι' ἐγώ, ἀρέσκομαι στὸ νὰ μ' ἐγκωμιάζουν, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ξέρω πὼς ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔγραψες γιὰ μένα, δὲν τὰ πιστεύεις. Πέταξε λοιπὸν τὰ χειρόγραφά σου στὴ φωτιὰ καὶ κατάπιασου μὲ πράγματα ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν περισσότερο.

Ὁ Πρόδρομος πλησίασε τὸ μαρμάρινο τζάκι κι' ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω στ' ἀναμένα κάρβουνα. Ὁ Μανουὴλ τὸν τράβηξε πίσω τρομαγμένος.

—Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; τὸν ρώτησε ἔκπληκτος. Τί σοῦ κατέβηκε;

—Ἤθελα νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς ὅ,τι ἔγραψα γιὰ σένα τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ κάψω τὸ χέρι μου, ὥστε νὰ μὴν ξαναπιάσω πέννα γιὰ κανέναν ἄλλον.

Ὁ Μανουὴλ συγκινήθηκε ἀληθινὰ κι' ἔστειλε ἀμέσως νὰ καλέσουν τὸ Γεώργιο Ἰωνᾶ, τὸν περίφημο γιατρό του, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ καλὰ τὰ ἐγκαύματα. Τὴν ὥρα ἐκείνη βρισκότανε ἐκεῖ ἡ Εἰρήνη, ἡ πεντάμορφη γυναικαδέλφη τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ τόση ἐντύπωσι τῆς ἔκανε ἡ πρᾶξι αὐτὴ τοῦ Θεοδώρου, ποὺ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ ὡραῖο της χαμόγελο:

—Ἀξίζει νὰ σοῦ χαρίσῃ κανεὶς τὴ φιλία του. Ἀπὸ σήμερα θὰ σὲ θεωρῶ τὸν πιὸ πιστό κι' ἀφοσιωμένο μου φίλο.

Ὁ Θεόδωρος τῆς φίλησε τὰ λεπτὰ της δάχτυλα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε. Χαίρομαι ποὺ δὲν ἔκαψα περισσότερο τὸ χέρι μου. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ ὑμνήσω τὴν ἀπαράμιλλη ὁμορφιά σου καὶ τὴν καλωσύνη σου.

Ὁ αὐτοκράτωρ, ποὺ ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της, χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι. Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Πρόδρομος τῆς ἀφιέρωσε ἕνα μεγάλο ποίημα.

Κοντὰ στὴν Εἰρήνη, ὁ Θεόδωρος ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του. Ὅταν ὅμως ὁ Μανουὴλ ἀποτραβήχτηκε ἀναγκαστικὰ στὸ μοναστῆρι, ὅταν ἡ καταστροφὴ κι' ὁ θάνατος ἔπεσαν στὴν αὐλὴ τοῦ Βυζαντίου, ὁ παράξενος καὶ ἐκκεντρικὸς ἐκεῖνος ποιητής, ἀποτραβήχτηκε στὴ μονὴ τῶν Μαγγάνων, Ἐκεῖ «ἐν μεγάλῃ πενίᾳ», πέθανε μὲ τ' ὄνομα Ἱλάριων.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΡΑΣ

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔγραφες γιὰ μένα δὲν τὰ πιστεύεις... εἶπε ὁ Μανουὴλ στὸν Πτωχοπρόδρομο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μπροστά στο ΑΡΡΩΣΤΟ παιδί

Ο γιατρὸς Νταρὰς βιαζότανε νὰ φύγη γιὰ ἕνα συμβούλιο, ὅταν χτύπησε ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνό του. Σήκωσε μὲ δυσφορία τ' ἀκουστικό.

Ἀμέσως ὅμως ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ ποὺ τοῦ μιλοῦσε. Ἦταν ἡ Ζερμαίν, ἡ πρώην γυναίκα του!

Εἶχαν ζήσει μαζὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, γεμάτα εὐτυχία—ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη, ἂν αὐτός, μ' ἕνα ἀνόητο σφάλμα του, δὲν τὴν εἶχε καταστρέψει... Τώρα ἡ Ζερμαὶν εἶχε ξαναφτιάξει τὴ ζωή της μ' ἕναν ἄλλο.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, Ζερμαίν; τῆς εἶπε μὲ προθυμία.

— Θάθελα νάρθῆτε ἀμέσως. Ὁ μικρὸς εἶναι πολὺ ἄρρωστος...

— Ἔφτασα σὲ πέντε λεπτά! εἶπε ὁ πατέρας, ἀνάστατωμένος ἀπὸ ἀγωνία.

Στὸ δρόμο, ἀναρωτιότανε μ' ἀνησυχία:

«Τί μπορεῖ νἄχη ὁ Ζεράρ; Παράξενο μοῦ φαίνεται νἄναι διαρκῶς ἄρρωστος... Κι' ὅμως γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς ἐντελῶς γερούς. χωρὶς καμμιὰ κληρονομικὴ ἀρρωστεια στὶς οἰκογένειές τους... Ἀνατρέφεται καλὰ ἀπὸ μιὰ μητέρα ἔξυπνη καὶ προσεχτική... Καῦμένο μικρό!»

Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί του—κι' ἀκόμη περισσότερο γιατὶ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀδιάσπαστο δεσμὸ μὲ τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει καὶ ποὺ τὴν πονοῦσε ἀκόμη τόσο πολύ...

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τὴ ρώτησε γιὰ τὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίαζε ὁ μικρός, κι' εἶπε ὕστερα:

— Πᾶμε τώρα νὰ τὸν δοῦμε, Ζερμαίν.

Τὸ παιδὶ ἦταν κατάχλωμο, σὰν κερί, καὶ φοβερὰ ἐξαντλημένο.

— Ζεράρ, μικρέ μου, εἶμ' ἐγώ, ὁ μπαμπᾶς σου!...

Τὸ παιδὶ σάλεψε λίγο τὸ ἀριστερό του χεράκι, γιὰ νὰ δείξη πὼς εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του.

— Θέλω νὰ τὸν ἐξετάσω, εἶπε ἐκείνος. Βοηθῆστε με, Ζερμαίν. σᾶς παρακαλῶ... Σηκῶστε τὸ σεντόνι. Βᾶλτε ἐδῶ τὸ μαξιλάρι... Ὦ, μὰ ὁ μικρὸς παρουσιάζει μιὰ ἐλαφρὰ παράλυσι στὴ δεξιὰ πλευρά... στὸ χέρι καὶ τὸ πόδι!

— Θεέ μου!... φώναξε ἡ μητέρα περίτρομη.

Ὁ πατέρας ἔσκυψε μ' ἀγωνία πάνω ἀπ' τὸ παιδί του. Καί, ξαφνικά, ἕνα σιδερένιο χέρι ἔσφιξε τὴν καρδιά του... Πάνω στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μικροῦ εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ ἔκφρασι, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἄλλοτε δυνατὴ ἐντύπωσι στὴ μορφὴ κάποιου οἰκογενειακοῦ φίλου τους ποὺ πέθανε τελευταῖα καὶ ποὺ τὸν εἶχε κουράρει αὐτὸς στὴν ἀρρώστεια του: τοῦ Νορμπὲρ ντὲ Ναβάλ.

Ἦταν φοιχτὴ ἡ ἀρρώστεια τοῦ Ναβάλ. Κανένα φάρμακο δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὴν καταπολεμήση!

Καὶ τώρα δὲ χωροῦσε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἔβλεπε πάλι τὰ ἴδια φοβερὰ συμπτώματα πάνω στ' ἀδυνατισμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ... Τὴν τοαγωδία τῆς κληρονομικότητος!

Ὁ πατέρας λοιπὸν τοῦ Ζεράρ δὲν ἦταν αὐτός, ὁ Μωρὶς Νταράς. Ἔπρεπε νἄναι ὁ ἄλλος, ὁ Ναβάλ, σάπιος ὡς τὸ κόκκαλο ποὺ σφράγιζε τὸ ἔργο του μὲ μιὰ ἀνεξίτηλη βούλα ἀκόμη καὶ πέρα ἀπ' τὸν τάφο!

— Μωρὶς δὲ μοῦ λέτε τίποτα; φώναξε ἡ μητέρα, πνιγμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία.

— Ὁ μικρὸς παρουσιάζει μιὰ ἐλαφρὰ παράλυσι στὴ δεξιὰ πλευρά... εἶπε ὁ πατέρας.

Ὅχι, δὲν ἔλεγε τίποτα ὁ γιατρός... Τί νὰ πῆ ἄλλωστε; Συλλογιζόταν πὼς ἡ χαρὰ κι' ἡ περηφάνεια τοῦ πατέρα δὲν ὑπῆρχαν πιὰ γι' αὐτόν. Κι' αὐτὸ τὸ συναίσθημα μεταβλήθηκε σὲ ἀνακούφισι, γιατὶ ἄνοιξαν ἐγκαίρως τὰ μάτια του καὶ δὲ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύη πὼς ἦταν δικό του τὸ παιδὶ αὐτό, τὸ μικρὸ κι' ἀξιολύπητο ἀνθρώπινο ράκος, ποὺ βάραινε κι' ὅλας πάνω του τὸ ἀβάστακτο μαρτύριο τῆς πιὸ φριχτῆς ἀρρώστειας!...

Σκεφτόταν ἀκόμη πὼς ἀρκετὰ κοροϊδεύτηκε ἀπ' α ὐ τ ο ύ ς, ἄλλοτε, ποὺ εἶχαν τὴν ἀναίδεια νὰ ἐγκαταστήσουν ἥσυχα-ἥσυχα τὴν ἀτιμία μέσ' στὸ σπίτι του...

Ἡ Ζερμαίν, ἡ μοναδικὴ γυναίκα ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ τὴ σεβότανε σὰν ἁγία!... Τί ἐμπαιγμός, τί εἰρωνεία!...

— Μωρίς... πρόφερε ἐκείνη ἱκετευτικά.

Τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ἤξερε τὴν ἀλάθητη διαγνωστικὴ ἱκανότητά του, ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο. Μὰ γιατί λοιπὸν δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα;...

Ξαφνικά, βλέποντας τὴν ἀπόλυτη ἀδιαφορία, τὴν ψυχρὴ ἀπάθεια ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ μονομιᾶς στὴ μορφὴ τοῦ γιατροῦ, ἡ δυστυχισμένη διαισθάνθηκε ἀμέσως πὼς θάχε μαντέψει τὴν τρομερὴ ἀλήθεια—μὲ κάποιον τρόπο ἀνεξήγητο γι' αὐτήν!

— Μωρίς, θὰ τὸν σώσετε; τραύλισε.

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Αὐτὸ πιὰ δὲν ἀφορᾶ τὴν εἰδικότητά μου, δήλωσε. Πρέπει νὰ καλέσετε ἕνα εἰδικὸ γιατρό.

Ἡ Ζερμαὶν χλώμιασε φριχτά. Τὰ λόγια πνιγήκανε στὸ λαιμό της:

— Ποιὸ γιατρό;...

— Ἐκεῖνον ποὺ εἶχε περιποιηθῆ τὸ ντὲ Ναβὰλ στὴν τελευταία του ἀρρώστεια καὶ ποὺ τὸν ἀναπλήρωσα τότε κι' ἐγὼ γιὰ λίγο. Πιστεύω πὼς εἶναι ὁ καλλίτερος στὸ εἶδος του.

Ἡ Ζερμαὶν ἔμπλεξε τὰ δάχτυλά της κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή:

— Μωρίς!

— Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐδῶ κανεὶς Μωρίς, ἀλλὰ μονάχα ἕνας ἁπλὸς γιατρός, ποὺ τὸν καλέσανε στὸ προσκέφαλο ἑνὸς μικροῦ ἄρρωστου...

Ἡ Ζερμαὶν χαμήλωσε τὸ κεφάλι της. Ἡ ντροπὴ κι' ὁ πόνος εἶχαν ρίξει πάνω στὸ πρόσωπό της μιὰ μάσκα, ποὺ τὴν ἔκανε ἀγνώριστη.

— Πρέπει νὰ καλέσετε τὸν Ἑρμπάρ, συνέχισε ἐκεῖνος ἀμείλικτα. Αὐτόν, καὶ κανέναν ἄλλον. Πρῶτα, γιατὶ εἶναι ὁ καλλίτερος. Κι' ἔπειτα γιατὶ εἶναι ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορέση νὰ δώση τὸ καλλίτερο φάρμακο στὶς σωστὲς δόσεις... ἐφόσον εἶχε ἤδη τὸ εὐτύχημα νὰ περιποιηθῆ τὸν πατέρα! Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἡ δύστυχη γυναίκα δὲ μπόρεσε ν' ἀκούση περισσότερα. Σωριάστηκε λιπόθυμη μπροστὰ στὸ κρεβατάκι τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ γιατρὸς Νταρὰς ἔμπαινε στ' αὐτοκίνητό του κι' ἔλεγε βιαστικὰ στὸ σωφέρ:

— Γρήγορα, καλέ μου Ἐμίλ, γιὰ νὰ προφτάσω τὸ συμβούλιο! Ἀργησα πολύ... Μὲ κράτησαν ἐκεῖ πάνω περισσότερο ἀπ' ὅσο ὑπολόγιζα...

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

ΑΙΓΟΣΤΕΨΑΝ ΟΙ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ

Μιὰ ἐλκυστικὴ κοπέλλα, Βελγίδα, ἦταν ἀπαρηγόρητη γιατὶ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴ μέρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχαν ὁρίσει γιὰ τοὺς γάμους τους. Τὴ νύχτα λοιπὸν ἐκείνη, κατὰ τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι της, φόρεσε τὸ νυφικό της, στολίστηκε καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Μπῆκε μέσα, κάθησε μπροστὰ στὸ ἁρμόνιο κι' ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα γαμήλιο ἐμβατήριο, τόσο δυνατὰ ὥστε ξύπνησε ὁ ἐφημέριος ποὺ ἔμενε ἐκεῖ κοντά. Σαστισμένος τότε, ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία. Κι' ἡ ἔκπληξή του μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν διαπίστωσε πὼς ἡ κοπέλλα ποὺ καθόταν στὸ ἁρμόνιο κι' ἔπαιζε χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάθος, ἦταν... κοιμισμένη!

Ἐξακολούθησε δὲ νὰ κοιμᾶται, ἀκόμη κι' ὅταν ὁ παπᾶς τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε σιγὰ-σιγὰ στὸ σπίτι της. Ἡ νευρικὴ ταραχὴ τῆς εἶχε φέρει ὑπνοβασία.

Τὸ πρόβλημα τῆς ὑπνοβασίας παρουσιάζει ἀκόμη πολλὲς ἀγνωστες πλευρές.

Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ ποὺ τὸ μελέτησαν, βρῆκαν ὅτι ὀφείλεται πάντα σὲ κάτι τι ποὺ ἀπασχολεῖ ἔπιμονα τὸ μυαλὸ καὶ ἐμποδίζει τὸ φυσικὸ ὕπνο.

Ἕνας εἰδικὸς χαρακτηρίζει τὴν ὑπνοβασία σὰν ἕνα «πραγματοποιημένο ὄνειρο». «Τὰ συνηθισμένα ὀνειρα—λέει—εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπὸ ζωηρὲς εἰκόνες, ποὺ διασδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέσα στὸν ἐγκέφαλο. Κάποτε ὅμως, σὲ ὡρισμένα ἄτομα, ξεσηκώνεται μιὰ μικρὴ «βίδα» τοῦ μυαλοῦ, καὶ τότε, ἀντὶ νὰ βλέπουν τὰ ὀνειρά τους, τὰ πραγματοποιοῦν».

Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὑπνοβάτες ἀγνοοῦν πὼς ἔχουν αὐτὴ τὴ συνήθεια, ὥστου νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κάποιος ἄλλος καὶ νὰ τοὺς τὸ πῆ, τοὺς δημιουργεῖ ὄχι λίγους κινδύνους. Μιὰ γυναίκα, στὸ Λονδίνο, Θὰ πνιγόταν δὲ σίγουρα, ἂν δὲν πρόφταιναν νὰ τὴ σώσουνε.

Μεταπολεμικά, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπνοβατῶν παρουσιάζει αἰσθητὴ ἐλάττωσι. Ὁ λόγος ὅμως δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ.

Κάποτε ὅμως, ἔχει καὶ τὰ καλά της ἡ ὑπνοβασία Ἔτσι, ἕνας φοιτητὴς ποὺ ἑτοιμαζόταν γιὰ ἐξετάσεις, σηκωνόταν τὴ νύχτα ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἄνοιγε ἕνα βιβλίο καὶ συνέχιζε τὴ μελέτη του. Ἔτσι, πέτυχε στὶς ἐξετάσεις του!

Χαρὲς καὶ δάκρυα ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ο ΔΙΠΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Μόλις ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ στρατό, ὁ Νικόλας Μπάρκας γύρισε στὸ χωριὸ του φορώντας τὴν ὁμορφη στολὴ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τῆς ἀκτοφρουρᾶς. Κάθε Κυριακὴ τὴν ἐξοκόνιζε, τὴ σιδέρωνε κι' ἔβγαινε στὴν πλατεῖα γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν καμαρώσουν. Εἶχε φέρει μαζί του ἀπ' τὴν Ἀθήνα μιὰ τηλένια πίπα, ποὺ περίστανε τὸν "Οθωνα καβαλάρη. Κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἀνάψη, στεκότανε μὲ στῆθος τεντωμένο, ὅπως ἀκοιβῶς ἔβλεπε γιὰ κάνουν οἱ ἀνάτεροί του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Θοδωράκη Δρόση, ἡ Βγενούλα, δὲν φαινότον πουθενά. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ Νότη Ζαχαριά, τὸν πλούσιο χτηματία τῶν Μολάων, δὲν ξαναφάνηκε μήτε στὴν ἐκκλησία, μήτε στὸ παραθύρι της. Ὁ Νικόλας ἔνοιωθε τὴ ζήλεια νὰ τὸν σφάζη σὰν μαχαίρι. Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε, πολὺ προτοῦ φύγη γιὰ τὸ στρατό.

— Θὰ μὲ περιμένῃς; τὴ ρωτοῦσε τὰ βράδυα στὰ κρυφὰ τους συναντήματα. Θὰ μὲ περιμένῃς ὥσπου νὰ γυρίσω;

— Θὰ σὲ περιμένω σ' ὁλάκερη τὴ ζωή μου, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Κανέναν ἄλλο δὲ θὰ γυρίσω νὰ κυτάξω ὅσο κι' ἂν ἀογήσης. Γιατὶ γιὰ σὲ ἔσενα. θὰ πάψη νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά μου.

Κι' ὡστόσο δὲν πέρασε χρόνος καὶ τὰ μαῦρα μαντάτα ἔφταναν στὴν Ἀθήνα. Ἡ Βγενούλα ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ Νότη Ζαχαριά, γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησε τάχα ὁ πατέρας της. Ὁ Νικόλας πικράθηκε, πόνεσε, μπορεῖ καὶ νἄκλαψε κιόλας. Μὰ ὑπέμενε καρτερικὰ τὴ λύπη του, ὥσπου ἔφτασε ὁ καιρὸς κι' ἀπολύθηκε. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πατησε στὸ χωριό, εἶχε βαλθῆ νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του. "Οσο ὅμως κι' ἂν προσπάθησε δὲν τὰ κατάφερε. "Ισως νὰ ἦταν καλύτερα ἔτσι. Γιατὶ ὅλοι, ὅσοι ἤξεραν τὸν κρυφὸ καῦμό του, ἔλεγαν πὼς μποροῦσε νὰ τὴν ξεχάση. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἡ τύχη τάφερε ἀνάποδα. Ἕνα πρωῒ ὁ Νικόλας βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μαζί της, πέρα ἀπὸ τὸ χωριό.

— Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω, τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε. Ὁ ἥλιος κι' ἡ θάλασσα λάμπουν στὰ μάτια σου, ὅπως τότε ποὺ ἤμασταν μαζί. Εἶναι ἀλήθεια πὼς παντρεύεσαι τὸ Νότη;

Ἡ Βγενούλα ἔσυρε τὶς ἄκρες τοῦ μαντηλιοῦ της νευρικά.

—"Αν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ. ἀποκρίθηκε. Εἶμαι ἕνα χρόνο ἀραβωνιασμένη.

— Μὲ τὴ θέλησί σου;

— Καὶ βέβαια... Σὰν δὲν τόβελα ἐγώ, ποιός θὰ μὲ βίαζε νὰ τὸν πάρω;

Ὁ Νικόλας τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ γέρι.

— Καὶ μένα λοιπὸν δὲ μὲ συλλογίστηκες; Δὲν σκέφτηκες τὸν δόκο ποὺ μοδδωσες;

—"Ημουν μικρὴ κι' ἀβγαλτη. Περασμένα, ξεχασμένα. Τώρα καθένας μας θὰ φτιάξη τὴ ζωή του κατὰ πῶς τὴ θέλει. Γειά σου, Νικόλα. Καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσης ὅπως κι' ἐγώ.

Ἡ Βγενούλα παντρεύτηκε τὸ Νότη ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ἀντίκρυ ἀκριβῶς ἀπὸ τ' ἀργοντικὸ τοῦ Ζαχαριᾶ καβόταν ὁ Χρόνης Ρέλιος, πλούσιος κι' αὐτὸς χτηματίας, ποὺ εἶχε κορίτσι τῆς παντρειᾶς: Τὴ Χρυσαυγή. Ὁ Νικόλας ἔκανε τότε τ' ἀδύνατα δυνατὰ κι' ἔπιασε δρυλειὰ στ' ἀμπέλια του. Ἔτσι ἔβλεπε τακτικὰ τὴν ἀργοντοπούλα καὶ γλυκομιλοῦσε μαζί της.

— Ἀγαπᾶς τὴ Βγενούλα καὶ θὲς νὰ τὴν κάνης νὰ ζηλέψη, τοῦ εἶπε ἕνα βράδυ ἡ Χρυσαυγή. Γιατὶ σὰ μάθη πὼς τὰ φτιάξαμε οἱ δυό μας. θὰ τῆς βαροφανῆ.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἔτσι. Μὰ εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὲ κάνης νὰ τὴν ξεχάσω. "Αν δὲν ἤσουν πλούσια, θὰ σὲ παντοεύομουν ἀπὸψε κιόλας.

— Κι' ἂν δὲ σὲ ἤθελα ἐγώ:

— Θὰ σ' ἔκλεβα.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἡ Χρυσαυγὴ κι' ὁ Νικόλας, ἔσμιγαν κρυφά. Συχνὰ μάλιστα τὸ παλληκάρι σταματοῦσε μπρὸς στὸ παραθῦρι τῆς τὶς νύχτες καὶ κουβέντιαζαν ὧρες ὁλάκερες. Ἡ Βγενούλα εἶχε μυριστῆ τὰ κρυφομιλήματά τους. Κρυμμένη μέσα στὸ σκοτάδι, τοὺς παρακολουθοῦσε ἀράρτη κι' ἄκουγε τὶς κουβέντες τους, τὰ γέλια τους, τ' ἀναστενάγματά τους. Αὐτὴ πού νόμιζε πὼς εἶχε ἐχάσει τὴν παλιά της ἀγάπη, ἔβλεπε τώρα πὼς εἶχε γελαστῆ. Ἡ καρδιά της ἀγαποῦσε ἀκόμη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο εἶχε λατρέψει ὁλότε. Ναί, εἶχε κάνει τὴ μεγαλύτερη ἀνοησία τῆς ζωῆς της νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄλλον. Ἀφοῦ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ στὸν πατέρα της καὶ νὰ περιμένη τὸ Νικόλα νὰ γυρίση, γιατὶ διάστηκε; Ἡ Βγενούλα ἀρχισε νὰ μαραζώνη. "Οταν μάλιστα ἀνακάλυψε πὼς ἡ ὄμορφη γειτονοπούλα της τὰ «βγῆνε» μαζί του, τότε πιὰ δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Κι' ἕνα πρωῒ ποὺ τὸν εἶδε νὰ περνᾶ ἔξω ἀπ' τὸ γτῆμα τους. τοῦ χαμογέλασε καθὼς ἄλλοτε καὶ τοῦ εἶπε:

— Οὔτε μιὰ καλημέρα; "Ετσι ξεχνοῦν τοὺς παλιοὺς φίλους;

Ὁ Νικόλας ἀνασήκωσε ἀδιάφορος τοὺς ὤμους.

— Τώρα πιὰ εἴμαστε ξένοι, ἀποκρίθηκε Ἐσὺ παντρεμένη. Ἐγὼ ἀρραβωνιασμένος.

— "Ε, μὲ τὸ καλό. Σὰ θὲς ὅμως νὰ κουβεντιάσουμε καὶ νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλιά, πῆδα ἀπ'ψε τὸ φράχτη κι' Ἐλα νὰ μ' ἀνταμώσης. Ὁ Νότης λείπει δυὸ μῆνες τώρα στ' Ἀνάπλι. Καὶ ποιός ξέρει πότε θὰ γυρίση.

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ Νικόλας ἔχασε πάλι τὰ λογικά του, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Τώρα ποὺ ἔκανε δική του τὴ Βγενούλα, δὲν τὸν ἐνδιαζε πιὰ τίποτα. Ξέχασε τὴ Χρυσαυγή, ξέχασε τοὺς φίλους του, ξέχασε τὰ τραγοῦδια του. Μονάχα τὶς νύχτες πηδοῦσε κρυφὰ τὸ φράχτη κι' ἔτρεχε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του. "Ωσπου μιὰ μέρα γύρισε ὁ ἅντρας της κι' οἱ συναντήσεις τους ἀραίωσαν. Ὁ Νότης Ζαχαριᾶς δὲν κατάλαβε τίποτα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς γυναίκας του. Κι' ἴσως νὰ μὴν καταλάβαινε ποτέ, ἂν ἕνα πρωῒ ἡ Χρυσαυγή. ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν δῆ μόνο, δὲν τοῦ ἔλεγε εἰρωνικά:

— Ὅταν ξαναπᾶς στ' Ἀνάπλι, κόττα νὰ δώσης ἕνα κλειδὶ τοῦ Νικόλα. "Ετσι ποὺ πάει, θὰ σοῦ χαλάση τὸ φράχτη.

Ὁ Νότης ἔγινε ὠχρός. Μ' ἕνα πήδημα, ἅρπαξε τὴν ἀργοντοπούλα ἀπὸ τὸ γέρι.

—Μὰ τὸ Θεό! φώναξε. "Αν δὲν εἶδες καλά. δὲ θὰ σοῦ ἀφήσω μάτια νὰ κλάψης!

— Δὲ συνθίωσα νὰ κλαίω! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μήτε ἔκλαψα τότε ποὺ τὸν εἶδα νὰ μπαίνη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπιτικό σου.

— Πάει καλά! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μαντάτο!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Νικόλας καθόταν στὸ καφενεδάκι τοῦ χωριοῦ. Ξάφνου μπῆκε μέσα ὁ Νότης Ζαχαριᾶς. ποὺ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Χαμογελοῦσε. "Ενα χαμόγελο ὅμως παράξενο κι' αἰνιγματικό. Τὸ παλληκάρι τοῦ πρόσφερε τὸ ποτῆρι του νὰ πιῆ. Ὁ Νότης τὸ ἔσπρωξε μὲ τὸ χέρι.

Ὁ Νικόλας σηκώθηκε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι ἕτοιμος!

Ὁ γτηματίας ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο του.

— Αὔριο τὰ χαράματα, τοῦ εἶπε, Ἐλα στὶς Φραγκοσυκιές.

"Εφυγε ὁ Νότης κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Νικόλας πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του. Ἡ μάνα του τὸν περίμενε κάθε βράδυ ὥσπου νὰ γυρίση. Τὴ φίλησε καὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔπεσε ἁραρτὸς στὰ στρωσίδια του. "Ὅλη νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι καὶ μόλις πῆρε τὸ γλυκοχάραγμα, σηκώθηκε ἀθόρυβα, ἔβαλε ἕνα μαυρομάνικο στὸ ζωνάρι του καὶ ξεπόρτισε. Μὲ βῆμα σταθερό, τράβηξε γιὰ τὶς Φραγκοσυκιές. Ὁ Νότης ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν περίμενε.

— Ξέρω πὼς ἔχω ἄδικο, τοῦ εἶπε μὲ εἰλικρίνεια τὸ παλληκάρι. Γι' αὐτὸ θὰ σ' ἀφήνω νὰ μὲ σκοτώσης χωρὶς ν' ἀντισταθῶ. Μὰ τώρα ποὺ ἔφευγα ἀπ' τὸ σπίτι, εἶδα τὴ γρηᾶ μάνα μου νὰ κοιμᾶται. Σκέφτηκα τότε τί θὰ ἀπογίνη ὁλομόναχη στὸν κόσμο, ἂν θά τῆς λείψω ἐγώ: "Ετσι θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ κερδίσω τὴ ζωή μου.

— Μπράβο σου! ἀπάντησε ὁ Νότης σέρνοντας κι' αὐτὸς τὸ μαχαῖρι του. Θὰ γτυπηθοῦμε κι' ὁποιαν πάψη ὁ Χάρος!

Ἡ πάλη ἄρχισε βουβή, ἄγρια. "Ωρες ὁλάκερες. οἱ δυὸ ἄντρες γτυπιόντουσαν μὲ τ' ἀτσάλια τους. "Ανοιγαν πληγές, βάφονταν στὸ αἷμα. Μὰ κανεὶς τους δὲν ἔλεγε νὰ πέση. Ὁ Ἰδρῶτας κυλοῦσε κόκκινος ἀπὸ πάνω τους. ἔσταζε στὴ γῆ κι' ἄφινε μεγάλα σημάδια. "Ωσπου ξαφνικά, τὸ χέρι τοῦ Νικόλα σηκώθηκε κι' ἔπεσε ἄραρτὸ ἀπὸ στῆθος τοῦ Νότη. Βόγγησε ἐκεῖνος, ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ κατατρόπωσε, ψιθυρίζοντας:

—Ἡ μάνα σου δὲ θὰ μείνη χωρὶς γυιό. Μήτε ἡ Βγενούλα χωρὶς ἄντρα. Νὰ τὴν παντρευτῆς!...

"Εμεινε ἀκίνητος ὁ Νότης κι' ὁ Νικόλας πῆγε καὶ κάθησε σιμὰ του βαρειανασαίνοντας. "Απλωσε τὸ γέρι καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸ τίμιο μέτωπο, δίχως νὰ προφέρη λέξι. Τοδκλεισε κατόπιν τὰ μάτια, τὴν φίλησε σταυρωτὰ κι' ἀνασηκώθηκε γιὰ νὰ πάρη τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. "Ομως τὴν ἴδια στιγμή, σὲ μικρὴ ἀπόστασι. εἶδε νὰ στέκεται ἡ Χρυσαυγή. Στὸ γέρι της κρατοῦσε μιὰ πιστόλα. Καὶ στὰ στενά της γείλη πλανιόταν ἕνα κακὸ χαμόγελο.

— Τὸν σκότωσε! τοῦ εἶπε. Καὶ τώρα τρέχεις νὰ πέσης στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του.

— "Οχι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Πηγαίνω νὰ παραδοθῶ. Μὲ τὶς μαχαιριὲς ποὺχω στὸ κορμί μου, θὰ καταλάβουν πὼς κι' οἱ δυὸ γτυπηθήκαμε μὲ τὴ θέλησί μας. Ἴσως νὰ λείψω δυὸ καὶ τρία χρόνια ἀπ' τὸ χωριό.

— Θὰ λείψης γιὰ πάντα! φάνταξε ἡ Χρυσαυγὴ καὶ τὸν σημάδεψε.

Τὸ βόλι τὸν βρῆκε στὴν καρδιά. Ὁ Νικόλας Μπάρκας ἔπεσε ἄφυχος δίπλα στὸ Νότη Ζαχαριά. Κι' ἡ Χρυσαυγὴ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. "Ηταν σθινόπωρο τοῦ 1863.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μαντάτο! εἶπε ὁ Νότης στὴ Χρυσαυγή

Ἡ πρώην βασίλισσα Ναρριμάν

Η ΝΑΡΡΙΜΑΝ ἀπειλεῖται!...

Τὴν προειδοποιοῦν πὼς θὰ τὴ σκοτώσουν, ἂν δημοσιεύση τὰ ἀπομνημονεύματά της

Ἀποκαλύπτοντας, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, σ' ἕναν Γερμανὸ δημοσιογράφο, ἡ λησμονημένη ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο πρώην βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου Ναρριμάν, πὼς σχεδιάζει νὰ ἐκδώση τὰ ἀπομνημονεύματά της καὶ πὼς τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτά, ποὺ θὰ περιέχουν πολλὰ ἄγνωστα στοιχεῖα, θὰ κάνουν πάταγο καὶ θὰ ἐκθέσουν πολλοὺς ἀνεπανόρθωτα, κατάφερε νὰ στρέψη καὶ πάλι στὸ πρόσωπό της τοὺς προβολεῖς τῆς ἐπικαιρότητας, ἀπὸ χρόνια πιὰ ἀπομακρυσμένους. Συγχρόνως, ὅμως, ἔκανε, καθὼς φαίνεται, μιὰ γκάφα, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ τῆς στοιχίση καὶ τὴ ζωή της ἀκόμη!

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν συνέντευξή της ἐκείνη, ἄρχισαν νὰ γίνωνται στὴν Ναρριμὰν ἀπειλητικὰ τηλεφωνήματα καὶ νὰ τῆς στέλνωνται γράμματα, ποὺ τὴν προειδοποιοῦσαν ξεκάθαρα πὼς, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ ἐκδώση αὐτὰ τὰ ἀπομνημονεύματα, οἱ μέρες της ἦμελλε νὰ εἶναι μετρημένες! Οἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολογράφοι, μάλιστα, δὲν περιωρίζονταν σ' αὐτὸ μόνο, ἀλλ' ἀξίωναν ἀπὸ τὴν πρώην βασίλισσα νὰ ἀναιρέση κατηγορηματικὰ τὴν πρώτη της δήλωσι, ἀνακοινώνοντας πὼς οὔτε νὰ δημοσιεύση, μὰ οὔτε καὶ νὰ γράψη πρόκειται ἀπομνημονεύματα.

Τὶς τελευταῖες βδομάδες, τὰ ἀπειλητικὰ τηλεφωνήματα καὶ γράμματα ἔγιναν τόσο συχνά, ὥστε ἡ Ναρριμὰν ἀνησύχησε σοβαρὰ γιὰ τὴ ζωή της. Κρίνοντας πὼς τὸ ἔδαφος τοῦ Λιβάνου εἶχε γίνει πολὺ ἐπικίνδυνο πιὰ γι' αὐτήν, ἐγκατέλειψε τὴν κατοικία της στὴν Βηρυττὸ, παρέδωσε στὴν ἐκμετάλλευσι τρίτων τὸ ἰντιτοῦτο καλλονῆς, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἐκεῖ πουλώντας ἕνα πανάκριβο γούνινο παλτὸ καὶ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματά της, καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου πιστεύει πὼς θὰ βρῆ περισσότερη ἀσφάλεια. Ὡστόσο, κι' ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες πληροφορίες, δὲν πάψανε νὰ τὴν καταδιώκουν οἱ ἀπειλητικὲς προειδοποιήσεις.

Ἀπὸ ποιούς, ὅμως, προέρχονται οἱ προειδοποιήσεις αὐτές; Ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς ἀκριβῶς, ποὺ ἡ Νταριμὰν πίστεψε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδίαση μὲ τὴν «ρουκέτα» τῶν ἀπομνημονευμάτων: Τὴν πλευρὰ τοῦ πρώην συζύγου της, τοῦ Φαρούκ, καὶ τὴν πλευρὰ ἐπίσης τῶν φίλων τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος τῆς Αἰγύπτου. Τόσο γιὰ τὸν πρῶτο ὅσο καὶ γιὰ τοὺς δεύτερους, ἡ Νταριμὰν ξέρει, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν βασίλισσα, πράγματα, ποὺ ἡ ἀποκάλυψή τους θ' ἀνοίγε παλιὲς πληγὲς καὶ θὰ ὡδηγοῦσε σὲ συνέπειες ἐπικίνδυνες. Τὸ λάθος τῆς Νταριμὰν ἦταν πὼς, ὑπερτιμώντας τὴν δύναμί της, νόμισε πὼς οἱ ἐκβιαζόμενοί θὰ ὑποκύπταναν στὴν ἀπειλή της καὶ θὰ σπεύδανε νὰ τὴ βοηθήσουν στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο σκοπούς της.

Ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς Νταριμὰν ἦταν, καὶ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶναι, ἡ συμφιλίωσί της μὲ τὸν Φαρούκ. Ἡ πρώην βασίλισσα ξέρει πὼς ὁ Φαρούκ δὲν τὴν ἔχει συγχωρήσει γιὰ τὴν ζαφνικὴ της ἀπόφασι νὰ τὸν ἐγκαταλείψη τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐξορίας, μὰ πιστεύει πὼς αἰσθάνεται πάντα μιὰ ξεχωριστὴ ἀδυναμία γι' αὐτὴν καὶ πὼς δὲ θάθελε νὰ μείνη γιὰ πάντα χωρισμένος ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ μικροῦ Φουάτ. Ἄσχετα, ὅμως, μὲ τὸ ἂν πράγματι ὁ ἐκπίτωτος ἡγεμόνας τῆς Αἰγύπτου αἰσθάνεται ὁποιαδήποτε νοσταλγία γιὰ τὴν πρώην σύζυγό του, ἡ ἀπειλὴ γιὰ νέες ἀποκαλύψεις στὰ ἀπομνημονεύματα, ἦταν ὁ χειρότερος τρόπος γιὰ νὰ ἐνισχυθῆ... ἡ νοσταλγία αὐτή!

Ψυχρότατα, τῆς ἀποκρίθηκε, μ' ἕνα γράμμα ποὺ τῆς ἔστειλε, πὼς τὸ μόνο, ποὺ θὰ εἶχε νὰ κερδίση, δημοσιεύοντας ἀπομνημονεύματα μὲ ἀποκαλύψεις εἰς βάρος του, θὰ ἦταν νὰ μὴν ξαναδῆ ποτὲ πιὰ στὴ ζωή της τὸν γυιό της. Φαίνεται, ὡστόσο, πὼς ὁ Φαρούκ δὲν περιωρίστηκε σ' αὐτὸ μονάχα, μὰ ὅτι ὡρισμένα τουλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀπειλητικὰ τηλεφωνήματα καὶ γράμματα, ποὺ ἔλαβε ἡ Νταριμὰν προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ δικοῦ του περιβάλλοντος.

Ἡ Νταριμάν, ὅμως, δὲν ἀπέβλεπε μόνο, καθὼς εἴπαμε, στὸ νὰ ἐκβιάση τὸν Φαρούκ. Κυνηγώντας «μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια», φιλοδοξοῦσε, ἐπίσης, νὰ ἐξαναγκάση τὴν σημερινὴ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησι νὰ ἀλλάξη τακτικὴ ἀπέναντί της καὶ νὰ ἀφίση τὰ δικαστήρια τοῦ Καΐρου νὰ ἐκδώσουν τὸ διαζύγιό της μὲ τὸν σύζυγο ὑπ' ἀριθμὸν 2, τὸν Ἀντχὰμ ἐλ Νακίμ. Ἔτσι, ὥστε, ἂν ὁ Φαρούκ ἀρνιόταν καὶ πάλι τὴν συμφιλίωσι, νὰ μπορῆ, ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν προηγούμενο γάμο της, νὰ ξαναπαντρευτῆ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καινούργιους μνηστῆρες, ποὺ τὴν πολιορκοῦν, καὶ ποὺ κυριώτεροι ἀνάμεσά τους εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς Λιούϊς Ροκφέλλερ — μακρυνὸς συγγενὴς τῆς δυναστείας τῶν Ροκφέλλερ καὶ κάτοχος μιᾶς ἀξιόλογης ἀκίνητης περιουσίας στὴ νότιο Γαλλία — καὶ ἕνας σεῖχης ἀπὸ τὸ Κουβάϊτ.

Τόσο ὁ Ἄραβας σεῖχης, ὅσο καὶ ὁ Ἀμερικανός, φαίνονται, γιὰ τὴν ὥρα, ἐρωτευμένοι μὲ τὴν Νταριμάν, μὰ ἐκεῖνη ἔχει κάθε λόγο νὰ ἀμφιβάλλη, ἂν θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ὡς τὸ 1961, ὁπότε, σύμφωνα μὲ τὴν αἰγυπτιακὴ νομοθεσία, θὰ λυθῆ αὐτόματα, μὲ τὴν συμπλήρωσι ἑπτὰ ἐτῶν χωρισμοῦ, ὁ γάμος της μὲ τὸν Ἀντχὰμ ἐλ Νακίμ. Κατὰ συνέπεια, εἶχε συμφέρον νὰ ἐπιδιώξη ἐπιτάχυνσι τοῦ διαζυγίου, ποὺ τῆς τὸ δίνουν τὰ δικαστήρια τῆς Βηρυττοῦ, μὰ τῆς τὸ ἀρνοῦνται — ὑπακούοντας, καθὼς διατείνεται ἡ ἴδια, στὴν κυβερνητικὴ πίεσι — τὰ δικαστήρια τοῦ Καΐρου.

Φυσικά, ἡ Νταριμάν, ποὺ ἀποτελεῖ, καθὼς βεβαιώνουν ὅσοι τὴν πλησιάσανε περισσότερο, ἕνα περίεργο κρᾶμα πονηριᾶς καὶ ἀφέλειας, δὲν ἦταν τόσο ἀνόητη, γιὰ νὰ πιστεύη πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκβιασμούς, ποὺ εἶχε σχεδιάσει, θὰ πετύχαινε ὁπωσδήποτε. Ἦταν σίγουρη, ὅμως, πὼς καὶ στὴν χειρότερη περίπτωσι, τὴν περίπτωσι ποὺ τόσο ὁ Φαρούκ ὅσο καὶ ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησι θὰ ἀδιαφορούσαν γιὰ τὴν δημοσίευσι τῶν ἀποκαλύψεών της καὶ δὲ θὰ συγκατάνευαν νὰ ἐξαγοράσουν τὴ σιωπή της, τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτὰ θὰ τὴ βοηθοῦσαν νὰ λύση τὸ αἰμοσόβαρο ἀπὸ τὰ προβλήματά της: τὸ οἰκονομικό.

Σίγουρὰ λογική, ἀπὸ μιὰν ἄποψι, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀναμφίβολα κέρδη, ποὺ θὰ τῆς προσκόμιζε ἡ ἔκδοσι τοῦ βιβλίου, Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ τῆς εἶχαν προσφέρει σεβαστὰ ποσά, γιὰ νὰ τὸ κάνουν σενάριο καὶ νὰ τὸ γυρίσουν σὲ ταινία στὸ Χόλλυγουντ.

Τὸ μόνο, ποὺ δὲν πρόβλεψε ἡ Νταριμάν, ἦταν πὼς οἱ «ἐχθροί» της θὰ τὴν πλήρωναν μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα: μὲ ἐκβιασμὸ στὸν ἐκβιασμό! Ὁ Φαρούκ ἀπειλεῖ νὰ τὴν στερήση γιὰ πάντα ἀπὸ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ παιδί της — τὸ μόνο πλάσμα στὸν κόσμο, ποὺ ἡ Νταριμὰν ἀγαπάει ἀληθινά, χωρὶς ὑπολογισμό. Οἱ αἰγυπτιακὲς ἀρχὲς ἐπίσημα τὴν ἀγνοοῦν, ἀλλὰ εἶναι βέβαιο πὼς οἱ ἀπειλητικὲς ἐπιστολές, ποὺ τῆς στέλνονται, προέρχονται ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ κατέχουν ἰδιούσιους θέσεις στὸ Κάϊρο. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ πίστευε πὼς, μὲ τὴν προαναγγελία τῶν ἀπομνημονευμάτων, εἶχε κάνει τὴν ἐξυπνότερη πρᾶξι τῆς ζωῆς της, ἡ Νταριμὰν ἀνακάλυπτε πὼς εἶχε κάνει τὴν μεγαλύτερη γκάφα της! ¡

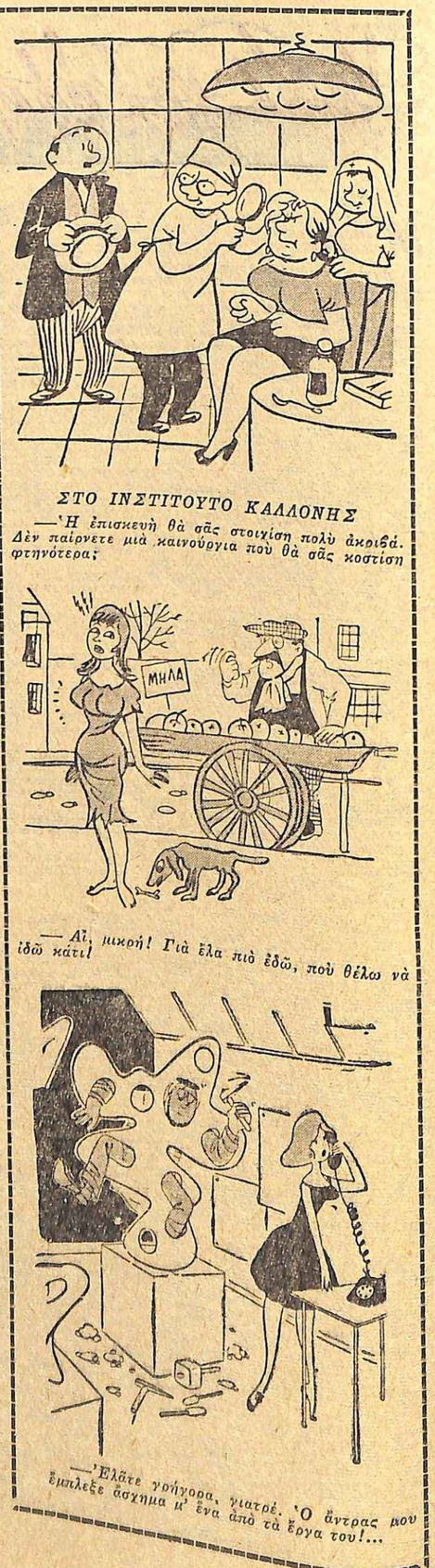

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

—Ἡ ἐπισκευὴ θὰ σᾶς στοιχίση πολὺ ἀκριβά. Δὲν παίρνετε μιὰ καινούργια ποὺ θὰ σᾶς κοστίση φτηνότερα;

— Αἴ, μικρή! Γιὰ ἔλα πιὸ ἐδῶ, ποὺ θέλω νὰ ἰδῶ κάτι!

—Ἔλατε γοήγορα, γιατρέ. Ὁ ἄντρας μου ἔμπλεξε ἄσχημα μ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα του!...

Οἱ περίεργες παρατηρήσεις ἑνὸς Γερμανοῦ ἐπιστήμονος

ΜΗΝ ΚΥΤΤΑΖΕΤΕ ΚΑΤΩ!

Οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ εἰρωνευθοῦν τοὺς φυσιογνωμιστάς, ἀφηγοῦνται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Στὸ παράθυρο ἑνὸς γραφείου διαβατηρίων, στέκονταν ὁ προϊστάμενος μὲ τὸν ὑφιστάμενό του. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ πρῶτος ἔδειξε στὸ δεύτερο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ διευθυνόταν πρὸς τὸ γραφεῖο.

— Κύτταξέ τον καλά, τοῦ εἶπε. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί ἄνθρωπος εἶναι;

—Ἀλλὰ πῶς μποροῦ νὰ ξέρω; ἀπάντησε δειλὰ ὁ ὑφιστάμενος.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ, φώναξε περήφανα ὁ προϊστάμενος. Εἶναι ἕνας τεχνίτης ποὺ ἔχει εἰδικευθῆ στὴν κατασκευὴ γεφυρῶν, ἡλικίας 47 χρόνων, παντρεμένος καὶ μὲ παιδιά. Πηγαίνει στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ ἐργασθῆ.

Ὁ ὑφιστάμενος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Καὶ μπορέσατε νὰ τὰ καταλάβετε ὅλα αὐτὰ μὲ μιὰ ματιά; ρώτησε.

—Ὑπάρχει ματιὰ καὶ ματιά, ἀπάντησε ὁ προϊστάμενος. Τὴ ματιὰ ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ μάθω ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὴν ἔριξα στὸ διαβατήριο, ποὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἔφερε χτὲς καὶ ποὺ ἔρχεται σήμερα γιὰ νὰ τὸ πάρη θεωρημένο.

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ σατυρίζει, βέβαια, τὶς ὑπερβολές, γιατὶ κανένας δὲν ἀρνεῖται σήμερα τὴν ἀξία τῆς φυσιογνωμικῆς, ποὺ ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ ἀληθινὴ ἐπιστήμη. Κατὰ τὸν Γερμανὸ δόκτορα Κοὺρτ Σλεσίνγκερ, ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ στηρίζωμε ποτὲ τὶς κρίσεις μας σὲ μιὰ ἢ περισσότερες λεπτομέρειες. Μόνον ἡ συνολικὴ παρατήρησι ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ μᾶς κάμη νὰ καταλάβωμε μὲ ποιὸν ἔχομε νὰ κάμωμε.«Ὁ πλησίον μας—γράφει—εἶναι ὅπως ἕνα βιβλίο γραμμένο σὲ μιὰ γλῶσσα τελείως ἄγνωστη σὲ μᾶς. Μὲ τὸ νὰ μάθωμε μερικὰ γράμματα ἢ λέξεις, δὲν πρόκειται νὰ κερδίσωμε τίποτα. Μόνον ἂν μάθωμε τελείως τὴ γλῶσσα στὴν ὁποίαν εἶναι γραμμένο θὰ μπορέσωμε νὰ τὸ καταλάβωμε».

Γι' αὐτό, ὁ δόκτωρ Σλεσίνγκερ ἀποδίδει μεγαλύτερη σημασία στὴ συνολικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς ἀτόμου, στὶς κινήσεις του, στὸ περπάτημά του, στὴ διεύθυνσι τοῦ βλέμματός του, στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κρατάει τὸ κεφάλι του κτλ. Ἀλλὰ νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος.

Μπαίνετε σ' ἕνα λεωφορεῖο. Ἀπέναντι ἀπὸ σᾶς κάθεται ἕνας ἄλλος ἐπιβάτης, ποὺ ἔχει σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στῆθος. Προσκαλεῖται, λέει ὁ Σλεσίνγκερ, γιὰ τὴν τυπικὴ στάσι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ περιχαραχώνεται στὸν ἑαυτό του ἢ πού, ὅπως λένε οἱ ψυχαναλυταί, «κλείνεται μέσα στὸ ἐγώ του» ὑψώνοντας ἕνα φραγμὸ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους.

Νὰ τώρα ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ περπατάει μὲ τὰ χέρια στὴ ράχη. Πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο, ποὺ ἀποφεύγει τὶς εὐθύνες καὶ ποὺ κατορθώνει νὰ τὶς φορτώνη πάντα στοὺς ἄλλους.

Ἕνας ἄλλος, εἶτε περπατάει, εἴτε στέκεται, εἴτε κουβεντιάζει, ἔχει πάντα τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν φανερώνε ποτὲ τὴ σκέψι του καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴν δώση σταὺς ἄλλους τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν μαντέψουν. Ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀκόμη κι' ὅταν ὑποκρίνεται ἀλτρουϊστικὰ αἰσθήματα γιὰ τοὺς ἄλλους. Μὴν δίνετε ποτὲ ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν πάντα τὰ χέρια στὶς τσέπες τους, συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Σλεσίνγκερ.

Νὰ ἀκόμη ἕνας ἄνθρωπος ποὺ περπατάει μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ βασανίζεται ἀπὸ ἀμφιβολίες. Ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετα, ποὺ περπατάει μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἔχει συνείδησι τῆς ἀξίας του κι' ἀντιμετωπίζει μὲ θέλησι κι' ἀποφασιστικότητα τὴ ζωή. Ὁ ἄνθρωπος, ἐξ ἄλλου, ποὺ κυττάζει πάντα στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ ψάχνη νὰ βρῆ κάτι, εἶναι προσκολλημένος στὸ παρελθὸν καὶ τὸ μυαλό του γυρίζει πάντα πρὸς τὰ κεῖ. Ἐνῶ ἐκείνους ποὺ κυττάζει ἐμπρὸς εἶναι ἀδιάφορος γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ μόνον τὸ μέλλον τὸν ἀπασχολεῖ. Ὁ πρῶτος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἐξοφλημένος, ἐνῶ ὁ δεύτερος προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση τὴ ζωή του καὶ πιστεύει πὼς ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ κατορθώση.

Ἀλλὰ τί θὰ λέγατε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κυττάζει πάντα πίσω του καὶ ποὺ πολλὲς φορὲς σταματάει στὶς βιτρίνες ὄχι γιατὶ τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένα σ' αὐτές, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα ἐκείνους ποὺ περνᾶνε πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του; Πρόκειται γιὰ ἕναν ἄνθρωπο καχύποπτο καὶ νοσηρὰ περίεργο, ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν περισσότερο οἱ ἄλλοι παρὰ ὁ ἑαυτός του. Δὲν ἔχει ποτὲ προσωπικὴ γνώμη γιὰ τίποτα, ἀλλά, τουναντίον, κάνει δικές του τὶς γνῶμες ἐκείνων ποὺ τὸν περιστοιχίζουν. Ἔτσι, μπορεῖ ν' ἀλλάξη ἀντιλήψεις δέκα φορὲς μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα.

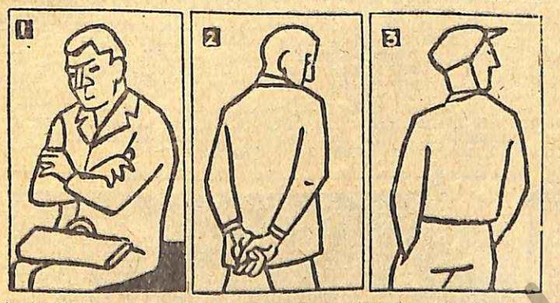

1) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρατάει διαρκῶς σταυρωμένα τὰ χέρια του θέλει νὰ βάλη ἕνα φραγμὸ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς ἄλλους. 2) Ἐκείνοι ποὺ περπατᾶνε μὲ τὰ χέρια στὴ ράχη εἶναι ἄνθρωποι ποὺ θέλουν ν' ἀποφύγουν τὶς εὐθύνες. 3) Μὴ δίνετε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους ποὺ περπατᾶνε πάντα μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

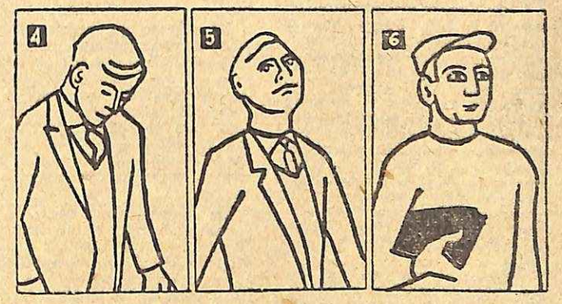

4) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περπατάει μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι ἔχει χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. 5) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει συνείδησι τῆς ἀξίας του περπατάει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. 6) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κυττάζει μπροστὰ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸ μέλλον.

Κυττάξετε τώρα μερικοὺς ἄλλους ποὺ περπατᾶνε γέρνοντας τὸ κεφάλι τους εἴτε πρὸς τὰ δεξιὰ εἴτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Εἶναι ἄνθρωποι ἀδύνατοι, ἀναποφάσιστοι καὶ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι. Βασανίζονται συνήθως γιὰ πράγματα τελείως ἀσήμαντα καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ βροῦν τὴν ἰσορροπία τους στὴ ζωή.

Νὰ τώρα ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος πού, μπαίνοντας σ' ἕνα γραφεῖο, πετάει τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ καρέκλα, τὰ γάντια του σὲ μιὰ ἄλλη, τὸ χαρτοφύλακα σὲ τρίτη. Ὁ τύπος αὐτὸς ἔχει δυναμισμὸ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ του εἶναι ἡ αἰσιοδοξία. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρει εἶναι ὅτι πρέπει νὰ πετύχη. Δὲν πολυσκοτίζεται, ὅμως, γιὰ τὰ μέσα κι' ἡ τάξι δὲν τὸν ἀπασχολεῖ.

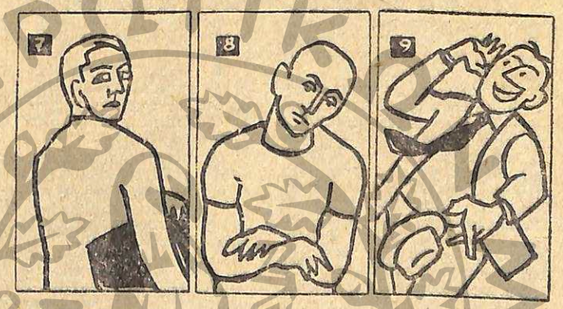

7) Οἱ ἀνθρωποι ποὺ γυρίζουν διαρκῶς πίσω τὸ κεφάλι δὲν ἔχουν προσωπικότητα. 8) Ἐκεῖνοι ποὺ γέρνουν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὸ ἀριστερὰ εἶναι ἀδύνατοι κι' ἀναποφάσιστοι. 9) Ὁ αἰσιόδοξος τύπος δὲν πολυσκοτίζεται γιὰ τὴν τάξι καὶ γιὰ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό του.

Ο ΣΑΧΗΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΤΑΙ... ΝΑ ΠΑΡΑΒΓΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΟΥΣΕΙΝ

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας καὶ ὁ βασιλιὰς Χουσεῖν τῆς Ἰορδανίας εἶναι καὶ οἱ δυὸ μανιώδεις λάτρεις τῶν σπορ καὶ συγκαταλέγονται ἀνάμεσα στοὺς ἱκανώτερους καὶ τολμηροτέρους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτου. Γνωρίζοντας, λοιπόν—ἀποκαλύπτει ἡ γερμανικὴ «Φρανκφουρτερ Ἰλλουστρίρτε»—τὸ κοινὸ αὐτὸ σημεῖο του μὲ τὸν Σάχη ὁ Χουσεῖν τὸν κάλεσε νὰ συναγωνιστοῦν σὲ ταχύτητα. Ὀργανώνοντας μιὰ ἰδιωτικὴ συνάντησι μεταξύ τους! Δυστυχῶς, τὸ μοναδικὸ αὐτὸ αὐτοκινητιστικὸ μάτς μεταξὺ ἐστεμμένων δὲν πρόκειται νὰ γίνη, γιατὶ ὁ Σάχης ἀποκρούδηκε ἀρνητικά.

Οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεως του εἶναι δυό:

Πρῶτον, ἐπειδή, καθὼς φαίνεται, λογαριάζει περισσότερο ἀπὸ τὸν Χουσεῖν τὴν κοινὴ γνώμη τῆς χώρας του καὶ ἀνησυχεῖ γιὰ τὰ σχόλια, ποὺ θὰ προκαλοῦσε μιὰ τέτοια συνάντησι. Καὶ δεύτερον ἕνα ἐνδεχόμενο δυστύχημα στὸν ἀγῶνα θὰ δημιουργοῦσε ἀμέσως ἀλυτο πρόβλημα διαδοχῆς στὸ Ἰράν!

Ενδιαφέρον άρθρο

Το ἔκζεμα εἶναι πολλῶν εἰδῶν

Τέσσερις χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

ΛΙΓΕΣ ἀσθένειες παρουσιάζονται μὲ τόσες διαφορετικὲς μορφὲς καὶ αἰτιολογίες, σὰν τὸ ἔκζεμα. Συχνά, ἀρχίζει ἐντελῶς ξαφνικά, μὲ μιὰ κοκκινίλα ποὺ ἐξελίσσεται γρήγορα σὲ μικρὲς φουσκάλες καὶ σπειράκια. Ὁ ἄρρωστος ἔχει φαγούρα, τὰ ξύνει, κι' ἔτσι σὲ μιὰ-δυὸ μέρες σχηματίζουν μιὰ πλαγιασμένη ἐπιφάνεια, ποὺ σκεπάζεται μὲ λέπια καὶ μὲ κροῦστες. Ἡ πάθησι ἁπλώνεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ δημιουργεῖ καινούργιες ἑστίες σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ὁ ἀσθενὴς εἶναι ἀξιολύπητος καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ὑπάρχει πολλῶν εἰδῶν ἔκζεμα. Ἂς ἐξετάσουμε λοιπὸν τέσσερις ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες μορφές του, ὅπως τὶς περιγράφει ἕνας δερματολόγος.

Ἡ πρώτη περίπτωσι ἀφορᾶ ἕνα μωρὸ 1 μηνός. Ἡ μητέρα του ἀνησυχοῦσε, γιατὶ τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ του ἦταν ἐρεθισμένο καὶ γεμᾶτο πιτυρίδα. Στὶς ἄκρες του, ἐκεῖ ποὺ τελείωναν οἱ τρίχες, ὑπῆρχε ἐρεθισμὸς καὶ ἀπολέπισι, ποὺ ἐπεκτεινότανε στὰ φρύδια καὶ στὰ πλάγια τῆς μύτης. Ὑπῆρχαν ἐπίσης τέτοιες ἀλλοιώσεις στὶς μασχάλες καὶ στὸ ἐμπρὸς μέρος τῶν ἀγκώνων. Καμμιὰ ὅμως δὲν ἔβγαζε ὑγρό.

Τὸ παιδὶ δὲ φαινόταν νὰ ἐνοχλῆται πολύ, οὔτε κι' εἶχε φαγούρα. Στὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας ἡ τοῦ πατέρα του, κανεὶς δὲν εἶχε ἔκζεμα.

Ὁ γιατρὸς διέγνωσε ἀμέσως σμηγματορροϊκὸν ἔκζεμα, ποὺ ξεκινάει συνήθως ἀπὸ τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κρανίου. Σύστησε κυρίως καλὸ λούσιμο μὲ κατάλληλο σαπούνι γιὰ βρέφη, ὥστε νὰ φύγουν τὰ λέπια τῆς πιτυρίδας. Μετὰ τὸ λούσιμο, θὰ τοῦ βάζανε μιὰ ἠπια λοσιὸν μὲ θειάφι. Στὰ ὑπόλοιπα ἐρεθισμένα μέρη τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος θὰ χρησιμοποιοῦσαν κοινὴ τσιγκαλοιὴ καὶ καστορέλαιο.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, πολὺ διαφορετική, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μωρὸ 3 χρονῶν, ποὺ ἔχανε βάρος κι' ἔκλαιγε συνεχῶς. Τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κρανίου του ἦταν καθαρό, ἀλλὰ στὰ μάγουλα, στὰ μπράτσα καὶ γύρω ἀπ' τὴ μέση τὸ δέρμα του ἦταν ὑγρὸ καὶ πληγιασμένο καὶ εἶχε φαγούρα.

Ἡ μητέρα του παρουσίαζε ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις: ἀσθμα καὶ ἐξάνθημα. Ἦταν λοιπὸν φανερὸ ὅτι ὑπῆρχε μιὰ ἀλλεργικὴ εὐαισθησία στὴ μητέρα καὶ στὸ παιδί.

Τὸ μωρὸ αὐτὸ δὲ θήλαζε, γιατὶ ἡ μητέρα του δὲν εἶχε γάλα. Τρεφότανε μὲ γάλα ἀγελαδινό, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἀλλεργία—ὅπως συμβαίνει σὲ πολλὰ βρέφη. Ὁ γιατρὸς τὸ διαπίστωσε μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀλλεργικὰ τέστ. Βρῆκε ἀκόμη μιὰ ἐλαφρότερη ἀλλεργικὴ εὐαισθησία του στὰ αὐγά, μολονότι δὲν εἶχε φάει ποτὲ αὐγὰ τὸ παιδὶ αὐτό. Πιθανώτατα, εἶχε κληρονομήσει τὴν εὐαισθησία αὐτὴ ἀπ' τὴ μητέρα του.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν νὰ βράζεται τὸ ἀγελαδινὸ γάλα ἐπὶ 10 λεπτά, κι' ἀφοῦ κρυώσῃ νὰ τοῦ προσθέτουν 10 σταγόνες ἀραιωτοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος σὲ κάθε 100 γραμμάρια, στάζοντάς τις μιὰ - μιὰ κι' ἀνακατεύοντας συνεχῶς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, παύει νὰ προκαλῆ ἀλλεργία.

Τὸ γάλα σὲ σκόνη φέρνει λιγώτερη ἀλλεργία ἀπ' τὸ νωπό. Ἄλλοτε πάλι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γάλα κατσικίσιο, ἢ μιὰ συνθετικὴ τροφὴ ἀπὸ ἀλεύρι σόγιας. Ἡ ἰδεώδης λύσι θὰ ἦταν βεβαίως ὁ θηλασμὸς ἀπὸ παραμάνα, προϋποθέτει ὅμως οἰκονομικὴ εὐχέρεια ποὺ δὲν ὑπάρχει πάντα.

Ὅσο γιὰ τὴν τοπικὴ θεραπεία τῶν δερματικῶν ἀλλοιώσεων, ὁ γιατρὸς σύστησε στὴ μητέρα νὰ πλένῃ μαλακὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, νὰ τοὺς βάζῃ λοσιὸν καλαμίνας καὶ νὰ δένῃ χαρτόνια γύρω ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες τοῦ παιδιοῦ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ λυγίση τὰ χέρια του καὶ νὰ ξύση τὸ πρόσωπό του ἢ τὴ μέση του.

Τῆς εἶπε ἀκόμη, ἂν ἐπέμενε ἡ φαγούρα, νὰ μεταχειρισθῆ μιὰ ἀντιϊσταμινικὴ ἀλοιφή, ὅπως τὸ «Μπεναντρύλ». Ὅταν πάψῃ δὲ νὰ εἶναι πληγιασμένο τὸ ἐξάνθημα, νὰ τοῦ βάλῃ μιὰ ἀλοιφὴ μὲ ὀξὺντ ντὲ ζένκ καὶ πίσσα.

Ἀργότερα, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἀποευαισθητοποιήσῃ, δίνοντάς του ἀγελαδινὸ γάλα κατὰ σταγόνες καὶ αὐξάνοντας σιγὰ-σιγὰ τὴ δόσι.

Ὁ τρίτος πάσχων ἦταν μιὰ κοπέλλα 20 χρονῶν, ποὺ εἶχε ἔκζεμα καὶ φαγούρα στοὺς μηροὺς μονάχα, καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ. Ὁ γιατρὸς δὲ δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ βρῇ τὴν αἰτία: Ἦταν οἱ νικέλινες ἀγκράφες ἀπὸ τὶς ζαρετιέρες της.

Εἶχε δηλαδὴ ἀλλεργικὴ εὐαισθησία στὸ νίκελ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὶς πετάξῃ καὶ νὰ τὶς ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλες ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Ὕστερα πιὰ τὸ ἐξάνθημα θὰ ὑποχωροῦσε εὔκολα, μὲ μιὰ ἀλοιφή.

Τὰ πράγματα δὲν ἦταν τόσο ἁπλὰ στὴν τετάρτη περίπτωσι. Ἐπρόκειτο τώρα γιὰ μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη. Οἱ κνῆμες της ἦταν πρησμένες καὶ πλαδαρὲς στὸ κάτω μέρος καὶ αὐλακώνονταν ἀπὸ κιρσούς. Τὸ δέρμα τους εἶχε ἕνα σκουροκόκκινο χρῶμα καὶ παρουσίαζε χρόνιο ὑγρὸ ἔκζεμα, μὲ δυνατὴ φαγούρα καὶ ἀπολέπισι.

Ἡ ἀρχικὴ αἰτία ἦταν οἱ κιρσοί, ποὺ εἶχαν στερήσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸ δέρμα ἀπ' τὴν κανονικὴ διατροφή του μὲ αἷμα. Τὸ ὑποσιτιζόμενο αὐτὸ δέρμα ἐρεθιζόταν εὔκολα καὶ μὲ τὸ παραμικρό: μὲ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου, τὸ ἀλεύρι, ἀκόμη καὶ τὸ τρίψιμο τῆς κάλτσας. Ὁ ἐρεθισμὸς προκαλοῦσε φαγούρα καὶ τὸ ξύσιμο χειροτέρευε ὁλοένα τὸ ἔκζεμα.

Ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπεία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἦταν πρῶτα ἡ καλλιτέρεψι τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, μὲ ἐλαστικοὺς ἐπιδέσμους καὶ εἰδικὲς ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις γιὰ τοὺς κιρσούς. Φυσικά, ἡ ἄρρωστη δὲν ἔπρεπε νὰ ξύνεται. Σ' αὐτὸ θὰ τὴν βοηθοῦσαν ἕνα ἀντιϊσταμινικὸ φάρμακο τὴν ἡμέρα κι' ἕνα ἐλαφρὸ ὑπνωτικὸ γιὰ τὴ νύχτα.

Γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ χρονίου ἐκζέματος θὰ χρησιμοποιοῦσε ἀλοιφὴ μὲ πίσσα, κι' ἂν αὐτὴ δὲν τὴν ὠφελοῦσε, θὰ δοκίμαζε τὴν ὑδροκορτιζόνη.

Καὶ τώρα, νὰ τὸ συμπέρασμα ἀπ' ὅσα εἴπαμε: Τὸ ἔκζεμα εἶναι μιὰ δερματικὴ πάθησι, ὀφειλομένη σὲ ὑπερευαισθησία τῶν κυττάρων τοῦ δέρματος ἀπέναντι σὲ οὐσίες ποὺ δὲν ἐρεθίζουν τὰ κανονικὰ δέρματα. Αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐξωτερικὲς (πιτυρίδα, νίκελ, κλπ.) ἢ ἐσωτερικὲς (γάλα, αὐγά). Τέλος, παίζει σημαντικὸ ρόλο στὸ ἔκζεμα ὁ ψυχολογικὸς παράγων, χειροτερεύοντας τὴν κατάστασι.

✪✪

Ἡ κορτιζόνη καὶ τὰ ἄλατα χρυσοῦ

Στὸ πρόσφατο συνέδριο ρευματολογίας, οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ μετέσχον σ' αὐτό, συμφώνησαν στὸ ὅτι, παρὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς κορτιζόνης, τὰ ἄλατα τοῦ χρυσοῦ διατηροῦν πάντοτε τὴν ἀξία τους. Σὲ περίπτωσι χρονίας ἐξελικτικῆς πολυαρθρίτιδος, τὰ ἄλατα τοῦ χρυσοῦ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ δυὸ τοὐλάχιστον χρόνια. Μόνον ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μπορεῖ νὰ χορηγηθῇ ἡ κορτιζόνη.

Ἡ πῆξις τοῦ αἵματος κατὰ τὶς μεταγγίσεις

Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἐπενόησαν μιὰ καινούργια μέθοδο γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὴν πῆξι τοῦ αἵματος κατὰ τὶς μεταγγίσεις. Εἰσάγουν ἕνα ἠλεκτρόδιο μέσα στὸν ἀγωγὸ ἢ τὸ δοχεῖο τοῦ μεταγγιζομένου αἵματος. Προκαλεῖται ἔτσι ἠλεκτρόλυσις, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἰόντων τοῦ ἀσβεστίου καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποφεύγεται ἡ πῆξις.

Ἕνας σοβαρὸς κίνδυνος, ποὺ δὲν τὸν ὑποπτευόμαστε

Τὸ γνωστὸ ἀγγλικὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Λάνσετ» κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὑπογραμμίζοντας τὶς μολύνσεις, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἀποχωρητήρια. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι ἀσχετος μὲ τὴν καθαριότητά τους. Ὅπως ἀπέδειξαν δύο Ἄγγλοι ὑγιεινολόγοι, οἱ δόκτορες Μπάρλοου καὶ Μπαίηλ, ὁ κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ ἐκτινάσσεται ἀπὸ τὴ γνωστὴ εἰδικὴ συσκευὴ πλύσεως στὴ λεκάνη. Τὸ νερὸ αὐτὸ δημιουργεῖ «ἀεροσόλ», ὅπου βρίσκεται μεγάλος ἀριθμὸς παθογόνων κόκκων. Τὰ «ἀεροσόλ» αὐτὰ τὰ εἰσπνέομε κι' ἔτσι οἱ παθογόνοι κόκκοι, ποὺ περιέχουν, εἰσχωροῦν στὸν ὀργανισμό μας ἀπὸ τὶς ἀναπνευστικὲς ὁδούς. Οἱ δυὸ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες τονίζουν, ὅτι οὔτε τὸ τραβήξωμε τὴν ἁλυσίδα τοῦ νεροῦ, οὔτε τὰ συνήθη ἀπολυμαντικὰ μέσα μᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτῶν τῶν «ἀεροσόλ». Ὁ μόνος τρόπος προστασίας εἶναι νὰ ἐξαποχωρητηρίων ἀνοιχτὸ καὶ νὰ βγαίνωμε ἀμέσως ἀπ' αὐτὰ μόλις τραβήξωμε τὴν ἁλυσίδα τοῦ νεροῦ.

Ἡ βιταμίνη Β6 καταπολεμᾶ τὶς ἄφθες

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες χρησιμοποιοῦν τὴ βιταμίνη Β6 (ἡ πυριδοξίνη) σὲ ἐνέσεις γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὶς ἄφθες. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐξαίρετα. Οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται κι' ὁ πυρετὸς πέφτει ἀμέσως.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ἑκατομμύρια ἄστρα πυροτεχνήματα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς πειρασμα-τόζωα, θυσιάζονται κάθε χρόνο στὰ ἐργαστήρια ὅλου τοῦ κόσμου, στὴν προσπάθεια νὰ βρεθῇ ἐπὶ τέλους ἕνα φάρμακο κατὰ τοῦ καρκίνου. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἐλληνικὴς καταγωγῆς Ἀμερικανίδα Πέγκυ Κώφου μὲ τὸ 80000 ποντίκι, ποὺ πρόκειται νὰ θυσιασθῇ στὰ ἐργαστήρια μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς φαρμακοβιομηχανίας, στὰ ὁποῖα πειραματίζεται ἀπὸ καιρὸ ἡ Πέγκυ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι δραστικοῦ φαρμάκου κατὰ τῆς φοβερῆς μάστιγος τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ τελευταῖες στατιστικές, οἱ περισσότεροι γ'ροι, σ' ὅλον τὸν κόσμο, πεθαίνουν ἀπὸ καρκίνο.

ΑΓΟΡΙ ἢ κορίτσι;

Πῶς μπορεῖ νὰ βρεθῇ τὸ φῦλο τοῦ ἐμβρύου

ΜΠΟΡΕΙ νὰ καθορισθῇ τὸ φῦλον ἑνὸς παιδιοῦ μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του, πρὶν ἀκόμη γεννηθῇ;

Δὲ μιλᾶμε γιὰ τὰ «προακτικὰ» μέσα, ποὺ βασίζονται στὸ σχῆμα τῆς κοιλιᾶς, στὶς μεταβολὲς τῆς φυσιογνωμίας τῆς μητέρας, κλπ. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι... ἀέρας φρέσκος!

Ἐπιστημονικώτερη βάσι ἔχει ἡ παρακολούθησι τῶν παλμῶν τῆς καρδιᾶς τοῦ ἐμβρύου, στὶς τελευταῖες βδομάδες τῆς ἐγκυμοσύνης. Οἱ παλμοὶ αὐτοὶ εἶναι διαφορετικοὶ στὰ ἀγόρια, παρὰ στὰ κορίτσια.

Ὡστόσο, ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲ δίνει πάντα θετικὰ ἀποτελέσματα.

Τελευταίως, ἐπινοήθηκε μιὰ ἄλλη, ποὺ σημειώνει ἐπιτυχία 100%. Πρόκειται γιὰ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι τοῦ δέρματος τοῦ ἐμβρύου. Πράγματι, ἀνακαλύφθηκε ὅτι μέσα στὸ «ἀμνιακὸ ὑγρό», ποὺ περιβάλλει τὸ ἔμβρυο ὡς τὸν τοκετό, ὑπάρχουν πάντοτε κύτταρα ἀπ' τὸ δέρμα του. Ἂν λοιπὸν ὁ γιατρὸς πάρῃ μὲ μιὰ εἰδικὴ σύριγγα μιὰ ποσότητα τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξετάσῃ μὲ τὸ μικροσκόπιο, μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἂν τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος ποὺ περιέχει, εἶναι ἀπὸ ἀγόρι ἢ ἀπὸ κορίτσι.

Ὡστόσο, ἡ ἐξέτασι αὐτὴ γίνεται πολὺ σπάνια, γιατὶ παρουσιάζει σοβαροὺς κινδύνους. Πρῶτον μπορεῖ νὰ μολυνθῇ ἡ μήτρα καὶ δεύτερον μπορεῖ νὰ προκληθῇ πρόωρος τοκετός.

Τὰ σχετικὰ πειράματα γίνανε σὲ μητέρες ποὺ ἔπρεπε, γιὰ ἰατρικοὺς λόγους, νὰ ἀνοιχτῇ ὁ σάκκος μὲ τὸ ἀμνιακὸ ὑγρό τους πρὶν ἀπ' τὸν τοκετό.

Ἄλλα ἐνδιαφέροντα πειράματα στηρίζονται στὴν ἐξέτασι τοῦ σάλιου. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ γίνεται μ' ἕνα εἰδικὸ τρόπο, μετὰ τὸν ἕκτο μήνα τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἂν τὸ ἀποτέλεσμά της εἶναι θετικό, σημαίνει ὅτι θὰ γεννηθῇ ἀγόρι. Ἂν εἶναι ἀρνητικό, τὸ παιδὶ θάναι κοριτσάκι. Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ χρειάζεται ἀκόμη πολλὴ μελέτη, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζεται στὴν πρᾶξι.

Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ ἔγκυες ἀγνοοῦν τὶ παιδὶ θὰ φέρουν στὸν κόσμο. Κι' ἴσως νἄναι προτιμώτερο αὐτό. Στὸ κάτω-κάτω, ἐφόσον δὲ μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀλλάξῃ τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ, τί ὠφελεῖ νὰ τὸ μάθουν νωρίτερα οἱ γονεῖς του; Γιατί νὰ δοκιμάσουν ἴσως μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι, μὲ σοβαρὲς ψυχολογικὲς συνέπειες, ἐνῶ ὅταν γεννηθῇ, πιὰ τὸ παιδὶ εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ τ' ἀγαπήσουνε, σ' ὁποιο φῦλο κι' ἂν ἀνήκῃ;

Πρέπει νὰ προσθέσωμε ἐδῶ ὅτι τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ καθορίζεται ἀπ' τὴν ἀρχή, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς συλλήψεως—ὅπως καθορίζεται ἐπίσης ἀπὸ τότε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τῶν ματιῶν καὶ τοῦ δέρματός του, τὸ ἀνάστημα κι' ἡ σωματικὴ διάπλασι καὶ πολλὰ ἄλλα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικά.

Ἀπ' τοὺς δυὸ γονεῖς, ἐκεῖνος ποὺ καθορίζει τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὁ πατέρας. Πράγματι, τὸ γυναικεῖο ὠάριον εἶναι πάντα τὸ ἴδιο, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διαφορά. Ἀπ' τὸ εἶδος ὅμως τοῦ ἀρσενικοῦ γεννητικοῦ κυττάρου ποὺ θὰ τὸ γονιμοποιήσῃ, ἐξαρτᾶται τὸ τί παιδὶ θὰ γεννηθῇ. Ἄλλα τέτοια κύτταρα δίνουν κορίτσια κι' ἄλλα ἀγόρια.

Περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ θέλησι τοῦ πατέρα τὸ νὰ γίνῃ ἡ γονιμοποίησι ἀπὸ κύτταρα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου εἴδους. Εἶναι ἁπλῶς καὶ μόνο ζήτημα τύχης. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω, γιὰ τὸν πατέρα ποὺ καθορίζει τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ, ἔχει ἁπλῶς θεωρητικὴ σημασία. Στὴν πραγματικότητα, ὁ καθορισμὸς γίνεται ἀπ' τὴν Τύχη.

Γελωτοθεραπεία

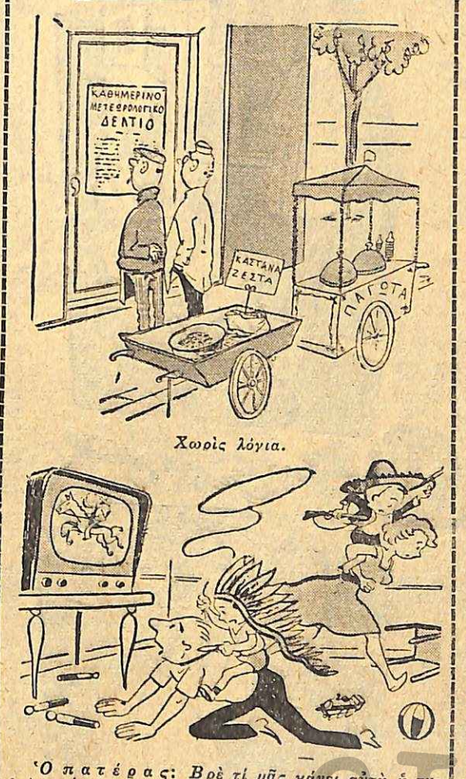

Χωρὶς λόγια.

Ὁ πατέρας: Βρὲ τί μᾶς κάνει αὐτὴ ἡ τηλεόρασι!...

Μαρία Κάλλας: Νομίζω Ἄρη, πὼς ὁ ἄντρας μου μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ!

—Ἐπὶ τέλους ἔρχεται ὁ Κώστας καὶ θὰ μποροῦμε νὰ φύγουμε!...

Μὴ φοβᾶστε ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν ὀφείλονται συνήθως σὲ πάθησι αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου

Οἱ πόνοι στὴν καρδιὰ δὲν ἔχουν τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς — ἐννέα φορὲς στὶς δέκα, λένε οἱ γιατροὶ — καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν καρδιά, ἀλλ' ὀφείλονται σὲ διάφορες ἄλλες αἰτίες.

Οἱ πόνοι ποὺ ὀφείλονται σὲ πάθησι αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου δὲν ἐμφανίζονται κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μαστό, ὅπως συνήθως νομίζομε, ἀλλὰ στὸ κέντρο καὶ τὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ στήθους, κάτω ἀπὸ τὸ στέρνο. Καὶ δὲν εἶναι οὔτε πόνοι, οὔτε «μαχαιριὲς», ἀλλ' ἕνα αἴσθημα βάρους, ποὺ μᾶς πνίγει κι' ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοή. Συνοδεύονται, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ «τσιμπήματα», μυρμήγκιασι καὶ μούδιασμα, ποὺ ἁπλώνεται συνήθως πρὸς τὸν ἀριστερὸ ὦμο καὶ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὣς τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει, βέβαια, ὅτι πρέπει ν' ἀδιαφορήσετε γιὰ τοὺς πόνους ποὺ αἰσθάνεστε στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε ἕναν καρδιολόγο καὶ στὴν ἀνάγκη, νὰ ἐγάλετε ἕνα ἠλεκτροκαρδιογράφημα.

Λέμε συνήθως ὅτι «ὠὰς πονάει ἡ καρδιά μας» ὅταν αἰσθανώμαστε πόνο κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μαστό, Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, οἱ πόνοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν καρδιά. Οἱ κυριώτερες αἰτίες, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς προκαλέσουν, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ἡ δυσκοιλιότης: Ἡ παραμονὴ τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν μέσα στὸ παχὺ ἔντερο κι' ἡ φλόγωσι τῶν τοιχωμάτων του μπορεῖ νὰ προκαλέσουν πόνους στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους. Τὸ διάφραγμα, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὠθεῖται πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πιέζει τὴν καρδιά. Αὐτὴ ἡ διαστολὴ τοῦ διαφράγματος γίνεται λιγώτερο αἰσθητὴ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ στήθους, ποὺ προστατεύεται ἀπὸ τὸ ἧπαρ.

2) Ὁ γαστρικὸς φόρτος: Τὸ γεμᾶτο στομάχι συμπιέζει τὰ γειτονικὰ νεῦρα, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους ἐπηρεάζουν τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους καὶ προκαλοῦν πόνους στὴν περιοχὴ τῆς καρδιᾶς.

3) Οἱ μετεωρισμοί.: Οἱ μετεωρισμοὶ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων προκαλοῦνται ἀπὸ τὰ ἀέρια ποὺ συγκεντρώνονται μέσα στὸν πεπτικὸ σωλῆνα. Τὰ ἀέρια αὐτὰ πιέζουν τότε τὸ διάφραγμα, ποὺ μὲ τὴ σειρά του πιέζει τὴν καρδιά.

4) Ἡ διαφραγματικὴ κήλη: Συνίσταται στὴ διείσδυσι τμημάτων τοῦ περιτοναίου μέσα στὶς ὀπὲς τοῦ διαγράγματος (ἀπὸ ὅπου περνάει ὁ οἰσοφάγος κλπ.). Ἡ κήλη αὐτὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀντανακλαστικὰ πόνους στὴν καρδιά.

5) Οἱ μεσοπλεύριες νευραλγίες: Μιὰ φλόγωσι, ποὺ προκαλεῖ συμφόρησι καὶ πρήξιμο τῶν ἱστῶν τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ θώρακος. Ἕνα ντύπιμο κλπ. ἐρεθίζουν τὰ γειτονικὰ νεῦρα κι' ἔχομε τότε τὴν ἐντύπωσι ὅτι μᾶς πονεῖ ἡ καρδιά μας.

6) Ἡ κυτταρίτις: Ἡ κυτταρίτις, εἶναι ἀσθένεια τοῦ συνεκτικοῦ ἱστοῦ ποὺ συνδέει καὶ ὑποστηρίζει ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός μας. Ὁ ἱστὸς αὐτὸς γεμίζει σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις μὲ νερό, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποβάλῃ. Συμπιέζει τότε τὰ γειτονικὰ νεῦρα καὶ προκαλεῖ ἀντανακλαστικὰ πόνους στὴν καρδιά.

7) Τὰ δόντια: Ὅταν οἱ σπόνδυλοι γερνάνε καὶ παραμορφώνονται ἢ ὅταν προσβάλλωνται ἀπὸ μικρόβια (σπονδυλίτιδες, σπονδυλοαρθρίτιδες κλπ.), τὰ νεῦρα ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ κεῖ ἐρεθίζονται, συμπιέζονται καὶ πονοῦν. Οἱ πόνοι αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστοῦν τότε σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς διαδρομῆς τοῦ ἀγγοῦτος νεύρου, συνεπῶς καὶ στὴν καρδιά. Πολλὲς σπονδυλοαρθρίτιδες ὀφείλονται σὲ μόλυνσι ἀπὸ χαλασμένα δόντια. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀρκεῖ νὰ ἀγκάλωμε ἕνα χαλασμένο δόντι, γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν ἀμέσως οἱ πόνοι στὴν καρδιά.

8) Οἱ νευρικὲς διαταραχές: Τὰ ὑπερευαίσθητα ἄτομα αἰσθάνονται πολλὲς φορὲς πόνους στὴν καρδιά. Μολονότι αὐτὸ τὸ ὄργανο δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀνωμαλία. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς γίνεται τὸ ἑξῆς: Τὰ τσακισμένα νεῦρα ἐπηρεάζουν τὰ νευρικὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ρυθμίζουν, ὡς γνωστόν, τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα (ἀρτηρίες καὶ φλέβες). Ἡ κυκλοφορία διαταράσσεται τότε κι' ἔτσι ἐπηρεάζεται ἀμέσως κι' ἡ καρδιά. Οἱ πόνοι αὐτοί, ποὺ ἔχουν νευρικὴ προέλευσι, εἶναι κάποτε τόσον ἰσχυροί, ποὺ κοιᾶζουν μὲ στηλπνές. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς, τὸ καλύτερο φάρμακο εἶναι ἡ ἡρεμία. Πρέπει γ' ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς συγκινήσεις.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ τρομοκρατῆστε ἀπὸ ἕναν πόνο στὴν καρδιά. Αὐτὸς ὁ πόνος δὲ σημαίνει σωτήθως τίποτα ἢ ὀφείλεται σὲ αἰτίες, ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μ' αὐτὸ τὸ ὄργανο.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Ἐκείνη Κι' Ἐκεῖνος"

(Θλιμπερινὸ δειλινό. Ἀπὸ τὰ παράθυρα γλυστράει μέσα στὸ δωμάτιο λίγο ἀναιμικὸ φῶς. Ἐκείνη διαβάζει ἕνα βιβλίο. Καπνίζει. Ἀνάμεσά τους ἔχει ἐγκατασταθῆ, μόνιμος τρίτος, ἡ ἀνία).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ βιβλίο): Ὅμορφα ποὺ τὰ γράφει ὅμως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ Γεωργία Σάνδη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ, δικό της βιβλίο διαβάζεις: Δὲ τὴ βρίσκεις λίγο φλύαρη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσὺ νὰ μὴ πῆς καλὸ γιὰ γυναῖκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρεῖς, νομίζω ὅμως ὅτι ἡ γυναῖκα φτιάνει πιὸ καλὰ γιουβαρελάκια ἀπὸ μυθιστορήματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ἐνγοεῖς πάντα νὰ θεωρῆς τὴ γυναῖκα σὰν κατώτερο πλάσμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν καταλαβαίνω γιατί εἶναι κατώτερο ἕνα ὡραῖο, νόστιμο φαΐ, καὶ ἀνώτερο ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, εἶναι ὡραία καὶ μιὰ μπουγάδα, ἕνα σιδέρωμα καὶ τὸ ἀράδιασμα ἑνὸς τσούρμου ἀπὸ παιδιά. Μεγάλος καὶ ἰδίως πολὺ τιμητικὸς ρόλος γιὰ μιὰ γυναῖκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρεῖς.. Ἀλλὰ... γενικεύεις τὸ ζήτημα. Ἀπὸ τὴ Γεωργία Σάνδη κοντεύεις νὰ πηδήξης σὲ σένα! Μὴν τὸ παίρνης τὸ πρᾶμα προσωπικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ τὸ παίρνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί διαβάζεις, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ «Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ, σὰν καὶ μᾶς. νὰ ποῦμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί· κάτι παρεμφερές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, νομίζω ὅτι ὑπάρχει καὶ βιβλίο «Ἐκείνος κι' Ἐκείνη» ποὺ τὸ ἔγραψε ὁ Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ κι' ἐξιστοροῦσε τὸν ἔρωτά του μὲ τὴ Γεωργία Σάνδη.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη ἔγραψε γι' ἀπάντησι τὸ «Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος», γιὰ νὰ διορθώση μερικὲς ἀνακρίβειες τοῦ ἐξαλλου ποιητικοῦ ἐραστῆ της...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁμορφη μονομαχία. μὲ πέννες στὴ θέσι τῶν σπαθιῶν...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί τράβηξε ὅμως ἡ φτωχιὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν τρελλάρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ Μυσσέ:

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Τρελλὸς γιὰ δέσιμο. παιδί μου! Ὅταν ἤτανε μακρυὰ της. τὴν παρακάλαγε νὰ τὰ ξαναφτιάξουνε. ὅταν ἤτανε κοντά της τῆς ἔψηνε τὸ ψάρι στὰ νεῖλια!

ΕΚΕΙΝΟΣ.: Εἶναι ἡ ἄποψι τῆς Γεωργίας Σάνδη... Γι' αὐτό. ἄλλωστε. ἔγραψε καὶ τὸ βιβλίο — γιὰ νὰ δικαιωθῆ στὰ μάτια τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω· μπορεῖ νἄναι κι' ἔτσι... Ἄκου ὅμως τί ὡραία δικαιολογία δίνει γιὰ τὴν ἐξαλλότητα τοῦ Μυσσὲ ποὺ εἶναι ἀνάλογη νὲ πολλῶν ἄλλων ἀνδρῶν.. (Διαβάζει — ἢ μᾶλλον μεταφράζει): «Ὑπάκουε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ποὺ νοιώθουν μερικὰ παιδιὰ νὰ σκοτώσουν ἢ νὰ καταστρέψουν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀρέσει ὡς τὸ πάθος». Καὶ πάρα κάτω: «Εἴδαμε νεαροὺς βασιλιάδες νὰ σκοτώνουνε τὶς ἐλαφίνες ποὺ δείχναν ὅτι λατρεύανε, γιὰ τὴ μόνη εὐχαρίστησι νὰ βλέπουνε νὰ σκιρτάνε τὰ ματωμένα τους σωθικά. Οἱ ἄντρες ποὺ τοὺς κάνει προνομιούχους ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι τὸ ἴδιο βασιλιάδες μέσα στὸ περιβάλλον ποὺ τοὺς ἀγκαλιάζει εἶναι μάλιστα βασιλιάδες ἀπολυταρχικοὶ ποὺ ἡ ἰσχύς τους τοὺς κάνει νὰ νοιώθουνε μέθη. Ἔτσι ἡ δίψα νὰ κυριαρχοῦν βασανίζει καὶ ἡ γαρὰ μιᾶς κυριαρχίας ἐξασφαλισμένης διενείρει ὡς τὴ μανία».

ΕΚΕΙΝΟΣ· Ἔκτακτη

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ λὲς ἔκτακτη: Μιὰ γυναῖκα ποὺ μπλέκει μὲ ἕναν καλλιτέχνη τραβάει μαρτύρια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί νὰ μπλέξη μὲ καλλιτέχνη; Ἄς μπλέξη μὲ μπακάλη. χασάπη. ἢ μανάβη!

ΕΚΕΙΝΗ: Χίλιες φορὲς πιὸ καλοὶ αὐτοὶ — κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. πιθανοὶ κι' ἀπίθανοι ἐπαγγελματίαι... Ἔλα ὅμως ποὺ ὁ καλλιτέχνης ἀστραποβολάει καὶ ἡ λάμψι του ζαλίζει! Εἶναι ὁ ἐξαισετικός, ὁ προικισμένος ἐραστής. ποὺ στὰ νέρια του ἡ γυναῖκα ἐμπιστεύεται ἀσυλλόγιστα τὴν εὐτυχία της. Τί κουτὴ ποὺ εἶναι! Αὐτὰ τὰ νέρια—τὰ λεπτὰ νέρια τοῦ καλλιτέχνη. εἶναι μοιραῖο τὴν κουρελιάσουνε. νὰ τὴν κάνουνε κομμάτια! (Παίρνει φόρα). Ὁ καλλιτέχνης εἶναι ὁ μεγάλος σαδιστὴς καὶ ὁ ἐξαλλος μαζοράσης τὴν ἡδονὴ τοῦ πόνου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γιὰ νὰ πῆ κάτι): Ἀπὸ τὸν πόνο ὅμως ἀναβλύσανε τὰ μεγάλα ἀοιστουργήματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεῖ· αὐτὸ ὅμως δὲ φτάνει γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν τρέλλα μιᾶς γυναίκας νὰ παραδοθῆ ἀνυπεράσπιστη στὴν καταστρεπτικὴ ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἐξαλλου ἐραστῆ, ποὺ, ἐπειδὴ γράφει ὅμορφους στίχους νομίζει ὅτι δικαιολογεῖται νὰ κάνη κακὲς πράξεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κοντεύεις νὰ βγάλης ὅλους τοὺς ἄντρες κακοποιούς! Πολὺ σὲ ἐπηρέασε ἡ Γεωργία Σάνδη.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄκου τὸ τέλος τοῦ βιβλίου καὶ θὰ ἐπηρεάση καὶ σένα... Εἶναι τὸ γράμμα ποὺ στέλνει Ἐκείνη σὲ Ἐκεῖνον ὅταν τὸν ἀποχαιρετᾶη. μπαφιασμένη. ἀγανακτισμένη, νεμάτη χαρὰ ἔξαλλη ποὺ γλύτωσε.. (Ξαναδιαβάζει καὶ ξαναμεταφράζει): «Ἀντίο γιὰ πάντα! Ξέρε ὅμως ὅτι δὲν ἔκανες τίποτα ἐναντίον μου, ποὺ νὰ μὴ στὸ συχώρησα, καὶ δὲ μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα ποὺ νὰ μὴ μπορῶ νὰ στὸ συχωρήσω κι' αὐτό.. Ὁ Θεὸς καταδικάζει μερικοὺς ἀνθρώπους μὲ μεγαλοφυΐα νὰ πλανιοῦνται μέσα στὴ θύελλα καὶ νὰ δημιουργοῦν μέσα στὸν πόνο. Σὲ μελέτησα ἀρκετὰ μέσα στὶς σκιές σου καὶ στὸ φῶς σου, μέσα στὸ μεγαλεῖο σου καὶ μέσα στὴν ἀδυναμία σου, γιὰ νὰ μάθω ὅτι εἶσαι θῦμα μιᾶς εἱμαρμένης κι' ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζυγίζεσαι μέσα στὴν ἴδια ζυγαριὰ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ πόνος σου κι' ἡ ἀμφιβολία σου, ὅ.τι νομίζεις τῆς δόξας σου. Μάθε λοιπὸν νὰ τὰ ὑφίστασαι. Πόθησες μὲ ὅλες σου τὶς δυνάμεις τὸ ἰδανικὸ τῆς εὐτυχίας, καὶ δὲν τὸ ἔφτασες παρὰ μόνο στὰ ὄνειρά σου. Ἔ, λοιπόν. τὰ ὄνειρα, παιδί μου, εἶναι ἡ δική σου ἡ πραζωή σου· δὲν εἶσαι καλλιτέχνης: Ἔλα, ἡσύρεσες νὰ ἀγαπήσης. Σὲ εἶχε καταδικάσει της ἐρωτικῆς ἀλλαγῆς, γιὰ νὰ μὴν ὑποδουγυναῖκες τοῦ μέλλοντος. αὐτὲς ποὺ θὰ κανα, νὰ οἱ ἀδερφές σου καὶ οἱ ἐρωμένες σου».

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἄθελά του νοητευμένος): Τί ὅμορφα λόγια!

ΕΚΕΙΝΗ (κλείνει τὸ βιβλίο): Καὶ τί στά... Πίσω τους κρύβεται ἕνα τεράστιο «οὖφ!» — λυτρωτικό, ἀνακουφιστικό... Πίσω ἀπὸ τὰ ὅμορφα λόγια—ἄδεια γιὰ μιὰ Γεωργίας Σάνδης — μπορεῖ κανεὶς νὰ μανχῶς ποὺ σύχασα! Ἄντε στὸ καλό σου. παιδί μου, κι' ἄσε με νὰ συνέλθω ἐπιτέλους ἀπὸ τὰ βασανιστικὰ σκαμπανεβάσματα τῆς τρέλλας σου!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, θὲς νὰ πῆς αὐτὸ ποὺ εἶπε πιὸ ἐπιστημονικὰ ὁ Λομπρόζο: Ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα κι' ἡ τρέλλα εἶναι πρῶτες ξαδέρφες...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀδερφές!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λογικοὶ εἶναι ὅσοι διαθέτουνε μιὰ μετριότητα αἰσθημάτων καὶ καθόλου φτερὰ γιὰ πετάγματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ πραγματικὰ εὐτυχισμένοι... Οἱ καλλιτέχνες εἶναι καταδικασμένοι στὴν παντοτεινὴ δυστυχία — καὶ παρασύρουνε σ' αὐτὴν ὅλους ὅσους θὰ βρεθοῦνε μέσα στὴ φοβερὴ ρουφήχτρα ποὺ τοὺς παρασύρει στὸ χάος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Πόσο χαίρουμαι, τότε. ποὺ εἶμαι τραπεζιτικὸς κι' ὄχι καλλιτέχνης...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρωτᾶς: Γιατί. ἁπλούστατα, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ φερθῶ ποτὲ ὅπως ὁ Μυσσὲ στὴ Γεωργία Σάνδη...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ἕνα στεναγμό της): Τί κρίμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔκπληκτος): Προτιμοῦσες λοιπὸν νὰ σὲ βασανίζα. νὰ σὲ παίδευα. νὰ σὲ ἔκανα δυστυχισμένη μὲ τὴν τρέλλα μου;

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβεται στὴν ἀγκαλιά του): Εἶναι τόσο ὅμορφη καμμιὰ φορὰ ἡ τρέλλα!... Κι' ἂν δὲ μᾶς ἐξασφαλίζη πάντα τὴν εὐτυχία μᾶς χαρίζει ὅμως τὸ μεθυστικὸ τῆς περιπέτειας. τὴ ζάλη τοῦ ἀπρόοπτου, τὴν ὀδυνηρὴ ἴσως ἀλλὰ καὶ τόσο νοητευτικὴ ἔκπληξι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρεῖς τότε. ποὺ δὲν εἶμαι τρελλός.. (Τὴ φιλάει βαθειὰ τεινωμένος νιὰ τὴν ἀτέλειά του!)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

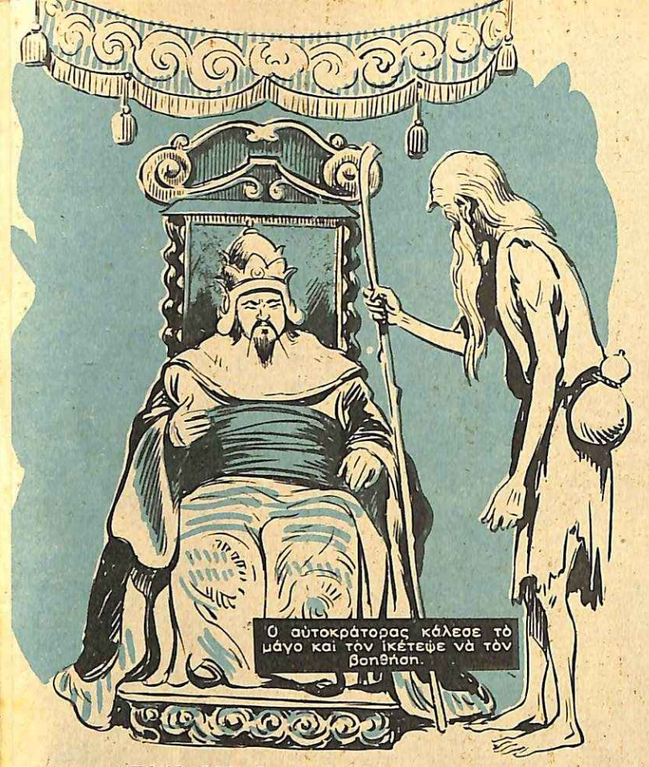

Ο ΔΡΑΓΚΟΝΤΑΣ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ τῶν Κινέζων ἦταν, τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχή, ὁ Οὐάνγκ-Μὶνγκ-Τσέου, ποὺ τὰ μάτια του ἀστράφτανε σὰν τὸ γαγάτη. Οἱ Μογγόλοι τῶν Βουνῶν Ἀλτάϊ, οἱ Μαντζουριανοὶ κι' οἱ κάτοικοι τοῦ Θιβὲτ σκύβανε κάτω ἀπ' τὸ χρυσὸ σκῆπτρο του κι' ἡ δύναμί του ἦταν ἀπεριόριστη.

Τὰ παλάτι του ἔλαμπε ἀπ' τὰ πολύτιμα πετράδια. Οἱ εἴκοσι χιλιάδες σκλάβοι του δουλεύανε μὲ πίστι κι' ἀφοσίωσι. Οἱ σιταποθῆκες του ἦταν ξέχειλες κι' οἱ ἐξηνταδυὸ γυναίκες του ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ χάρι κι' ὁμορφιά.

Μὰ ὁ πολυτιμώτερος θησαυρός του ἦταν ἡ κόρη του Τιὰ-Οὔα, τὸ «Λουλοῦδι τοῦ Τσαγιοῦ».

Ποτὲ πλάσμα τόσο ὑπέροχο δὲν εἶχε ἀνθίσει στὸν ἥλιο τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ δέρμα της ἦταν πιὸ ἁπαλὸ κι' ἀπ' τὸ ροδάκινο. Τὰ μάτια της χαμογελοῦσαν κάτω ἀπ' τὸ θεῖο τόξο τῶν φρυδιῶν της. Τὰ δόντια της ἦταν μαργαριτάρια. Ἡ Νιὲν-Βουόνγκ, ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιᾶς, εἶχε πλέξει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ στεφάνι τῶν μαλλιῶν της.

Τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμά της ἦταν ἡ ἀλαζονεία της, ποὺ τὴ δικαιολογοῦσαν ὅμως τὰ τόσα της χαρίσματα.

Ὁ πατέρας της τὴ λάτρευε. Οἱ ἱερεῖς τῆς αὐτοκρατορικῆς παγόδας τοῦ εἶχαν πῆ γι' αὐτὴν πὼς θὰ κατέβαινε ἀπ' τὰ σύννεφα ἕνας πανίσχυρος πρίγκηπας, πάνω σ' ἕνα πύρινο ἅρμα, καὶ θὰ ζητοῦσε τὸ χέρι της. Ἀλλὰ δεκάξη φορὲς ὡς τώρα οἱ κερασιὲς εἶχαν ντύσει ὁλόσπαρτους τοὺς λόφους τῆς Νανκίν, κι' ὅμως ἡ Τιὰ-Οὔα, περίλυπη καὶ σκεπτική, περίμενε ἀκόμη τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων της, κόβοντας κρῖνα μέσα στοὺς μυρωδάτους κήπους τοῦ πατέρα της.

Μιὰ μέρα ὅμως, φτάσανε τρομερὲς εἰδήσεις στὴν αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορα: Ὁ Τουγκὰν-Τιμούρ, ὁ μεγάλος ἀοχηγὸς τῶν Μογγόλων, εἶχε ἐπαναστατήσει. Μὲ τὶς ἀμέτρητες ὀρδές του, εἶχε τολμήσει νὰ περάση τὸ Μεγάλο Τεῖχος, ποὺ εἶχε χτιστῆ ἐδῶ κι' ἓξη αἰῶνες ἀπ' τὸ Σὶ-Οὐάνγ-Τί, τὸν αὐτοκράτορα μὲ τοὺς ἀστραφτεροὺς κεραυνούς.

Οἱ κινεζικοὶ στρατοὶ σκόπιζαν μπροστά του, ὅπως λυώνει τὸ χιόνι πάνω στὰ βουνὰ Νὰν-Λίνγκ, ὅταν πέσουν πάνω του οἱ πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἀχτίδες.

Οἱ βάρβαροι εἶχαν καταλάβει κι' ὅλας τὸ Πεκῖνο, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βορρᾶ, καὶ κατεβαίνανε πρὸς τὴ Νανκίν.

Ὁ Οὐάνγκ-Μίνγκ-Τσέου ξερρίζωνε τὶς τρίχες τῆς ὁλόασπρης γενειάδας του κι' ἔβγαζε κραυγὲς λύσσας κι' ἀπελπισίας. Οἱ πολεμιστές του τρέμανε σὰν στάχια ρυζιοῦ ποὺ τὰ δέρνει ὁ ἄνεμος τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ σύμβουλοι κι' οἱ ὑπουργοί του μένανε βουβοὶ καὶ σκυθρωποί.

Καὶ τότε ἔγινε ἕνα κακὸ σημάδι: Ὁ ἥλιος κρύφτηκε ξαφνικά! Οἱ μάγοι διακηρύξανε πὼς ἕνα μεγάλο σκυλὶ ἔχε καταβροχθίσει τὸ πύρινο ἅστρο ποὺ προστάτευε τόσες χιλιάδες χρόνια τοὺς Κινέζους.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ζοῦσε στὰ ψηλὰ βουνὰ Κάϊ-Φὸνγκ ἕνας μάγος ποὺ τὸν λέγανε Σάνγκ-Τάο. Ἦταν πάνω ἀπὸ διακοσίων χρονῶν. Τὸ δέρμα του ἦταν πιὸ ξερὸ κι' ἀπ' τὶς ἱερὲς περγαμηνὲς τοῦ Κούνγκ-Φού-Τσέου καὶ τὸ κορμί του λεπτὸ σὰν καλάμι.

Εἶχε ὅμως τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τὰ πνεύματα τοῦ ἑβδόμου κύκλου, κι' ἡ δύναμί του ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' τοῦ αὐτοκράτορα. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ προφητεύη τὸ μέλλον, χάρις σ' ἕνα μαγικὸ πετράδι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γιὲν-Λά, ὁ θεὸς τῆς Κολάσεως.

Ὁ Οὐάνγκ-Μὶνγκ-Τσέου τὸν κάλεσε κοντά του καὶ τὸν ἱκέτεψε νὰ τὸν βοηθήση, γιὰ νὰ γλυτώση τὸ κράτος του ἀπ' τὴ συμφορά.

Ἐκεῖνος τοῦ ὑποσχέθηκε τότε τὴ νίκη, ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο: Θὰ ὁρκιζόταν ὁ αὐτοκράτορας ὅτι, μετὰ τὴν κατατρόπωσι τοῦ Τουγκὰν-Τιμούρ, θὰ ἔκανε ἀμέσως ὅποιο πρᾶγμα θὰ τοῦ ζητοῦσε ὁ γέρο-μάγος.

Ὁ Σάνγκ-Τάο ἀπαίτησε νὰ συμμετάσχη σ' αὐτὸ τὸν ὅρκο κι' ἡ Τιὰ-Οὔα.

Ὁ Οὐάνγκ-Μὶνγκ-Τσέου δίστασε νὰ δεχτῆ. Μὰ οἱ εἰδήσεις γίνονταν ὁλοένα ἀνησυχαστικώτερες. Μέρα μὲ τὴ μέρα, οἱ ἐχθροὶ πλησιάζανε στὴ Νανκίν.

Ἔτσι, ὁ αὐτοκράτορας δέχτηκε στὸ τέλος τὸν ὅρο τοῦ μάγου. Πῆρε τὴν κόρη του, σκεπασμένη μ' ἕνα ἄσπρο πέπλο, καὶ πῆγαν στὸ ἱερὸ δάσος τοῦ Τίου-Λί, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς αὐλικούς.

Ἐκεῖ, μπροστὰ στοὺς ἱερεῖς, ποὺ εἶχαν στὸ στῆθος τους τὸ σύμβολο τοῦ χρυσοῦ δράκοντος, ἡ Τιὰ-Οὔα ἔκοψε ἕνα τετράγωνο κόκκινο χαρτί, ποὺ εἶχε πάνω τὴν εἰκόνα της, καὶ τὸ κάρφωσε μ' ἕνα μαχαίρι στὸν κορμὸ ἑνὸς γέρικου δέντρου. Συγχρόνως πρόφερε τὰ καθιερωμένα λόγια:

—«Ὁ Γιὲμ-Λά, ὁ βασιλιᾶς τοῦ Ἅδη καὶ κριτὴς τῶν ἀνθρώπινων πράξεων, τὰ πνεύματα τῆς Γῆς κι' οἱ δυνάμεις ποὺ προστατεύουν τὴν Κίνα, νὰ μὲ κάνουν νὰ πεθάνω ἂν ὁ πατέρας μου στὴν κόλασι, ἂν ὁ Σάνγκ-Τάο, ὁ γέρος προφήτης, δὲ βρῆ ἱκανοποίησι σ' ὅ,τι θὰ ζητήση ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα Οὐάνγκ-Μὶνγκ-Τσέου».

—Θὰ σοῦ προσφέρουν τὸ κεφάλι τοῦ Τουγκὰν-Τιμοὺρ πάνω σ' ἕνα χρυσὸ δίσκο, πανίσχυρε βασιλιά! φώναξε ἀμέσως ὁ Σάνγκ Τάο. Οἱ ὀρδὲς του θὰ συντριβοῦνε, ὅπως οἱ ψαρόβαρκες στὰ βράχια ὅταν ὁ Λουὸν-Βόνγκ, ὁ θεὸς τῶν Νερῶν, ξεσηκώνη τὸν ὠκεανό!

— Οἱ θησαυροί μου, τὸ παλάτι μου κι' οἱ σκλάβοι μου θὰ σοῦ ἀνήκουνε, ἐμπιστε τῶν θεῶν, ἂν ἡ προφητεία σου πραγματοποιηθῆ! ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτορας.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ μάγος, σκυφτὸς κάτω ἀπ' τὰ διακόσια χρόνια του, ξαναπῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ μυστηριῶδες ἄντρο του, στὴν κορφὴ τῶν Βουνῶν Κάϊ-Φόνγκ.

*

Πέρασαν τρεῖς μῆνες.

Οἱ Κινέζοι εἶχαν νικήσει σὲ δέκα μάχες κι' εἶχαν ἰδῆ νὰ λυώνουν οἱ ὀρδὲς τῶν Μογγόλων σὰν τὸ κερὶ στὸν ἥλιο. Τὸ κεφάλι τοῦ ἀγρίου Τουγκὰν-Τιμοὺρ εἶχε στηθῆ—τρόπαιο φρίκης — πάνω στὰ τείχη τῆς Νανκίν.

Ἀφοῦ γιορτάστηκαν μὲ μεγαλοπρέπεια οἱ ἀνέλπιστοι ἐκεῖνοι θρίαμβοι, ὁ αὐτοκράτορας συνέχισε τὴν ἥσυχη ζωή του ἀνάμεσα στὰ διαμαντικά του, τοὺς σκλάβους του καὶ τὶς γυναῖκες του. Ἀπὸ πολὺν καιρό, εἶχε ξεχάσει τελείως τὸ γέρο μάγο.

Ἡ Τιὰ-Οὔα ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυχία, γιατὶ οἱ ἱερεῖς εἶχαν διαβάσει στὰ σπλάχνα τῶν μαύρων πετεινῶν ποὺ θυσίασανε στὴν μεγάλη παγόδα, ὅτι θὰ ἐμφανιζόταν σὲ λίγο ὁ σύζυγος ποὺ περίμενε.

Τέλος, ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, παρουσιάστηκε στὴν Τία-Οὔα ἕνας γέρος μὲ ζαρωμένο πρόσωπο καὶ τὴ ρώτησε:

— Μ' ἀναγνωρίζεις, Ἄνθος τοῦ Τσαγιοῦ; Εἶμαι ὁ Σάνγκ-Τάο. ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε τὴ νίκη στοὺς αὐτοκρατορικοὺς στρατούς. Ἔρχομαι νὰ ὑποβάλω στὸν πατέρα σου τὴν αἴτησί μου.

— Μίλησε, σεβαστὲ προφήτη, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Ὁ πατέρας μου δὲ μπορεῖ νὰ σοῦ ἀρνηθῆ τίποτε. Τὸ ξέρεις καλά.

—Ἄκουσε λοιπόν, Ἄνθος τοῦ Τσαγιοῦ. Ζητάω ἐσένα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σὲ πάρω στὸ ἐρημικὸ ἄντρο μου, γιὰ νὰ σὲ λατρεύω δίχως μάρτυρες, ἀνάμεσα σ' οὐρανὸ καὶ γῆ.

Ἡ Τία-Οὔα χλώμιασε, σὰν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει ξαφνικὰ μὲ τὸ ραβδὶ της ἡ θεὰ τοῦ Θανάτου, κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Ἔφτασε σὲ λίγο, τρέχοντας ὁ αὐτοκράτορας.

Τοῦ κάκου ὑποσχέθηκε στὸ Σάνγκ-Τάο τὰ πολυτιμώτερα πετράδια του. Τοῦ κάκου τὸν ἱκέτεψε, μ' ἑνωμένα τὰ χέρια. Τοῦ κάκου τοῦ πρόσφερε καὶ τὴ ζωή του ἀκόμη, γιὰ νὰ γλυτώση τὴν ἀγαπημένη του κόρη ἀπὸ ἕνα τέτοιο γάμο...

Ὁ γερο-μάγος τοῦ θύμισε τὸ βαρὺ ὅρκο, καὶ δήλωσε πὼς ἀπαιτοῦσε νὰ γίνη ὁ γάμος τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, μπροστὰ στοὺς μανδαρίνους καὶ στὸ λαό.

Κι' ἔτσι ἐνώθηκε μ' ἕνα γέρο 200 χρονῶν ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς Κίνας, ποὺ ὀνειρευόταν πάντα μέσα στοὺς μυρωμένους κήπους τοῦ πατέρα της τὸν πανίσχυρο πρίγκηπα ποὺ θὰ κατέβαινε ἀπ' τὰ σύννεφα...

Μά, ὅταν τελείωσε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ὅλοι τρίψανε τὰ μάτια τους κατάπληκτοι. Πλάϊ στὴν Τία-Οὔα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε τώρα ἀπὸ χαρά, δὲ στεκόταν ὁ γερο-μάγος, ἀλλ' ἕνας νέος μὲ ὑπέροχη ὁμορφιά, ντυμένος μ' ἀστραφτερὰ χρυσάφια καὶ στολισμένος μὲ τὰ ὡραιότερα πετράδια ποὺ εἶδε ποτὲ μάτι ἀνθρώπινο!

Τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι χάϊτηκε σὲ λίγο μέσα σ' ἕνα ἀτλαζένιο σύννεφο, ποὺ ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὅλοι κατάλαβαν τότε πὼς ὁ μάγος τοῦ βουνοῦ Κάϊ-Φὸνγκ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ ὁλάλαμπρα πνεύματα ποὺ στέκουν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς θεᾶς Καλί, καὶ ποὺ εἶχε κατεβῆ στὴ γῆ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν πεντάμορφη Τία-Οὔα.

ΤΣΙΝ ΛΙΝ

ΖΑΚ ΣΑΡΡΙΕ

Ζὰκ Σαρριέ: σύζυγος τῆς «Μπὲ-Μπὲ» καὶ «Ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας»

Ἡ 18η Ἰουνίου 1959 στάθηκε μιὰ ἡμέρα κρίσιμη καὶ ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν καρριέρα τοῦ νέου Γάλλου ζὲν πρεμιὲ Ζὰκ Σαρριέ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη παντρεύτηκε τὴν πασίγνωστη «Μπὲ-Μπὲ» καὶ ἀμέσως τόσο ἡ ἰδιωτικὴ ζωή του ὅσο καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ καρριέρα του ἄλλαξαν ριζικά. Κατὰ βάθος, ὡστόσο, ὁ Ζὰκ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη αὐτὸς ποὺ ἦταν: Ἕνα εὔθυμο καὶ ξέγνοιαστο παιδί, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι πλησιάζει νὰ ἐξασφαλίση τὸν τίτλο τοῦ «Ἥρωος τοῦ 1959»! Τὸν τίτλο αὐτὸν θὰ τοῦ τὸν χαρίσουν τελικὰ οἱ τρεῖς μέχρι τώρα ταινίες του—«Οἱ ζαβολιάρηδες», «Οἱ ταραχοποιοὶ» καὶ «Ἡ Μπαμπὲτ πάει στὸν πόλεμο»—οἱ ὁποῖες τὸν κατέστησαν ἤδη δημοφιλέστατο καὶ «ἄνθρωπο τῆς ἡμέρας» στὰ γαλλικὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Ἐπίσης εἶναι τὸ «εἴδωλο» μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν, ὅπως ἦταν «εἴδωλο» καὶ ὁ Ζὰν Μαραὶ πρὶν 20 χρόνια... Εἰδικὰ γιὰ τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου, ὅλοι θὰ ἤθελαν νὰ τοῦ μοιάζουν ἢ τουλάχιστον νὰ ἦσαν... στὴ θέσι του μετὰ τὸ γάμο του μὲ τὴ «Μπὲ-Μπέ», τὴ γυναῖκα ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐμφανίσθηκε στὴν ὀθόνη ἔγινε τὸ ἀπραγματοποίητο ὄνειρο ἑκατομμυρίων παντρεμένων!...

Δὲν ξέρουμε ἂν γιὰ τὴ Μπριζὶτ ὁ γάμος της μὲ τὸν Ζὰκ ἦταν ἡ πιὸ σοβαρὴ πρᾶξι τῆς ζωῆς της. Γιὰ τὸν Ζὰκ ὅμως εἶναι. Τὴν ἕνωσι αὐτὴ τὴν πῆρε στὰ σοβαρὰ καὶ σήμερα, τρεῖς μῆνες καὶ πλέον ἀπὸ αὐτήν, ἑρμηνεύει τὸ ρόλο τοῦ συζύγου μὲ κατανόησι, ἡρεμία, καλωσύνη καὶ πρὸ πάντων μ' ἕνα διαρκὲς χαμόγελο στὰ χείλη, τὸ «ὡραιότερο ἀνδρικὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου», ὅπως λέει ἡ Μπριζίτ.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἀρέσει μόνο στὴ γυναῖκα του ὡς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ ρωμαντικὰ κορίτσια, ποὺ ὀνειρεύονται ἕναν «κύριο» τῆς καρδιᾶς τους μὲ τὰ προσόντα τοῦ Ζάκ: Μὲ γαλανὰ χαρούμενα μάτια, καστανὰ μαλλιά, νέο καὶ ὡραῖο, μὲ ταλέντο ἠθοποιοῦ καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ζὰκ εἶναι πραγματικὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν καὶ ἡ Μπριζὶτ εἶναι πραγματικὰ ἐρωτευμένη μαζί του. Τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματός της, ὁ ἄστατος χαρακτήρας της, τὰ καπρίτσια της καὶ ὁ θαυμασμὸς ἀπὸ ἑκατομμύρια ἄνδρες εἶναι φυσικὸ νὰ τὴν ἔχουν κακομάθει καὶ νὰ τὴν κάνουν δύσκολη, μίζερη καὶ ἀπαιτητική. Τίποτα πανωτὸς ἀμφιβολία ὅτι ἡ «Μπὲ-Μπὲ» μετάνοιωσε, ποὺ ἔστεψε νὰ παντρευτῆ καὶ μάλιστα νὰ γίνη μέλλουσα μητέρα, Ἀπεναντίας, ὅλες οἱ πληροφορίες συμφωνοῦν στὸ ἑξῆς: «Εἶναι ὁ ἄνδρας τῆς καρδιᾶς μου», λέει συχνὰ γι' αὐτόν. Καὶ θὰ τὴν πίστευαν ὅλοι ἂν, δυστυχῶς γι' αὐτήν, δὲν ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια πρὸν ἕνα χρόνο περίπου καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον, τὸν κιθαρίστα Σασὰ Ντιστέλ!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ παρισινὰ στούντιο ἡ Μπριζὶτ μὲ τὸν Ἀνδρὲ Βιντὰλ γυρίζουν τὸ φίλμ «Θέλετε νὰ χορέψετε μαζί μου;» ποὺ δείχνει μιὰ «Μπὲ-Μπὲ» προκλητικὰ μισόγυμνη καὶ ποὺ ἔχει σκηνὲς ἀρκετὰ ἀφάνταστα αἰσθησιακές. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας της Ζάκ, ποὺ παρακολουθεῖ συχνὰ τὸ γύρισμα καὶ παρευρίσκεται στὶς σκηνὲς αὐτές, δὲν ἀνησυχεῖ διόλου, οὔτε καὶ ζηλεύει. Πάει ἀκολουθεῖ τὰ πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὸ χεῖλη καὶ ὅταν τὸν ρωτοῦν σχετικά, ἀπαντάει:

«Δὲν ἐνοχλοῦμαι καθόλου, γιατὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη...».

Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ρίξουμε καὶ μερικὲς «ἀδιάκριτες» ματιὲς στὴν ἐξοχικὴ βίλλα, ὅπου ὁ Ζὰκ καὶ ἡ Μπριζὶτ ἔχουν καταφύγει γιὰ τὸν «μήνα τοῦ μέλιτος», ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη μὲ συχνὲς διακοπὲς ἐξ αἰτίας τοῦ γυρίσματος τῆς ἀνωτέρω ταινίας.

Φτάνουμε ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα τους, ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ', τὸ Παρίσι, ποὺ ὀνομάζεται «Πύργος Μαργκώ», καὶ διαπιστώνουμε ἀσφυξία. Ἀνοίμεσα στὸν κόσμο αὐτὸν κυριαρχοῦν τὰ κοριτσόπουλα—θαυμάστριες τοῦ Ζάκ. Ὅλοι, λοιπόν, περιμένουν μὲ ὑπομονὴ νὰ δοῦν τὸ «εὐτυχισμένο» ζευγάρι καὶ νὰ πάρουν κανένα αὐτόγραφο. Συζητοῦν μεγαλόφωνα καὶ πολλοὶ ἀνυπόμονοι φωνάζουν: «Θέλουμε νὰ δοῦμε τὴ Μπριζίτ»!

Ξαφνικά, ἕνα... ψιλὸ κατάβρεγμα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν κῆπο σκορπίζει τὸν κόσμο καὶ ἐπιβάλλει γιὰ λίγο ἡσυχία!

Λίγο ἀργότερα, ὅταν τὸ ζεύγος μᾶς δέχεται στὴν ὡραία βεράντα τῆς βίλλας, μᾶς δίνει τὴν ἐξήγησι τοῦ καταβρέγματος, γελώντας:

—Μᾶς συγχωρεῖτε ἂν συμπεριέλαβε κι' ἐσᾶς τὸ κατάβρεγμα. Ἀναγκαζόμαστε ὅμως νὰ καταφύγουμε στὸ μέσον αὐτὸ γιὰ νὰ διαλύουμε τὶς... συγκεντρώσεις τῶν ἀπαιτητικῶν θαυμαστῶν, ποὺ συνεχίζονται ἀδιάκοπα ἡμέρα καὶ νύχτα καὶ δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἡσυχάσουμε κάν...

—Τὸ πρωῒ ξυπνᾶμε πολὺ ἐνωρίς, συνεχίζει ὁ Ζάκ, γιατὶ ἡ Μπριζὶτ πρέπει νὰ ἑτοιμασθῆ καὶ νὰ φύγη γιὰ τὰ στούντιο τῆς Νίκαιας στὰ ὁποῖα γυρίζει μιὰ ταινία. Φυσικά, τὴ συνοδεύω γιατὶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲν ἔχω ἐπαγγελματικὲς ὑποχρεώσεις. ἀλλὰ καὶ γιατὶ εἶμαστε ἀχώριστοι..

Καὶ ὁ «ἄνδρωπος τῆς ἡμέρας» συνεχίζει τὶς πληροφορίες του, ἐνῶ ἡ Μπριζὶτ παρακολουθεῖ καὶ συγκατανεύει κάθε τόσο χαμογελώντας:

— Εἴμαστε ἀχάριστοι καὶ θὰ μείνουμε παντοῦ καὶ πάντα. Θὰ ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον κι' ὰς συμβῆ ὅτι θέλει! Τίποτα δὲ μᾶς φοβίζει. Μὲ τὴ γυναῖκα μου ἔχουμε συμφωνήσει σὲ πολλὰ πράγματα, ποὺ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὸ ἑξῆς: Νὰ μὴ δίχνεται ποτὲ νὰ γυρίζουμε ταινίες ὁ ἕνας πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸν ἄλλον, ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλους συναδέλφους μας. Ὁ χωρισμὸς ἐξ αἰτίας ἐπαγγελματικῶν ὑποχρεώσεων, ἔστω καὶ προσωρινός, εἶναι βέβαιο ὅτι στὸ τέλος διαλύει τὸν γάμο δυὸ καλλιτεχνῶν. Κι' ἐμεῖς δὲ θέλουμε νὰ διαλυθῆ ὁ γάμος μας!...

"Οταν εἶναι Κυριακὴ ἡ γιορτὴ ἢ συμβαίνη νὰ μὴν ἔχη «γύρισμα» ἡ Μπριζίτ, τότε ἡ ἡμέρα τοῦ ζεύγους περνάει ἀφάνταστα χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη. Ὁ Ζάκ κι' ἡ Μπριζὶτ δὲ μένουν στὴ βίλλα, ἀλλὰ προτιμοῦν τὴ κοντινὴ θάλασσα τῆς Μεσογείου. Ἐκεῖ περιμένει πάντα ἕνα μικρὸ ὁλόλευκο γιωτ, τὸ «Νουνούρ», ποὺ τοὺς φιλοξενεῖ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

— Μόνο ἑπάνω στὸ καραβάκι αὐτό, λέει ὁ τυχερὸς ἄνδρας τῆς «Μπὲ-Μπέ», εἴμαστε σίγουροι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν οἱ ἀδιάκοποι. Καὶ περνᾶμε τὶς ὧρες μας περίφημα μὲ κολύμπι, ψάρεμα, παιχνίδια στὴν ἀμμουδιά, καλὸ φαγητὸ καὶ ἀγάπη!...

ΦΡΑΝΚ ΤΟΜΑΣ

Ὁ Ζὰκ καὶ ἡ Μπριζὶτ σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τους («Ἡ Μπαμπὲτ πάει στὸν πόλεμο»), ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ γάμου τους.

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Στὰ 52 χρόνια της ἡ Τζάνετ Γκαϋνορ ξαναγυρίζει στὸν κινηματογράφο, γιὰ νὰ παίξη τὸ ρόλο τῆς μητέρας μιᾶς ἀσωτης κόρης, στὸ φίλμ «Ἥλιος τοῦ μεσονυκτίου».

★ Φτάνουν στὸ Ρίο Ταινίαν γιὰ νὰ παρευρεθῆ σ' ἕνα φεστιβὰλ τοῦ γαλλικοῦ φίλμ, ἡ Μαρὶ Γκλὸντ ἡ ὁποία δήλωσε πὼς δὲν τελείωσε ἀκόμα τὸ ταξίδι του μέλιτος, τὸ ὁποῖο θὰ συνεχίση μέχρι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐπανόδου της στὰ γαλλικὰ στούντιο. Ἡ σταρ διέψευσε ἔτσι μιὰ προηγούμενη δήλωσί της, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐγκατέλειπε ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο μετὰ τὸ γάμο της.

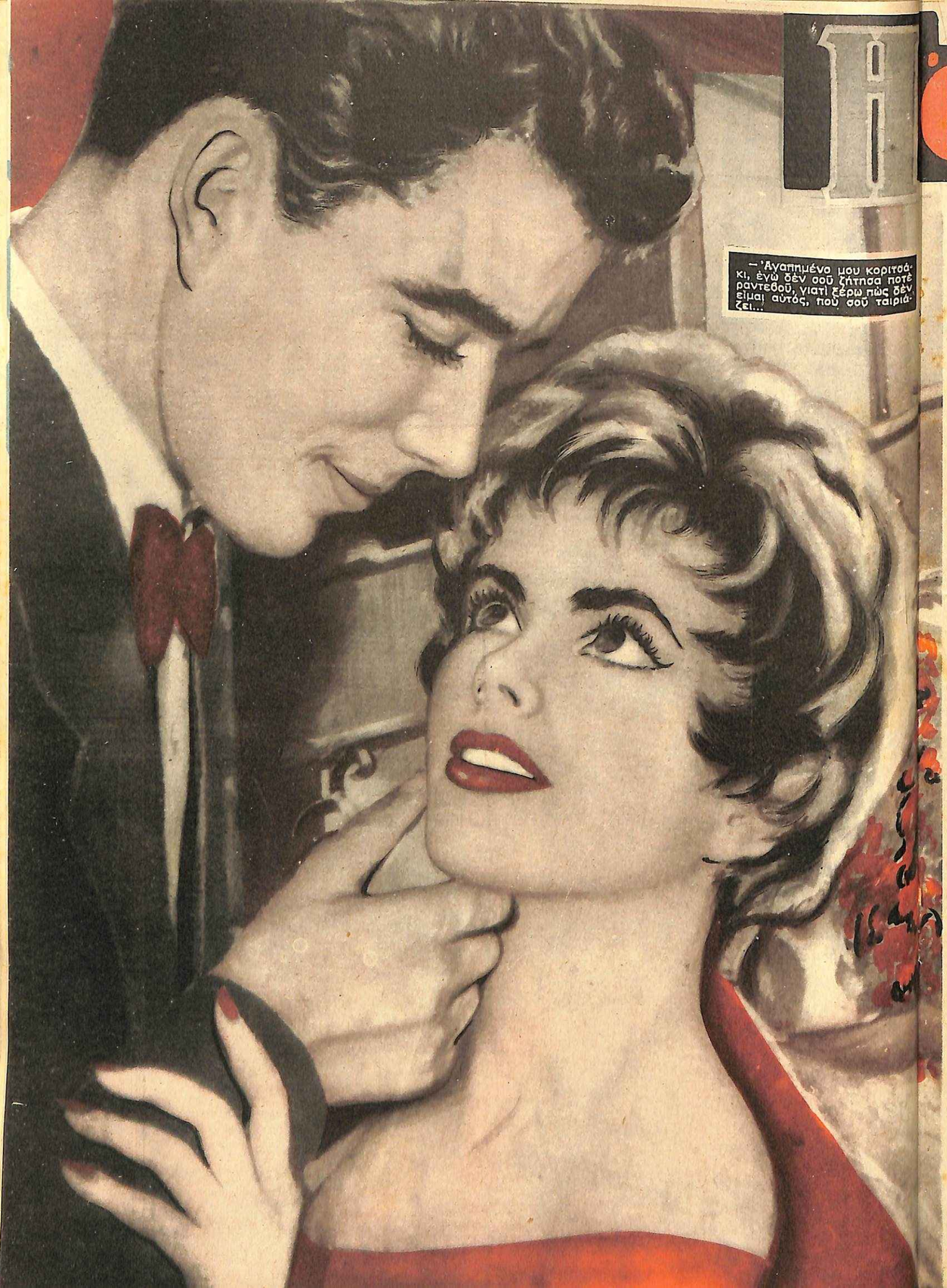

Ἡ ἐπαρχιωτοπούλα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ μεσημέρι, ὁ Λάρρυ ἦταν πολὺ κακόκεφος. Εἶχε τηλεφωνήσει σὲ τρεῖς γνωστές του κοπέλλες, ἀλλὰ καμμιά τους δὲν ἦταν ἐλεύθερη γιὰ νὰ βγῆ μαζί του τὸ βράδυ.

«Τί κακὸ εἶν' αὐτό! σκεφτόταν, θυμωμένος. Μόλις καταλάβουν πὼς δὲν εἶμαι ὁ κατάλληλος τύπος γιὰ σύζυγος, παύουν νὰ μοῦ κάνουνε παρέα!»

Ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα τοῦ κτιρίου ὅπου βρισκόταν τὸ γραφεῖο του... καὶ κόντεψε νὰ πέση πάνω σὲ μιὰ νέα, ποὺ ἔμπαινε τὴν ἴδια στιγμή.

— Ὦ, μὲ συγχωρῆτε! ἔκανε ὀπισθοχωρῶντας.

Ἡ ἀπάντησι τῆς κοπέλλας ἦταν ἕνα ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο, τόσο ἀθῶο ποὺ ὁ Λάρρυ τάχασε. Εἶχε συνηθίσει στὶς φιλάρεσκες ματιὲς τῶν γυναικῶν καὶ τώρα τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἁπλότητα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ.

Πρόσεξε πὼς δὲν ἦταν ὄμορφη, ἀλλὰ εἶχε μιὰ δροσιὰ ἀγριολούλουδου, μὲ τὶς ξανθὲς φυσικές της μπούκλες καὶ τὰ φωτεινὰ γαλάζια μάτια της. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ πιάση γνωριμία μαζί της, ἀλλ' ἡ κοπέλλα τὸν προσπέρασε κι' ἀνέβηκε τὶς σκάλες μ' ἀνάλαφρο βάδισμα.

Αὐτὴ ἡ συνάντησι ἔφτιαξε τὸ κέφι τοῦ Λάρρυ. Ἦταν σὰν νἄχε ἀναπνεύσει λίγο καθαρὸ ἀέρα, μέσα στὴ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ Λονδίνου...

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἀργοποροῦσε τὰ μεσημέρια στὴν ἔξοδο τοῦ κτιρίου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναδῆ στὴν ἔξοδο τοῦ κτιρίου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναδῆ τὴ χαριτωμένη ἄγνωστη. Μὰ δὲν τὸ πετύχαινε.

Τέλος, ἕνα μεσημέρι, μπαίνοντας στὸ ρεστωράν Τέλος, ἕνα μεσημέρι, μπαίνοντας στὸ ρεστωράν ποὺ ἔτρωγε συνήθως, τὴν εἶδε νὰ κάθεται μόνη της σ' ἕνα γωνιακὸ τραπεζάκι. Τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Θὰ σᾶς πείραζε νὰ καθήσω μαζί σας; Ὅλες οἱ θέσεις εἶναι πιασμένες.

Ἐκείνη τοὔρριξε μιὰ τρομαγμένη ματιὰ καὶ φαινόταν ἕτοιμη ν' ἀρνηθῆ, ὅταν τὸν ἀναγνώρισε.

— Ἄ, εἴσαστε ὁ βιαστικὸς ποὺ κόντεψε νὰ μὲ τσαλαπατήση πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες! τοῦ εἶπε εὐθυμα. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν θέσεις, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς διώξω. Κι' ἄλλωστε, εἶναι κουραστικὸ νὰ τρώη κανεὶς πάντα μόνος του.

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα — ὅσο κράτησε τὸ φαγητὸ — ὁ Λάρρυ ἔμαθε πὼς ἡ κοπέλλα λεγόταν Μπὲθ Τόμσον, πὼς εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν ἐπαρχία της ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα καὶ πὼς ἦταν δακτυλογράφος.

Χώρισαν δίχως νὰ δώσουν ραντεβού. Μὰ ξαναβρέθηκαν στὸ ἴδιο μέρος τ' ἄλλο μεσημέρι καὶ κάθησαν πάλι μαζί.

Ὁ Λάρρυ ἔνοιωθε σὰν ν' ἄλλαξε κάτι μέσα του. Αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε φλέρταρε μ' ὅποιο κορίτσι εὕρισκε μπροστά του, δίσταζε τώρα νὰ ζητήση ἀπ' τὴ Μπὲθ νὰ βγοῦνε μαζὶ ἕν' ἀπόγευμα. Φοβόταν μήπως τὴν τρόμαζε ἡ πρότασί του κι' ἔχανε ἀκόμα καὶ τὴ φιλία της. Ἡ μισὴ ὥρα ποὺ περνοῦσε κοντά της, τὸν ξεκούραζε, τὸν ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο.

«Πρέπει νὰ προσέχω — ἔλεγε στὸν ἑαυτό του. Ἡ Μπὲθ μ' ἀρέσει πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τῆς φερθῶ σὰν νὰ ἦταν ὁποιαδήποτε ἄλλη. Εἶναι τόσο ἀθῶα καὶ τόσο ἁπλή! Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες δὲν τῆς ταιριάζουνε... Αὐτὴ πρέπει νὰ βρῆ ἕνα καλὸ παιδὶ ποὺ θὰ τὴν ἀγαπήση καὶ θὰ τὴν κάνη παντρεμένη. Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἄστατος κι' ἔχω σκοπὸ νὰ μείνω γιὰ πάντα ἐργένης».

Γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, ἔβγαινε κάθε βράδυ μὲ διάφορες κοπέλλες, ποὺ βρίσκανε πολὺ φυσικὸ νὰ τὶς φιλάη μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ξαφνικά, ἡ Μπὲθ ἔπαψε νὰ πηγαίνη στὸ ρεστωράν. Τρελλὸς ἀπὸ ἀνησυχία, ὁ Λάρρυ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση. Οἱ χειρότερες ἰδέες περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του... Τὴ φανταζόταν ἄρρωστη, νὰ ψήνεται ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ νὰ μὴν ἔχη κανένα νὰ τὴ φροντίση...

Μὰ ἕνα ἀπόγευμα τὴν εἶδε νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ κτίριο καὶ νὰ διασχίζη βιαστικὰ τὸ δρόμο. Ἦταν τόσο ἀλλαγμένη, ποὺ κόντεψε νὰ μὴ τὴ γνωρίση. Φοροῦσε ἕνα καινούργιο κομψὸ φόρεμα, ἕνα καπελλάκι τῆς μόδας καὶ παπούτσια μὲ τεράστια τακούνια. Τὸ πρόσωπό της ἦταν μακιγιαρισμένο προσεχτικά. Ἡ ἁπλὴ ἐπαρχιωτοπούλα εἶχε χαθῆ, κι' εἶχε πάρει τὴ θέσι της μιὰ ἐξεζητημένη πρωτευουσιάνα.

— Μπέθ! Τί ἔγινες τόσον καιρό; φώναξε ἔκπληκτος ὁ Λάρρυ.

Ἡ κοπέλλα φαινόταν ταραγμένη.

— Ξέρεις.. ὑπάρχει κάποιος ποὺ μὲ συνοδεύει τώρα... εἶπε ἀόριστα. Βγαίνουμε μαζὶ πολὺ συχνὰ καί...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λάρρυ σφίχτηκε.

— Κάποτε θὰ συνέβαινε αὐτό, εἶπε μὲ τάχα ἀδιάφορο ὕφος. Μήπως μπορῶ νὰ μάθω ποιὸς εἶναι ὁ τυχερός;

— Ὁ προϊστάμενός μου, ὡμολόγησε ἡ Μπέθ.

Τὰ μάγουλά της εἶχαν γίνει κατακόκκινα, μαρτυρῶντας ὅτι κάτω ἀπ' τὴν ἐμφάνισι τῆς μοντέρνας γυναίκας ἔμενε πάντα τὸ δειλὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε γνωρίσει ὁ Λάρρυ.

— Μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτα! πρόσθεσε βιαστικά. Ὁ Μπρίαν, ὁ προϊστάμενός μου, μοῦ ἔχει ζητήσει νὰ κρατήσω κρυφὲς τὶς συναντήσεις μας. Μοῦ ἐξήγησε πὼς ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ κουτσομπόλης... Καὶ τώρα σ' ἀφίνω, γιατὶ ἄργησα!

Ὁ Λάρρυ τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, ὥσπου χάθηκε μέσα στὸν κόσμο. Τὰ λόγια της τοῦ εἶχαν προκαλέσει μιὰ περίεργη ἀνησυχία... Γιατί τάχα ζητοῦσε τόση μυστικότητα αὐτὸς ὁ Μπρίαν; Τὸ νὰ συνοδεύης μιὰ κοπέλλα, δὲν εἶναι ἁμάρτημα, γιὰ νὰ τὸ κρύβη κανείς...

«Τί μ' ἐνδιαφέρει; σκέφθηκε. Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κανονίση μόνη της τὴ ζωή της».

Μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἔγνοια δὲν τὸν ἄφινε...

Τ' ἄλλο βράδυ, πῆγε μὲ μιὰ συνάδελφό του σ' ἕνα κέντρο. Ἐκεῖ ἔτυχε νὰ συναντήσουν κάποιους γνωστούς τους, κι' ὁ Λάρρυ βρῆκε εὐκαιρία νὰ τοὺς ἀφίση τὴ ντάμα του καὶ νὰ βγῆ στὸν ἐξώστη γιὰ ν' ἀναπνεύση.

Ἐκεῖ λοιπὸν βρισκόταν ἡ Μπέθ, μόνη της, ἀκουμπώντας στὰ κάγκελα. Τὰ λαμπερά της μάτια ἦταν γεμάτα δάκρυα.

— Λάρρυ, εἶναι τρομερό! μουρμούρισε. Ὁ Μπρίαν μοῦ ὡμολόγησε πρὶν ἀπὸ λίγο πὼς εἶναι παντρεμένος!... Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ μάθη κανεὶς ὅτι κάναμε παρέα...

— Τὸν παλιάνθρωπο!... φώναξε ἀσυγκράτητος ὁ νέος.

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἐνοιωθα τίποτα γι' αὐτόν, συνέχισε ἀκόμα πιὸ σιγὰ ἡ Μπέθ. Δέχτηκα τὴ φιλία του σὰν μιὰ διέξοδο, γιατί... γιατὶ ἐσὺ δὲ μοῦδινες καμμιὰ σημασία!

— Τί ἔκανε λέει; φώναξε ἔκπληκτος ὁ Λάρρυ. Δὲ σοῦδινα σημασία;... Καὶ γι' αὐτὸ δέχτηκες νὰ σὲ συνοδεύη ὁ ἄλλος;...

»Κουτό, ἀγαπημένο μου κοριτσάκι! Ἐγὼ δὲ σοῦ ζήτησα ποτὲ ραντεβοὺ γιατὶ ξέρω πὼς δὲν εἶμαι αὐτὸς ποὺ σοῦ ταιριάζει. Εἶμαι ἄστατος καὶ... καὶ θὰ γίνω ἕνας πολὺ κακὸς σύζυγος!

— Ὥστε δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ ἄλλη: φώναξε ἡ Μπέθ. Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ μὲ προστάτευες ἀπ' τὸν ἑαυτό σου;... Θεέ μου, ποιὸς εἶναι πιὸ κουτὸς ἀπ' τοὺς δυό μας;...

Τὸ γέλιο της ἀντήχησε, κρυστάλλινο, γεμάτο εὐτυχία. Κι' ὁ Λάρρυ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ τὴν ἀποπάρη στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸν πλημμύριζε ἕνα κῦμα εὐτυχίας... κι' ἦταν κι' ὅλας ἀπόλυτα βέβαιος πὼς θὰ γινόταν ἕνας τέλειος σύζυγος!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΤΖΩΝ

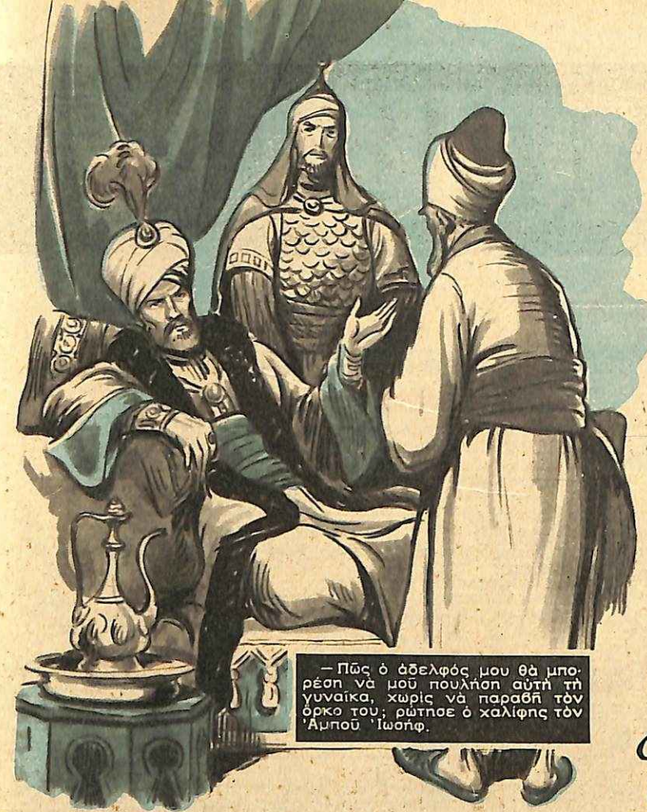

Ὁ ἐρωτευμένος ΧΑΛΙΦΗΣ

Ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασίντ, ὁ μεγάλος χαλίφης τῆς Βαγδάτης, ἔτρωγε κάποτε στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰμπραήμ.

Τὸ συμπόσιο κράτησε κάμποσες ὧρες καί, στὸ τέλος, ὁ Ἰμπραήμ, θέλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀδελφό του, πρόσταξε τὶς ὡραιότερες ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του νὰ χορέψουν μπροστά του.

Ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι' ἡ Χαμίνα, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ ὅλες καὶ ποὺ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες δὲ μποροῦσε νὰ τὴν παραβγῇ στὴν τέχνη τοῦ χοροῦ. Τὰ μάτια τοῦ χαλίφη στηλώθηκαν στὸ πρόσωπό της, ποὺ ἔλαμπε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ σελήνη καὶ τὸν ἥλιο μαζί κι' ἔπειτα ἀγκάλιασαν τὸ λυγερὸ κορμί της, ποὺ ἐμοιαζε σὰν νὰ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀλλάχ.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασίντ στὸν Ἰμπραήμ, ἔχεις τὸ ὡραιότερο οὐρὶ τοῦ παραδείσου στὸ σπίτι σου.

— Ἡ Χαμίνα εἶναι τὸ στολίδι τοῦ χαρεμιοῦ μου, ἀπάντησε ὁ Ἰμπραήμ χαϊδεύοντας τὸ μυτερὸ γένι ποὺ φύτρωνε στὸ πηγούνι του.

Ὁ χαλίφης ἀναστέναξε.

— Ἀδελφέ μου, ξαναεἶπε σὲ λίγο τὸ αἷμα μου ἔγινε φωτιὰ ποὺ μοῦ καίει τὸ κορμί. Πούλησέ μου τὴν ὄμορφη Χαμίνα... Θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως τριάντα χιλιάδες δηνάρια.

Τὰ μάτια τοῦ Ἰμπραήμ ἄστραψαν ἀπὸ ἀπληστεία.

— Ἡ ὀμορφιὰ τῆς Χαμίνας ἀξίζει πολὺ περισσότερο, ἀπάντησε. Ἀλλὰ θὰ δεχόμουνα νὰ τὴν πουλήσω καὶ σ' αὐτὴ τὴν τιμή, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἀδελφό καὶ κύριό μου... Ἀλλοίμονο, ὅμως, δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάμω.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ ὁρκίστηκα πὼς δὲ θὰ πουλήσω οὔτε θὰ χαρίσω τὴ Χαμίνα σὲ κανένα.

— Οὔτε στὸν ἀδελφό σου;

— Δὲν σκέφτηκα νὰ κάμω καμμιὰ ἐξαίρεσι στὸν ὅρκο μου. Κι' ὁ μεγάλος Ἀλλὰχ τὸν ἄκουσε τώρα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασὶντ βυθίστηκε σὲ μεγάλη λύπη κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲ μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωῒ μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Δὲ θὰ εἶναι δύσκολο στὸν Ἀμποῦ - Ἰωσὴφ νὰ βρῇ μιὰ λύσι, ψιθύρισε.

Ὁ Ἀμποῦ-Ἰωσὴφ ἦταν ὁ καδῆ-ἀλκοντὰλ (ἀρχιδικαστὴς) τῆς Βαγδάτης κι' ὅλοι ἐπαινοῦσαν τὴ μεγάλη σοφία του.

Ὁ χαλίφης τὸν κάλεσε ἀμέσως στὸ παλάτι του καὶ μαζί του φώναξε κατὶ τὸν ἀδελφό του Ἰμπραήμ.

— Ἀμποῦ-Ἰωσήφ, εἶπε στὸν καδῆ-ἀλκοντάλ, ὁ ἀδελφός μου θέλει νὰ μοῦ πουλήσῃ γιὰ τριάντα χιλιάδες δηνάρια μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του, τὴν ὄμορφη Χαμίνα. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ, γιατὶ ἔχει ὁρκιστῆ στὸ μεγάλο Ἀλλὰχ νὰ μὴ τὴν πουλήσῃ οὔτε νὰ τὴν χαρίσῃ σὲ κανένα. Πῶς, λοιπόν, ὁ ἀδελφός μου θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πουλήσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἡ σκέψι της βασανίζει τὸ φτωχό μυαλό μου, χωρὶς νὰ παραβῇ τὸν ὅρκο του;

Ὁ Ἀμποῦ-Ἰωσὴφ σκέφτηκε κάμποση ὥρα. Καί, ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Ὁ μεγάλος Ἀλλὰχ μὲ φώτισε γιὰ νὰ βρῶ τὴ λύσι, ἀπάντησε. Ὁ Ἰμπραήμ, γιὰ νὰ παραβῇ τὸν ὅρκο του, πρέπει νὰ πουλήσῃ ἢ νὰ χαρίσῃ τὴν ὄμορφη Χαμίνα. Ἀλλὰ δὲ θὰ κάμῃ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο...

Ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασίντ κι' ὁ ἀδελφός του τὸν κύτταξαν παραξενεμένοι.

— Μπορεῖ, ὅμως, νὰ πουλήσῃ τὴ μισὴ Χαμίνα καὶ νὰ χαρίσῃ τὴν ἄλλη μισή, συνέχισε ὁ Ἀμποῦ-Ἰωσήφ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; ρώτησε ὁ Ἰμπραήμ.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ σοφὸς καδῆ-ἀλκοντάλ. Μιὰ πρᾶξι εἴτε καλὴ εἴτε κακή, γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἀξία της, πρέπει νὰ τὴν κάμῃ κανεὶς ὁλόκληρη. Ἀλλοιῶς, εἶναι σὰν νὰ μὴν τὴν ἔκαμε. Ὁ Ἰμπραήμ, πουλώντας τὴ μισὴ Χαμίνα, εἶναι σὰν νὰ μὴν τὴν πουλάη καὶ χαρίζοντας τὴν ἄλλη μισὴ εἶναι σὰν νὰ μὴ τὴ χαρίζη, γιατί, βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κόψη στὰ δύο... Ἀπομένει τώρα, ἀφεντάδες μου, νὰ ὁρίσετε τὴν τιμὴ κι' αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά. Ἂν, ὅμως, ζητᾶτε τὴ γνώμη μου, νομίζω ὅτι ὁ Ἰμπραὴμ πρέπει νὰ δεχτῇ τὴ μισὴ τιμὴ ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ ἀδελφός του.

— Ὄχι! φώναξε ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασίντ. Ἀφοῦ ὁ ἀδελφός μοῦ χαρίζει τὴ μισὴ Χαμίνα, θ' ἀγοράσω τὴν ἄλλη μισὴ γιὰ ὁλόκληρο τὸ ποσὸν ποὺ ὑποσχέθηκα στὴν ἀρχή.

Ὁ Ἰμπραὴμ τοῦ φίλησε μὲ συγκίνησι τὰ χέρια.

— Εἶσαι ὁ πιὸ γενναιόδωρος ἀπὸ τοὺς χαλίφες ποὺ γνώρισε ὡς σήμερα ὁ κόσμος, τοῦ εἶπε.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, μιὰ μεγαλόπρεπη συνοδεία ὡδήγησε τὴ Χαμίνα στὸ παλάτι τοῦ Χαλίφη.

Τρελλὸς ἀπὸ πόθο, ὁ Χαροὺν ἀλ Ρασὶντ θέλησε νὰ χαρῇ τὴν ἴδια νύχτα τὸ ὄμορφο λουλοῦδι ποὺ στόλιζε τώρα τὸ χαρέμι του. Ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς οὐλεμάδες του τὸν συγκράτησε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τῆς Χαμίνα.

— Ποιὰ ἀνόσια πρᾶξι εἶναι ἕτοιμος νὰ κάμῃ ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν; τοῦ εἶπε. Ὁ ἔνδοξος Χαροὺν ἄλ Ρασὶντ ξέχασε, λοιπόν, πὼς οἱ νόμοι μας ὁρίζουν ὅτι ἕνας ἀδελφὸς δὲ μπορεῖ νὰ χαρῇ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, παρὰ μόνον ἀφοῦ αὐτὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου ἄντρα;

Ὁ χαλίφης, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε κατακίτρινος σὰ νεκρός. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχή του, γύρισε στὰ διαμερίσματά του καὶ ξαναφώναξε τὸν Ἀμποῦ-Ἰωσήφ.

— Ἡ Χαμίνα εἶναι δική μου, κι' ὅμως δὲ μπορῶ νὰ τὴ χαρῶ, ἂν δὲν τὴν δώσω πρῶτα σ' ἕναν ἄλλον ἄντρα, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ θὰ προτιμήσω νὰ τὴν σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, παρὰ ν' ἀφήσω ἕναν ἄλλον ἄντρα νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ τηρήσῃ κανεὶς τοὺς νόμους, ἀπάντησε ὁ σοφὸς καδῆ-ἀλκοντάλ. Καὶ νομίζω πὼς μπορῶ νὰ ὑποδείξω στὸν ἀφέντη μου ἕναν τρόπο, ποὺ δὲ θὰ τὸν δυσαρεστήσῃ... Ὁ ἔνδοξος Χαροὺν ἄλ Ρασὶντ θὰ δώσῃ τὴ Χαμίνα γιὰ σύζυγο σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς σκλάβους του, ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο, θὰ τὴν διώξῃ ἀμέσως. Αὐτὴ τότε θὰ γυρίσῃ στὸν ἀφέντη μου.

— Ἀπὸ τὰ στόμα σου μιλάει ἡ σοφία! φώναξε ὁ χαλίφης.

Διάλεξε κατόπιν ἕναν ἀπὸ τοὺς σκλάβους του, τὸν Γκεμπὲρ καὶ πρόσταξε νὰ γίνουν ἀμέσως οἱ ἀπαραίτητες προετοιμασίες γιὰ τὸ γάμο του μὲ τὴ Χαμίνα.

Ἀλλ' ὁ χαλίφης δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμη στὸ τέρμα τῶν περιπετειῶν του. Γιατὶ ὁ Γκεμπὲρ ἀγάπησε τὴ Χαμίνα κι' ἀρνήθηκε νὰ τὴν διώξῃ.

Ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασὶντ ἀναγκάστηκε τότε νὰ ζητήσῃ καὶ πάλι τὴ συνδρομὴ τοῦ Ἀμποῦ-Ἰωσήφ.

Ὁ σοφὸς καδῆ-ἀλκοντὰλ δυσκολεύτηκε πολὺ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ βρῇ τὴ σωστὴ λύσι. Ἀλλά, στὸ τέλος, τὰ κατάφερε.

— Ὁ Γκεμπὲρ καὶ μετὰ τὸ γάμο του εἶναι σκλάβος σου καὶ μπορεῖς νὰ τὸν κάμῃς ὅ,τι θέλεις, εἶπε στὸ χαλίφη. Θὰ τὸν χαρίσῃς, λοιπόν, στὴ Χαμίνα...

— Ὁ Ἀλλὰχ νὰ μὴν τὸ δώσῃ! φώναξε ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασίντ. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ πάρω τὴν ὄμορφη Χαμίνα ἀπὸ τὸν ἄθλιο Γκεμπέρ.

— Ὁ ἀφέντης μου δὲ μ' ἄφησε νὰ τελειώσω, εἶπε ὁ Ἀμποῦ-Ἰωσήφ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γκεμπὲρ θὰ γίνῃ σκλάβος τῆς Χαμίνα, ὁ γάμος τους θὰ πάψῃ νὰ ἔχῃ ἀξία. Θὰ εἶναι σὰν νὰ μὴν ἔγινε ποτέ. Γιατὶ ὁ νόμος μας ὁρίζει ὅτι μιὰ γυναῖκα δὲ μπορεῖ νὰ παντρευτῇ τὸ σκλάβο της.

Ἔτσι ἔγινε. Κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑψωνόταν πιὰ ἀνάμεσα στὸ χαλίφη καὶ τὴ Χαμίνα.

Ἀλλ' ἡ σκέψι πὼς ὁ Γκεμπὲρ εἶχε παρακούσει τὶς διαταγές του βασάνιζε τὸν Χαροὺν ἄλ Ρασίντ, ποὺ σκέφτηκε πὼς ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ ἔπρεπε ἦταν ὁ θάνατος.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν τιμωρήσῃς, τοῦ εἶπε ὁ Ἀμποῦ-Ἰωσήφ. Γιατὶ στὴν ἀνυπακοή του τὸν ἔσπρωξε ἡ ἀγάπη, ποὺ ἐξαιμοίωνει τὸ δοῦλο μὲ τὸν ἀφέντη του καὶ χαρίζει στὸν ἄνθρωπο τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Κι' ὡστόσο, εἶναι σωστὴ ἡ σκέψι σου νὰ τὸν παραδώσῃς στὸ δήμιο. Ὄχι, ὅμως, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃς, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν λυτρώσῃς ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ Γκεμπέρ, ποὺ εἶδε τὴν εὐτυχία νὰ περνάῃ στυχισμένος ἂν τὸν ἀφήσῃς στὴ ζωή.

— Ἔχεις δίκηο, συμφώνησε ὁ Χαροὺν ἄλ Ρασὶντ.

Καί, φωνάζοντας τὸ δήμιό του, τὸν πρόσταξε νὰ πάρῃ ἀμέσως τὸ κεφάλι τοῦ Γκεμπέρ.

Ε. ΡΑ·Ι·Σ

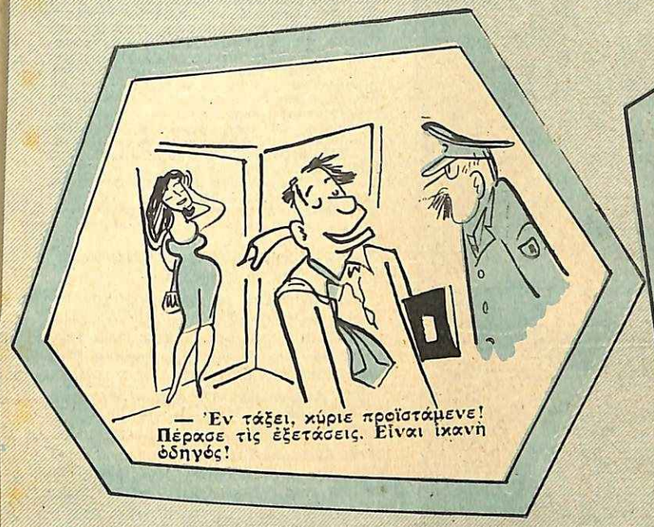

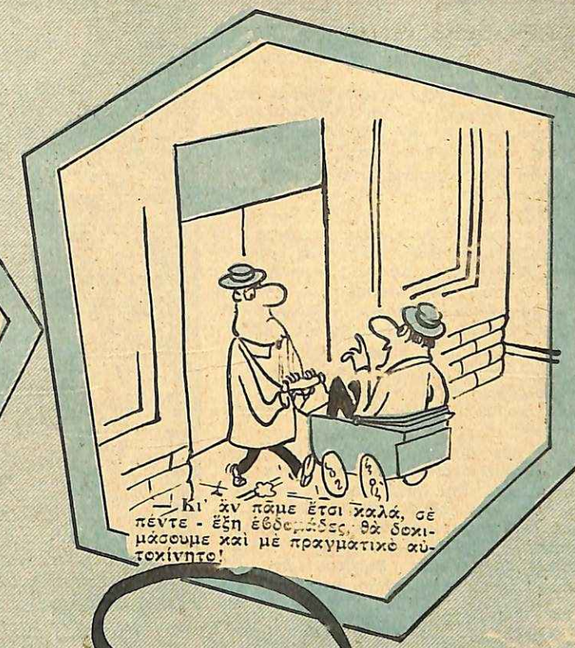

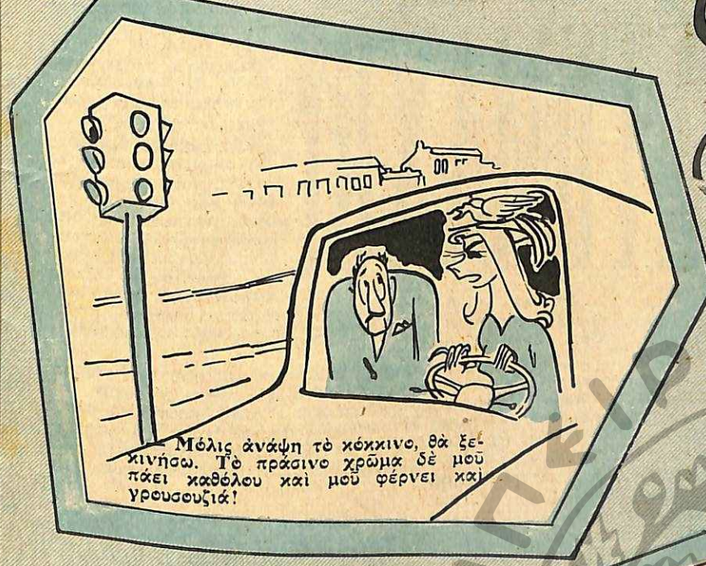

Σχολὴ ΟΔΗΓΩΝ

Τὸ φούσκωμα τοῦ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

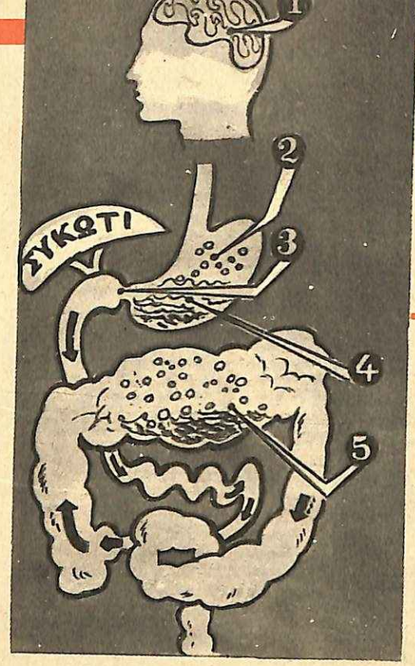

'Ο θυμός, οἱ συγκινήσεις κτλ. ἔχουν δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν πέψι. 1) "Οταν εἴσαστε ταραγμένος, ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο ξεκινοῦν παρορμήσεις, ποὺ διευθύνονται στὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ προκαλοῦν διάφορες διαταραχές. 2) Ἔχομε τότε ἀφθονώτερη ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν. 3) Μιὰ ἄλλη δυσάρεστη συνέπεια εἶναι τὸ κλείσιμο τῆς βαλβίδος τοῦ πυλωροῦ, ἀπὸ ὅπου οἱ τροφὲς καὶ τὰ σχηματιζόμενα ἀέρια περνοῦν στὰ ἔντερα. 4) 'Ο στόμαχος συστέλλεται. 5) Οἱ τροφές, ποὺ ἡ ἐπεξεργασία τους δὲν εἶναι πλήρης, περνοῦν στὰ ἔντερα, ποὺ βρίσκονται κι' αὐτὰ σὲ κατάστασι συστολῆς. Παράγονται τότε ἄφθονα ἀέρια ποὺ φουσκώνουν τὴν κοιλιά.

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφύγετε

ΠΟΛΛΟΙ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ τὰ καλούμενα «φουσκώματα» τοῦ στομάχου, ποὺ τοὺς βασανίζουν πολλὲς ὧρες μετὰ τὸ φαγητό.

'Αλλὰ ἀπὸ τί προέρχονται αὐτὰ τὰ «φουσκώματα»;

"Ολοι ξέρομε ὅτι ἡ πέψι τῶν τροφῶν προκαλεῖ τὴ δημιουργία ἀερίων. 'Αλλὰ μόνο κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔγινε δυνατὴ ἡ μέτρησι αὐτῶν τῶν ἀερίων. "Ετσι, ξέρομε σήμερα ὅτι ἡ πέψι ἑνὸς κανονικοῦ γεύματος προκαλεῖ τὴ δημιουργία 15 περίπου λίτρων ἀερίων!

Τὸ μυαλό μας δυσκολεύεται νὰ... χωρέση αὐτὸ τὸν ἀριθμό. 'Αλλὰ πῶς τὰ καταφέρνει, λοιπόν, τὸ στομάχι μας; Τί γίνονται αὐτὰ τὰ 15 λίτρα; Ποῦ πηγαίνουν;

Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, αὐτὰ τὰ ἀέρια δὲν μένουν μέσα στὸ στομάχι μας. "Ενα μεγάλο μέρος ἀπ' αὐτὰ περνάει στὸ αἷμα, ποὺ τὰ μεταφέρει στοὺς πνεύμονες. 'Απὸ ἐκεῖ βγαίνουν ἀργὰ μὲ τὴ μορφὴ ὑδρατμῶν, ποὺ διασκορπίζονται στὸν ἀέρα. Τὰ ὑπόλοιπα βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα ἢ ἀπὸ τὸ ἀπευθυσμένο.

Στὸν ὑγιῆ ἄνθρωπο, τὰ ἀέρια αὐτὰ τοῦ στομάχου ἐξαφανίζονται ταχύτατα, χωρὶς νὰ προκαλοῦν ἐνοχλήσεις.

'Αλλὰ δὲ γίνεται τὸ ἴδιο, ὅταν ἡ πέψι δὲν ἀκολουθεῖ τὸ φυσιολογικὸ ρυθμό της. Σημαντικὴ ποσότης ἀερίων παραμένει τότε στὸ στόμαχο καὶ προκαλεῖ αὐτὰ τὰ «φουσκώματα», ποὺ εἶναι κάποτε ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικά.

Οἱ ἀσθενεῖς καταφεύγουν συνήθως στὸ διττανθρακικὸ νάτριο (σόδα), γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν αὐτὰ τὰ ἀέρια. 'Αλλ' εἶναι πιὸ φρόνιμο καὶ πιὸ λογικὸ νὰ προλάβωμε τὸ «φούσκωμα», διευκολύνοντας τὴν κανονικὴ καὶ βαθμιαία ἀπορρόφησι τῶν ἀερίων.

Γιὰ νὰ προλάβωμε τὸ «φούσκωμα», πρέπει ν' ἀκολουθήσωμε ὡρισμένους κανόνες, ποὺ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Μὴν πίνετε πολὺ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ. 'Αποφύγετε ἐπίσης τὰ παγωμένα ποτά, ποὺ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ λειτουργία τῆς πέψεως. Οἱ γαστρικοὶ χυμοί, ὅταν διαλύωνται σὲ ἄφθονα ὑγρά, χάνουν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ δύναμί τους. 'Η χημικὴ ἐπεξεργασία τῶν τροφῶν δὲ γίνεται τότε κανονικὰ καί, λόγω τῶν μεγάλων ζυμώσεων, δημιουργοῦνται ἀφθονώτερα ἀέρια. "Αν τώρα αὐτὰ τὰ ὑγρὰ εἶναι παγωμένα, ἡ λειτουργία τῆς πέψεως μπορεῖ νὰ σταματήσῃ ὁλότελα.

2) "Αν «φουσκώνετε» συχνά, θὰ ἀποφύγετε τὰ ἄφθονα ὠμὰ χορταρικά, ποὺ περιέχουν μεγάλη ποσότητα κυτταρίνης. Τὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι σ' αὐτήν. Μόνον ἡ βακτηριακὴ πανὶς μπορεῖ νὰ τὴν ἐπηρεάση. "Οσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ποσότης τῆς κυτταρίνης, τόσο δυσκολώτερα γίνεται ἡ ἐπεξεργασία της μέσα στὰ ἔντερα. Προκαλοῦνται τότε ζυμώσεις, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴ δημιουργία ἀερίων.

3) Βράζοντας τὰ χορταρικά, διευκολύνομε τὴν πέψι τους κι' ἔτσι ἀποφεύγομε τὸ «φούσκωμα». Ἀκόμη καλύτερο θὰ εἶναι ἂν ρίξωμε μιὰ πρέζα σόδας στὸ νερὸ ποὺ βράζουν. 'Η σόδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά της, διαλύει τὸ ἀσθενέστερο ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ νερὸ καὶ ποὺ παρεμποδίζει τὸ κανονικὸ ψήσιμο τῶν τροφῶν.

4) Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ πρώτη πέψι γίνεται στὸ στόμα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μασσᾶτε καλὰ τὴν τροφὴ σας προτοῦ τὴν καταπιῆτε καὶ νὰ τὴν ἀνακατεύετε μὲ ἄφθονο σάλιο ποὺ ἔχει ἰδιότητες παρεμφερεῖς μ' ἐκεῖνες τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν.

5) Μὴν κάθεστε ποτὲ στὸ τραπέζι, ὅταν εἴσαστε ὠργισμένος ἢ κακόκεφος. Εἶναι προτιμώτερο ν' ἀναβάλλετε τὸ φαγητό σας γιὰ ἀργότερα. Στὴν ἀνάγκη, πηδῆστε ἕνα γεύμα. 'Ο θυμὸς καὶ γενικὰ οἱ συγκινήσεις παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ χώνευσι τῶν τροφῶν καὶ προκαλοῦν ζυμώσεις, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ σχηματισμὸ ἀερίων ποὺ φουσκώνουν τὸ στομάχι.

6) Συνηθίστε νὰ τρῶτε ἀργά. Τὰ «φουσκώματα» εἶναι πιὸ συχνὰ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τρῶνε βιαστικά, σὰν νὰ φοβόνταν ὅτι θὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ μπροστὰ τὸ πιάτο μὲ τὸ φαγητό.

7) 'Αποφύγετε τὶς βίαιες κινήσεις ἢ τὸν περίπατο ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό. "Αν παθαίνετε «φουσκώματα», εἶναι καλὸ νὰ ξαπλωθῆτε μισὴ ἢ μιὰ ὥρα στὸ κρεβάτι σας ἢ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μόλις σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι.

'Η ὑπτία θέσι ξεκουράζει τὸ σῶμα καὶ δίνει τὸν καιρὸ στὸ στομάχι νὰ ἐκτελέσῃ ἀπερίσπαστα τὸ ἔργο του.

8) 'Ο καφὲς καὶ τὰ λικέρ μετὰ τὸ φαγητό, ἀντὶ νὰ διευκολύνουν τὴν πέψι, τὴ δυσχεραίνουν. 'Αποφύγετέ τα.

Στὸ ἐμπόριο βρίσκονται σήμερα χαπάκια ἐναντίον τοῦ «φουσκώματος», ποὺ περιέχουν πεψίνη, παγκρεατίνη, διττανθρακικὸν νάτριον, μαγνησία καὶ ἄνθρακα τοῦ Μπελλόκ. "Εχουν κάποτε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. 'Αλλ' εἶναι φρονιμώτερο, ἂν τὰ «φουσκώματα» συνεχίζωνται, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις σας, νὰ συμβουλεύεσθε τὸ γιατρό σας.

Γιατὶ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ τὴ νευροστομαχικὴ πάθησι, ποὺ ὀνομάζεται «ἀεροφαγία» καὶ ποὺ συνίσταται στὴν κατάποσι μεγάλης ποσότητος ἀέρος. Σ' αὐτὴ δηλαδὴ τὴν περίπτωσι τὸ φούσκωμα δὲν προκαλεῖται ἀπὸ ἀέρια δημιουργούμενα ἀπὸ τὶς τροφές, ἀλλ' ἀπὸ ἀέρια ποὺ καταπίνομε. 'Αρσικά, ὁ γιατρός σας.

ΤΟ ΤΣΑΪ ΚΑΙ Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

'Αν γίνῃ, μιὰ μέρα, ἀτομικὸς πόλεμος, τὰ λιγώτερα θύματα —προφητεύει ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ— θὰ τὰ ἔχουν οἱ "Αγγλοι, γιατὶ αὐτοὶ καταναλίσκουν, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς λαούς, τὸ περισσότερο τσάϊ!

Τὴν περίεργη αὐτὴ πρόβλεψι, τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ τὴ στηρίζει σὲ μιὰ πρόσφατη διαπίστωσι τῶν Γιαπωνέζων σοφῶν, ὅτι τὸ τσάϊ εἶναι τὸ ἀποτελεσματικώτερο ἀντίδοτο ἐναντίον τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας. Οἱ Γιαπωνέζοι ἐπιστήμονες, ποὺ θεωροῦνται διεθνῶς σὰν οἱ εἰδικώτεροι γιὰ ὅλα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ραδιενέργεια ζητήματα, ἐπιδοθήκανε, ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο καὶ τὶς τρομακτικὲς καταστροφὲς τοῦ Ναγκασάκι καὶ τῆς Χιροσίμα, σὲ συστηματικὲς ἔρευνες, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς μέσου, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἀποτελεσματικὴ ραδιενεργείας. "Ετσι, ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνια πειράματα, ἀνακάλυψαν πὼς, ἀπ' ὅλα τὰ ἄσπρα παντίκια, ποὺ εἶχαν ὑποβληθῆ σὲ ραδιενεργὸ ἀκτινοβολία, ἀντέξανε πολὺ καλύτερα ἐκεῖνα, στὰ ὁποῖα εἶχαν δώσει νὰ πιοῦν τσάϊ!

Διαπίστωσαν, ἐπιπλέον, πὼς, μὲ τὶς συνεχεῖς δόσεις τσαγιοῦ, ἡ κατάσταισί τους παρουσίαζε μιὰ αἴσθητὴ καὶ ἀδιάκοπη καλυτέρευσι. 'Αποτέλεσμα, ποὺ ὀφειλόταν, ὅπως ἐξακρίβωσαν οἱ Γιαπωνέζοι σοφοί, στὴν παρουσία στὸ τσάϊ ἑνὸς χημικοῦ στοιχείου, τῆς ταννίνης, ποὺ ἐξουδετερώνει κατὰ μεγάλο μέρος τὴν ἐπίδρασι τοῦ στροντίου 90. Τσάϊ λοιπὸν ἄφθονο, εἶναι τὸ συμπέρασμα — ἂν γίνῃ πόλεμος!

Συγκλονιστικό, δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Απὸ τὶς λέξεις ποὺ ἔχει γράψει ὁ Ρύσλερ στὴν ἐκθεσί του μὲ συμπαθητικὸ μελάνι, ὁ Σχθέϊμπερ μαθαίνει πὼς οἱ δυὸ ἐπισκέπτες του εἶναι πράκτορες τοῦ Σανγκινέντ. Διατάζει τότε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τοὺς πιάσουν καὶ νὰ τοὺς φυλακίσουν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφίσῃ τὸν καιρὸ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ Σανγκινέντ ποὺ περιμένει ἀπ' ἔξω. 'Ωστόσο, παρ' ὅλη τὴν κρίσιμη θέσι τους καὶ μολονότι ξέρουν πὼς εἶναι καταδικασμένοι σὲ θάνατο, ὁ Μπράϋς κι' ὁ 'Ανρὶ δὲ χάνουν τὸ ἠθικό τους, οὔτε τὶς ἐλπίδες τους. Προσπαθοῦν νὰ δωροδοκήσουν ἕνα γιγαντόσωμο Γερμανὸ ποὺ τοὺς φυλάει, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνουν. Στὸ μεταξὺ ὁ Σανγκινέντ, ποὺ δὲν τοὺς βλέπει νὰ ξαναβγαίνουν ἀπ' τὴ βίλλα, καταλαβαίνει τί τοὺς συνέβη κι' ἀνακαλύπτει τὴν ὑπόγεια φυλακή τους. "Υστερα φροντίζει νὰ πλησιάσῃ τρεῖς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σχθέϊμπερ.

25ον 'Ο Σεζὰρ κουβεντιασε γιὰ λίγο μαζί τους. Τοὺς ἔδωσε ὁδηγίες, δείχνοντάς τους τοὺς τρεῖς πελάτες τῆς ταβέρνας. "Υστερα ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Ζίλμπερ τὸ πορτοφόλι του, γεμάτο λεφτά.

— Πηγαίνετε, καὶ καλὴ τύχη! πρόσθεσε. Κι' ἐνῶ οἱ δυὸ πιστοί του χτυποῦσαν τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας, ὁ Σανγκινέντ χανότανε στὸ σκοτάδι...

★

Τὴ νύχτα, οἱ φυλακισμένοι δέχθηκαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Σχθέϊμπερ.

'Ο στρατηγὸς τοὺς πλησίασε, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μ' ἕνα ὕφος θρασυ καὶ συμπονετικὸ μαζί. Τοὺς κύτταξε πολλὴ ὥρα καὶ τοὺς εἶπε ἐπιτέλους:

— Ἐμεῖς οἱ Γερμανοὶ δὲ βρίζουμε ποτὲ τοὺς ἡττημένους... "Ερχομαι μονάχα νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι ἡ ἑπομένη νύχτα θὰ εἶναι ἡ τελευταία σας! Μ' ἐνοχλεῖτε... κι' ἄλλωστε ἀπαγγείλατε σεῖς οἱ ἴδιοι τὴν καταδίκη σας...

»Δὲ θὰ κάνω ἄδικα τὸν κόπο νὰ σᾶς ἀνακρίνω. Ξέρω καλὰ πὼς δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἔχω τίποτα νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς... 'Ωστόσο εἶμαι μεγαλόψυχος καὶ θὰ σᾶς προσφέρω ἕνα μέσο σωτηρίας... Μολονότι εἴσαστε 'Αμερικανοὶ ὑπήκοοι, πιστεύω πὼς ἔχετε ἀγγλογαλλικὰ αἰσθήματα. "Αν, λοιπόν, φωνάξετε μαζί μου «Ζὶ Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν 'Αγγλία!» θὰ σᾶς χαρίσω τὴ ζωή!

— Κύριε, εἴσαστε ἀνόητος, πρόφερε ἤσυχα ὁ Ρέτζιναλντ.

— Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική σας ἀπάντησι, κύριε Τζὼν Μπούρν;

— 'Αμφιβάλλετε, στρατηγέ μου; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Μπούρν.

'Ο Σχθέϊμπερ τοὺς κύτταξε, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο. "Υστερα μούγκρισε:

— Γιὰ τελευταία φορά... θὰ φωνάξετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζήτησα;

'Ο Ρέτζιναλντ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔφτυσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ στρατηγοῦ. Ἐκεῖνος τραβήχτηκε πίσω, μανιασμένος, κι' εἶπε στὸν κολοσσό:

— Ξέρεις τὶς διαταγές μου. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτ' ἄλλο!

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε! Μείνετε ἥσυχος, ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ ὅπως πρέπει...

— Καί, στὸ γυρισμό, θάθρῃς νὰ μοῦ δώσῃς ἀναφορά.

"Υστερα ὁ Σχθέϊμπερ ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα.

— "Ε, σύ, κτῆνος! εἶπε ὁ Μπράϋς στὸν κολοσσό. Πῶς σὲ λένε;

— Στίεμπ, δοῦλος σας... ὅσπου νὰ σᾶς πνίξω!

— Δὲ θὰ μποροῦσες στὸ μεταξὺ νὰ μᾶς δώσῃς νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε κάτι;

— Δὲν ἔχω τέτοιες διαταγές...

— Καλά! "Α προσπαθήσουμε, λοιπόν, νὰ κοιμηθοῦμε...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, κοιμόνταν κι' οἱ δυὸ βαθειὰ ἐνῶ ὁ Στίεμπ τοὺς κύτταζε κατάπληκτος...

Στὸ διάστημα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἀντικατέστησαν μὲ βάρδιες τὸν κολοσσὸ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ Σχθέϊμπερ. "Εμειναν κι' αὐτοὶ ἀμίλητοι, σὰν τὸ Στίεμπ.

'Ωστόσο, ὁ Ρέτζιναλντ κατώρθωσε νὰ μάθῃ, ὅτι λέγονταν Χάϊγροτ, Γκρίζινγκ καὶ Μπρόμερ.

'Ο στρατηγὸς δὲν ξαναφάνηκε.

Κάθε τόσο, οἱ δεσμοφύλακες πλησιάζανε τοὺς φυλακισμένους, τοὺς γυρίζανε βάναυσα πότε μπρούμυτα καὶ πότε ἀνάσκελα κι' ἐξετάζανε τὰ δεσμά τους.

Τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ φεγγίτη, ἀδυνάτισε σιγὰ-σιγά. Κι' ἔφτασε ἡ νύχτα, μιὰ νύχτα χωρὶς φεγγάρι.

'Απὸ πολλὴ ὥρα, ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μπούρν δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει λέξι. 'Η τελευταία φράσι, ποὺ εἶχε πῆ ὁ Μπράϋς, ἦταν:

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξέρω πῶς θὰ μᾶς ξεμπλέξῃ!...

'Εννοοῦσε πάντα τὸ Σεζάρ.

Κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, ξανάγυρισε ὁ Στίεμπ καὶ μίλησε σιγανὰ στοὺς τρεῖς ἄλλους. Ξεκλείδωσε τὸ λουκέτο, ποὺ κρατοῦσε κλειστὸ τὸ κάγκελλο τοῦ φεγγίτη. "Υστερα οἱ ἄνθρωποί του τράβηξαν τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἔσπρωξαν μέσα στὴν τρύπα τοῦ τοίχου καὶ τοὺς πέταξαν ἀπὸ κεῖ μέσα στὴν ψαρόβαρκα, ποὺ περίμενε ἀπὸ κάτω.

"Ενας δυνατὸς ἄνεμος τρικύμιζε τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Τὸ τριγωνικὸ πανὶ φούσκωσε κι' ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε, μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶχε γιὰ πλήρωμά της τὸ Στίεμπ, τὸ Μπρόμερ, τὸ Γκρίζινγκ καὶ τὸ Χάϊγροτ.

Πεταγμένος στὸν πάτο τῆς βάρκας, ὁ Μπράϋς μουρμούρισε στὸ σύντροφό του:

— 'Ο Σανγκινέντ δὲν κατάφερε τίποτα... Εἴμαστε χαμένοι!

"Ακουσαν κρότους ποτηριῶν. Οἱ τέσσερες συνέχοιροι πίνανε, ἀφίνοντας τὴ βάρκα νὰ τραβᾶη στὴν τύχη, ὅπου τὴν πήγαινε ὁ ἄνεμος.

Πραγματικά, ὁ Σχθέϊμπερ εἶχε πῆ μονάχα στὸ Στίεμπ: «Νὰ τοὺς πετάξετε σὲ 300 μέτρα βάθος». Τίποτ' ἄλλο...

'Ωστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, οἱ τέσσερες σύντροφοι φάνηκαν νὰ συγκεντρώνουν κάπου τὴν προσοχή τους. Σκυμμένοι πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή, κύτταζαν κάτι τι, ποὺ ξεχώριζε ἀμυδρὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Μιὰ βάρκα... μουρμούρισε ὁ ἕνας τους.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἄγνωστη βάρκα ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε, γιατὶ ξαναγύρισαν στὸ πιοτό τους. Δὲν ἄργησαν νὰ μεθύσουν κι' ἄρχισαν νὰ μαλώνουνε. Μὰ ὁ Στίεμπ ἐπέβαλε τὴν τάξι μὲ τὶς γροθιές του. "Ενα χτύπημά του πέταξε τὸ Χάϊγροτ στὸ βάθος τῆς βάρκας, πάνω στὸ Ρέτζιναλντ.

— Συγγνώμη, κύριε, ἀλλὰ μ' ἐνοχλεῖτε! τοῦ εἶπε εὐγενικὰ ὁ Μπράϋς.

Μὰ ἐκεῖνος γαντζώθηκε πάνω του καί, πλησιάζοντας πολὺ τὸ στόμα του στ' αὐτί του, τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴν κουνηθῆτε... Θὰ σᾶς σώσουμε... Θὰ κόψουμε τὰ δεσμά σας καθὼς θὰ σᾶς πετᾶμε στὸ νερό!

"Υστερα ἀνασηκώθηκε, τρεκλίζοντας καὶ βλαστημώντας τὸ Στίεμπ.

"Ηταν τόση ἡ ἐκπληξι τοῦ Μπράϋς ὥστε ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν παραζαλισμένος. "Επειτα σύρθηκε πιὸ κοντὰ στὸ Μπούρν.

— 'Ο Σεζὰρ δωροδόκησε αὐτοὺς τοὺς κακούργους, τοῦ μουρμούρισε. Σωθήκαμε!

Καὶ τοῦ ἐπανέλαβε τὰ λόγια τοῦ Χάϊγροτ.

Μὰ ὁ 'Ανρὶ Λερουὰ χαμογέλασε θλιμμένα καὶ παρατήρησε:

— Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό μας δὲν ξέρει κολύμπι, καλέ μου φίλε!

— Διάβολε! Δὲν τόχα σκεφθῆ... ψιθύρισε ὁ Μπράϋς.

Μά, ἔπειτα, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

— 'Ο Σεζὰρ θὰ τὸ ἔχη προβλέψει καὶ θὰχη πάρει τὰ μέτρα του.

Εἶχε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὸ Σανγκινέντ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Στίεμπ ἔδωσε διαταγὲς στοὺς ἄλλους κι' ἔπιασε τὸ τιμόνι.

Οἱ σύντροφοί του ὑπακούσανε. Πῆραν ἀπ' τὸ βάθος τῆς βάρκας κάτι βαρυὰ σίδερα καὶ τὰ δέσανε πάνω στὸ σῶμα τῶν αἰχμαλώτων, γιὰ νὰ πάνε ἀμέσως στὸ βυθὸ καὶ νὰ μὴ ξαναβρεθοῦν ποτέ.

'Ο Μπράϋς κι' ὁ Μπούρν ἀνατρίχιασαν. Μήπως τοὺς εἶχε πῆ ψέμματα πρὸ ὀλίγου ὁ Χάϊγροτ; Μήπως εἶχε πεῖσει μαζί τους, ἀπὸ σαδισμό;

Ἐαφνικά, ὅμως, νοιώσανε ἐλεύθερα τὰ γέρια καὶ τὰ πόδια τους.

— Μὴ φέρετε ἀντίστασι... τοὺς ψιθύρισε πάλι ὁ Χάϊγροτ. Τὰ σίδερα θὰ πέσουν μονάχα τους ἀπὸ πάνω σας!

'Ο Μπράϋς πῆγε κάτι νὰ πῇ, ἀλλ' ὁ ἄλλος τὸν ἔκοψε:

— Σσού!... Μιὰ βάρκα θὰ σᾶς περιμαζέψῃ!

Οἱ δυὸ σύντροφοι πείσθηκαν πὼς ὁ Σανγκινέντ τὰ εἶχε προβλέψει ὅλα.

'Ο Χάϊγροτ κι' ὁ Μπρόμερ ἀνασήκωσαν πρῶτο τὸ Μπράϋς, μετρώντας:

— "Ενα... δύο...

— Σταθῆτε! μούγκρισε ξαφνικὰ ἡ πνιγμένη φωνὴ τοῦ Στίεμπ.

Συγχρόνως, ὁ κολοσσὸς ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του κι' ἔριξε τὸ φῶς του πάνω στοὺς καταδίκους.

Εἶχε ἀποφασιστῆ κάποια στιγμὴ ὁ ἐναντίος ὁ Σεζάρ νὰ δωροδοκήσῃ πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ, ἔβγαλε ἕνα σῦριγγα καὶ χύμηξε σφίγγοντας στὸ χέρι του ἕνα μαχαῖρι.

Μὰ οἱ τρεῖς ἄλλοι δὲν εἶχαν χάσει τὴν ἑτοιμότητά τους.

— ..... τρία! πρόφερε ὁ Χάϊγροτ.

Κι' οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι μαζὶ βρέθηκαν μέσ' στὸ νερό. Νοτώσανε ξαφνικὰ ἐλαφρὸ τὸν ἑαυτό τους. Τὰ σίδερα εἶχαν φύγει ἀπὸ πάνω τους κι' εἶχαν βουλιάξει, ἐνῶ αὐτοὶ ἐπλέανε ἐλεύθεροι.

Προσπάθησαν γιὰ λίγο νὰ συγκρατηθοῦν στὴν ἐπιφάνεια. "Υστερα, καθὼς βουλιάζανε πιά, ἄκουσαν κοντά τους δυὸ χαρούμενες φωνές:

— Κουράγιο, παλληκάρια!

Κάποιοι τοὺς συγκράτησαν καὶ τοὺς τράβηξαν μαζί τους.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κώδων κινδύνου

Μέρες καὶ μέρες στὴ σειρὰ
μοῦ μπαίνεις, ὄρφω ουσουρά—
στὸ μάτι καὶ στὴ μύτη
καὶ μὲ τσατίζεις ἐπειδὴ
θέλεις νὰ βάλω ὀπωσκαιδή—
τελέφωνο στὸ σπίτι!

★

Μὲ ντρίν, ντρίν, ντρὶν κι' ἀλλό, ἀλλό
μοῦ θὲς κι' ἐσύ, παρακαλῶ,
νὰ τρῶς τὶς ὧρες ὅλες
καὶ ν' ἀρχίνας τὶς φλυαρί—
μὲ τὶς γνωστές σου τσοκαρί—
καὶ μὲ τὶς... κουτσομπόλες!...

★

Λοιπὸν κομμένα τὰ λιμὲ
τα περὶ τηλεφωνημά—
μα καὶ κουδουνισμάτων
καθ' ὅτι ὅλ' αὐτά, θαρ—
(ρῶ,
θέλουν αἰσίως καὶ νερὸ
...κουδούνισμα χρημά—
(των!

★

"Ελα, ἑπομένως στὰ
(ψωτά,
γιατὶ θ' ἀφήσω τὶς συ—
(στά—
καὶ τὶς ἁπλὲς φοβερες
κι' ἀπ' τὶς ἀφαλιάρες
(τὶς πολλὲς
θὰ... κουδουνίζουνε
(ποὺ λές,
τ' αὐτιά σου δέκα μέ—
(ρες!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Στὸ μεταξύ, πάνω στὴ βάρκα εἶχε ἀρχίσει μιὰ ἄγρια πάλη.

Παρ' ὅλη τὴ δύναμή του, ὁ Στίεμπ ὑπόκυψε στοὺς τρεῖς ἄλλους μαζί. Ὁ Χάϊροτ, ὁ Μπρόμερ κι' ὁ Γκρίζινγκ τὸν δέσανε χειροπόδαρα καὶ τὸν πέταξαν στὸν πάτο τῆς βάρκας. Ὕστερα συσκέφθηκαν μιὰ στιγμὴ καὶ πῆραν τὴν ἀπόφασή τους.

Ὁ Χάϊνροτ εἶχε γονατίσει πάνω στὸ στῆθος τοῦ κολοσσοῦ, ποὺ μὲ τὰ σπασμωδικά τινάγματά του, τράνταζε ἐπικίνδυνα τὴ βάρκα. Ὁ Στίεμπ ξεστόμιζε τὶς χειρότερες βλαστήμιες.

— Βούλωσ' το κι' ἄκουσέ με, γουρούνι! τοῦ εἶπε μαλακὰ ὁ Χάϊνροτ.

— Δὲ θὰ σοῦ κάνουμε κακό, πρόσθεσε ὁ Γκρίζινγκ.

— Θὰ σὲ πνίξουμε μονάχα, συμπλήρωσε ὁ Μπρόμερ.

— Ἂν σ' ἀφίναμε νὰ ζήσῃς, θὰ μᾶς πρόδινες στὸ στρατηγό.

— Κι' ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὸ πλήρωνε ἀκριβά!

— Ἐνῶ ἐμεῖς θέλουμε νὰ ζήσουμε ἤσυχα, μὲ τὰ λεφτά, ποὺ μᾶς δώσανε.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὰ τινάξῃς, γουρούνι! Κατάλαβες;

— Μὰ θὰ φροντίσουμε νὰ μὴν ὑποφέρῃς καθόλου.

— Θὰ δῆς πῶς θὰ βουλιάξῃς δμορφα-δμορφα...

— Εἶδες πόσο σ' ἀγαπᾶμε;... Δὲ μπορεῖς νὰ πῆς...

Ὁ Στίεμπ εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του. Δὲ μποροῦσε νὰ φωνάξῃ, γιατὶ ἕνα σφιχτοδεμένο μαντῆλι τοῦ ἔφραζε τὸ στόμα. Ἔβγαζε μονάχα κάτι πνιγμένα μουγκρητά, σὰ ζῶο ποὺ τὸ σφάζουνε...

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς κρατήσῃς κακία, Στίεμπ.

— Νὰ μᾶ- συλλογίζεσαι, φίλε, ὅταν θὰ πᾶς στὸν πάτο...

— Ἔχεις νὰ μᾶς κάνῃς καμμιὰ σύσταση;... Χάϊνροτ, ψάξε τὶς τσέπες του. Τί νὰ τὰ κάνῃ πιά, τὰ λεφτά του;

Ὁ Χάϊνροτ ἄδειασε γρήγορα-γρήγορα τὶς τσέπες τοῦ κολοσσοῦ.

— Ἀντίο λοιπόν, φίλε... Πρέπει νὰ χωρίσουμε τώρα. Μὰ δὲ θὰ σὲ ξεχάσουμε ποτέ!

Τὸν ἀνασήκωσαν πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή, μέτρησαν «ἕνα, δύο, τρία» καὶ τὸν πέταξαν στὴ λίμνη, ὅπου βούλιαξε σὰν πέτρα.

— Θεὸς σχωρέστον, τὸ μακαρίτη! μουρμούρισε ὁ Χάϊνροτ, σκουπίζοντας τὰ μάτια του.

— Ἦταν καλός, ὁ φουκαρᾶς...

Ἐδῶ καὶ μερικὰ λεπτά, ἡ βάρκα ἔπλεε στὴν τύχη... Ὁ Χάϊνροτ ἔπιασε τὸ τιμόνι κι' ἔβαλε πλώρη, ὄχι πιὰ γιὰ τὴ Γενεύη, ἀλλὰ γιὰ τὴ Λωζάννη.

Λίγο μακρύτερα, μέσα στὸ σκοτάδι, εἶχε συμβῆ μιὰ σύντομη σκηνή.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σομερὺ καὶ τοῦ Ζιλμπέρ, ποὺ τοὺς εἶχαν συγκρατήσει τὴ στιγμὴ ποὺ πνίγονταν, ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μπούρν εἶχαν σκαρφαλώσει σὲ μιὰ βάρκα, ὅπου βρίσκόταν ὁ Σεζὰρ Σανγκινέντ. Ἐκεῖνος τοὺς δέχθηκε μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχαν ξαναβρῆ τὴν ἠρεμία τους. Ὁ Σεζὰρ τοὺς ἔδωσε νὰ πιοῦνε κονιὰκ ἀπὸ ἕνα παγούρι.

— Εἶναι πρώτης ποιότητος... τοὺς εἶπε. Νά καὶ μερικὰ φαγώσιμα... καὶ ρούχα στεγνά, περίπου στὸ μπόϊ σας. Τὰ πρόβλεψα ὅλα... Ξεκουραστῆτε, δυναμῶστε. Ἡ νύχτα δὲν τελείωσε κι' ἔχουμε ἀκόμα πολλὴ δουλειά... Θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε στὸ σπίτι του τὸν καλό μας φίλο, τὸ Σχβεϊμπερ, καὶ νὰ ξηγηθοῦμε μαζί του...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν μᾶλλον ἀδιάφορα. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Σανγκινὲντ ἔτρεμε, προφέροντάς τα. Κάτω ἀπ' τὴ γαλήνη του, κρυβόταν ἕνας συγκρατημένος θυμός...

ΙΑ'.

Πέρασε μιὰ ὥρα.

Εἶχαν πλησιάσει τώρα στὴν ἀποβάθρα τῆς Βίλλας τοῦ Σχβεϊμπερ.

Ἡ νύχτα ἦταν πάντα κατασκότεινη — μαύρη σὰν τὴν τρύπα τοῦ φεγγίτη τοῦ ὑπογείου, ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτή, χωρὶς τὸ κάγκελλο.

Ἡ βίλλα ἦταν βυθισμένη στὸν ὕπνο καὶ στὸ μυστήριο, μὲ κλειστὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Τίποτα γύρω δὲ φαινόταν ὑποπτο.

Σὲ μιὰ ἐρώτησι τοῦ Σανγκινέντ, ὁ Μπράϋς ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ὄχι, δὲν εἶδαμε κανένα ὑπηρέτη στὴ βίλλα. Ὑποθέτω πὼς ἡ γυναῖκα κι' ἡ κόρη τοῦ Σχβεϊμπερ ἔχουν ἀναλάβει μονάχες τους τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν κουζίνα... Ὁ Σχβεϊμπερ ἔχει κάθε συμφέρον νὰ περνάῃ γιὰ ἕνας ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος... Οἱ μόνοι ποὺ εἴδαμε νὰ μπαίνουν στὴ βίλλα, ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ δωροδοκήσατε...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς μποῦμε! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Σεζάρ.

Ἡ βάρκα πλεύρισε κάτω ἀπ' τὸ φεγγίτη. Οἱ τέσσερες ἄντρες μπῆκαν ἀπὸ κεῖ στὸ ὑπόγειο. Μόνο ὁ Σομερὺ ἔμεινε νὰ φυλάῃ τὴν φαρόβαρκα.

— Μὴν ἀπομακρυνθῆς, τοῦ εἶπε ὁ Σεζάρ. Θὰ σὲ χρειαστοῦμε...

Μπῆκε μπροστὰ ἀπ' ὅλους κι' ἄνοιξε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του.

— Θυμόσαστε τὴ διαδρομή, ποὺ ἀκολουθήσατε; ρώτησε τὸ Μπράϋς.

— Ὄχι. Ἤμαστε ἀναίσθητοι, ὅταν μᾶς κατεβάσανε στὸ ὑπόγειο.

— Ἂς ἀφίσουμε, λοιπόν, τὴν τύχη νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ...

Βρήκανε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκαν, ἄνοιξαν μιὰ πόρτα καὶ βρέθηκαν στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ ἰσογείου.

— Μποροῦμε τώρα νὰ προσανατολισθοῦμε εἶπε ὁ Ἀνρὶ Λερουά.

— Ἂς βγάλουμε ὅλοι τὰ παπούτσια μας, διάταξε ὁ Σεζάρ.

Ἄνοιξαν ἀθόρυβα μιὰν ἄλλη πόρτα καὶ πέρασαν στὸ χώλ.

— Ἐκεῖ πάνω! εἶπε ὁ Μπράϋς, δείχνοντας τὴ σκάλα.

Στὸ ἁπάνω πάτωμα, ὑπῆρχε ἡ ἴδια διαρρύθμισι.

Σταμάτησαν, διστάζοντας: Ποιὰ ἦταν ἡ κάμαρα τοῦ Σχβεϊμπερ; Ἡ κάμαρα τῆς Ἐλισάβετ; Ἡ κάμαρα τῆς Ἐσθήρ;...

Ἕνας θόρυβος μοτὲρ τοῦ ἔκαμε ξαφνικὰ ν' ἀνασκιρτήσουν.

— Ἔρχεται ἕν' αὐτοκίνητο! μουρμούρισε ὁ Ζιλμπέρ.

Ἀλλ' ὁ Σεζὰρ ἔσκασε στὰ γέλια καὶ ἐξήγησε:

— Ὄχι, εἶναι ὁ Σχβεϊμπερ, ποὺ ροχαλίζει! Ἔτσι, βρήκαμε τὴν κάμαρά του... Κι' ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν μόνο τρεῖς κάμαρες, οἱ ἄλλες δυὸ εἶναι ἀσφαλῶς τῆς γυναίκας του καὶ τῆς κόρης του... Ἄνοιξε, Ζιλμπέρ. Ἔχεις μαζὶ τὰ σύνεργά σου;

— Καὶ βέβαια, ἀφεντικό... Πῶς μποροῦσα νὰ τὰ ξεχάσω;

— Ἐμπρός, λοιπόν, δουλειά, ἀγόροι μου... Θὰ δῆτε τώρα, Μπράϋς τί καλὰ ποὺ τὰ κατάφέρνουμε...

Ὅταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν στὸ δωμάτιο, ὁ Ζιλμπὲρ ἄναψε τὸ φανάρι του, ἀφοῦ φρόντισε νὰ μισοσκεπάσῃ τὸ φακό του. Στὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο φῶς, μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὶς θέσεις τῶν ἐπίπλων, ὥστε νὰ μὴ σκοντάψουν ἀπάνω τους καὶ ξυπνήσουν τὸν κοιμισμένο.

Διέκριναν στὸ κρεβάτι τὸ τεράστιο κόκκινο πρόσωπο τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ «θόρυβος τοῦ μοτὲρ» εἶχε δυναμώσει...

Ὁ Ζιλμπὲρ πλησίασε ἀθόρυβα στὸ κρεβάτι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιμένανε στὸ κατῶφλι. Εἶχε σβύσει τώρα τὸ φανάρι του, καὶ τὸ δωμάτιο ἦταν κατασκότεινο.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά...

— Ἐν τάξει! εἶπε ὕστερα ὁ Ζιλμπέρ.

Μιὰ μυρωδιὰ χλωροφορμίου ἁπλώθηκε μέσα στὴν κάμαρα. Ἄναψε ἕνα φῶς. Εἶδαν πάλι τὸ Σχβεϊμπερ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται. Μὰ τώρα δὲ ροχάλιζε πιά. Ἦταν ξεσκέστὰ πόδια του κάτι ἀτσαλένιες ἀλυσίδιτσες, ποὺ λαμπικοπούσανε.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοῦδωσες μεγάλη δόσι... εἶπε ὁ Σεζάρ.

— Ὄχι, ἀφεντικό. Σ' ἕνα τέταρτο θὰ ξυπνήσῃ.

— Πᾶμε τώρα νὰ ὑποβάλουμε τὰ σέβη μας στὴ στρατηγίνα.

Κι' ὁ Σεζὰρ χτύπησε δυνατὰ τὴν ἀριστερὴ πόρτα. Ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἕνας θόρυβος καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι;

Ὁ Σεζὰρ ἄνοιξε τὴν πόρτα, φωνάζοντας χαρούμενα:

— Φίλοι!

Κι' ὥρμησε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ, ἐγκαιρος γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἁρπάξῃ ἕνα ρεβόλβερ. Ἡ χοντρὴ γυναῖκα ξανάπεσε στὸ κρεβάτι, τραυλίζοντας:

— Μ ά ϊ ν Γ κ ό τ!... Ὁ Σεζὰρ Σανγκινέντ!

— Μὴν κάνετε φασαρία, καλή μου κυρία... Ποῦ εἶναι ἡ κάμαρα τῆς Ἐσθήρ;

— Ὄχι, ὄχι, μὴν τὴς κάνετε κακό!

— Δὲν εἴμαστε βάρβαροι...

Ὁ Σανγκινέντ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἐσθήρ, ἐνῶ συγχρόνως ἔλεγε γελώντας:

— Δὲν βλάπτει ἡ εὐγένεια!

— Ἐσεῖς εἴσαστε, μητέρα; ρώτησε μιὰ μακρυνὴ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο.

Ὑπακούοντας στὴ διαταγὴ τοῦ Σεζάρ, ἡ Ἐλισάβετ ἀπάντησε:

— Ναί, ἐγώ, κόρη μου. Φόρεσε γρήγορα μιὰ ρόμπα... Μὴ φοβᾶσαι.

Ἡ Ἐσθὴρ παρουσιάστηκε ἀμέσως, μὲ τὰ μαλλιὰ της ἀνακατεμένα καὶ τὰ μάτια της πρησμένα ἀπ' τὸν ὕπνο.

Ὅταν εἶδε ὅμως τοὺς δυὸ ἄντρες, λύγισαν τὰ γόνατά της. Ὁ Μπράϋς τὴ συγκράτησε καὶ τὴν πῆγε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ Σεζὰρ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὴ στρατηγίνα.

— Κυρία, σηκωθῆτε, παρακαλῶ, καὶ φορέστε ἕνα ροῦχο, τῆς εἶπε. Ἔννοια σας, δὲ θὰ κυττάμε...

Ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούστηκαν φοβερὲς βλαστήμιες. Ἦταν ὁ στρατηγὸς φὸν Σχβεϊμπερ, ποὺ εἶχε ξυπνήσει καὶ κατάλαβε τί συνέβαινε.

— Μὴν κουράζεσθε, ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ εἶπε ὁ Σεζάρ, περνώντας στὴν κάμαρά του.

Ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μπουρν τὸν ἀκολούθησαν. Ἀναψαν τὸ φῶς.

Ὁ Σχβεϊμπερ ἔκλεισε ἀπότομα τὰ μάτια του. Τὸ κόκκινο πρόσωπό του εἶχε γίνει κατάχλωμο.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μπούρν, αὐτοὶ ποὺ ἔβλεπε, ἢ τὰ φαντάσματά τους;...

— Τί πάθατε, στρατηγέ; Λιποθυμήσατε, σὰ γυναικούλα; τοῦ εἶπε ὁ Σεζάρ.

Ὁ Σχβεϊμπερ κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ διώξῃ αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη.

— Ἐλᾶτε νὰ κουβεντιάσουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Εἴμαστε παλιοὶ γνώριμοι, ἐσεῖς κι' ἐγώ, ἀγαπητέ μου Σπουλμάκερ. Κι' ἔχουμε τόσα πράγματα νὰ πούμε!... Δὲ θὰναι ἄσχημο ὅμως νὰ βρίσκωνται μπροστά, στὴν κουβέντα μας, ἡ γυναῖκα σας κι' ἡ κόρη σας...

Κι' ὁ Σεζὰρ φώναξε τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἐκεῖνες ἤρθαν, ἀνασταπωμένες, τρέμοντας σύγκορμες.

— Ζιλμπέρ, πήγαινε νὰ κατεβάσῃς τὴ σημαία, διάταξε ὁ Σανγκινέντ. Ἔτσι, θ' ἀποφύγουμε τοὺς ἐνοχλητικοὺς ἐπισκέπτες, γιατὶ θὰ πιστέψουν ὅλοι πὼς ἔφυγε ὁ κ. Σπουλμάκερ.

Πῆρε μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε ἄνετα.

Ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μπούρν τὸν μιμήθηκαν.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, στρατηγέ, σᾶς δηλώνω πὼς θὰ φανῶ ἀμείλικτος. Θελήσατε νὰ πνίξετε τοὺς δυὸ φίλους μου ἀπὸ δῶ... Θὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὰ ἴσα, ἂν δὲ μὲ ἱκανοποιήσουν οἱ ἀπαντήσεις σας στὶς ἐρωτήσεις μου... Καταλάβατε;

Ὁ Σχβεϊμπερ εἶχε καταλάβει. Ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Γούρλωνε τὰ μάτια του, μὲ ἀνίσχυρη μανία.

— Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιὰ τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν συρταριῶν;

Ὁ Σχβεϊμπερ ἔκαμε ἕνα νόημα στὴν Ἐλισάβετ. Ἐκείνη πέρασε στὸ δωμάτιό της καὶ ξαναγύρισε μὲ μιὰ δέσμη κλειδιά, ποὺ τἄδωσε στὸ Σεζάρ.

— Γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς κουραστικὲς ἔρευνες, πρόσθεσε ἐκεῖνος, ὑποδείχτε μου ἀμέσως ποῦ θὰ βρῶ τὰ ντοκουμέντα γιὰ τὴν κατασκοπεία σας στὴ Γαλλία, καὶ ἰδίως γιὰ τὴ δράσι τοῦ «Φρουροῦ».

— Δὲ θὰ βρῆτε ἐδῶ τίποτε ἀπ' ὅ,τι ζητᾶτε, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Σχβεϊμπερ. Βρίσκονται ὅλα στὸ Βερολίνο...

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς, στρατηγέ... Ὡστόσο, δὲ σᾶς πιστεύω! Θὰ ψάξουμε λοιπὸν ὅλο τὸ σπίτι σας, οἱ σύντροφοί μου κι' ἐγώ.

— Θὰ χάσετε ἄδικα τὸν καιρό σας...

— Ζιλμπέρ, εἶπε ὁ Σεζὰρ στὸν ἄνθρωπο του, ποὺ ξαναγύρισε. Μὴ χάσῃς καθόλου ἀπ' τὰ μάτια σου τὴ χαριτωμένη αὐτὴ οἰκογένεια... Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἔχουμε δουλειά.

Ἡ ἔρευνα κράτησε ὁλόκληρο τὸ πρωΐ. Δὲν ἄφησαν γωνιὰ ἀψαχτη, ἐξετάσανε τὸ κάθε τι, ξεφύλλισαν μιὰ-μιὰ τὶς σελίδες τῶν βιβλίων. Ξεδιπλώσανε σεντόνια, ἀνασκάλεψαν κρεβάτια, τρυπήσανε στρώματα, ἀνασήκωσαν τὶς σανίδες τοῦ πατώματος, χτύπησαν παντοῦ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κρύπτες. Βγάλανε τὶς πλάκες τοῦ τζακιοῦ, κυττάξανε κάτω ἀπ, τὰ πόδια τῶν κρεβατιῶν, κάτω ἀπ' τὶς λάμπες καὶ τὰ ρολόγια...

Τίποτα! Τὰ χαρτιὰ ποὺ βρήκανε, δὲν παρουσιάζανε κανένα ἐνδιαφέρον...

Μὰ ὁ Σεζὰρ δὲν ἀπογοητεύτανε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε βγάλει γιὰ λίγο τὶς χειροπέδες τοῦ στρατηγοῦ, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ντυθῆ.

Ὅταν ξαναγύρισε ὁ Σεζὰρ στὴν κάμαρα, τὸν ρώτησε ἡ εἰρωνικὴ ματιὰ τοῦ Σχβεϊμπερ.

— Ὄχι, τίποτα ἀκόμα, ὁμολόγησε ἐκεῖνος. Μὰ θὰ μὲ βοηθήσετε σεῖς!

— Μπᾶ! Πῶς, παρακαλῶ;

— Δὲ θ' ἀργήσετε νὰ τὸ μάθετε...

Πρὸς τὸ μεσημέρι, πείνασαν ὅλοι. Ὁ Ζιλμπὲρ ἔκαμε μιὰ ἐπίσκεψι στὴν κουζίνα καὶ στὸ κελλάρι κι' ἑτοίμασε ἕνα πρόχειρο φαγητό, ποὺ τὸ τίμησαν ὅλοι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Σχβεϊμπερ, ποὺ δὲν τὸν προσκάλεσαν νὰ φάῃ κι' αὐτός. Ἡ Ἐλισάβετ κι' ἡ Ἐσθὴρ λάβανε μέρος στὸ γεῦμα κι' ἀποδείξανε πὼς ὁ τρόμος δὲν τοὺς ἔκοβε τὴν ὄρεξι.

Ὅσο γιὰ τὸ Σχβεϊμπερ, τοῦ εἶχε πῆ εἰρωνικὰ ὁ Σεζάρ:

— Στρατηγέ, εἴμαστε τόσο ἀσήμαντοι ἄνθρωποι, ὥστε δὲν τολμοῦμε νὰ σᾶς παρακαλέσωμε νὰ συμμερισθῆτε τὸ φαγητό μας.

Κι' ἔτσι ὁ Σχβεϊμπερ δὲν ἔφαγε. Καθὼς ἦταν ὅμως πεινασμένος, ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τοὺς ἄλλους, ποὺ τρώγανε.

Ὁ Σεζὰρ ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι, σὰ νοικοκύρης, καὶ δήλωσε στὸ Σχβεϊμπερ, τρίβοντας τὰ χέρια του:

— Θὰ ζήσουμε μαζὶ σὰν καλοὶ φίλοι!

Ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε κλειδώσει τὰ ὅπλα. ποὺ βρῆκε στὴ βίλλα. Εἶχε ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ φύλακα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἦταν ἐλεύθερες, μὰ δὲν τὶς ἐπιτρέπανε νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν κάμαρά τους. Ὅσο γιὰ τὸ Σχβεϊμπερ, δεμένος χειροπόδαρα, φαινόταν νὰ δέχεται φιλοσοφικὰ τὴν παράξενη ἐκείνη κατάστασι.

Τ' ἀπόγεμα, διέκοψε ἐπιτέλους τὴ σιωπή του γιὰ νὰ δηλώσῃ:

— Πεινάω!

Ὁ Ρέτζιναλντ Μπράϋς κύτταξε τὸ ρολόϊ του κι' ἀπάντησε σοβαρά:

— Δὲν εἶν' ἀκόμη ὥρα, στρατηγέ... Τὸ βράδυ! Ἄλλωστε, γιατί δὲ θελήσατε νὰ συμμερισθῆτε τὸ φτωχικὸ μεσημεριανὸ γεῦμα μας;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σχβεϊμπερ πῆρε μιὰ ἔκφρασι φόβου καὶ ἐκπλήξεως.

Τοῦ εἶχε ἔρθει μιὰ σκέψι: Μήπως σκόπευαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ τὸν νικήσουν μὲ τὴν πεῖνα;

Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῆς βίλλας ἔμειναν ἑρμητικὰ κλειστὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἡ σημαία ἦταν κατεβασμένη. Ἔτσι, τὸ σπίτι φαινόταν ἀκατοίκητο.

Ὁ Σεζὰρ συνέχιζε τὸ ψάξιμο. Εἶχε διαβάσει τὸ διήγημα τοῦ Ἔδγαρ Πόε «Τὸ κλεμμένο γράμμα», κι' αὐτὸ τὸν ἐνέπνεε στὶς ἐρευνές του, μαζὶ μὲ τὸ ἀστυνομικό του ἐνστικτο.

Ἔψαχνε μιὰ-μιὰ κάμαρα, ἕνα-ἕνα συρτάρι. Εἶχε βεβαιωθῆ ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς κανένα ἔπιπλο δὲν εἶχε μυστικὲς κρύπτες.

Ψαχούλεψε κι' ἐξέτασε μὲ τὸ φακὸ ὅλες τὶς σανίδες τοῦ πατώματος, χωρὶς ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ κανένα ἴχνος πρόσφατης ἐργασίας... Ξεκάρφωσε τὸ ἁπάνω μέρος τῶν γραφείων, ξύλωσε τὰ μαξιλάρια τῶν καθισμάτων, βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχαν πριονιστῆ τὰ πόδια ἀπ' τὶς πολυθρόνες καὶ τὶς καρέκλες.

Φυλλομέτρησε γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης κι' ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι τὰ δεσίματά τους, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ Σχβεϊμπερ μποροῦσε νὰ εἶχε κρύψει μέσα κανένα χαρτί. Ἔκοψε ἀκόμα καὶ τὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας τῶν τοίχων. Ἐπισκέφθηκε τὰ ὑπόγεια κι' ἐξέτασε τὸ δάπεδο καὶ τοὺς τοίχους τους.

Ἔτσι πέρασε ἡ μέρα.

Ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε βγῆ χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε, κι' εἶχε ξαναγυρίσει τὸ βράδυ. Ἔφερνε ἄφθονα φαγώσιμα.

Ὁ Σεζὰρ τοῦ εἶχε δώσει αὐστηρὲς ὁδηγίες κι' ἐκεῖνος τὶς εἶχε ἀκολουθήσει πιστά.

Ἔστρωσε τὸ τραπέζι στὴν κάμαρα τοῦ στρατηγοῦ κι' ἀράδιασε πάνω παλιὲς σκονισμένες μποτίλιες μὲ καλὸ κρασί, διάφορα ὀρεκτικά, κρύο κοτόπουλο ψητό πατὲ μὲ φουά-γκρὰ καὶ μὲ κυνῆγι, γλυκὰ πολλῶν εἰδῶν, ἀκόμα καὶ σαμπάνια καὶ ροῦμι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ ἄφησε ἕνα μικρὸ πανέρι, σκεπασμένο μὲ μιὰ πετσέτα, ποὺ φαινόταν νὰ κρύβῃ κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ πολύτιμο.

Ἡ Ἐσθὴρ κι' ἡ Ἐλισάβετ, καθησυχασμένες ἀπ' αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, κύτταζαν μὲ τρυφερὴ ματιὰ τὸ παραφορτωμένο τραπέζι. Εἶχαν βεβαιωθῆ πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς φέρνονταν ἔτσι, δὲν ἤθελαν τὸ κακό τους...

Τὸ μεσημέρι εἶχαν τσιμπήσει μονάχα λίγο φαγητό, γιατὶ ὁ τρόμος τοὺς ἔσφιγγε τὸ στομάχι. Μὰ τὸ βράδυ ἡ πεῖνα τὶς τυραννοῦσε καὶ τὰ μάτια τους λάμπανε ἀπὸ ἀνυπομονησία.

Ὅσο γιὰ τὸ Σχβεϊμπερ, ἀνοιγόκλεινε τὸ στόμα του σὰ νὰ μασσοῦσε μηχανικά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς προετοιμαζότανε γιὰ νὰ φάῃ καλύτερα ἔπειτα ἀπὸ λίγο... Καταδέχτηκε μάλιστα νὰ χαμογελάσῃ στὸ Σεζὰρ καὶ νὰ τοῦ πῆ:

— Εὐχαριστῶ... Εἶχα εἰκοσιτέσσερες ὧρες νηστικός...

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία, ποὺ σήμαινε:

«Ὢ, μὴ μ' εὐχαριστῆτε! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο...».

Ὕστερα φώναξε χαρούμενα:

— Ἐμπρός, στὸ τραπέζι!... Πεινάω σὰ λύκος!

Πήρανε ὅλοι θέσεις στὸ τραπέζι, κι' ὁ Ζιλμπὲρ ἀνέλαβε νὰ τοὺς σερβίρῃ.

Ὁ Σχβεϊμπερ ὅμως ἔμεινε ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα του, δεμένος χειροπόδαρα.

— Ἔ, μὲ ξεχάσατε!... εἶπε γελῶντας.

— Ἀλήθεια! Μᾶς συγχωρῆτε,στρατηγέ!... Ζιλμπέρ, δῶστε στὸ στρατηγὸ νὰ φάῃ πρῶτος. Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε λίγο...

Ὁ Ζιλμπὲρ ξεσκέπασε τότε τὸ μυστηριῶδες πανέρι κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο φλυτζάνι κι' ἕνα σταμνάκι... Γέμισε τὸ φλυτζάνι, μ' ἕνα εἶδος θολοῦ νεροῦ, μέσα στὸ ὁποῖο κολυμπούσανε δυὸ μισοδρασμένα καρότα, καὶ ποὺ μύριζε δυνατὰ κάμφορα. Ἔβαλε δίπλα στὸ στρατηγὸ ἕνα κομμάτι ψωμὶ μουχλιασμένο. Ἔβγαλε ὕστερα τὶς χειροπέδες τοῦ Σχβεϊμπερ καὶ τοῦ εἶπε:

— Φᾶτε, στρατηγέ! Χορτάστε!

— Αὐτὸ τὸ πράγμα νὰ φάω;... φώναξε ἐκεῖνος μ' ἀηδία.

— Ναί, αὐτό, ἀπάντησε ὁ Σεζάρ. Ἔτσι δὲν τρέφετε καὶ σεῖς τοὺς κρατουμένους σας στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως;...

Ὁ Σχβεϊμπερ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ μανίας. Πέταξε μὲ μιὰ γροθιὰ ὅ,τι βρισκόταν μπροστά του καὶ σηκώθηκε ἀπότομα.

Ἀμέσως ἔνοιωσε στὸ μέτωπό του τὴν κρύα κάνη ἑνὸς ρεβόλβερ.

— Ξαναβάλτε του τὶς χειροπέδες, Ζιλμπέρ, διάταξε ὁ Σανγκινέντ. Δὲν πεινάει... Δὲν πειράζει. τρώει αὔριο...

Ὕστερα ξαναγύρισε ἤσυχα στὸ τραπέζι. Οἱ ἄλλοι εἶχαν παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ μ' ἀδιαφορία — ἐκτός, βέβαια, ἀπ' τὶς δυὸ γυναῖκες.

Ὁ Σεζὰρ γέμισε τὸ πιάτο τῆς Ἐλισάβετ καὶ τῆς Ἐσθήρ. Ἐκεῖνες δὲν τόλμησαν στὴν ἀρχὴ νὰ τ' ἀγγίξουν. Κύτταζαν τὸ Σχβεϊμπερ μὲ δειλία καὶ ντροπή. Θὰ τρώγανε, μπροστά του, ἐνῶ αὐτὸς πέθαινε τῆς πείνας;...

Μά, στὸ τέλος, ἡ δική τους πεῖνα κι' ἡ λαιμαργία νικήσανε, κι' ἄρχισαν νὰ καταβροχθίζουν τὸ περιεχόμενο τοῦ πιάτου τους.

Ὅταν χορτάσανε, ἡ Ἐλισάβετ μουρμούρισε:

— Ἀφῆστε μας νὰ τοῦ δώσουμε λιγάκι κοτόπουλο...

— Ὄχι! εἶπε ὁ Σεζάρ, ἀμείλικτος. Φοβᾶμαι μὴν τοῦ χαλάσῃ τὸ στομάχι...

— Τούλάχιστον ἕνα-δυὸ ποτήρια κρασί...

— Νηστικάτα;... Θέλετε λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσετε;

— Μὰ θὰ πεθάνῃ τῆς πείνας!

— Ἔχει νὰ φάῃ ὅσο ψωμὶ θέλει... Δὲν πειράζει ἂν εἶναι λίγο μουχλιασμένο.

— Ποιὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ σχέδιό σας;... Ἐμεῖς οἱ δυὸ ντρεπόμαστε ποὺ καλοφάγαμε, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς εἶναι εἰκοσιτέσσερες ὧρες νηστικός...

— Δὲν ἔχω κανένα σχέδιο, κυρία. Περιμένω τὴν καλὴ θέλησι τοῦ συζύγου σας... Ὑπάρχουν κάπου ἐδῶ κάτι σπουδαιότατα χαρτιά. Δὲ μπορέσαμε νὰ τὰ βροῦμε. Ἂς μοῦ τὰ δώσῃ αὐτός!

— Κάνετε λάθος, εἶπε δισταχτικὰ ἡ Ἐλισάβετ, δὲν ὑπάρχουν χαρτιά!

Μιὰ τραχειὰ φωνὴ ὅμως τὴν ἀνάγκασε νὰ σωπάσῃ:

— Τρῶγε καὶ μὴ μιλᾶς! τὴ διάταξε ὁ στρατηγός.

Κι' ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν εἶπε πιὰ λέξι.

Ὁ Σεζὰρ ἔκανε μιὰ ἀνακεφαλαίωσι τῆς καταστάσεως, ἤρεμα καὶ χωρὶς θυμό:

— Ἐχετε ἐδῶ, μεταξὺ ὅλλων, τὸν ὀνομαστικὸ κατάλογο ἑκατὸν δέκα κατασκόπων, σκορπισμένων στὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου. Ὁ κατάλογος αὐτὸς μοῦ χρειάζεται... Μέχρι νεωτέρας διαταγῆς κι' ὥσπου νὰ ἔρθη στὰ χέρια μου, ὁ φίλος σας Σχβεϊμπερ θὰ ὑποβάλλεται στὴ δίαιτα τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως... Ἔχουμε ὑπομονή, θὰ περιμένουμε... Ἂν δὲν ὑποκύψῃ, τότε...

Σταμάτησε λίγο, γιὰ ν' ἀδειάσῃ ἕνα ποτῆρι κρασί, κι' ὕστερα συν

θέλεγε κανείς πώς είχε άποκοιμηθῆ..

Ξαφνικά, πήδησε πάνω, σά νά τόν εἶχε τινάξει ἠλεκτρικό ρεῦμα. Καί γονάτισε μπροστά σ' ἕνα ἔπιπλο ἀπό ἄσπρο ξύλο, λερωμένο ἀπό λίπη κι' ἀπό βρώμικα χέρια. Τό ἕνα ἀπ' τά πόδια του, κοντύτερο ἀπό τ' ἄλλα, εἶχε χωμένο ἀπό κάτω ἕνα χοντρό χαρτόνι. Ὁ Σεζάρ τό τράβηξε, τόβγαλε, μέ χέρι ποῦ ἔτρεμε.

— Τό βρῆκα, ἄρασε;... μουρμούριζε.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, τίποτα δέν ἔδειχνε νά ὑπάρχη κάτι τό ἰδιαίτερο. Διπλώνοντας ὅμως στά δυό τό χαρτόνι, ὁ Σεζάρ νόμισε πώς ἔνοιωσε μέ τήν ἀφή ἕνα κενό στό ἐσωτερικό του.

Ἔβγαλε τότε τό σουγιᾶ του κι' ἔχωσε τή λεπίδα μέσα στό πάχος τοῦ χαρτονιοῦ. Δέ γελιότανε: Ὑπῆρχε ἕνα κενό. Οἱ ἄκρες τοῦ χαρτονιοῦ εἶχαν ξανακολληθῆ ὕστερα μ' ἐπιμέλεια. Μέ τήν πίεσι ὅμως τοῦ σουγιά, ξεκόλλησαν, ἀνοίξαν.

Ὁ Σεζάρ ἄκουσε κάτι σάν τρίξιμο χαρτιοῦ. Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Τράβηξε ἔξω ἕνα λεπτό, διπλωμένο τσιγαροχαρτο. Δέ μπόρεσε νά συγκρατήση μιά φωνή χαρᾶς.

Εἶχε ἐπιτέλους στά χέρια του τόν κατάλογο ποῦ ἀναζητοῦσε ἐδῶ καί δυό μέρες καί ποῦ ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται πώς θά τόν εὕρισκε. Τά κέντρα κατασκοπείας ἦταν ταξινομημένα κατά ἐπαρχίες καί νομούς καί συνοδεύονταν ἀπό ὀνόματα, διευθύνσεις, ὅλες τίς ἀπαιτούμενες πληροφορίες.

Μπροστά σέ κάθε ὄνομα ὑπῆρχαν κάτι σημάδια, πού μένανε ἀκατανόητα γιά τό Σεζάρ. Μά δέν τόν ἔνοιαζε. Θά τά ἐξηγοῦσε κι' αὐτά, στήν ὥρα τους.

Ἀνέβηκε ἀμέσως στήν κάμαρα τοῦ Σχβέϊμπερ.

Καί, κουνῶντας θριαμβευτικά στόν ἀέρα τό χαρτί, φώναξε, σάν τόν Ἀρχιμήδη:

— Εὕρηκα!...

Ὁ στρατηγός τόν κύτταξε. Οἱ ματιές τους διαστουρώθηκαν. Κι' ὁ Σεζάρ διέκρινε μιά κάποια ἐκφρασι εἰρωνείας στά μάτια τοῦ Σχβέϊμπερ... Αὐτό κράτησε μιά στιγμή μονάχα. Μά δέ χρειαζότανε περισότερο, γιά νά ὑποψιαστῆ ὁ Σανγκινέντ...

Μιά σκέψι ἀστραπιαία τόν πάγωσε:

«Αὐτός ὁ ἄνθρωπος μέ κοροϊδεύει!».

Κι' ἔβγαλε ἀμέσως τό μόνο λογικό συμπέρασμα:

«Ὁ κατάλογος ποῦ βρῆκα, εἶναι πλαστός».

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σχβέϊμπερ εἶχε ξαναβρῆ τήν ἡρεμία της.

Μά κι' ὁ Σεζάρ φάνηκε πώς εἶχε ξεχάσει κιόλας τό περιστατικό. Δίπλωσε τό τσιγαρόχαρτο καί τό φύλαξε στήν τσέπη του. Ἔπειτα ἔτριψε χαρούμενα τά χέρια του.

— Εἶναι περίεργο τό πόσο πεινάω, μέ νοντας κλεισμένος σ' αὐτό τό σπίτι! παρατήρησε. Ἐλπίζω, Ζιλμπέρ, νά μήν ξεχάσατε τά τρόφιμα...

— Θέλετε νά σερβίρω;

— Καί βέβαια!

Στό παράξενο δράμα, ποῦ συνέβαινε στή βίλλα, τοῦ Σχβέϊμπερ, ὁ κυριώτερος ρόλος ἀνῆκε στό Σανγκινέντ. Ὁ Μπράϋς κι' ὁ Μποῦρν περιορίζονταν νά τοῦ προσφέρουν τή βοήθειά τους, ἄν τούς τή ζητοῦσε. Μά παρακολουθοῦσαν τό δράμα μέ φλογερό ἐνδιαφέρον.

Γιατί ὁ Μπράϋς εἶχε ἀναλάβει τήν ὑπεράσπισι τοῦ Ἀνρῒ Λερουά. Κι' ὁ Ἀνρῒ ἔλεγε μέ τό νοῦ του πώς, ἀπ' τήν ἐπιτυχία τοῦ Σεζάρ, ἐξαρτᾶτο ἡ ἀποκατάστασι τῆς τιμῆς του.

Ἡ περιέργειά τους διπλασιαζόταν ἄλλως τε ἀπ' τό γεγονός, ὅτι παρευρίσκονταν στίς τελευταῖες καί ὁριστικές φάσεις μιᾶς μονομαχίας μέχρι θανάτου μεταξύ τοῦ Σχβέϊμπερ καί τοῦ Σανγκινέντ. Αὐτοί οἱ δυό ἄνθρωποι, ποὺ ἀντιπροσώπευαν δυό διαφορετικές φυλές, μισοῦσαν ἀπό πολύν καιρό ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Στόν ἀγῶνα τους, εἶχε σημειώσει ὡς τώρα ἐπιτυχίες πότε ὁ ἕνας καί πότε ὁ ἄλλος.

Ὁ Ζιλμπέρ εἶχε σερβίρει πάνω στό τραπέζι διάφορα ὀρεκτικά φαγητά. Ὁ Σεζάρ τόν βοηθοῦσε. Κι' αὐτός, ποὺ συνήθως δέν πρόσεχε κάν τί ἔτρωγε, ἀνάφερε τώρα ἕνα-ἕνα τά ὡραῖα ἐκεῖνα πράγματα, καθώς τά βγάζε ὁ ἄνθρωπός του ἀπ, τό πανέρι.

Ὅταν ὁ Ζιλμπέρ ἔβαλε στό τραπέζι μιά τεράστια πέστροφα, ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Σεζάρ ξεχείλισε πιά. Χτύπησε τό Σχβέϊμπερ στόν ὦμο καί φώναξε:

— Ἄχ, στρατηγέ μου, εἶναι ἄφθαστο αὐτό τό παλληκάρι στό νά ἑτοιμάζη ἕνα τσιμπούσι!...

Ὁ Σχβέϊμπερ κύτταζε μέ γουρλωμένα μάτια πότε τό Σεζάρ καί πότε τό φορτωμένο τραπέζι. Ἡ κοιλιά του διαμαρτυρόταν ἐντονώτατα. Σκεφτόταν ὡστόσο ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἐχθρός του εἶχε βρῆ τώρα τό χαρτί, ποὺ ζητοῦσε, δέν ὑπῆρχε πιά λόγος νά μή πάρη κι' αὐτός μέρος στό πλούσιο δεῖπνο...

Προσπάθησε λοιπόν νά δείξη κέφι καί εἶπε χαμογελώντας:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς μόνο οἱ Γάλλοι ξέρουν νά τρῶνε!

— Ἀσφαλῶς! Κι' ἀναγνωρίζω ἀκόμη πώς θά ταν μεγάλο βασανιστήριο νά σᾶς ἀφίσουμε νά μᾶς κυττᾶτε, τρώγοντας μονάχα... τά νύχια σας! Σωστό μαρτύριο τοῦ Ταντάλου!

Ὁ Σχβέϊμπερ σκυθρώπασε. Στά λόγια αὐτά τοῦ Σανγκινέντ διέκρινε μιά ἀπειλή...

Κι' ἡ σκηνή ξανάρχισε, ὅπως καί τίς προηγούμενες φορές.

Ἡ Ἐσθήρ κι' ἡ Ἐλισάβετ κάθησαν στό τραπέζι, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Αὐτή τή φορά ὅμως ἀρνήθηκαν νά φάνε. Ὁ Ζεζάρ δέν ἐπέμεινε.

— Ζιλμπέρ, εἶπε, νά πάτε τό φαγητό τῶν κυριῶν στήν κάμαρά τους. Μπορεῖ νά πεινάσουνε τή νύχτα...

Ὁ Μπράϋς εἶχε ἐξαιρετική δρεξι. Κι' ὁ Ἀνρῒ ἔτρωγε σάν τόν ἄνθρωπο πού, ἀφοῦ ξαφνικά τό τέλος ἑνός ἐφιάλτη...

Ὅσο γιά τό Σεζάρ, καταβρόχθιζε ὅ,τι εἶχε μπροστά του, ἐκθειάζοντας τή νοστιμάδα τους. Κάθε τόσο, μέ γεμάτο τό στόμα, στρεφόταν στόν αἰχμάλωτο καί τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἐκεῖνος εἶχε μισολιποθυμήσει...

— Παραβαίνετε τήν ὑπόσχεσί σας, εἶπε, μέ πνιγμένη φωνή.

— Τί σᾶς ὑποσχέθηκα; ἀπόρησε ὁ Σεζάρ.

— Ὅτι, ὅταν θά βρίσκατε τόν κατάλογο τῶν πρακτόρων μου...

— Νά τί τόν κάνω! διέκοψε ὁ Σανγκινέντ.

Καί, βγάζοντας ἀπ' τήν τσέπη του τό χαρτί, τοῦβαλε φωτιά μ' ἕνα σπίρτο.

— Μή μοῦ κάνετε τόν ἔξυπνο, πρόσθεσε. Αὐτός ὁ κατάλογος ἦταν πλαστός.. κι' ἄς λο, τόν ἀληθινό... Ποῦ βρίσκεται; Πέστε μας!

Ὁ Σχβέϊμπερ ἄφρισε ἀπ' τή μανία του, ἀλλά δέν ἀπάντησε.

— Πολύ καλά, εἶπε ὁ Σεζάρ . Ἄς μή μιλᾶμε πιά γι' αὐτό.

Κι' ἄβεαστε ἤσυχα τό ποτῆρι του, ἐνῶ ὁ στρατηγός ἀναστέναζε ἀξιολύπητα. Ἐδῶ καί 48 ὥρες, δέν εἶχε βάλει τίποτα στό στόμα του — τίποτ' ἄλλο ἀπό νερό! Παρακολουθοῦσε μηχανικά, σάν ὑπνωτισμένος, τίς κινήσεις τῶν πηρουνιῶν, ποὺ ἀνεβοκατέβαιναν. Τά πιάτα κι' οἱ πιατέλες ἄδειαζαν. Ἀλλά τά φαγητά ἦταν ἀτελείωτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΘΗΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF
τήν ὑγεία τῆς ὡραίας σας μαλλιᾶς

Ὡραῖο κτένισμα κάνει τά μαλλιά θελκτικά!

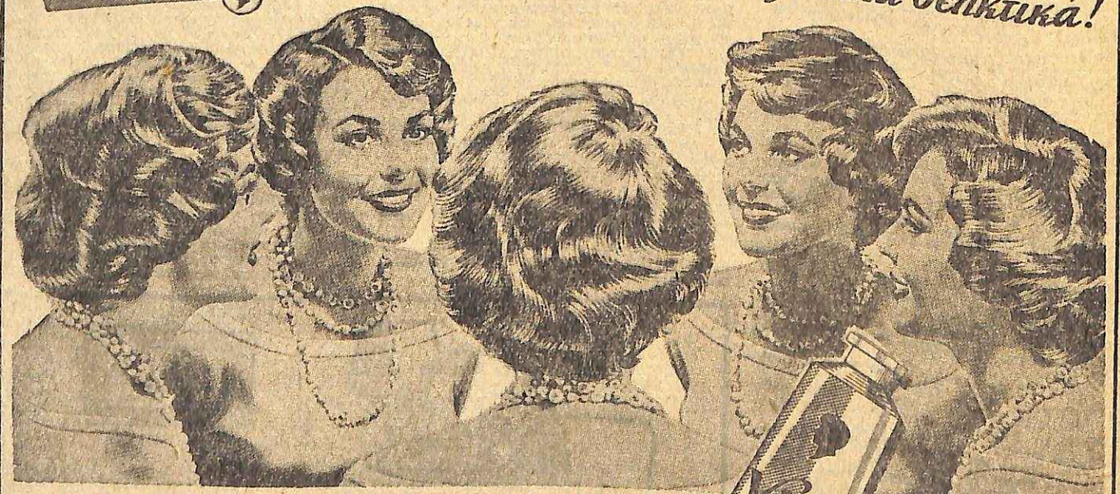

Βάζοντας λίγο VLOT στά μαλλιά σας τά κτενίζετε εὔκολα καί ὅπως θέλετε. Χωρίς νά κολλοῦν καί νά λαδώνωνται τά μαλλιά σας εἶναι ὅλη τήν ἡμέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηροῦνται ἐλαστικά καί ἡ φυσική τους γυαλάδα σάς κάνει ἐλκυστική. Μέ ΦΛΟΤ ὡραῖο κτένισμα, ποὺ θαυμάζεται ἀπό ὅλους

fit Κρέμα κτενίσματος γιά τά ἀνδρικά μαλλιά

ΑΠΟΚΛ. ΟΙΚ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

Ἀνατολίτικο
ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ χαμένος γάϊδαρος

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Χότζας ἔχασε τό γάϊδαρό του κι' ὅλο τό χωριό ἀναστατώθηκε. Ἄντρες, γυναῖκες καί παιδιά ἔτρεχαν σάν παλαβοί ἀπό δῶ κι' ἀπό κεῖ γιά νά βροῦν τό χαμένο ζῶο τοῦ Ναστραδίν.

Καί μονάχα ὁ ἴδιος καθόταν ἀμέριμνος στό σοφᾶ τοῦ σπιτιοῦ του καί κάπνιζε ναργιλέ, χωρίς νά δίνη γρόσι γιά τό γάϊδαρο ποὺ χάθηκε.

— Μωρέ τέτοια ἀναισθησία δέν ἔχω ξαναδῆ... Μά τόν Ἀλλάχ, ἄντρα μου, δέν τρέχει αἷμα στίς φλέβες σου, ἀλλά χαμομῆλι, μέ τό συμπάθειο... γκρίνιαζε ἡ γυναῖκα του.

Μά ἡ ἀρεντιά του δέν ἔδινε σημασία στά λόγια της καί συνέχιζε νά φουμάρη τοῦ καλοῦ καιροῦ.

— Ἄν χάσουμε τό γάϊδαρό μας, πῶς θά πηγαίνω στά χτήματα κι' ἐσύ στήν Προῦσα; τόν ρώτησε σά λίγο ἡ Φατμέ.

— Νά σοῦ πῶ γυναῖκα... Ἄν πάθουμε μιά τέτοια λαχτάρα, θ' ἀρχίσω νά πηγαίνω ἐγώ στά χτήματα, ποὺ εἶναι πιό κοντά κι' ἐσύ στήν Προῦσα. Γι' αὐτό μέ τό δίκηο σου κάνεις σάν παλαβή, ποὺ χάσαμε τό γάϊδαρο, μιά καί σένα θά βρῆ ἡ πιό μεγάλη συμφορά... ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Ναστραδίν.

Ἡ Φατμέ ὅμως ἔφυγε ἀπό τό σπίτι καί πῆγε κατ' εὐθεῖαν στοῦ Ἰμάμη.

— Ὁ ἄντρας μου τρελλάθηκε ἐφέντημ'... ἄρχισε νά τοῦ λέη, μιξοκλαίγοντας. Χάθηκε, ὅπως ξέρεις ὁ γάϊδαρός μας κι' αὐτός κάθεται σπίτι καί φουμάρει μέ τήν ἡσυχία του...

— Καλά, τράβα κι' ἔρχουμαι γιά νά τοῦ πῶ δυό λόγια!... εἶπε ὁ Ἰμάμης.

Καί πραγματικά ὕστερα ἀπό κάμποση ὥρα ἔφτασε στό κονάκι τοῦ Χότζα.

—Ἔ, τί ἔμαθα, Ναστραδίν ἐφέντη; Ἔχασες, λέει, τό γάϊδαρό σου; Καί τώρα τί κάθεσαι καί κάνεις; τόν ρώτησε μόλις μπῆκε.

— Δόξα νάχη ὁ Γιαραμπῆς!... Ὁ γάϊδαρός μου μπορεῖ νά χάθηκε, μά δέ χάθηκαν κι' οἱ καλοί ἄνθρωποι ἀπ' τό Ἐσκῆ Σεχῆρ... Ὅλοι οἱ συχωρισνοί μου ψάχνουν γιά νά τόν βροῦν...

— Καλά, κι' ἐσύ ὁ ἴδιος δέ νοιάζεσαι διόλου γιά τό δικό σου ζωντανό;

— Νά σοῦ πῶ, τζάνουμ... Καλλίτερα ποὺ ψάχνουν οἱ ἄλλοι κι' ὄχι τοῦ λόγου μου... Γιατί, ἐδῶ ποὺ τά λέμε, σέ κάτι θά ἔφταιξα στό ζωντανό καί μέ παράτησες... Λοιπόν, ἄν μυριστῆ πῶς ψάχνω ἐγώ γιά νά τό βρῶ, ὅλο καί θά κρύβεται. Μέ τούς ξένους ὅμως μπορεῖ νά ξεγελαστῆ καί νά φανερωθῆ... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Κι' ὁ ἰμάμης, ἀφοῦ σκέφτηκε καλά τά λόγια του, σηκώθηκε κι' εἶπε σιγά στή Φατμέ:

— Δίκηο ἔχει ὁ Χότζας χανοῦμ καί καλά θά κάνης νά τόν ἀκοῦς...

Μά σάν πέρασε κι' ἄλλα ἕνα βράδυ κι' ὁ γάϊδαρος δέ βρέθηκε ἀκόμη, ἄρχισαν καί τό Ναστραδίν νά τόν ζώνουν τά φίδια.

— Λίντε, μωρέ γυναῖκα, νά σοῦ γίνη τό χατῆρι!... Θά πάω κι' ἐγώ, νά βοηθήσω μήπως βρεθῆ ὁ γάϊδαρος... εἶπε στή Φατμέ.

Καί σηκώθηκε ἐπί τέλους ἀπ' τόν σοφᾶ.

Μά ὅταν συνάντησε ἐκεῖνος ποὺ ψάχνανε ἔξω ἀπό τό χωριό γιά τό γάϊδαρό του, ἠσύχασε καί εἶπε ἀπό μέσα του:

—Ὅπου νάναι, θά τό ξετρυπώσουν τό ἀχάριστο ζωντανό!...

Καί πῆγαινε ἀπό πίσω τους σφυρίζοντας εὐθυμα καί τραγουδῶντας!... Ὕστερα μερικοί ἀπό τούς συχωρισνούς δέν ἄνθεξαν, καί γυρνῶντας μιά στιγμή, εἶπανε θυμωμένοι:

—Μωρέ Ναστραδίν, μεγάλο τό κουράγιο σου!... Σφυρίζεις καί τραγουδᾶς ἐνῶ τό ζωντανό σου δέν λέει νά βρεθῆ κι' ἀντί νά ἔρχεσαι μπροστά γιά νά μᾶς βοηθήσης, ἐσύ ποὺ ξέρεις τά χούγια του μένεις τελευταῖος καί διασκεδάζεις...

Ὁ Χότζας τότε τά χρειάστηκε, κι' ἀφοῦ σκέφτηκε γιά λίγο, ἀποκρίθηκε:

— Δίκηο ἔχετε, μωρέ, νά μέ συμπαθᾶτε. Μά εἶμαι τέτοιος ἄνθρωπος!... Ὅσο γιά τό σφύριγμα, εἶμαι χαρούμενος, γιατί ἐλπίζω ἀκόμη πώς πίσω ἀπ' αὐτό τό λόφο σίγουρα θά βροῦμε τό γάϊδαρο... Ἄλλοῦ δέ μένει νά ψάξουμε πιά...

— Καλά κι' ἄν δέ βρεθῆ οὔτε ἐκεῖ ὁ γάϊδαρός σου; τόν ρώτησαν ἐκεῖνοι περίεργοι.

—Ἔ! Τότε θά ὁρίσω τό Ναστραδίν, ποὺ ξέρει τόσο ὡραῖα νά σφυρίζη, πόσο ἀσχημα ξέρει καί νά... μουγκρίζη ἀπό τή λύπη καί τή στενοχώρια του... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας, ἀνασηκώνοντας βαθειά, ἐνῶ ὅλοι ἔσκασαν στά γέλια καί συνέχισαν μέ τήν ἴδια προθυμία νά ψάχνουν γιά τό γάϊδαρο...

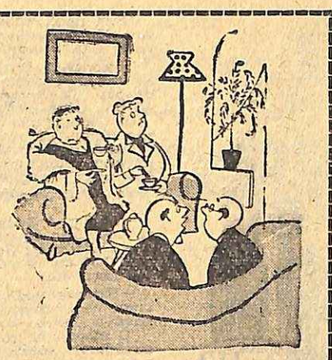

— Φέρνεις ἐδῶ τή γυναῖκα σου μέ τό καινούργιο γούνινο παλτό της καί θέλεις κατόπιν νά πιστέψω πώς εἶσαι ὁ καλύτερός μου φίλος!...

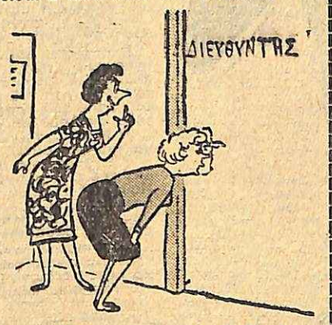

— Μοῦ φαίνεται πώς ἡ Κική τήν πῆρε τήν αὐξησι!

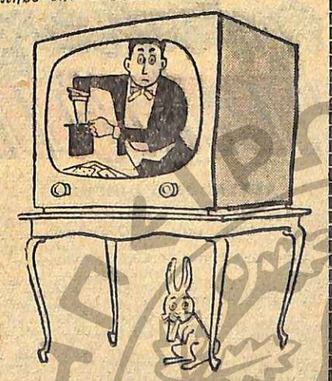

Χωρίς λόγια.

— Τούς ἔτυχε, λέει, κάποιο ἐμπόδιο καί μᾶς παρακαλοῦν ν' ἀναβάλουμε τό γεῦμα γιά τήν ἄλλη Κυριακή.

Τά βάσανα
ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Θυσίες

ΠΡΙΝ παντρευτῶ, ἀγαγνώστα ἐφέντη, στά παληά μπερικετλήδικα χρόνια, ποὺ μέ Σουρπουΐτσα μου ἰφλέρτ ἤκανα, γιά χατῆρι τσῆ μπρός τό παρατύρι τση, ὅπως λέει καί τό τραγοῦντι, μεάλες θυσίες ἤκανα, καντάδες πατινάδες μέ μπαγλαμάδες, ριγάλα σουτζούκια, μπαστουρμάδες, ἤστελνα καί λουλούντια, μέσ' τά μπουγαδοκόφινα μ' ἀφραμπάδες!

Ἔτσι, σιγά-σιγά, μέ τό μαλακό γνωριστήκαμε γιαβάς-γιαβάς ἀγαπητήκαμε καί τσαμπουκ-τσαμπούκ παντρευτήκαμε!

— Συκιούρ, Ἀλλάχ! φώναζα.

Φχαριστημένος ἤμουνε. Γιατί ὀδλος ἰμήνας μέλιτος, μέ τζιλιδέβες πέρασε.

Ὀντάν σόνρα, ἐπειδή σεκέρια, σορόπια, μπακλαβάδες, γλυκά τουρλοῦ τουρλοῦ, τσόκ τσ' ἀφέσανε, Σουρπουΐτσα ζόρ-ζορινά ν' ἀνοίζω σενκερτζηδίκο ἤτελε,

— Μπᾶς οὐστινέ! φώναζα.

Καπρίτσιο τση καμποῦλι ἤκανα καί παστιτσέρικο ἀνοιζα. Ἄμα αὐτή τρικολίκα, φαγάνα, μαλαγάνα, φακλόνα, τσουκάλια, τζεντζερέδες, ταψιά, χαψιά, ταβάδες μπακλαβάδες, φόρμες, νόρμες, τσκολάντες, μαρμελάντες, καί μόστρες ἀκόμη μοῦφαγε! Φαλιμέντο ἤκανα!

Καί τότες αὐτή πανοῦργα, ἀλλοῦ σεβντᾶ τση γοῦστα τση ἤστρεψε. Μόντες, παλτά, μαλτά, φουστάνια μουστάνια ἤτελε.

Ἰστέρ ἰστεμές σ' ἕνα ἐμπορικό κατάφερα κασπῶ κεχαγιάς νά μπῶ, κι' ἔτσι νά τῆς κουβαλάω φιγουρίνια, μοντέλα, ταγεράκια, μαγεράκια ἕνα γκερεμέ. Καί σάν τό κρομμύντι πλούσια ντυμένη ἤτανε.

Ὅμορφα, ἤσυχα, ἀναγνώστα ἐφέντη περνούσαμε. Ἄμα ἔπειτα ἀπό ντυό μῆνες στό χορό ρίχτηκε. Ἔρ γκιοῦν στό χοροντιτσκαλέιο γκουστοῦρι ἤτρεχε νά μάτη χοῦλα μοῦλα, τσᾶ τσᾶ ρόκ, μπόκ καί τά ρέστα.

Ἐκεῖ μέσα φιλιντρόνια, μαντραχαλάδες, ζαμπαράδες τήν χορεύανε, ζούλεψα τζιγεράδ μου τσουρουφλιστήκανε, καβουρντιστήκανε, ψητήκανε σάν ντονέρ κεμπάπ!

Ἄμα ἀχμάκ μπουνταλᾶς ντέν εἶμαι κι' ἐὐτός σκαφτίστηκα γιά νά παρακολουτῶ ἐκεῖ μέσα Σουρπουΐτσα μου, καινούργια τυσία νά κάνω, γιαβρούμ. Καί ὀρχήστρα μαέστρο πῆγα ἐρῆκα καί μέ ριτζάδες καί τεμενάδες, γκράν κάσα νά παίζω, ἀγκαζάρισε ἐμένα.

Κι' ἔτσι καί τσαλκιτζῆς γιά χατῆρι τση ἤνηκα!

Ἄμα ἐκεῖ μέσα κουράστηκε, Σουρπουΐτσα μου, περκόπωσι ἤπατε, ἀρρώστησε, χαστσανέ ντοκτόρ κουράντες μας κονσούλτο ἤκανε.

— Τέσι της πολύ σοβαρά εἶναι, εἶπε ἐμένα, μετάγγισι αἵματος τά πρέπει νά κάνουμε.

—Ἀμάν! ἀμάν! ντοκτόρ ἐφέντη,—μπαλντισμένος φώναξα—ἐγκώ μπέ γιά χατῆρι Σουρπουΐτσα μου καί μοδόστης νά γίνω, αἷμα μου νά προσφέρω γιαβρούμ.

Κι' ἔτσι μ' αὐτή πάλι τυσία μου, ζνάϊκα μου σώτηκε!

Ἄμα αὐτά ὁλλα σοῦρτα-φέρτα, νοσοκομεῖα, χοροντιτσκαλεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, νευρασθένεια, μελαγχολία φέρανε κι' ἀκάμη σαμπαχτάν καντάρ μου γουδοκοπανοῦσε:

— Ντέν ἀντέχω πιά... Τέλω νά πετάνω...

Θ' αὐτοκτονήσω, Καραμπέτ.

— Μπράκ γκεβεζελῆκι μπέ, ἐγκώ γιά χατῆρι σου σεκερτζῆς, μανιφατουρατζῆς, τσαλκιτζῆς, μοδόστης ἤνηκα, ἄμα νεκροθάφτης νά γίνω ὁλμάζ!

Καί τσάρκα, βάρκα, ἤβγαζα μερακιές, φαρμάκια νά ξεχνάη.

Ἄμα ἐμένα σόρτη μου, ἀναγνώστα ἐφέντη, τέρσικα, γιωτίνα, κόντρα πάει κι' ἔτσι ἰπροχτές πού γυρισα ἰσπίτι μου ξαπλωμένη βρῆκα... Εἶχε αὐτοχτονήσει! Ἀπό κουτί σπίρτα μου εἶχε πάρει θειάφι σούφρανο!

Τρέξανε κόσμος καί ντουνιάς, καί μπίρ-άζ σόρα καί πολιτσμάνος ἀπό κοράκοι μας φρίβαρισε καί τότες ἀπελπισμένος τοῦ εἶπα:

—Ἀπό αὐτά ἰσπίρτα, πολίτς ἐφέντη, σούφανα ἤβγαλε καί φαρμακώτηκε.

Καί πολιτσμάνος πού κοντρόλο ἰσπίρτα κουτί ἤκανε, φώναξε:

—Δυστυχῶς, αὐτά τά σπίρτα εἶναι ἀπό λαθρεμπόριο! Κατσιρμάς εἶναι, γι' αὐτό θά σέ πάω μέσα καί θά σοῦ ἐτοιμάσω μήνυσι!

Ἀμάν, ἀμάν, ἀναγνώστα ἐφέντη, ντική μου σόρτη γιανατίνά πάει. Γιά χατῆρι Σουρπουΐτσα μου καινούργια τυσία τά κάνω, φιλάκη τά πάω γιαβρούμ.

Φτοῦ Ἀλλάχ, μπελαλιδέρσιν!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

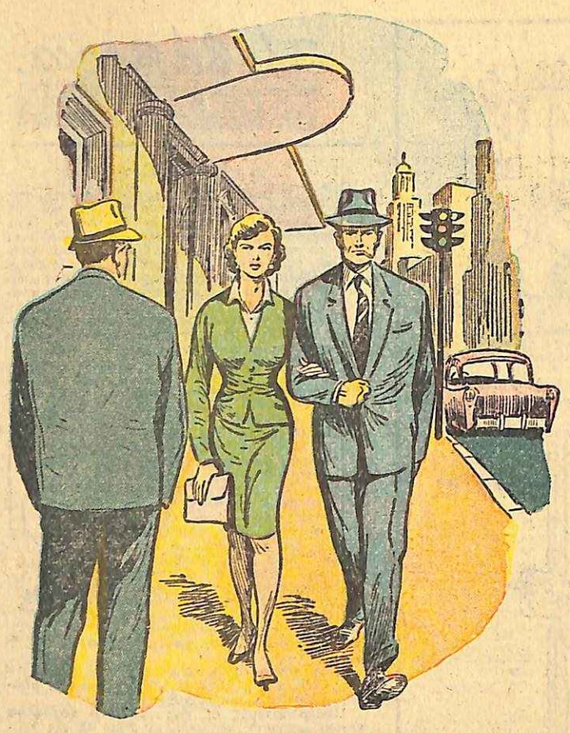

Στάθηκε έπίτηδες μπροστά τους γιά νά δείξη στήν κοπέλλα ότι τήν εἶχε δῆ...

Ὁ ἐρωτευμένος ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ΜΠΡΑΝΤ Μούραιη ἐρωτεύθηκε τή Μέϊβις Γουόρντ, μόλις εἶδε τή φωτογραφία της στήν ἐφημερίδα πάνω ἀπό μιά ἀγγελία πού ἔγραφε: «Ἀναλαμβάνω νά σᾶς κάνω τέλειο χορευτή σέ 10 μέρες».

Ὁ Μπράντ δέν ἦταν κανένα παιδαρέλι, ἀλλ' ἕνας σοβαρός ντέτεκτιβ. Κι' ὅμως τά γλυκά μάτια καί τό σοβαρό χαμόγελο τῆς κοπέλλας τῆς φωτογραφίας ἐκαναν τήν καρδιά του νά χτυπήση πιό δυνατά.

Ἐκείνη τήν ἐποχή ἀκριβῶς, τοῦ εἶχαν ἀναθέσει ἀπ' τήν ὑπηρεσία του νά παρακολουθήση κάποιον Τζόζεφ Σφόρτζι, μεγάλο ἐσαγωγέα καί μεγαλύτερο ἀπατεῶνα. Ἡ ἀστυνομία ἤξερε πώς ἦταν ἀνακατεμένος σ' ἕνα σωρό ἀπάτες, μά δέν κατάφερνε νά συγκεντρώση στοιχεῖα ἐναντίον του.

Τό χειρότερο ἦταν πώς αὐτός ὁ Σφόρτζι εἶχε ἐξαφανιστῆ τόν τελευταῖο καιρό.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ ντέτεκτιβ σκέφθηκε πώς εἶχε δικαίωμα ν' ἀφιερώση καί στόν ἑαυτό του μιά ὥρα τή βδομάδα καί πῆγε στό χοροδιδασκαλεῖο πού ἐργαζόταν ἡ Μέϊβις.

Ἡ κοπέλλα χόρευε ἐκείνη τήν ὥρα μέ κάποιον ἄλλο μαθητή. Μέ τήν πρώτη ματιά πού τοῦ ἔρριξε, ὁ Μπράντ ἀναπήδησε: Ἦταν ὁ Τζόζεφ Σφόρτζι!

—Αὐτός πού χορεύει μέ τή μίς Γουόρντ, δέν εἶναι ὁ κ. Σφόρτζι, ὁ εἰσαγωγέας; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ τήν ζανθή ταμία τοῦ χοροδιδασκαλείου.

—Κάνετε λάθος, τόν βεβαίωσε ἐκείνη. Λέγεται Κλέμη ὁαρόνι. Τό ξέρω καλά, γιατί ἔρχεται κάθε ἀπόγεμα. Μένει στό ξενοδοχεῖο «Ροκ-Πάλας».

Ὁ Μπράντ τήν εὐχαρίστησε καί ζαναγύρισε στή θέσι του, ἀπορώντας τί νά ζητοῦσε ὁ Σφόρτζι στό χοροδιδασκαλεῖο, καί μάλιστα μέ ψεύτικο ὄνομα...

Ὅταν τελείωσε τό μάθημα, ὁ Σφόρτζι ἀποχαιρέτησε τή δασκάλα του, φιλώντας της ἱπποτικά τό χέρι — πρᾶγμα πού μεγάλωσε τήν ἀπορία τοῦ ντέτεκτιβ.

Μά δέν ἀσχολήθηκε ἄλλο μαζί του, γιατί ἡ Μέϊβις ἐρχόταν πρός τό μέρος του μ' ἕνα γλυκό χαμόγελο, πού ἔκανε τήν καρδιά καί τό μυαλό τοῦ ντέτεκτιβ νά σταματήση... Ὅσην ὥρα κράτησε τό μάθημα, ὁ Μπράντ ξέχασε ἐντελῶς τό Σφόρτζι καί προσπάθησε νά ἐξηγήση στήν κοπέλλα πόσο τρελλά ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της. Ἐκείνη ὅμως, ἀπ' τίς πρῶτες λέξεις κι' ὅλας, τόν ἀπείλησε πώς θά τόν παράδινε σ' ἄλλη δασκάλα, ἀν συνέχιζε τήν ἐξομολόγησί του.

Ἡ στάσι τῆς αὐτή φούντωσε ἀκόμη περισσότερο τόν ἔρωτα τοῦ Μπράντ. Ἔφυγε ἀπό κεῖ ἀποφασισμένος νά ξαναπάη τήν ἄλλη μέρα.

Τ' ἄλλο πρωΐ, βεβαιώθηκε πώς ὁ Σφόρτζι ἔμενε στό πολυτελέστατο «Ροκ-Πάλας» κι' ἄρχισε νά τόν παρακολουθῆ συστηματικά. Ὁ ἀπατεῶνας δέ φαινόταν νά κάνη ἀπολύτως τίποτα. Περνοῦσε ὅλη του τήν ἡμέρα μέ περιπάτους, χαρτοπαιξία καί σινεμά, καί κάθε βράδυ ἔκανε ἕνα μάθημα χοροῦ μέ τή Μέϊβις. Ἦταν ὅμως φανερό πώς τά μαθήματα αὐτά τοῦ ἦταν τελείως ἄχρηστα, γιατί ἤξερε ὅλες τίς φιγοῦρες, κι' ὅση ὥρα χόρευε μέ τήν κοπέλλα δέν ἔκανε ἄλλο παρά νά κουβεντιάζη μαζί της μέ μεγάλη οἰκειότητα.

Ἀντίθετα, ὁ Μπράντ δέν κατάφερνε νά τήν πείση νά ἐνδιαφερθῆ γιά τόν ἐρωτά του.

Ἕνα πρωΐ, καθώς παρακολουθοῦσε τό Σφόρτζι, ὅπως πάντα, τόν εἶδε νά μπαίνη σέ μιά πολυκατοικία καί νά ξαναθγαίνη μετά τρεῖς ὧρες, κρατῶντας ἀγκαζέ... τή Μέϊβις!

Ἡ κοπέλλα ἦταν ντυμένη πολύ κομψά κι' ἕνα μεγάλο καπέλο τῆς μισόκρυβε τό πρόσωπο. Πῆγε μέ τό Σφόρτζι σ' ἕνα ρεστωράν. Ὁ Μπράντ, καθισμένος στό μπάρ τοῦ ἐστιατορίου, τούς ἔβλεπε μέσα σ' ἕνα καθρέφτη νά κουβεντιάζουν πολύ σοβαρά.

Οἱ ὑποψίες πού τόν βασάνιζαν τόσον καιρό γιά τίς σχέσεις τῆς Μέϊβιν μέ τόν ἀπατεῶνα, ἐβγαιναν ἀληθινές.

Ὅταν μάλιστα, λίγο ἀργότερα, τούς εἶδε νά μπαίνουν σ' ἕνα μεγάλο κοσμηματοπωλεῖο καί νά διαλέγη ἡ Μέϊβις ἕνα ἀκριβό δαχτυλίδι, πείσθηκε ἀπόλυτα πώς ἦταν συνένοχος τοῦ Μπράντ.

Τό βράδυ, καθώς χόρευε μαζί της, δέ μπόρεσε νά κρατηθῆ ἄλλο.

—Μέϊβις, ὁ Σφόρτζι θά σέ καταστρέψη, τῆς εἶπε. Μήν ἀνακατεύεσαι στίς δουλειές του, γιατί ἀργά ἤ γρήγορα θά ἐκτεθῆς!

—Ὁ Σφόρτζι; Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε μ' ἔκπληξι ἡ κοπέλλα.

—Ὁ Κλέμη ὁαρόνι, ἐξήγησε ὁ Μπράντ. Αὐτός πού σοῦ χάρισε τό δαχτυλίδι.

—Εἶσαστε τρελλός! εἶπε θυμωμένη ἡ Μέϊβις. Ὁ κ. ὁαρόνι εἶναι πολύ εὐγενικός μαζί μου, ἀλλά δέ μοῦ πρόσφερε ποτέ κανένα δαχτυλίδι!

Ὁ εἰλικρινής τόνος της ἔκανε τό Μπράντ νά τά χάση. Μά τί τοῦ τά μάτια;...

Μήπως δέν ἔπρεπε νά πιστέψη αὐτό πού εἶχε δῆ μέ τά ἴδια του τά μάτια;...

Τ' ἄλλο πρωΐ ὅμως, ζαναείδε τή Μέϊβις νά βγαίνη ἀπ' τό διαμέρισμά της μέ τό Σφόρτζι καί στάθηκε ἐπίτηδες μπροστά τους γιά νά δείξη πώς τήν εἶχε δῆ. Μά ἡ κοπέλλα τοῦ ἔριξε μιά ἀδιάφορη ματιά, σάν νά μή τόν γνώριζε καθόλου.

Μιά σκέψι γεννήθηκε τότε στό μυαλό τοῦ ντέτεκτιβ. Μιά σκέψι πού δέν ἄργησε νά βγῆ ἀληθινή...

Τ' ἀπόγεμα τῆς δεκάτης μέρας, κι' ἐνῶ ὁ Μπράντ ἐπαιρνε τό τελευταῖο μάθημα χοροῦ ἀπ' τή Μέϊβις, μπῆκε στό χοροδιδασκαλεῖο ὁ Σφόρτζι, συνοδευόμενος ἀπό δύο ἀστυφύλακες καί τόν ἰδιοκτήτη τοῦ μεγάλου κοσμηματοπωλείου. Προχώρησαν πρός τό μέρος τῆς κοπέλλας, κι' ὁ ἕνας ἀστυφύλακας τῆς ζήτησε νά τούς ἀκολουθήση στό γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ.

Ὁ Μπράντ τοῦ ἔδειξε ἀμέσως τήν ταυτότητά του καί μπόρεσε νά μπῆ κι' αὐτός στό γραφεῖο.

—Ἡ δεσποινίς ἤρθε κτές τ' ἀπόγεμα στό κατάστημά μου καί διάλεξε ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ, δήλωσε ὁ κοσμηματοπώλης. Μοῦ εἶπε πώς θά τό πλήρωνε ὁ κ. ὁαρόνι, πού εἶναι ταχτικός πελάτης μου, καί τήν πίστεψα γιατί εἶχαν ψωνίσει ἐπανειλημμένως μαζί. Μά, ὅταν ἔστειλα τό λογαριασμό μου στόν κύριο ὁαρόνι, μέ βεβαίωσε πώς δέν εἶχε ἰδέα γιά τό κολλιέ.

—Ψέμματα! φώναξε ἡ Μέϊβιν. Δέν ἔχω πατήσει ποτέ στό κατάστημα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Κι' ἄλλωστε χτές τ' ἀπόγεμα εἶχα πάει περίπατο μέ τόν κ. ὁαρόνι. Μπορεῖ νά σᾶς τό βεβαιώση.

—Λυπᾶμαι πολύ, δεσποινίς μου, εἶπε ξερά ὁ ὁαρόνι, ἀλλά δέν πρέπει νά ὑπολογίζετε στή βοήθειά μου. Δέ σᾶς συνάντησα καθόλου χτές.

Ἡ Μέϊβις ἔγινε κατάχλωμη καί φαινόταν ἕτοιμη νά λιποθυμήση, ὅταν μπῆκε στή μέση ὁ Μπράντ.

—Ἐλᾶτε μαζί μου, καί τό αἴνιγμα θά λυθῆ, εἶπε στούς δυό ἀστυφύλακες.

Μπῆκαν ὅλοι στό ἀστυνομικό αὐτοκίνητο πού περίμενε ἀπ' ἔξω, καί σέ λίγο σταμάτησαν μπροστά στό σπίτι ὅπου ὁ ντέτεκτιβ εἶχε δῆ τό Σφόρτζι νά βγαίνη μέ τή Μέϊβις. Ὁ Μπράντ διάβασε τά ὀνόματα τῶν ἐνοικιαστῶν καί ὕστερα, κάνοντας νόημα στούς ἄλλους νά τόν ἀκολουθήσουν, ἀνέβηκε τίς σκάλες. Στό τρίτο πάτωμα χτύπησε μιά πόρτα. Κι' ὅλοι κράτησαν τήν ἀνάσα τους, ὅταν ἀντίκρυσαν τήν κοπέλλα πού τούς ἄνοιξε. Ἔμοιαζε στή Μέϊβις σάν δίδυμη ἀδελφή!

Ὁ Σφόρτζι, πού ὡς ἐκείνη τή στιγμή κρατοῦσε τήν φυχραιμία του, δοκίμασε νά τό βάλη στά πόδια, ἀλλ' οἱ ἀστυφύλακες τόν ἁρπαξαν.

—Εἴσαστε πολύ ἔξυπνος, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Μπράντ. Εἴδατε τή φωτογραφία τῆς Μέϊβις στήν ἐφημερίδα καί ἀποφασίσατε νά ἐπωφεληθῆτε ἀπ' τήν ὁμοιότητά της μέ τή συνένοχό σας — πού ἦταν τόση ὥστε νά ξενελάση καί τόν κοσμηματοπώλη... κι' ἐμένα τόν ἴδιο!

Ἡ Μέϊβις δέν εἶχε πάει ποτέ στό κοσμηματοπωλεῖο. Χτές τ' ἀπόγεμα τῆς ζητήσατε ἐπιτηδεια νά βγῆ μαζί σας, τήν ὥρα πού ἡ συνένοχός σας ἔπαιρνε τό κολλιέ. Στήν ἀρχή κάντεψα νά παρασυρθῶ κι' ἐγώ ἀπ' τό κόλπο σας. Ἀλλ' ὁ ἀδιάφορος τρόπος μέ τόν ὁποῖο μέ κύτταξε ἡ Μέϊβις, μ' ἔπεισε πώς δέν ἦταν αὐτή πού γνώριζα. Ἐρεύνησα λοιπόν κι' ἀνακάλυψα πώς αὐτή πού ἐβγαινε μαζί σας δέν ἦταν ἡ μίς Γουόρντ!

Κι' ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες φορτώνουν χειροπέδες στό Σφόρτζι καί στή συνένοχό του, ὁ Μπράντ ἀγκάλιαζε τρυφερά ἀπ' τούς ὤμους τή Μέϊβις, πού αὐτή τή φορά δέν ἐφερε καμμιά ἀντίρρησι.

Τ. ΠΡΑΤ

ΜΙΑ ΑΣΚΟΠΗ ΔΙΑΡΡΗΣΙ

Τό ἐστιατόριο τοῦ Ἰταλοαμερικανοῦ Τζό Μολίνο, στήν πόλι Κόνκορντ τῆς Καλιφορνίας, εἶχε σημειώσει ἕνα ρεκόρ μοναδικό, ἀσφαλῶς, στόν κόσμο: Οἱ γκάνγκστερς τό εἶχαν διαρρήξει ἑφτά φορές μέσα σέ δεκάξη μῆνες, καταλήστευόντας κάθε φορά τίς εἰσπράξεις τοῦ δυστυχισμένου Μολίνο, χωρίς ἡ ἀστυνομία νά κατορθώση οὔτε νά συλλάβη, οὔτε νά ἀνακαλύψη κάν τούς μυστηριώδεις καί τόσο ἐπιμόνους διαρρῆκτες.

Ἀπογοητευμένος πιά ἀπό τήν βοήθεια, πού θά μποροῦσαν νά τοῦ προσφέρουν οἱ ἀστυνομικοί, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ρεστωράν ἀποφάσισε νά τιμωρήση τούς κακοποιούς κατά τό δικό του τρόπο, κάνοντάς τους νά «ἀπογοητευτοῦν». Πραγματικά, ὅταν, κατόπιν βδομάδα, νά λπστέψουν καί γιά ὄγδοη φορά τό ρεστωράν τοῦ Μολίνο, εἶχαν τήν κακή τύχη νά διαπιστώσουν πώς τό κόπος τους πήγε τζάμπα καί πώς ἔκαναν μιά ἐντελῶς ἀσκοπη διάρρηξι. Στό ταμεῖο, πού ἦταν ἀνοιχτό καί τελεῖως ἄδειο, ὑπῆρχε ἕνα σημείωμα, πού ἔγραφε τά ἀκόλουθα:

«Μᾶς συγχωρῆτε, πού σᾶς ἀναγκάσαμε νά κουραστῆτε ἄδικα, μά δέν καταφέραμε ἀκόμη νά συνέλθωμε ἀπό τό τελευταῖο πλήγμα. Ἄν ἐχετε τήν καλωσύνη, ξαναπεράστε σ' ἕνα-δυό μῆνες!»

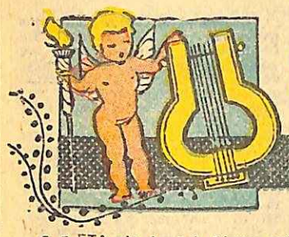

Θρυλικοί ἔρωτες ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΦΟΞΟΣ ΚΑΙ ΛΑΜΨΑΚΗ

ΜΕΤΑ τόν ἡρωϊκό θάνατο τοῦ Κόδρου, οἱ ἀπόγονοί του διασκορπίσθηκαν σέ διάφορα μέρη κι' ἕνας κλάδος τῆς οἰκογενείας πῆγε νά ἐγκατασταθῆ στή Φωκίδα, ὅπου τά μέλη του ἀναγνωρίστηκαν ἀπό τούς ντόπιους σάν βασιλιάδες καί κυβέρνησαν συνετά τή χώρα. Ἀπό τόν κλάδο αὐτό κατάγονται οἱ δυό δίδυμοι ἀδελφοί Βλέψος καί Φόξος.

Οἱ δυό ἀδελφοί συμφώνησαν νά βασιλεύουν διαδοχικά καί πρῶτος πῆρε στά χέρια του τήν ἐξουσία ὁ Βλέψος. Ὁ Φόξος ἐξώπλισε τότε ἕνα μεγάλο καράβι, πῆρε γιά συντρόφους του τούς ἀνδρειότερους ἀπό τούς Φωκαεῖς καί ξεκίνησε γιά τά ἄγνωστο, ἀκολουθώντας τούς μεγάλους δρόμους τῆς θάλασσας.

Ὁ Φόξος κι' οἱ σύντροφοί του, σάν ὅλους τούς ἀρχαίους θαλασσοπόρους, δέν εἶχαν ὡρισμένο σκοπό. Ἡ μικρή πατρίδα τους τούς ἐπιτρέπε γε. Ἐκεῖνο πού ζητοῦσαν ἦταν ἡ ἀλλαγή, τό καινούργιο, ἡ περιπέτεια. Ἤθελαν νά γνωρίσουν ξένους τόπους, ν' ἀντικρύσουν καινούργιους ὁρίζοντες καί νά ἐπικοινωνήσουν μ' ἄλλους ἀνθρώπους. Τό θάρρος τους, πού δέν εἶχε ὅρια, συναγωνιζόταν τήν ἀνικανοποίητη περιέργειά τους.

Ἔτσι, λοιπόν, ἀφοῦ περιπλανήθηκαν κάμποσο καιρό, πέρασαν τόν Ἑλλήσποντο κι' ἔφτασαν μιά μέρα στό πευκόφυτο Πάριο, πού ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῶν Βεβρύκων.

Ὁ βασιλιάς τῆς χώρας Μάνδρων δέχτηκε τούς ξένους μέ χαρά καί τούς φιλοξένησε στό ἀνάκτορό του.

Ὁ Μάνδρων εἶχε κόρη τήν ὁμορφη Λαμψάκη κι' ὁ Φόξος δέν ἔμεινε ἀσυγκίνητος ἀπό τήν ὁμορφιά της. Ἔτσι, μάκραινε τήν παραμονή του στό Πάριο, γιά νά μπορῆ νά τήν βλέπη.

Σέ λίγο, ἄλλωστε, τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά φανῆ χρήσιμος στόν πατέρα της καί στήν πατρίδα της.

Οἱ Βεβρύκοι περιστοιχίζονταν ἀπό πολλούς ἐχθρούς, πού κάθε τόσο ἔκαναν ἐπιδρομές στή χώρα τους. Ὁ Φόξος κι' οἱ σύντροφοί του πῆραν, λοιπόν, μέρος στόν πόλεμο καί, μέ τήν ἀνδρεία τους καί τήν ἀνώτερη πολεμική τέχνη τους, κατατρόπωσαν τούς ἐχθρούς τῶν Βεβρύκων καί τούς ἔκαναν γιά πολύν καιρό ἀνίκανους νά τούς βλάψουν.

Ὁ Φόξος, στό μεταξύ, εἶχε κερδίσει τήν ἀγάπη τῆς Λαμψάκης, κι' ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος τή ζήτησε ἀπό τόν πατέρα της σέ γάμο.

Ὁ βασιλιάς Μάνδρων ἄκουσε μέ χαρά αὐτή τήν αἴτησι. Ἀλλ' ὅπως δέν εἶχε ἄλλη κόρη κι' ἄγαποῦσε πολύ τή Λαμψάκη, πρότεινε στό Φόξο νά μείνη στο Πάριο καί τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά τοῦδινε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς χώρας δικό του.

—Θαύμασα τήν ἀνδρεία τῆ δική σου καί τῶν συντρόφων σου καί ξέρω τή ἀξίζουν οἱ συμπατριῶτες σου, τοῦ εἶπε. Φέρε ὅρκους θέλεις κι' ἐλᾶτε νά μείνετε μαζί μας.

Ὁ Φόξος ξαναμπῆκε τότε στό πλοῖο μαζί μέ τούς συντρόφους του καί ξαναγύρισαν στή Φωκίδα. Ἐκεῖ, ἄρχισαν ἀμέσως νά στρατολογοῦν μέλη γιά τήν καινούργια ἀποικία. Ἔτσι, πολυάριθμοι Φωκαεῖς ἀποικοι ἔφτασαν ἔπειτα ἀπό κάμποσο καιρό στό Πάριο.

Ἀλλ' οἱ Βεβρύκοι, μετά τήν ἀναχώρησι τοῦ Φόξου καί τῶν συντρόφων του, εἶχαν παραμελήσει τήν ἄμυνα τῆς χώρας κι' οἱ ἐχθροί τους βρῆκαν ἔτσι τήν εὐκαιρία νά ξαναρχίσουν τίς ἐπιδρομές τους. Ὁ Φόξος, πού κατάλαβε τόν κίνδυνο, δέν ἔχασε καθόλου καιρό. Ὀργάνωσε τούς ἀποίκους σέ φάλαγγες καί ρίχτηκε πάνω στούς ἐχθρούς τῶν Βεβρύκων.

Τά πράγματα ἄλλαξαν ἀμέσως. Οἱ Φωκαεῖς τούς νίκησαν σέ πολλές μάχες κι' ἄρχισαν αὐτοί τώρα νά κάνουν ἐπιδρομές στίς γειτονικές χῶρες. Ἀπό κάθε τέτοια ἐπιδρομή, γύριζαν μέ πλούσια λάφυρα κι' ἡ δύναμί τους μεγάλωνε ὁλοένα.

Οἱ Βεβρύκοι ἄρχισαν τότε νά φθονοῦν τούς Ἕλληνες, χωρίς νά λογαριάζουν ὅτι σ' αὐτούς χρωστοῦσαν τό ὅτι εἶχαν γλυτώσει ἀπό τούς ἐχθρούς τους. Ἔτσι, σκέφτηκαν νά ξεφορτωθοῦν τούς εὐεργέτες καί συμμάχους τους.

Ὁ Μάνδρων, ὅμως, πιστός στίς συμφωνίες πού εἶχε κάμει μέ τούς Ἕλληνες, δέν ἤθελε νά τούς διώξη, ὅπως τόν συμβούλευαν οἱ ἰσχυρότεροι ἀπό τούς Βεβρύκους, οὔτε ἔστερνε νά πάρη κανένα μέτρο ἐναντίον τους. Ἔβλεπε, τουναντίον, ἐντολή νά γίνουν οἱ ἀπαιτήσεις προετοιμασίες γιά τούς γάμους καί ἀποφάσισε νά μή τό φθόξο. Καί, γιά ν' ἀποφύγη τίς ἐνοχλήσεις, ἀπό τήν περιοδεία αὐτή θά γύριζε μόνον ὅταν θάφτανε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου.

Ὀργανώθηκε τότε μιά μεγάλη συνωμοσία, πού ἀρχηγοί της ἦταν οἱ ἀδελφοί κι' οἱ στενότεροι συγγενεῖς τοῦ φόξου μέ τή συνωμότισσα θά ἐπωφελοῦνταν ἀπό τούς γάμους τοῦ φόξου μέ τή Λαμψάκη, γιά νά ριχτοῦν πάνω στούς Ἕλληνες, τήν ὥρα πού θά βρίσκονταν μπροστά στό ναό τῆς Ἀφροδίτης καί νά τούς σκοτώσουν. Τό σύνθημα θάδινε ἕνας ἀδελφός τοῦ βασιλιά, πού θά βύθιζε τό ξίφος του στό στῆθος τοῦ φόξου.

Οἱ συνωμότες ἦταν τόσο βέβαιοι γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου τους, πού συνεννοοῦνταν φανερά σχεδόν μεταξύ τους. Τό κέντρο τῆς συνωμοσίας ἦταν τά παλάτι τοῦ Μάνδρωνα.

Ἔτσι, μερικοί ψίθυροι ἔφτασαν στ' αὐτιά τῆς Λαμψάκης, πού ἄρχισε ἀμέσως νά παρακολουθῆ τούς συνωμότες κι' ἔμαθε σιγά σιγά ὅλα τά μυστικά τους. Ἡ νέα ἔτρεξε τότε στό σπίτι τοῦ θείου της, πού, τήν ὥρα ἐκείνη, συσκεπτόταν μέ τούς κυριότερους ἀπό τούς συνωμότες.

—Αὐτό πού σχεδιάζετε εἶναι ἀνίερο κι' οἱ θεοί θά μᾶς τιμωρήσουν, τούς φώναξε. Οἱ Ἕλληνες μόνο καλό μᾶς ἔκαμαν ὡς τώρα. Σ' αὐτούς χρωστᾶμε τό ὅτι οἱ ἐχθροί μᾶς τρέμουν, ἐνῶ πρίν λεηλατοῦσαν ἀνενόχλητοι τή χώρα μας κι' ἔφταναν ὡς ἔξω ἀπό τήν πρωτεύουσά μας. Χωρίς τό φόξο καί τούς συντρόφους του, πολλοί ἀπό σᾶς δέ θά βρίσκονταν ἴσως στή ζωή.

—Ἀγαπᾶς τό φόξο καί μιλᾶς μέ τή δική του γλῶσσα, τῆς ἀπάντησε περιφρονητικά ὁ θεῖος της, πού πρόσταξε ἀμέσως τούς ὑπηρέτες του νά τή διώξουν ἀπό τό σπίτι του.

Ἡ Λαμψάκη ἔφυγε τότε μέ τήν ψυχή πλημμυρισμένη ἀπό ἀγωνία. Χωρίς νά ἀπογοητευθῆ, ὅμως, ἔτρεξε νά βρῆ κι' ἄλλους ἀπό τούς ἐπιφανεῖς Βεβρύκους, γιά νά τούς ἐξορκίση νά ματαιώσουν τό ἄγριο φονικό. Ἀλλ' ὅλοι τῆς μίλησαν ὅπως κι, ὁ θεῖος της. Μερικοί μάλιστα τή φοβέρισαν πώς θά τή σκοτώσουν.

Ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Μάνδρωνα πῆγε τότε νά βρῆ τό φόξο καί τοῦ φανέρωσε ὅλα τά σχέδια τῶν συνωμοτῶν.

Ὁ φόξος εἶχε τώρα τή μεγαλύτερη ἀπόδειξι ποῦ θά μποροῦσε νά ἐλπίση γιά τήν ἀγάπη τῆς Λαμψάκης. Ἀφοῦ τήν εὐχαρίστησε, λοιπόν, τήν παρακάλεσε νά μείνη κοντά του. Ἀλλ' ἡ νέα ἀρνήθηκε.

—Ἡ καρδιά μου βρίσκεται μαζί σου, ἀλλ' ἡ θέσι μου εἶναι κοντά στούς δικούς μου, τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ φόξος κι' οἱ σύντροφοί του ἀποφάσισαν τότε νά μήν χάνουν καιρό. Ὠργάνωσαν, λοιπόν, θυσία καί συμπόσιο καί κάλεσαν τούς ἐπιφανέστερους ἀπό τούς Βεβρύκους νά πάρουν μέρος σ' αὐτό.

Οἱ Ἕλληνες ἀποικοι εἶχαν ἐγκατασταθῆ σέ δικό τους προάστιο ἔξω ἀπό τήν πόλι. Ἐνῶ, λοιπόν, οἱ Βεβρύκοι διευθύνονταν πρός τά ἐκεῖ, ἕνα τμῆμα ἀπό Φωκαεῖς ὡρμησε μέσα στήν πόλι καί κυρίευσε τά τεῖχη. Οἱ ὑπόλοιποι περικύκλωσαν κατόπιν τούς ἀρχηγούς τῶν συνωμοτῶν καί τούς ἐξώντωσαν ὡς τόν τελευταῖο.

Ἡ Λαμψάκη, πού περίμενε μέ ἀγωνία νά μάθη τό ἀποτέλεσμα, χάρηκε γιά τή σωτηρία τοῦ φόξου, ἀλλά καί λυπήθηκε γιά τό θάνατο τῶν δικῶν της. Δέν εἶχε πιά δικαίωμα νά εἶναι εὐτυχισμένη. Ἀλλιά, τουλάχιστον, θά ἐξιλέωνε μέ τή δική της θυσία τόν ἀγαπημένο της γιά τό αἷμα πού εἶχε χύσει. Ἐνῶ, λοιπόν, οἱ Βεβρύκοι κλείνονταν στά σπίτια τους, γιατί φοβόνταν τίς ἀντεκδικήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἡ Λαμψάκη ἔτρεξε στό ναό τῆς Ἀφροδίτης, κι' ἀφοῦ ἔλυσε τήν παρθενική ζώνη της, τήν ἀπόθεσε πάνω στό βωμό τῆς μεγάλης θεᾶς, γιά νά δείξη τήν ταπείνωσι καί τήν ὑποταγή της στούς νόμους της. Τήν παρακάλεσε κατόπιν μέ θερμά λόγια νά δεχτῆ τή θυσία της καί νά γλυτώση ἀπό κάθε κακό τόν ἀνθρωπο πού ἀγαποῦσε... Ἔπειτα ἀπ' αὐτά τά λόγια, ἔβγαλε ἀπό τόν κόρφο της ἕνα ἐγχειρίδιο ποῦ εἶχε κρύψει ἐκεῖ καί τό βύθισε μέ σταθερό χέρι στό στῆθος της...

Ἡ θυσία τῆς Λαμψάκης ἔγινε αἰτία γιά νά συμφιλιωθοῦν οἱ Ἕλληνες μέ τούς Βεβρύκους. Γιά νά ἐπιφραγισθῆ αὐτή ἡ συμφιλίωσι, ὁ φόξος πρότεινε ν' ἀνακηρυχθῆ ἡ Λαμψάκη κοινή θεά τῶν Βεβρύκων καί τῶν Φωκαέων κι' ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου της νά πανηγυρίζεται κάθε χρόνο μέ μεγαλόπρεπες γιορτές καί θυσίες. Πρότεινε ἀκόμη νά μετονομασθῆ τό Πάριο σέ Λαμψάκη, γιά νά διαιωνισθῆ ἡ μνήμη ἐκείνης ποὺ εἶχε θυσιαστῆ γιά τήν πατρίδα της. Κι' οἱ δυό προτάσεις του ἔγιναν μ' ἐνθουσιασμό δεκτές.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πρόκνη καί Τηρεύς.

—Αὐτό πού σχεδιάζετε εἶναι ἀνίερο κι' οἱ θεοί θά μᾶς τιμωρήσουν! τούς φώναξε.

ΚΑΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Η Μαρία Πενταγιώτισσα γράφει: «Βλέπομε κορίτσια μόλις 15 χρονῶν καὶ νέους τῆς ἴδιας ἡλικίας νὰ ἐπιζητοῦν σχέσεις μεταξύ τους. Αἱ σχέσεις αὐτὲς δὲν εἶναι φιλικὲς ἀλλὰ καθ' ὅλα ὅμοιες μὲ τὶς σχέσεις ποὺ ἐπιζητοῦν μεγάλοι, δηλαδὴ, ἐρωτικές.

»Ποῦ τὸ ἀποδίδετε αὐτό;»

Στὴν κακὴ ἀνατροφὴ τους καὶ στὴν ἀδιαφορία τῶν γονέων τους.

Τὸ μενεξεδάκι: Νομίζω ὅτι αἰτία τῆς ἀρνήσεώς σας δὲν εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας ἐκείνου, μὲ τὸν ὁποῖο θέλει νὰ σᾶς παντρέψῃ ὁ πατέρας σας, ἀλλὰ τὸ ἀδιαπάτητο, ποὺ ἔχετε μὲ τὸν ἄλλο.

Εἶμαι βέβαιη πὼς, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ διαφορὰ τῶν 15 ἐτῶν, δὲν θὰ τὸν θέλατε καὶ πάλι.

Μὴ βρίσκετε λοιπὸν αὐτὴ τὴ δικαιολογία. Ἀλλά, γιατὶ ὁ πατέρας σας ἀρνεῖται νὰ σᾶς δώσῃ σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶτε; Βρίσκω ὅτι ὁ πατέρας σας σᾶς ἀγαπάει κι' ἐπομένως θέλει τὴν εὐτυχία σας. Δὲν θὰ μποροῦσε λοιπόν, νὰ σᾶς διαλέξῃ γιὰ σύζυγο ἕναν ἄνθρα ἄχρηστο καὶ κακό. Ὁ γάμος εἶναι ἕνα σπουδαῖο ζήτημα, ποὺ διαρκεῖ μιὰ ὁλόκληρη ζωή, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσθε τόσο ἐπιπόλαια.

Δυστυχισμένη Κυπριοπούλα, Λονδίνον: Δὲν πεθαίνει κανεὶς στὴν περίπτωσί σας. Ἂν βρισκόταν σήμερα ἕνας νέος, ποὺ θὰ σᾶς ἀγαποῦσε, καὶ ποὺ ἐσεῖς δὲ θὰ τὸν θέλατε, ἐπειδὴ ἀγαπᾶτε ἄλλον, θὰ ἔπρεπε αὐτὸς ν' αὐτοκτονήσῃ;

Ἐσεῖς θ' ἀλλάζατε ἀγάπη, μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσετε ἕναν ἄλλο;

Πῶς θέλετε, λοιπόν, αὐτὸς νὰ σᾶς πάρῃ μὲ τὸ ζόρι, ἀφοῦ ἀγαπάει ἄλλη;

Τὸ τί εἶναι ἐκείνη ἡ ἄλλη ἐσεῖς δὲν θὰ τοῦ τὸ ὑποδείξετε. Ἐκεῖνος εἶναι ἐπιστήμων, ἔχει λογική, ξέρει τὴν κοπέλλα πολὺ καλά, κι' ἐπομένως ξέρει γιατὶ τὸ κάνει.

Μὴ φοβερίζετε, λοιπόν, γιατὶ ἂν σᾶς πάρῃ, θὰ εἶναι ἀπὸ οἶκτο καὶ ἀργότερα θὰ σᾶς μισῇ, γιατὶ τὸν φέρατε σὲ δύσκολη θέσι. Ἀπομακρυνθῆτε καὶ μὴ τοῦ κάνετε τὴ ζωὴ τόσο δύσκολη.

Ὁ Νάξον—Ε.Μ.Ν.: Εἰσαστε φρόνιμο κορίτσι μὲ σωστὲς ἰδέες καὶ τοῦ εἴπατε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι σας γιὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ ὁ λόγος ποὺ δώσατε μεταξύ σας. Τὸ εἴπατε δμως καὶ στοὺς γονεῖς σας; Ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρουν ἐκεῖνοι πρῶτ' ἀπ' ὅλους. Δὲν εἶναι ντροπή! Ἂν δὲν ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας στοὺς γονεῖς μας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιμένομε προστασία καὶ συμπάθεια, σὲ ποιὸν θὰ βροῦμε στοργὴ καὶ κατανόησι; Ἔτσι κι' ἐκεῖνοι δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλήσουν μὲ τὶς ἄλλες προτάσεις, ποὺ κάνουν διάφοροι νέοι. Ἀλλ' ἂν τὸ ἤξεραν, θὰ γνώριζαν αὐτὸ τὸ νέο, θὰ ἐνδιαφέρονταν νὰ μάθουν τί ἄνθρωπος εἶναι. Δὲν εἶναι ἔτσι; Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε σεῖς. Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ βασίζεσθε στὰ λόγια του, γιατὶ μὲ τὰ λόγια δὲ γίνεται ἕνα εὐτυχὲς μέλλον.

Πικραμένη σύζυγο: Ἐστε μιὰ πολὺ καλὴ σύζυγος καὶ ὁ ἄνθρας σας βασίζεται πολὺ στὴν ἀγάπη σας καὶ στὴ λογική σας. Κι' ἡ λογικὴ σας λέγει: «Ἀφοῦ ἀγαπῶ τὸν ἄνθρα μου, πρέπει νὰ ἀγαπῶ καὶ ὅ,τι ἀνήκει σ' αὐτόν.

»Κι' ἀφοῦ αὐτὸς ἀγαπᾶ τὸ παιδί του, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ τὸ ἀγαπήσω, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ ἀγάπη μου εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπὸ ὅσο φαντάζεται ἐκεῖνος».

Νὰ τὸ πάρετε, λοιπόν, τὸ παιδί στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσετε.

Πῶς θὰ δείξετε ὅμως τὴν ἀγάπη σας; Μὲ τὴν περιποίησι καὶ τὶς φροντίδες σας. Πολὺ δὲ περισότερο σ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ δὲν θάχῃ ἄλλη μάνα ἀπὸ σᾶς. Νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι τότε καὶ οἱ δυό τους, τὸσον ὁ πατέρας ὅσο καὶ ὁ γυιός, θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσουν ἀκόμη πιὸ πολύ.

Δυστυχισμενή ὄπαρξι: Ἐλπίζω νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς συμβουλέψω, ὅπως μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε, καὶ θὰ βρῆτε τὴν ἡσυχία σας. Ὁ νέος αὐτὸς φαίνεται πὼς δὲ σᾶς ἀγάπησε ποτέ! Κι' αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ λόγια του, ἀφοῦ σᾶς εἶπε, ὅτι παίρνει τὴν ἄλλη γιὰ τὴν προκοπή της. Ἀφῆστε λοιπὸν αὐτὸν τὸν καιροσκόπο καὶ κυττάξετε τὸ πραγματικό, τὸ ἀληθινὸ μέλλον σας. Κυττάξτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικὰ καὶ ποὺ νὰ εἶσθε βέβαιοι, θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη. Μὴ δημιουργήσετε δική σας, μὲ τὸν ἀραβωνιαστικό σας. Σταματῆστε τὰ τηλεφωνήματα καὶ τὶς συναντήσεις, γιατὶ δὲ σᾶς τιμοῦν. Περιφρονήσατέ τον, ἀφοῦ εἶσθε τόσο ἐξυπνο κορίτσι.

Χαμένο ὄνειρο, Κύπρο: Εἶστε ἕνα μορφωμένο κορίτσι καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κάνετε τίποτα! Βέβαια σᾶς παραπίρε ὁ ἐνθουσιασμός. Εὐτυχῶς δμως ποὺ τὸ ἀντιληφθήκατε γρήγορα καὶ ὑπάρχει καιρὸς νὰ σταματήσετε γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆτε πιὰ μὲ γράμματα. Ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούσετε, γιατί, ἂν συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφία, θὰ δοκιμάσετε πολλὲς πικρίες.

ΜΙΡΑΝΤΑ

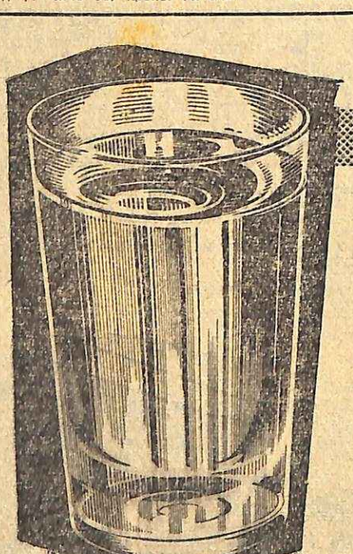

Κάθε φορὰ ποὺ πίνετε ἕνα ποτήρι νερό, σκεφθῆτε τὴν

ΙΖΟΛΑ

Γιατὶ καὶ ἡ ΙΖΟΛΑ σᾶς σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας νὰ καλυτερεύῃ πάντοτε τὴν ποιότητα καὶ νὰ ἐλαττώνῃ συνεχῶς τὶς τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΕΣ Κ 500, Κ 510, Κ 520

- Δύο ἑστίες ταχυτάτης ἀποδόσεως τῶν 1.600 καὶ 800 βάττ, ἀπὸ εἰδικὸ χυτοσίδηρο
- Φοῦρνος μὲ θερμοστάτη ἢ ὄχι, ἀνάλογα μὲ τὶς προτιμήσεις τοῦ ἀγοραστοῦ, μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε ἀντιστοιχης ξένης κουζίνας
- Οἱ κουζίνες εἶναι ὁλόκληρες ἐμαγὲ καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα ταψὶ ἐμαγὲ καὶ δύο σχάρες.

ΤΙΜΗ ΑΠΟ ΔΡΧ. 2.250 ΕΩΣ 2.600

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥΠΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

ΑΔΕΛ 11/59

Ἡ συσκευή, ποὺ ἐλέγχει συνεχῶς τὴν καρδιά

Τὰ ἀμερικανικὰ νοσοκομεῖα χρησιμοποιοῦν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ μιὰ εἰδικὴ ἠλεκτρονικὴ συσκευή, ποὺ παρακολουθεῖ συνεχῶς τὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς τῶν ἀσθενῶν, ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ θρόμβωσι. Κάθε μεταβολὴ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ μεταδίδεται ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ ραδιοφωνικὸ πομπὸ (τύπου, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς πυραύλους) σ' ἕνα στοιχεῖο λήψεως, ὅπου καταγράφεται ἀμέσως. Ἔτσι, οἱ ἐπιστήμονες παρακολουθοῦν ἀδιάκοπα τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ βρίσκωνται διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ παραλληλῇ μ' ἕναν ἠλεκτροκαρδιογράφο, ποὺ ἐργάζεται συνεχῶς ἀλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Παρόμοιες συσκευὲς πρόκειται νὰ εἰσαχθοῦν συντόμως καὶ γιὰ τὶς ἄλλες παθήσεις τῆς καρδιᾶς. Ἡ συσκευή, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε, τοποθετεῖται πάνω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀσθενοῦς.

ΔΡ ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Συμπτώματα — Αἰτίες — Θεραπεῖαι. 3 βιβλία εἰς 1 τόμον 322 σελίδες, 100 εἰκόνες, 9 ἀναπτύσσεις. Ἁπλᾶ. Τὸ πληρέστερο, τελειότερο, συγχρονισμένο. Πωλεῖται στὰ κεντρ. βιβλιοπωλεῖα.

ΕΥΘΥΜΗ

«ΕΙΜΑΙ ΑΝΤΡΑΣ!..»

ΠΡΟ πέντε χρόνων εἶχα παντρευτῆ τὴν Ἑλενίτσα. Ἦταν συνάδελφός μου στὸ Ὑπουργεῖο. Δακτυλογράφος ἐκείνη κι' ἐγὼ εἰσηγητής. Κάτι τέτοια εἰδύλλια στεγάζονται πολλὲς φορὲς κάτω ἀπ' τὰ πανύψηλα καὶ συνήθως ἀτοιμόρροπα ταβάνια τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ὑπηρεσίας. Φλερτάραμε, ἀγαπηθήκαμε, πηγαίναμε μαζὶ στὸν κινηματογράφο καὶ παρακολουθούσαμε τὸ «φίλμ» μ' ἀγκαλιασμένα τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν κι' ὕστερα κάναμε ὡραῖα μὰ λογικὰ ὄνειρα γιὰ τὴν αὐριανή μας εὐτυχία. Θὰ ἐνώναμε τὴν τύχη μας καὶ τὸ μισθό μας καὶ θὰ ζούσαμε μετρημένα μὰ χαρούμενα.

Ὅταν ἔγινα τιμαριστάρχης, κάναμε τὸ σταυρό μας καὶ παντρευτήκαμε. Πιάσαμε ἕνα μικρὸ σπιτάκι δύο δωμάτια καὶ κουζίνα στὴν Καλιθέα, Ἡ συγκοινωνία μᾶς ἐξυπηρετοῦσε θαυμάσια, γιατὶ δὲν ἦταν καθόλου μακρυὰ ἀπ' τὸ σταθμό. Τὸ σπίτι τὸ ἐπιπλώσαμε ἁπλᾶ μὰ μὲ πολὺ γοῦστο. Βάλαμε μερικὲς δόσεις στὸ κεφάλι μας — εἶχε ἡ Ἑλενίτσα κάποιες οἰκονομίες γιὰ τὶς προκαταβολὲς — ἀλλὰ δὲ μᾶς ἐνοχλοῦσε ποὺ κάναμε οἰκονομία, γιατὶ νὰ ξοφλήσουμε, γιατὶ γαιρώμαστε τὰ πράγματά μας σὰν μικρὰ παιδιὰ τὶς κοῦκλες.

Τὰ πρῶτα χρόνια κύλησαν μέσα σ' ἕνα γλυκὸ τέλμα εὐχάριστης ρουτίνας, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ὀξυμωρία. Γραφεῖο, σπίτι, μαγείρεμα, κανένα σινεμά, καμμιὰ ἐκδρομή, κανένα «πιγκνικλάκι» σὲ φιλικὸ ἢ γειτονικὸ περιβάλλον κι' ἤμαστ' εὐτυχισμένοι. Ἡ εὐτυχία, δμως, εἶναι κάτι ὑποκειμενικό. Εὐτυχία εἶναι ἡ διορφη ζωή, ὅπως ἐσὺ τὴν αἰσθάνεσαι! Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος ὁρισμός. Ἐγώ, λοιπόν, μὲ τὴν Ἑλενίτσα εἴχαμε βρῆ τὴν εὐτυχία μας σ' αὐτὴ τὴν ἡσυχη, προγραμματισμένη ζωή.

Ναί, ἀλλὰ ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, τὰ πρῶτα πέντε χρόνια. Μόλις γιορτάσαμε τὴν πέμπτη ἐπέτειο τοῦ γάμου μας — ποιὸς μοῦ τὴ θύμισε ἡ Ἑλενίτσα, γιατὶ ἐγὼ εἶχα ξεχάσει — ἡ γυναίκα μου ἄρχισε ν' ἀλλάζῃ στάσι ἀπέναντί μου. Σταμάτησε πρῶτα-πρῶτα τὶς διαχυτικότητες καὶ τὰ γαϊδεστικά. Μ' ἔλεγε «μπεμπούλη» καὶ «μωρὸ» κι' ἄρχισε νὰ μὲ φωνάζῃ μ' ἀντιπαθητικὴ ψυχρὴ φωνὴ Ἀριστοτέλη. Ὕστερα ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία μου. Οὔτε νὰ πιῶ τὸ γάλα μου φρόντιζε, οὔτε μὲ ρωτοῦσε γιατὶ δὲν ἔχω δρεξι. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα πὼς δὲν αἰσθάνομαι καλὰ καὶ μοῦ ἀπάντησε παγερά:

— Νὰ πᾶς στὸ γιατρό. Γιατὶ ἀφήνεις τὸν ἑαυτό σου;

Ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲ μ' ἄρεσε. Εἶχα συνηθίσει ἀλλοιῶς. Ἡ Ἑλενίτσα ἦταν βέβαια, πάντοτε ἐν τάξει στὰ καθήκοντά της, στὸ ρόλο τῆς συζύγου καὶ τῆς νοικοκυρᾶς. Ἀλλ' ἀπέφευγε συστηματικὰ τὶς ἐρωτικὲς μου θωπεῖες μὲ τὴ στερεότυπη δικαιολογία πὼς εἶχε πονοκέφαλο. Τὴ βρῆκα μιὰ ἀσπιρίνες ποὺ τὶς κατάπινε καρτερικά. Ἔβαζα στοίγμα πὼς ποτὲ δὲν τῆς εἶχε πονέσει τὸ κεφάλι!

Ἄρχισα νὰ γίνουμαι νευρικός. Ἡ Ἑλενίτσα μετὰ τὸ φαγητὸ φαπάκι της μέσα σ' ἕνα περιοδικὸ ἢ ἕνα βιβλίο κι' ὕστερα μὲ μιὰ ξερὴ «καληνύχτα» πήγαινε γιὰ ὕπνο. Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς βραδυᾶς, ἂν ρωτοῦσα κάτι, ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα. Κι' οἱ μόνες κουβέντες ποὺ μοῦλεγε ἦταν «αὔριο πρέπει νὰ πληρώσουμε τὸ ἠλεκτρικὸ» ἢ «εἶ τα ἡ μακαρόνια μὲ κιμᾶ»!

Εἶπα τὸν πόνο μου στὸν πιὸ στενό μου φίλο καὶ συνάδελφό μου, τὸ Μελέτη Ἀργυντόπουλο. Αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος ἔξυπνος κι' εἶχε μεγάλη πεῖρα τῆς ζωῆς. Μ' ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Τὰ βλέπεις; Γι' αὐτὸ δὲν παντρεύομαι ἐγώ! Τώρα ἡ μόνη μου συμβουλὴ εἶναι, ἀνάκισης τὴ γάτα».

— Καὶ τί μοῦ φταίει ἡ γάτα;

— Δὲ μὲ καταλαβες. Εἶναι μιὰ λαϊκὴ φράσι ποὺ σημαίνει νὰ ξεκαθαρίσῃς τὴν κατάστασι.

— Ἄ, μάλιστα.

— Λοιπόν, νὰ τῆς τρίξῃς τὰ δόντια! Νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶσαι ἄντρας κι' ὅτι ἔχεις πυγμή. Μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ νὰ χτυπήσῃς θάνασσα τὴν γροθιά σου στὸ τραπέζι καὶ νὰ τῆς καὶ μιὰ κουβέντα παραπάνω. Μιὰ κουβέντα θαρκάκιρκη. Καὶ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς τὸ βράδυ γιὰ μὴ σὲ περιμένῃ. Νὰ φάῃ καὶ νὰ πέσῃ, γιατὶ τὶ ἐσὺ θὰ πᾶς μὲ τοὺς φίλους σου στὴν ταβέρνα.

— Λὲς νάχουμε ἀποτέλεσμα;

— Θάχουμε ὁπωσδήποτε. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μέθοδος.

Περπάταγα στοὺς διαδρόμους τοῦ Ὑπουργείου καὶ τραγούδαγα:

«Εἶμαι ἄντρας καὶ τὸ κέφι μου (θὰ κάνω καὶ θὰ πῶ καὶ μιὰ κουβέντα παραπάνω!)»

Ἔπεσα κι' ἀπάνω στὸν ὑπουργό, ποὺ μὲ κύτταξε μ' αὐστηρὴ ἔκπληξι.

Ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα ἐφάρμοσα τὴ σοφὴ μέθοδο τοῦ Μελέτη. Φέρθηκα βάρβαρα, ἔσπασα ἕνα κρυστάλλινο βαζάκι, εἶπα τὶς χυδαιότητες μὲ τὴ σέσουλα, ἔτσι ποὺ ἄκουγα τὸν ἑαυτό μου κι' ἀνατρίγιαζα καὶ τῆς φώναξα νὰ μὴ μὲ περιμένῃ τὸ βράδυ.

— Πολὺ καλά, μοῦ εἶπε ξερά. Καὶ θὰ προτιμοῦσα μάλιστα νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ κάθε μέρα.

— Θὰ τὸ κάνω! Κι' ἄμα θέλης φεύγω κι' ἀπ' τὸ σπίτι!

— Ὅπως νομίζεις. Ἐμένα μοῦ εἶναι ἀδιάφορο.

— Νὰ μοῦ τοιμάσης τὰ ροῦχα μου!

— Στὴ ντουλάπα εἶναι. Μάζεψέ τα καὶ πήγαινε στὸ καλό.

Κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι! Ἀπαθέστατη! Λυσσασμένος ἀπ' τὸ κακό μου μάζεψα ὅ,τι βρῆκα — ἄφησα τὶς μουτζοῦρες μου καὶ πῆρα μιὰ «κομπινεζόν» — τάρριξα σὲ μιὰ βαλίτζα καὶ πῆγα στὸ δωμάτιο τοῦ Μελέτζα καὶ πῆγα στὸ δωμάτιο τοῦ Μελέτη.

— Καλὰ ἔκανες, μοῦ εἶπε. Θὰ μείνῃς ἐδῶ. Θὰ πῶ στὴ σπιτονοικοκυρά μου γιὰ μᾶς βάλῃ ἕνα ντιβάνι.

Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα ξανάρχισα τὴ ζωὴ τοῦ ἐργένη. Στὸ σπίτι μου δὲν εἶχα, βέβαια, πολυτέλειες. Κάθε ἀφάνα στὴν κουζίνα, ἀλλὰ ἡ Ἐλεσκάφη στὴν κουζίνα, ἀλλὰ ἡ Ἐλενίτσα μοῦ ζέστανε νερὸ κι' ἔφερνε καὶ μιὰ μεγάλη σοῦπα πετρελαίου καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι μυρίζουν καὶ θερμαίνουν σὰν τὸ καλύτερο καλοριφέρ». Ὅ,τι ὥρα ἤθελα πήγαινα στὸ ψυγεῖο καὶ κάτι εὕρισκα νὰ τσιμπήσω. Καὶ τὸ γκάζι ἐκεῖ, καὶ τὸ μπρίκι κι' ὁ καφές, ὅλα στὴ διάθεσί μου. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἀπ' αὐτά. Μπάνιο κάναμε ἔξω, στὰ δημόσια λουτρά. Ἡ κουζίνα ἦταν κλειδωμένη. Καφὲ σοῦφερνε ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς — μόνο 7—8 τὸ πρωῒ καὶ 3—4 τ' ἀπόγευμα καὶ σπανίως τὸ φράδυ, ὅταν γύριζε ἀπ' τὸ σινεμά.

Μαγκάλια καὶ σόμπες δὲν ἐπέτρεπε ἡ νοικοκυρά, γιὰ νὰ μὴν πιάσῃ τὴν πυρκαγιά! Ὁ Μελέτης ἄναβε λίγο οἰνόπνευμα σ' ἕνα πιάτο, ἀλλὰ ἡ ζέστη του κράταγε δυό-τρία λεπτά. Ὕστερα ξαναθυμώμαστε τὴν Ἀλβανία!.. Ὅσο γιὰ τὸ φαγητὸ τρώγαμε σὲ μιὰ παληταβέρνα, γιὰ φτήνεια καὶ μέναμε νηστικοὶ καὶ πληράναμε τὰ μαλλιοκέφαλά μας. Ἡ ζωή μου ἦτανε μαρτύριο. Σκυλόβρισα τὸ Μελέτη.

— Δὲν εἶσ' ἄντρας, μοῦ εἶπε. Ὑποδουλώνεσαι στὸ φουστάνι!

Ἀποφάσισα νὰ τὸ παραδεχθῶ! «Ὅταν τὸ φουστάνι συνοδεύεται ἀπὸ περιποίησι, ζέστη, καλὸ φαΐ, ξάπλα, ραδιόφωνο καὶ καφεδάκι, τί τὶς θέλεις τὶς παλληκαριές; εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Καὶ πραγματικῶς. Μὲ τὴν κουτοαξιοπρέπεια τοῦ ἀνδρισμοῦ μου θὰ ζήσω ἐγώ; Πεινασμένος καὶ ξεπαγιασμένος; Ἄ, μπᾶ. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ Ὑπουργεῖο με τὴν ἀπόφασι νὰ μιλήσω τὴν Ἑλενίτσα. Δὲν εἶχε πάει στὸ γραφεῖο. Εἶχε δηλώσει ἀσθένεια. Ἔτρεξα στὸ σπίτι. Μοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ ἔφταιγα ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴς φέρνω ἀδιάφορα: Δὲν τῆς ἀγόραζα πιὰ οὔτ' ἕνα μπουκέτο, οὔτε μιὰ καραμέλλα ἢ ἕνα μπουκεττάκι μενεξέδες. Γι' αὐτὸ μοῦκανε τὴν ψυχρή. Τ' ἀναγνώρισα ὅλα καὶ ζήτησα συγγνώμη.

— Δυστυχῶς εἶν' ἀργὰ πιά, μοῦ εἶπε. Εἶμ' ἐρωτευμένη! Κι' ἀκόμα πιὸ «δυστυχὼς», γιατὶ ὁ δεσμός ἔχει πολὺ προχωρήσει κι' εἶναι καὶ γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς φίλους μας.

Μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι καὶ τὰ δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια του. Ποιὸς ξέρει τί φάτσα εἶχα κάνει ποὺ δὲν ἄντεξε νὰ μὲ τιμωρήσῃ περισσότερο:

— Ἔλα ἐρὲ κουτέ! Σὲ πειράζω!...

Τὴν ἄπαιξα στὴν ἀγκαλιά μου.

Πόσο εἶμ' εὐτυχής... ποὺ δὲν εἶμαι ἄντρας!

Κι' οὔτε θὰ ξαναγίνω! Θὰ ὑποδουλωθῶ στὸ φουστάνι!

ΕΨΙΛΟΝ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ — ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΤΗΛ. 612.583
ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἀμνησία ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΔΡΑΜΑΤΑ!

Δυὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

ΗΤΑΝ ἕνας θαυμάσιος γάμος. Ὅταν δμως ξύπνησε ἡ ὁμορφη νύφη τ' ἄλλο πρωΐ, δὲ θυμόταν τίποτα-γι' αὐτό! Δὲν ἤξερε κὰν ποιά ἦταν καὶ ποιός ἦταν ὁ ἄντρας της! Εἶχε πάθει ἀμνησία.

Ἡ «Ἴλιξ Σουίτζιπουντ —ἔτσι λεγόταν ἡ νέα αὐτὴ Αὐστριακή— εἶχε πάντα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα νεῦρα, ποὺ τὰ εἶχε κουράσει τώρα ἡ ἔξαψη τοῦ γάμου. Στὶς 9 τὸ πρωῒ λοιπόν, πρὶν ξυπνήσῃ ὁ ἄντρας της, αὐτὴ ἔφυγε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μέναμε κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ μονάχη στὶς ἀκτὲς τῆς λίμνης τῆς Κωνσταντίας. Ἕνας νέος, φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, τὴν εἶδε καὶ κατάλαβε ἀπ' τὴν ἔκφρασί της πὼς κάτι τῆς συνέβαινε. Τὴ ρώτησε τί εἶχε.

— Ἔγω πάθει κάτι παράξενο! τοῦ ἐκμυστηρεύτηκε ἐκεῖνη. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ποιά εἶμαι καὶ ποῦ μένω!

Τὴν ἐπῆγε τότε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου ἐξακριβώθηκε ἡ ταυτότης της καὶ εἰδοποιήθηκε ὁ ἄντρας της ποὺ ἀγωνιοῦσε. «Ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἡ Ἴλιξε τὸν κύτταξε σὰν ξένο.

— Δὲ μ' ἀναγνωρίζεις; φώναξε ἐκεῖνος.

Ἡ νέα γυναῖκα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της. Δὲ θυμόταν ἀπολύτως τίποτα! Κι' ἀπὸ τότε δὲ μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὴ μνήμη της.

Ἡ ἀμνησία, τὸ παράξενο αὐτὸ καὶ ἀνεξήγητο ἀκόμα φαινόμενο τοῦ μυαλοῦ, δημιουργεῖ κάποτε δραματικώτατες καταστάσεις. Αὐτὸ συνέβη καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Χριστίνας Ντυμπουά, μιᾶς Γαλλίδας 17 χρονῶν, ἀπ' τὸ Ἀβινιόν, ποὺ ἔχασε ξαφνικὰ τὴ μνήμη της, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου της.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός της Μαρσὲλ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ὑποπτεύθηκε πὼς ἦταν κόλπο της, γιὰ νὰ τὸν διώξῃ.

— Θὰ παντρευτοῦμε, ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ! δήλωσε.

— Μὰ δὲ μπορᾶ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Χριστίνα. Δὲν σᾶς θέλω, οὔτε καὶ ξέρω ποιός εἶσαστε!

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως!...

Τὴν ἅρπαξε, τὴν φόρτωσε διὰ τῆς βίας στ' αὐτοκίνητό του καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τὴν κρατήσῃ ἐκεῖ ὡς τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅπου θὰ γινόταν ἄντρας της. Στὸ μεταξύ, οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας ἀναστατώθηκαν. Βρίσκανε πὼς ἡ κόρη τους, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, δὲ μποροῦσε νὰ παντρευτῇ. Ἀποτάθηκαν λοιπὸν στὴν ἀστυνομία, ποὺ ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ ἀπαγωγέως, πῆγε τὰ μεσάνυχτα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται στὴν κάμαρά του. Εἶχε κλειδώσει τὴν αἰχμάλωτό του στὸ ἀντικρυνὸ δωμάτιο. Ἡ ἀστυνομία τὸν ἔπιασε κι' ἐλευθέρωσε τὴν κοπέλλα.

Ἡ κατηγορία ἐναντίον τοῦ νέου ἦταν πὼς εἶχε ἀπαγάγει τὴ μνηστή του! Ἀλλ' οἱ δικαστὲς ἔδειξαν κατανόησι καὶ τὸν ἀπαλλάξανε, ἀφοῦ τοῦ σύστησαν νὰ περιμένῃ ὥσπου νὰ ὑποδειχθῇ ἡ Χριστίνα στὴν ἀπαιτουμένη ἰατρικὴ θεραπεία.

Ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες, ἡ κοπέλλα ἦταν καλά. Τί τραγικὸ δμως γιὰ τὸ Μαρσέλ!... Ἡ παρένθεσι αὐτὴ εἶχε σβύσει τελείως τὸν ἔρωτά της! Τὸν ἀναγνώριζε τώρα πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ.

Τοῦ τὸ εἶπε, δσο μποροῦσε πιὸ ἤρεμα. Μὰ ὁ Μαρσὲλ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ νὰ τὸ παραδεχτῇ τόσο εὔκολα. «Ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τὰβαλε μὲ τὴ μητέρα τῆς κοπέλλας, πιστεύοντας πὼς ἔφταιγε αὐτή!

— Τὴ δηλητηριάσατε μιλῶντας τῆς ἐναντίον μου! τῆς φώναξε.

Καὶ τὴν ἄρχισε στὶς γροθιές, ὥσπου ἔγασε τὶς αἰσθήσεις της! Στὸ μεταξύ, ἡ Χριστίνα, εἶχε δρομήσει ἔξω, ζητῶντας βοήθεια.

Ὁ Μαρσὲλ ξανασυνελήφθη καὶ δικάστηκε πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ δμως, οἱ δικαστὲς δὲ φάνηκαν καθόλου ἐπιεικεῖς. Τὸν καταδίκασανε καὶ τὸν στείλανε στὴ φυλακὴ γιὰ ἕξη μῆνες! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ γάμος του μὲ

Ἐκυκλοφόρησαν

ΚΑΛΛΥΠΤΙΚΑ
Ariette

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
«ARIETTE»

Γενική ἀντιπροσωπεία
Ἀποθήκη Καλλυντικῶν
Χρ. Κοντοπούλου & Σια
Ὁδὸς Ξούθου 7. — Ἀθῆναι

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟ

Γνώμη Καθηγητοῦ

Ὁ Καθηγητὴς Χόπκινς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπίρμινγκαμ γράφει: «Ὡς τονωτικὸν τῆς ὀρέξεως καὶ τῆς χωνεύσεως ἡ μπύρα ἔχει σημαντικὴν ἀξίαν».

Ἡ μπύρα εἶναι τὸ πιὸ ὑγιεινὸ ἀπ' ὅλα τὰ ποτά. Εἶναι πλούσια σὲ βιταμῖνες καὶ περιέχει 50 ὠφέλιμα συστατικά, τὰ πιὸ ἐνεργητικὰ γιὰ τὴν ὑγεία.

Ἡ μαγική ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΕΚΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΛΕΞΕΙΣ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

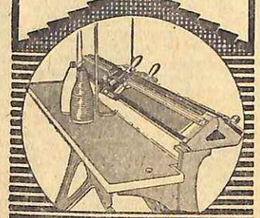

AGOMAGICO T57
(ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ)

ἀπὸ 6 ἑτοιμήματα.
Μὲ αὐθηρὰν δόσιν καὶ
Τραπέζι ἐργασίας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ
ΔΡΧ. 8.950

Ἐφοδιάζεις δωρεάν

"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε."
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αὐτόματος καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἀπαλλαγὴ τελεία ἀπὸ φακίδες - λακέδες - μπιμπίκια - ρυτίδες ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας, μὲ νέαν ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ τῶν καλυτέρων ξένων ἐπιστημόνων τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει μόνον τὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"

Πλατεῖα Κατνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' ἑκάστην 10-2 & 4-8
Συμβουλαὶ δωρεάν.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25.562

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω - Κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σταυρόλεξο, ἀλλὰ κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἡ λέξη «ΜΕΘΑΝΑ» ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σᾶς

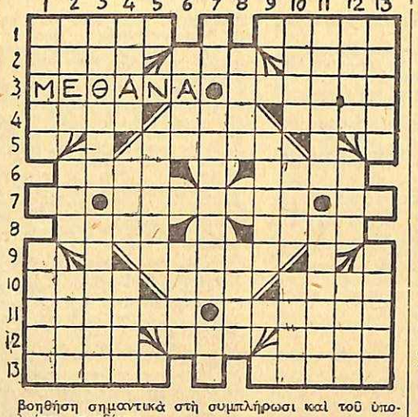

βοηθήσει σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

ΑΓΙΟΣ — ΑΛΑΝ — ΑΜΜΑ — ΑΝΗΡ — ΑΡΚΑΔΙΑ — ΑΣΥΛΟΝ — ΑΧ.

*

ΓΑΖΗ — ΓΑΪΤΑ — ΓΕΣ — ΓΗΡΑΣ—ΓΚΑΜ.

*

ΔΑΝΙΣ.
ΕΑ — ΕΙΚΑΣΙΑ — ΕΚΑΣ.

*

ΖΑΚ.

*

ΘΕΜΑ — ΘΥΜΑ.

*

ΙΜΑΜΗΣ — ΙΡΑΝ.

*

ΚΑΠΥΣ — ΚΑΡ — ΚΕΑ — ΚΙΜΑΣ — ΚΙΝΩ — ΚΛΑΚ — ΚΟΠΟΣ.

*

ΛΑΜ — ΛΑΜΕ — ΛΙΣΤ.

*

ΜΑΝ — ΜΑΝΙ — ΜΙΜΟΖΑ — ΜΟΝΕ — ΜΠΕΛΑΣ.

*

ΝΑΝΙ.

*

ΟΝΑΡ — ΟΝΗΛ — ΟΡΑΝ — ΟΡΕΝ.

*

ΠΑΘΗΜΑ — ΠΑΡΑΤΑ — ΠΩ.

*

ΡΕ — ΡΕΜΟΣ — ΡΕΣ.

*

ΣΕΣΙΛ — ΣΚΙΑΣ — ΣΟΛΟ — ΣΥΚΑ — ΣΩΣΟΣ.

*

ΥΔΑΡΗΣ — ΥΜΗΝ.

*

ΧΑΡΑ — ΧΑΣΕΣ — ΧΩΛ.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Παίζοντας μὲ δυὸ ζάρια, ὁ μὲν Κώστας προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ 5, ὁ δὲ Γιώργος 9. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔχει τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει;

*

2) Ἂν ἀφήσωμε νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος ἕνα δίσκο μετάλλινο καὶ ἕναν ἄλλο, ἴδιου μεγέθους ἀπὸ χαρτόνι, εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς ὁ δίσκος ὁ μετάλλινος θὰ φτάσῃ πρῶτος στὸ ἔδαφος καὶ μὲ σημαντικὴ διαφορὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κάνουμε καὶ τοὺς δυὸ δίσκους νὰ φτάσουν συγχρόνως στὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ τοὺς κολλήσουμε ἢ νὰ τοὺς δέσωμε μαζὶ καὶ χωρὶς νὰ βάλουμε τὸν δίσκο ἀπὸ χαρτόνι κάτω ἀπὸ τὸν μετάλλινο;

3) Συμπληρῶστε τὸν κατωτέρω πολλαπλασιασμὸ βάζοντας στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοὺς ἀριθμοὺς 3, 5 καὶ 7:

```
      . 8 9 X
      4 . =
    -------
    1 . 6 .
  2 . . 6
  -------
  2 5 . 2 .
```

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς ἀποκαλύπτουμε πῶς θὰ χρησιμοποιήσετε τρεῖς φορὲς τὸ 3, δυὸ φορὲς τὸ 5 καὶ τρεῖς φορὲς τὸ 7

*

4) Ὁ Κλέσρχος πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ μὲ τὸ τραῖνο τῶν 10 καὶ ξεκινᾶ μὲ τὸ ποδῆλατό του στὶς δέκα παρὰ δέκα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ ἀπέχει δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σταθμό. Ἀναπτύσσοντας ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη ταχύτητα καλύπτει τὰ 5 πρῶτα χιλιόμετρα τρέχοντας μὲ 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Θὰ προλάβῃ κατὰ τὴ γνώμη σας τὸ τραῖνο ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ τρέχῃ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα;

*

5)
```
9 ... 7 ... 1 = 2
8 ... 5 ... 6 = 34
```

Ποιὰ σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς πρέπει νὰ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν γιὰ νὰ ἐπαληθεύσουν οἱ ἐξισώσεις, ποὺ σᾶς δίνομε;

Γιὰ τὶς ἐξισώσεις αὐτὲς χρησιμοποιήσαμε τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

*

6) Ἂν δυὸ κάου - μπόϋ χρειάζονται δυὸ μέρες γιὰ νὰ δαμάσουν δυὸ ἄλογα, πόσες μέρες θὰ χρειαστοῦν δέκα κάου - μπόϋ γιὰ νὰ δαμάσουν δέκα ἄλογα;

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

Τοποθετήσετε κατωτέρω, στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ σμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα.

```
... — ... X ... = 24
... + ... X ... = 24
... — ... X ... = 24
```

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

20 μικροδιαφορές

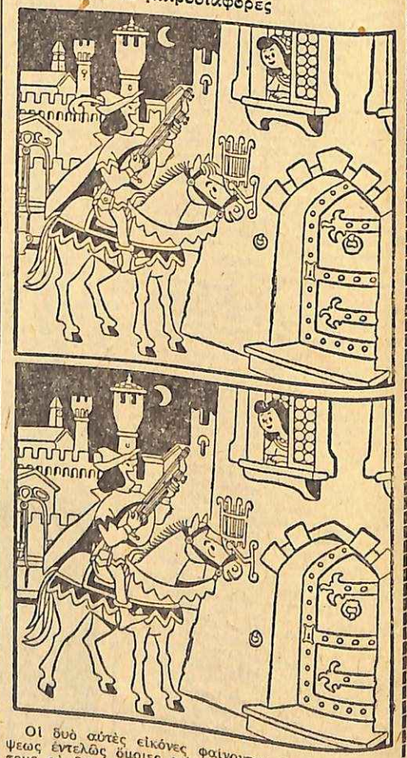

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἑκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερφανεύετε γιὰ τὴν ἀντίληψί σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἂν τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ μέσα σὲ μικρότερο χρονικὸ διάστημα, τότε σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παϊκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῇ τὶς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 64

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἑρμιόνη — 10: Γιατί κατηγορεῖτε τὴ φίλη σας καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ φαρμακοποιὸ ποὺ σᾶς ἔδωσε τὴ συσκευασία τῆς ἐφευρέσεώς του, καὶ δὲν καταγράφετε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας, ποὺ δίνει πίστι σὲ συμβουλὲς ἀνενθύνων προσώπων; Τώρα θὰ ἀφήσετε νὰ περάσουν τελεῖως αἱ προξενηθεῖσαι φαρμακευτικαὶ κακώσεις καὶ τοῦ λοιποῦ, ἐφ' ὅσον τὸ δέρμα σας εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ὅπως τὸ χαρακτηρίζετε θὰ κάμετε χρῆσιν Lecithin cream τῆς Lydia P. ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν Tonic Lotion τῆς Lydia P.

Π. Κ.' Ἀμαλιάδα: ,Ἐφ' ὅσον τὰ ἀναφερόμενα συνέδησαν στὴν πραγματικότητα, οἱ ἐνοχλήσεις εἶναι νευροφυτικῆς αἰτιολογίας καὶ θὰ πρέπει νὰ σᾶς παρακολουθῇ γιατρός. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατόν, τότε θὰ κάμετε 2 κυτία ἐνέσεις Multi B. μία τὴν ἡμέρα ἐνδομυϊκῶς καὶ θὰ παίρνετε, πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ μιὰ κουταλίτσα Passineurol. Γιὰ τὸ δευτέρο περιστατικό, ἐφ' ὅσον πραγματικὰ ὀφείλεται εἰς ἀλλεργίαν, τότε θὰ πρέπει νὰ βρεθῇ τὸ αἴτιον ποὺ τὸ προκαλεῖ. Μπορεῖτε νὰ παίρνετε τὸ φάρμακο Longitère, τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα.

Ἀναγνώστρια Χ...: Διάβασα μετὰ προσοχῆς τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας ὅπως μὲ παρακαλεῖτε, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ περιστατικό σας εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ νευρολόγου ποὺ πρέπει καὶ νὰ σᾶς παρακολουθήσῃ. Μπορεῖτε πρὸς τὸ παρὸν νὰ κάμετε 20 ἐνέσεις Calcibromine καὶ νὰ παίρνετε Passinevrol ἢ Atarax.

Κ. Λ. Ε. Ζ. 3: Δυστυχῶς, τὸ περιστατικό σας ἔχει ἀνάγκην ὑπνοσδήποτε προσωπικῆς ἐξετάσεως γιατροῦ, ἔστω καὶ παθολόγου.

Χ. Ε. Κ.: Ἐφσον ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς ἐξήτασε γνωμάτευσε ὅτι πρόκειται περὶ ἰσχιαλγίας παροξυνομένης ἐκάστοτε, πῶς θέλετε ἐγὼ ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔχω γνώμη; Ἐκεῖνο μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλέψω εἶναι νὰ κάμετε μιὰ ἀκτινογραφία σπονδυλικῆς στήλης, γιὰ πιθανὴ ἀνεύρεσι τοῦ αἰτίου. Θεραπευτικῶς ἐνέσεις Bedoz 1000 μ. 3 τὴν ἑβδομάδα, ἡ B. Complex μιὰ ἡμερησίως, θερμὰς περιτυλίξεις (μπουγιότα) ἐντριβὲς μὲ Pom. Expon καὶ ἀνάπαυσι.

Βασανισμένον: Λυπούμαι διότι τὸ γνήσιμά σας εἶναι τέτοιο ποὺ μόνο ἡ ἐξέτασι τοῦ δερματολόγου θὰ σᾶς διαφωτίσῃ. Ἐφσον μένετε ὅπως μοῦ λέτε ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κάμετε μιὰ θυσία νὰ ἔρθετε, ὁπότε καὶ θὰ ἐξετασθῆτε δωρεάν, ἀπὸ νοσοκομεῖο Συγγρού, «Εὐαγγελισμὸν» κλπ.

Ἀναγνώστη: Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σᾶς δῇ ὠτολαρυγγολόγος, γιατρός, διότι ἡ μικρὴ σήμερα ἐνόχλησι θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ μονιμοποιηθῇ. Πρὸς τὸ παρὸν μπορεῖτε νὰ κάμετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Bitracine.

Α. Μ. Κ. 30, Ἐπαρχίαν: Τὸ ἀποτελεσματικώτερο θὰ ἦτο νὰ σᾶς ἐβλεπε ἕνας γιατρός, ὁπότε ἡ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ θὰ ἦτο καὶ ἡ ἐνδεδειγμένη γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Ἐφσον ὅμως γιὰ λόγους προσωπικούς σας δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξέτασί σας, τότε θὰ ὑποβληθῆτε στὴν κατωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγὴ μέχρι βελτιώσεως. Μὲ δίμηνες διακοπὲς θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγ. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε πρωϊ-μεσημέρι-βράδυ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἑνὸς χαπακιοῦ τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ὄ λ — ο ς — Β ρ ά χ ο ς Θεσ) νίκην: Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι ἐφαρμόζεται καὶ στὴ χώρα μας μὲ ποσοστὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἀποστείλατε διεύθυνσι γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομέρειες.

Τ ο ύ λ α Θεσ)νίκην: Οἱ ἐπανειλημμένες ἐπεμβάσεις ἐτραυμάτισαν σοβαρῶς τὸν βλεννογόνο τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τὴν κάτωθι θεραπεία. Τὸν πρῶτο μῆνα: Ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τέσσερες ἐνέσεις —μιὰ κάθε δευτέρα ἡμέρα— ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Pr.mandron τῶν 1000 μονάδων. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις —μιὰ καθ' ἑκάστην— ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 mg. Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Caps Evita τῶν 50 mg. Τὸν τρίτο μῆνα θὰ ἐπαναλάβετε τὴν θεραπεία τοῦ πρώτου μηνὸς καὶ τὸν τέταρτο μῆνα τὴν θεραπεία τοῦ δευτέρου μηνός.

Ρ. Ζ. Α. 34, Ν. Ὀρεστιάς: Ἡ ἐμφάνισι τοῦ αἵματος εἶναι σαφὲς σύμπτωμα δλάβης τοῦ ὀργάνου. Περισσότερα δὲ μπορῶ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ».

Φ. Γ. Σ., Ρόδον: Τὰ ἐνοχλητικὰ ὑγρὰ ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Ἡ θεραπεία εἶναι κυρίως τοπικὴ καὶ λόγῳ τῆς ἰδιοτητός σας πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ γυναικολόγο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε κάθε βράδυ ἐξωτερικὴ πλύσι μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας μέσα σὲ ἕνα κιλὸ νερὸ ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution καὶ κατόπι θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε ἀνὰ ἑξάωρο ἀνὰ μία κάψουλα ἀπὸ τὸ φάρμακο Mysteclin V τῶν 250 mg. Caps. No 1 Flacon. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ δεκαημερο διακοπή.

Π. Γ. Π., Καβάλα: Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴν λῆξι τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε τρία χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Cyclooestrol τοῦ 1 μλ. No 1 tube. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Ovocycline πρωΐ καὶ βράδυ. Ὄχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις —μιὰ καθ' ἑκάστην— ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 μλγ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνον.

Ἀνίκητος ἐλπίς, Καβάλα: Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ χρῆσι τῆς Pommade Ovocycline, ἡ ὁποία εἶναι ἡ καλύτερη στὸ εἶδος της. Θὰ διακόπτετε τὴ θεραπεία καὶ θὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε κατὰ χρονικὰ διαστήματα. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φτάσῃ τὸ καθυστερημένο τμῆμα σὲ ὄγκο τὸ ἄλλο, γιατὶ οἱ πολλαπλὲς ἐπεμβάσεις προξένησαν οὐλώδη ἱστὸν ποὺ προκαλεῖ πάντοτε σχεδὸν συρίκνωσι. Ἐπίσης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβλεφθῇ ἀπὸ τώρα, ἂν τὸ ὄργανο αὐτὸ θὰ λειτουργήσῃ ὁμαλὰ κατὰ τὴ γαλακτοφορίαν. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὶς δλάβες ποὺ προκάλεσαν οἱ ἐπεμβάσεις.

Ἀναστατωμένη, Λάρισα: Μὲ εὐχαριστῇ βλέπω πὼς ἡ κατάστασι βελτιώθηκε σημαντικά. Τὰ πυρετοδιαγράμματα σχετικῶς ἱκανοποιητικά. Ἡ ὠορηξία σημειώνεται κατὰ τὴν 14ην ἡμέραν τοῦ κύκλου. Ἐπομένως οἱ καλύτερες ἡμέρες γονιμοποιήσεως εὑρίσκονται μεταξὺ 13ης καὶ 18ης ἡμέρας τοῦ κύκλου ἀπὸ τὴς ἐνάρξεως τῆς περιόδου. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας μὲ τὶς ἐνέσεις

Πρέπει νὰ τὸ μάθουν ὅλες οἱ κοπέλλες

Θέλετε νὰ φαίνεσθε πολὺ πιὸ χαριτωμένη καὶ νὰ ἔχετε παντοῦ ἐπιτυχία; Προσέξατε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ διατηρήσατε τὸ δέρμα σας ὁροσερό. Τὰ σπυράκια τὰ μαῦρα μπιμπίκια καὶ οἱ ἀνοικτοὶ πόροι καταστρέφουν τὴν ὡραία σας ἐμφάνισι. Ἀπαλλαγῆτε λοιπὸν γρήγορα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνωμαλίες, μεταχειριζόμενες τὴν Κρέμα ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ ποὺ θὰ ἐξαφανίσῃ ἀμέσως ὅλες τὶς μικροατέλειες τῆς ἐπιδερμίδος καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ ἕνα ὁροσερὸ καὶ βελουδένιο δέρμα. Δοκιμάσατε ἀμέσως σήμερα τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ἡμέρας.

Perandren τῶν 25 μλγ. καὶ κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα θὰ διελίσετε ὑπὸ τὴν γλῶσσαν καθημερινῶς καὶ ἐπὶ πέντε κατὰ συνέχεια ἡμέρες ἀπὸ ἕνα χάπι, ὑπογλώσσιο δισκίο Organeleron τοῦ 1 μλγ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Μικρὸ ἀστέρι, Κέρκυρα: Ἡ ἐγκυμοσύνη σας προχωρεῖ ὁμαλά. Τώρα μετὰ τὴ συμπλήρωσι τοῦ τετάρτου μηνός, οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ σας, γιὰ τὴν διατροφὴ τοῦ ἐμβρύου καθημερινῶς αὐξάνουν ὁλοένα. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ καὶ πρὸς συμπλήρωσι τῆς διατροφῆς σας θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἓξη χαπτία τὴν ἡμέρα —ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα— ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Θὰ ἀποφεύγετε τὴν ὀρθοστασία, τὰ σήκωμα βαρέων πραγμάτων, τὰ ἀλμυρὰ καὶ τὰ πολλὰ γλυκὰ καὶ ζυμαρικά. Κατὰ μῆνα θὰ κάνετε γενικὴ ἐξέτασι οὔρων.

Νυχτερίδα, Ἐνταῦθα: Λόγω τοῦ θέματος γράφω λεπτομερῶς στὴν διευθυνσι ποὺ μοῦ δώσατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Χ. Ν., Καλάμας: Ὅταν ὁ ἥλιος λάμπῃ, τὸ ὠχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σβύνει ἐντελῶς. Τὸ βράδυ ὅμως καὶ αὐτὸ ἔχει ὅλη τὴν λαμπρότητά του. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γίνεται καὶ μὲ τὶς δικές σας ἐκδηλώσεις. Τὸ ἔντονο καὶ συγκλονιστικὸ ἐρέθισμα σιγά, σιγὰ ποὺ θὰ πάρουν τὴν πρωτεύουσα θέσι του στὶς φυσιολογικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ θὰ πάρουν τὴν πρωτεύουσαν θέσιν μὲ τὸ γάμο. Εἶναι δέβαια ἀναγκαία ἡ ἐπαφή σας μὲ ψυχίατρον, γιὰ νὰ σᾶς κατευθύνῃ καὶ νὰ ἐπισημάνῃ τὰ καίρια σημεῖα καὶ τοὺς ἐνδεχομένους κινδύνους.

Α. London: Ἡ περίπτωσί σας δὲν εἶναι τόσο ἁπλῆ, ὥστε μ' ἕνα κάποιο φάρμακο νὰ προσπαθῇ ἡ ἀρρώστεια καὶ νὰ διορθωθοῦν διὰ μαγείας τόσες ἀνωμαλίες, ποὺ μοῦ γράφετε. Οἱ ἀνωμαλίες σας εἶναι σύμφυτες μὲ πολλοὺς ὀργανικοὺς καὶ λειτουργικοὺς παράγοντας, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν εὐκολα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη κατὰ βούλησι. Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ διαταραχὴ δέσεων ἴσω ἐκκρίσεως, ὁπότε χρειάζεται ὁρμονοθεραπεία. Εἶναι ἐνδεχόμενον μόνον ἡ ψυχοθεραπεία νὰ τακτοποιῇ τὸ ζήτημα. Πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε ψυχίατρο καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες του. Θὰ ἀπαιτηθῇ μεγάλη προσπάθεια καὶ θὰ συναντήσετε δυσκολίες λόγω ἀγνοίας τῆς γλώσσης. Ὅμως εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγεία σας.

Η. Κ., Δίλεφον: Ἐφσον πρὸ δύο ἐτῶν ἡ θεραπεία αὐτὴ σᾶς τακτοποίησε ἀπολύτως καὶ ἔφυγαν ὅλα τὰ ἐνοχλήματα, μπορεῖτε καὶ ἐπιβάλλεται νὰ τὴν ἐπαναλάβετε μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸ καὶ τὶς 16ιες δόσεις. Κανένας κίνδυνος παρενεργειῶν καὶ ἐθισμοῦ δὲν ὑπάρχει. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἄτυχος 9, Ἐνταῦθα: Ἡ περίπτωσι τῆς συζύγου σας ἀσφαλῶς θεραπεύεται. Ἴσως ὅμως ἡ θεραπεία της εἶναι μακροχρόνιος γιατὶ ἡ κατάστασί της ἔχει πολὺ χρονίσει. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ γίνῃ ἐξέτασι ἀπὸ τὸν ψυχίατρο τῆς ἐπιστασύνης σας. Ψυχανάλυσι καὶ ψυχοθεραπεία πολλὲς φορὲς φέρουν τὸ θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα. Εἶναι ἐνδεχόμενο ὅμως νὰ ἀπαιτηθῇ κλινικὴ θεραπεία. Μιὰ ἐπαφὴ χωριστὴ μαζί σας πρὸ πάσης ἐνεργείας εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἐποικοδομητικὴ γιὰ τὴν κατοπινὴ τακτική.

Ε. Ε. Μ., Λαγκαδᾶ: Νὰ γίνῃ ἐξέτασι κοπράνων, μήπως ὑπάρχουν ἐντερικὰ παράσιτα. Ὑπάρχει ἐκτὸς ἀμφιβολίας μεγάλη διεγερσιμότης τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τὸ πιθανὸν ἀντίδρα τόσον ἔντονα. Πρέπει νὰ ἡρεμήσῃ τὸ νευρικό του σύστημα μὲ Tab. Progyl de 25 mg. Fl. No 1, ἀπὸ ἕνα κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου. Ἡ θεραπεία αὐτὴ νὰ συνεχισθῇ τοὐλάχιστον ἐπὶ τρίμηνον. Ἐφσον ὑποχωρήσουν τὰ φαινόμενα στὸ διάστημα αὐτό, ἔχει καλῶς. Διαφορετικὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Ἡ ἐξέτασι αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὴν Θεσσαλονίκη. Σὲ περίπτωσι ἀνωμαλιῶν ἡ θεραπεία θὰ εἶναι διαφορετική. Τότε νὰ μοῦ γράψετε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως, γιὰ νὰ σᾶς καθορίσω τὴν περαιτέρω τακτικήν.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
καὶ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 18
Τ::Λ. 620-666
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8

Οἱ λωλάδες
ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τὸ κόλπο

Ἡ Ἐφταλία σκέφτηκε νὰ περιοριστῆ στὸ κάτω σπίτι καὶ νὰ νοικιάσῃ τ' ἀπάνω γιὰ νεγότσιο.

—Νάχης, Νικολάκη μου, τοὔλεγε γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ, μιὰ συντροφιὰ κι' ἐγὼ ἕνα χαρτζιλίκι.

Κι' ἔτσι ἕνα ἀντρόγυνο μ' ἕνα τσοῦρμο παιδιὰ κουβαληθήκανε, ἀφοῦ πρῶτα πλερώσανε πεσίνι οὔλη τὴ χρονιά. Κι' ἡ 'Εφταλία, ποὺ δὲν τσὶ μπεγέντισε, μονολογοῦσε κι' ἤλεγε:

—Πολὺ φοβοῦμαι πὼς θἄναι ταβατουρζῆδες κι' ὅπου πᾶνε τσοὶ σιχτιρντίζουνε καὶ γι' αὐτὸ μοῦ πλερώσανε μπροστάντζα τὴν χρονιά, γιὰ νὰ δέσουν τὸ γάϊδαρό τους.

—Γυναίκα, ἤλεγε ἀνήσυχος ὁ Νικολάκης, μ' αὐτοὶ τσοὶ σοραντὰν γκιορμέδες ὁ Θεὸς βοηθός., γιατὶ κάτι τέτοιοι εἶναι μπελαλῆδες.

Πράγματι, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ καινούργιος νοικάρης ποὖμοιαζε μὲ νταμτζάνα ἀπὸ σάρκες, ποὖχε κοιλιὰ σὰν βαρελάκι μπύρα καὶ μούρη σὰν ἁρνίσια κιουργιοῦκα, ἤμπηξε κάτι ἀγριοφωνάρες ποὺ οἱ τσερτσεβέδες καὶ τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ τρίζανε.

—Μωρή! πάλι τὸ πουκάμισό μου, χωρὶς κουμπιά;

Κι' ἕνα «χρρρτς» ἀκούστηκε.

—Μή, χριστιανέ μου, τὸ σκίζεις, καινούργιο πουκάμισο;

—Θὰ τὸ σκίσω καὶ θὰ σκίσω μαζὶ κι' ἐσένα! ξαναφώναξε ἔξω φρενῶν.

Καὶ βλαστημοῦσε καὶ τὴν κυνηγοῦσε καὶ γέννησε τὸ πάνω σπίτι ἱπποδρόμιο!

Κι' ὁ Νικολάκης ἀροῦτι μπαροῦτι ἤλεγε στὴν 'Εφταλία:

—Βρὲ τί ταντανάς εἶν' αὐτός; Σίγουρα κακὰ ξεμπερδέματα θἄχουμε μὲ ἄδουτους, ποὺ λούφερες.

Καὶ δὲν εἶχε ἀδικο. Σὲ λίγο, ξανὰ βροντήγματα το' ὀξώπορτας καὶ χαρούμενες παιδικὲς φωνὲς ἀκουστήκανε. Ἦταν φίλοι τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀμέσως κουρντίσανε τὸ ράδιο καὶ χορεύανε, πηδούσανε, «ὅπα λά» καὶ «τάκα, τάκα τὰ πεταλάκια»!

Αὐτὸ ἔγινε τὸ πρῶτο βράδυ. Τὸ δεύτερο χειρότερα, ξέσπασε πάλι ὁ νοικάρης πιὸ ἄγριος.

—Τί καφὲς εἶν' αὐτός; φαρμάκι!

Καὶ γκὰπ ὁ δίσκος κι' οὔλα τὰ φουρλαμέντα. Ὕστερα πῆρε νὰ βάλῃ τὰ παντελόνι του ποὺ δὲν τὸ σιδερώσανε καλά.

—Βρὲ οὔτε ἕνα βρακὶ δὲν ξέρεις νὰ σιδερώσῃς ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος!

Καὶ «χρρρρτς» πάει τὸ παντελόνι. Καὶ πότε γιατὶ τὰ παπούτσια ἦταν ἀγυάλιστα, καὶ πότε γιατὶ τὸ φαΐ ἦταν ἀνάλατο, ντούτιζε καυγᾶ τρικούβερτο. Καὶ γκὰπ οἱ πόρτες, οἱ καρέκλες, τὰ μπόμπιλα. Καὶ τὸ κακὸ οὖλο καὶ μεγάλωνε. Κι' ἡ 'Εφταλία ζουλοῦσε τὸ μυαλό της νὰ βρῇ κολάϊ νὰ βάλη φρένο τοῦ νοικάρη.

Κι' ἔτσι τὴν Κυριακή, ζολείτουργα, ὅπως τὄχε ἀντέτι, πῆγε μάζους γιὰ τὰ σελὰμ ἀλέκ, νὰ τοὺς πῇ τὰ καλορρίζικα.

—Σᾶς ἤφερα ἁγιασμό, δίχτυ ἀπὸ σαράντα κύματα, ἕνα πέταλο, κι' ἕνα σκόρδο γιὰ τὴ γλωσσοφάγια.

Κι' οἱ νοικάρηδες, μὲ τοιρμόνιες καὶ τραταμέντα τὴν εὐχαριστήσανε. Σὲ λίγο βγῆκε κι' ὁ καφές. Κι' ἡ 'Εφταλία τοὺς εἶπε δῆθεν ἐμπιστευτικῶς:

—Ἐγὼ διαβάζω κάθε πρωὶ τὸν ὀνειροκρίτη, τὴν ἀγία ἐπιστολὴ καὶ βλέπω στὸ φλυτζάνι μου τὸ τί θὰ μοῦ συμβῇ ὅλη τὴ μέρα. Ἔχω βγάλει νάμι!

Ἀμέσως ὁ νοικάρης ἐντριγκαρισμένος καὶ περίεργος τὴν παρακάλεσε νὰ δῇ καὶ τὸ δικό του. Κι' ἡ 'Εφταλία, ἀφοῦ τοὔκανε λίγο τὰ νάζια τση, μ' ἕνα σοβαρὸ ἐπιστημονικὸ ὕφος τοὔπε:

—Ἐσύ, χριστιανέ μου, εἶσαι πολὺ ἀράθυμος, μὲ ψύλλου πήδημα ντουζτίζῃς καυγᾶ. Πρόσεχε... μὴ σοὔρβη κανένα ἀτσέσο, κανένας ταμπλᾶς!

Καὶ μὲ φόβο καὶ τρόμο προσέθεσε:

—Βλέπω ἕνα ἀρρωστημένο κρεβάτι, χαντάκια καὶ τάφο μὲ σταυρό.

Τὸ κόλπο πετυχε. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τρομοκρατημένος ὁ νοικάρης δὲν ἤβγαλε τσιμουδιά.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

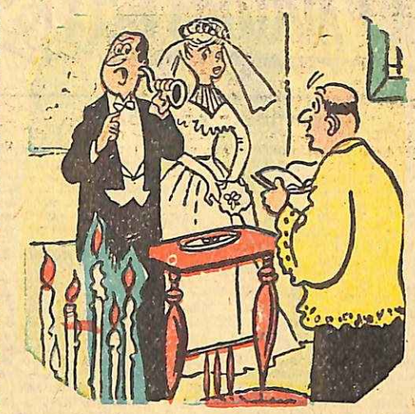

—Εἴπατε τίποτα, πάτερ;

— Καλὰ τὸ μυρίστηκα ἐγὼ πὼς ὁ κύριος σχεδίαζε νὰ μοῦ τὸ σκάσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ!...

— Τὸ χέρι μου ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ καθὼς βλέπεις, ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος ποὺ δὲν βγάζω τὸν ἐπίδεσμο!

Οἱ ἰδιοτροπίες
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τοῦ μοιάζει!

Αἰ, αὐτὸ πιὰ εἶναι κι' ἂν εἶναι. Αὐτὸ πιὰ εἶναι ἢ νὰ κλαίη κανείς, ἢ νὰ γελᾶη καὶ νὰ γελᾶη, μάλιστα, καὶ τὸ παρδαλὸ κατσίκι μαζί του. Τί εἶπες, κύριε Μιχαλάκη; Ἂν τὸ λέω γιὰ σένα; Ἄμ, γιὰ ποιὸν τὸ λέω; Γιὰ σένα, βέβαια. Γιὰ σένα ὁ ὁποῖος ἀπέκτησες πρὸ τίνος τέκνον κι' ἐπαναπηγύρισες τὸ γεγονὸς ὡς κοσμοϊστορικῆς σημασίας. Δὲν σὲ παρεξηγῶ. Ὅλοι οἱ φρέσκοι μπαμπάδες τὸ ἴδιο κάνουν καὶ γίνονται γελοῖοι καὶ πανηγυρίζουν ἐπειδὴ στὰ δύο δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ποὺ βαραίνουν τὴ γήϊνη σφαῖρα, προσετέθη ἄλλη μιά.

Τέλος πάντων. Αὐτὸ τὸ κωνέψαμε. Ἀλλὰ ἐσύ, συνεχίζων τὸν πανηγυρισμό, ἔρχεσαι τώρα καὶ μᾶς ἀναγγέλλεις ὅτι ὁ ἀποκτηθεὶς υἱός σοῦ μοιάζει. Καὶ μᾶς λὲς κάθε λίγο καὶ λιγάκι: «Δὲν ξέρετε πόσο μοῦ μοιάζει. Ἶδιος ἐγώ!» Καὶ χαίρεσαι καὶ ἀγαλλιᾶς καὶ σημαιοστολίζεις τὸ μοῦτρο σου. Κι' ἔρχομαι τώρα ἐγὼ καὶ σοῦ λέω: Εἶναι νὰ χαίρεσαι ποὺ σοῦ μοιάζει ἡ ἀτυχὲς αὐτὸ πλάσμα ἢ νὰ λυπᾶσαι κατάκαρδα καὶ νὰ μελαγχολῇς;

Τί εἶπες; Γιατί στὸ λέω; Ἄμ γιατί νὰ μὴ στὸ πῶ, ταλαίπωρε πατήρ; Διότι σὲ ἐρωτῶ: Σὲ τί σοῦ μοιάζει; Στὴ φάτσα; Καὶ τὸ θεωρεῖς εὐχάριστο πρᾶγμα αὐτὸ δί σου;

Πῶς; Γιατί εἶναι δυστύχημα; Ἄμ τί εἶναι; Ἂν ἤσουνα κανένας ὡραῖος ἄντρας, θὰ ἔλεγα ὅτι δικαίως χαίρεσαι. Ἀλλὰ εἶδες καμμιὰ φορὰ τὴ φάτσα σου στὸν καθρέφτη; Τὴν πρόσεξες; Παρατήρησες τὶς αὐτάρες ποὺ ξεπετάνε σὰν πλατανόφυλλα, τὸ μῦτο, τὸ στραβὸ στόμα καὶ τὸ πεπονοειδὲς σχῆμα τοῦ κεφαλιοῦ;

Τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ ἔχει, λοιπὸν καὶ τὸ καῦμένο τὸ βρέφος ὅπως φαίνεται. Αὐτιᾶς, μυτᾶς καὶ πεπονοκεφάλας. Καὶ ἀντὶ νὰ λυπᾶσαι γι' αὐτὸ καὶ ν' ἀνησυχήσῃς καὶ νὰ διερωτηθῇς πῶς μπορεῖς νὰ τοῦ διορθώσῃς τὴ φάτσα γιὰ νὰ μὴ σοῦ μοιάζῃ, ἔρχεσαι καὶ διατυμπανίζῃς ἐνθουσιωδῶς καὶ μετὰ τυμπανοκρουσιῶν τὴν ἀτυχῆ αὐτὴ ὁμοιότητα. Σὰν ν' ἀπέκτησε ἡ ἀνθρωπότης κανένα νέον Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους!

Καὶ ἀπορεῖς καϋμένε γιατὶ δὲν συμπερίζομαι τὸ ἡλίθιον αἴσθημα ὑπερηφανείας ποὺ σὲ κατέχει!

"Η μήπως σοῦ μοιάζει ἀπὸ πνεῦμα; Ἂν συμβαίνῃ κι' αὐτὸ τὸ κακὸ στὸ παιδί, τί νὰ σοῦ πῶ. Τὸ λυπᾶμαι ἐκ βαθους καρδίας. Ὁρίστε; Μὲ ρωτᾶς ἂν σ' ἔχω γιὰ κουτό; Ἐσὺ γιὰ τί περνᾶς τὸν ἑαυτό σου; Γιὰ ἔξυπνο; Ὅταν ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου ὅλο κουταμάρες λές. Καὶ εὐχομαι, σ' αὐτὸ τουλάχιστον, νὰ μὴ σοῦ μοιάσῃ ὁ κανακάρης σου. Τοῦ φτάνει τὸ ἕνα δυστύχημα, δὲν χρειάζεται καὶ τὸ δεύτερο. Τουλάχιστον, ἂν σοῦ μοιάσῃ στὴ φάτσα, νὰ εὐδοκήσῃ ὁ Ὕψιστος νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ λίγα δράμια μυαλό, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἕνα μειονέκτημα.

Τί εἶπες, κύριε Μιχαλάκη; Πολὺ χονδρὸ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ λέω; Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πῶ ψιλότερα, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου μὲ ἀναγκάζεις. Εἶσαι ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι ν' ἀποσιωπήσω τὰς θλιβερὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος κομπασμός μὲ ἀναγκάζει νὰ σοῦ μιλήσω εἰλικρινῶς. Διότι μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Τί θὲς νὰ κάνω, ὅταν σὲ βλέπω καὶ σὲ ἀκούω νὰ διακηρύττῃς ἀυνεχῶς ὅτι ὁ γυιός σου ὅσο πάει καὶ σοῦ μοιάζει καὶ τὸ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ γεγονὸς τὸ θεωρεῖς ὡς μέγα δῶρον τῆς φύσεως γιὰ τὸ ἀθῶο, ἀνύποπτο καὶ ἀνεύθυνον βρέφος; Πάρτη, λοιπόν, γιὰ νὰ βάλῃς γνῶσι, ἀφοῦ στερεῖσαι τοῦ (γνῶθι σ' αὐτόν). Διότι ὁ πρὸς τὸ βρέφος θαυμασμός, ἐπειδὴ σοῦ μοιάζει, κατὰ βάθος εἶναι θαυμασμὸς γιὰ τὸν ἑαυτό σου — χαζομπαμπᾶ τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ ἀληθινὴ ΑΓΑΠΗ

Μιὰ ἡμέρα ὡμολόγησε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὸ αἴσθημά του...

Ὁ Ἀλέκος σηκωνόταν πρὼ πρωὶ καὶ περίμενε τὸν κὺρ-Δημήτρη ν' ἀνοίξῃ τὸ μαγαζί του.

Τὸ σπίτι τοῦ Ἀλέκου βρισκόταν ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ γωνιαῖο καφενεδάκι τοῦ κὺρ-Δημήτρη, κι' ἔτσι μόλις τὸν ἔβλεπε νἄρχεται, ἔτρεχε νὰ τοῦ πάρῃ τὰ κλειδιά, ν' ἀνοίξῃ τὶς πόρτες καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ σκούπισμα καὶ στὸ ξεσκόνισμα, νὰ τοῦ πλύνῃ τὰ τραπεζάκια καὶ τὸ μπάγκο.

Κάποτε, μάλιστα, ποὺ ὁ κὺρ-Δημήτρης ἀρρώστησε γιὰ μιὰ βδομάδα, τὸν ἀντικατέστησε στὸ καφενεῖο καὶ τοῦ πρόσφερε μεγάλη ἐξυπηρέτησι. Γιατί, ὁ κὺρ-Δημήτρης δὲν εἶχε ἄλλον ἀπὸ τὴν κορούλα του, τὴ Μέλπω, μιὰ κοπελλίτσα δεκαοχτὼ χρόνων, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ Γυμνάσιο, κι' ἐπειδὴ ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, ἔμεινε νοικοκυρὰ στὸ σπίτι.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ συγύρισμα κι' ὥσπου ν' ἀρχίσῃ ἡ δουλειά, ὁ κὺρ-Δημήτρης πρόσφερε στὸν Ἀλέκο ἕνα φλυτζάνι τσάϊ καὶ μιὰ φετούλα ψωμί.

Στὸ μεταξύ, ἐρχόταν κι' ὁ ἐφημεριδοπώλης κι' ἄφηνε τὴν ἐφημερίδα.

Τότε ὁ Ἀλέκος σημείωνε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ μερικὲς διευθύνσεις ἀπὸ τὶς μικρὲς ἀγγελίες, πήγαινε σπίτι του, ἄλλαζε ροῦχα κι' ἔτρεχε στὶς διευθύνσεις ποὖχε σημειώσει, γιὰ νὰ βρῇ καμμιὰ δουλειά.

Γι' αὐτὸ εἶχε πιάσει φιλίες μὲ τὸ γείτονα, τὸν κὺρ-Δημήτρη, τὸν καφετζῆ, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν βοηθοῦσε στὸ συγύρισμα τοῦ μαγαζιοῦ του, γιὰ νὰ περιμένῃ τὴν πρωϊνὴ ἐφημερίδα νὰ διαβάσῃ τὶς μικρὲς ἀγγελίες.

Ἦταν πολὺ φτωχὸς ὁ Ἀλέκος καὶ δὲ μποροῦσε νὰ διαθέσῃ χρήματα, οὔτε γιὰ μιὰ ἐφημερίδα, τὴ στιγμή, ποὺ εἶχε τὴ μητέρα του διαρκῶς ἄρρωστη στὸ σπίτι. Εἶχε τελειώσει τὸ Γυμνάσιο μὲ πολλὲς στερήσεις. Ἡ μητέρα του, παρ' ὅλο τὸν πόνο της, γιατὶ εἶχε μείνει χήρα μ' ἕνα ἀγόρι δέκα ἐτῶν, τὸν Ἀλέκο, καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀρρώστειες, ποὺ ξέσπασαν ἀπὸ τὴ στενοχώρια της, προσπαθοῦσε νὰ ράβῃ κάτι, γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί τους καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ σχολείου.

Καὶ μιὰ δραχμὴ ἀκόμη, μητέρα καὶ γυιός, δὲν τὴν ξόδεναν ποτὲ σὲ περιττὸ ἔξοδο.

Δυὸ χρόνια τώρα εἶχε τελειώσει τὸ Γυμνάσιο ὁ Ἀλέκος κι' ὅμως δὲν τὰ κατάφερε ἀκόμη νὰ βρῇ μιὰ σταθερὴ δουλειά. Κι' εἶχε δουλέψει σὲ πολλὰ μαγαζιά, σὲ πολλὰ γραφεῖα, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ κάνῃ καὶ τὸν ὑπηρέτη ἀκόμη, ἀρκεῖ νἄβγαζε κάτι γιὰ νὰ ξεκουράζεται ἡ μητέρα του.

Κι' ὅταν διάβαζε καμμιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα τοῦ κὺρ-Δημήτρη, ἔτρεχε πρωὶ πρωὶ νὰ πάρῃ σειρά, μὴν τὸν προλάβῃ ἄλλος.

Πάντα, ὅμως, προτιμοῦσαν τὶς κοπέλλες στὰ γραφεῖα ἢ τοῦ ζητοῦσαν καμμιὰ ξένη γλῶσσα. Ἔτσι, ἐξακολουθοῦσε νὰ παίρνῃ τὸ βδομαδιάτικο ἑνὸς ἐργάτη ἢ τὸ μισθὸ ὑπηρέτη σὲ γραφεῖο.

Ἡ ἀπελπισία του ἦταν μεγάλη, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του καὶ νὰ πάρῃ κανένα δίπλωμα. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν τὸν πῆραν στὸ στρατιωτικό, σὰν προστάτη οἰκογενείας! Ἀλλοιῶς, τί θἄκανε μὲ τὴ μητέρα του;

Τὰ βράδυα, πότε πήγαινε στὸ καφενεῖο τοῦ κὺρ-Δημήτρη γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅταν ἔπεφτε δουλειά, καὶ πότε κρατοῦσε συντροφιὰ στὴ δυστυχισμένη μητέρα του, ποὺ διαρκῶς τοῦ χαμογελοῦσε καὶ ταῦδινε θάρρος, πὼς θὰ προκόψῃ μιὰ μέρα...

★

Μιὰ μέρα, τέλος, πέτυχε σ' ἕνα διαγωνισμὸ Τραπέζης καὶ διορίστηκε ὑπάλληλος μὲ μισθὸ χίλιες διακόσιες δραχμές.

Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη, ποὺ βρῆκε κάτι τὸ σταθερὸ καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Πῆρε τὰ συγχαρητήρια τοῦ κὺρ-Δημήτρη καὶ τῆς κόρης του, καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ κὺρ-Δημήτρης τοὺς ἔκανε τραπέζι καὶ ἤπιαν ὅλοι στὴν ἐπιτυχία του.

— Τώρα θὰ σὲ χάσωμε πιά, τοῦ εἶπε ὁ κὺρ-Δημήτρης σὲ μιὰ στιγμή.

— Ἄ, ὄχι, κὺρ-Δημήτρη μου, σοῦ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη!... Μὲ περιποιήθηκες τόσον καιρό, σὰν παιδί σου. Δὲ θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Κάθε π..., πρὶν νὰ πάω στὴ δουλειά θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βοηθῶ...

— Καὶ νὰ διαβάζῃς καὶ τὴν ἐφημερίδα σου!... εἶπε γελῶντας ὁ κὺρ-Δημήτρης.

— Ἄ, ὄχι, πιὰ ἀγγελίες!... Δὲ μοῦ χρειάζονται.

★

Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὰ δυὸ σπίτια εἶχαν ἀναπτυχθῆ στὸ μεταξύ. Ἡ Μέλπω, γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ πρόσφερε ὁ Ἀλέκος στὸν πατέρα της, πήγαινε κι' αὐτὴ καὶ βοηθοῦσε τὴ μητέρα τοῦ νέου. Τόσο, μάλιστα, ποὺ περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέκου.

Ἀπὸ τὶς καθημερινὲς αὐτὲς σχέσεις ἀναπτύχθηκε ἕνα αἴσθημα συμπάθειας ἀνάμεσα στοὺς δύο νέους καὶ μιὰ μέρα ὁμολόγησε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ἀγάπη του, μὰ καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ μὴ χωρίσουν ποτέ.

Δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ νὰ τὸ ποῦν στοὺς γονεῖς τους.

Τὴν ἴδια ὅμως ἐποχὴ ἤρθαν δύο ἀπρόοπτα γεγονότα νὰ ταράξουν τὶς σχέσεις τους καὶ τὰ ὄνειρά τους, πρὶν νὰ προφτάσουν νὰ ποῦν τίποτα γι' αὐτὰ στοὺς γονεῖς τους.

Ἕνας φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα τοῦ Ἀλέκου, ποὺ ἔκανε περιουσία στὴν Ἀμερικὴ κι' ἐπέστρεψε μὲ τὴν κόρη του, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴ στοργὴ τοῦ Ἀλέκου γιὰ τὴ μητέρα του, πῆγε σπίτι τους καὶ πρότεινε νὰ δώσῃ τὴν κόρη του στὸ νέο μὲ μεγάλη προῖκα.

Ἡ μητέρα του, ποὺ ἐν ἠσερε τὰ αἰσθήματα τοῦ γυιοῦ της γιὰ τὴ Μέλπω, χάρηκε πολὺ καὶ δέχτηκε, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἤθελε κι' ὁ Ἀλέκος.

Μὰ ἐκεῖνος στενοχωρήθηκε ποὺ ἔμαθε ἀπὸ τὴ μητέρα του πὼς δέχτηκε τὴν πρόταση.

— Μητέρα, τῆς εἶπε, ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ Μέλπω. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴν ξέρω, τὴ συναναστρέφομαι κάθε μέρα, ἐνῶ τὴν ἄλλη δὲν τὴ γνωρίζω. Ἀλλοιώτικα εἴμαστε μαθημένοι ἐμεῖς κι' ἀλλοιώτικα ἐκεῖνοι. Δὲ θὰ ταιριάξω ποτὲ μὲ τὴν Ἀμερικανοπούλα καὶ θὰ γίνῃ ἡ ζωή μου δυστυχισμένη...

Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε ἐλπίσει, γιὰ μιὰ στιγμή, σ' ἕνα πλούσιο γάμο, ἔκρυψε καὶ ψιθύρισε:

— Κάνε ὅπως ξέρεις ἐσύ, παιδί μου. Ἐσὺ θὰ ζήσῃς μαζί της καὶ θέλω νὰ σὲ ἔχω εὐτυχισμένο.

Τὸν ἴδιο ἐκεῖνο καιρὸ πέθανε ἀπὸ τὴν καρδιὰ του ὁ κὺρ-Δημήτρης. Στὴ λύπη τῆς κόρης του συμπαραστάθηκαν ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ μητέρα του καί, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν μόνη, τὴν πῆραν σπίτι τους.

Τὸ καφενεδάκι ἔκλεισε, πουλήθηκε κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λεφτὰ αὐτὰ ποὺ πῆρε ἡ Μέλπω, βρῆκε κι' ἕνα βιβλιάριο. Ὁ πατέρας της κατέθετε κάθε βδομάδα στὴν Τράπεζα, στ' ὄνομά της ὅσα κέρδη ξεχώριζε ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τοῦ καφενείου...

— Εἶμαι πιὰ μόνη στὸν κόσμο, εἶπε κλαίγοντας μιὰ μέρα ἡ Μέλπω στὴ μητέρα τοῦ Ἀλέκου. Πάρτε με μαζί σας... Ὁ πατέρας μου μ' ἄφησε ἀρκετὰ χρήματα καὶ δὲ θὰ σᾶς ἐπιβαρύνω.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀλέκου τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Μέλπω, τὸ σπίτι μας ἔχει ἕνα δωμάτιο παραπάνω ἀπὸ τὸ δικό σας, ποὺ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦμε καὶ ποὺ σκόπευα νὰ τὸ ἐπιπλώσω γιὰ τὸν Ἀλέκο, ὅταν θὰ παντρευόταν. Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο θἀσθῆς νὰ καθήσῃς μὲ τὰ δικά σου ἀγαπημένα ἐπιπλα, κι' ἔπειτα, ἂν θέλῃ κι' ὁ Ἀλέκος, ποὺ... δὲ μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ, γιατὶ σ' ἀγαπάει, θὰ γίνετε ταῖρι... Τί λές; Νὰ κάνωμε τὸ γάμο σὲ δυὸ μήνες;

Ἡ Μέλπω ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ της κι' ἔκλαιγε ἀπὸ χαρά.

Ἔτσι, τὶς βρῆκε ὁ Ἀλέκος ἀγκαλιασμένες κι' ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία, ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς τὴ μητέρα του, λέγοντας:

— Τόσο καλὰ πὼς θὰ ἤσουν πάντα καλὴ μαζί μου! Σ' εὐχαριστῶ, γιατὶ μὲ τὴ Μέλπω θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι!

Ἡ γριὰ μητέρα τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχή της καὶ τραβήχτηκε στὸ δωμάτιό της, ἀφίνοντας τοὺς δύο νέους νὰ συζητήσουν γιὰ τὰ ὄνειρά τους, ποὺ τὰ στεφάνωνε μιὰ μεγάλη ἀγάπη...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Μιὰ ἀσυνήθιστη δίκη ἔγινε, σ' ἕνα δικαστήριο τοῦ Ἀμβούργου, μὲ κατηγορούμενο τὸν ἐργάτη Ὄττο Σνάϊντερ, εἰδικευμένο στὸ ψυχοκίνδυνο ἐπάγγελμα τοῦ καθαριστῆ τζαμιῶν. Ὁ Σνάϊντερ, διαπιστώνοντας πὼς ἡ εἰδικότητά του δὲν εἶχε μεγάλη ζήτησι καὶ πὼς κινδύνευε, ἀν δὲν ἄλλαζε ἐπάγγελμα, νὰ καταδικαστῆ σὲ μόνιμη ἀνεργία, ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ σὲ μιὰ λύσι τολμηρὴ καὶ πρωτότυπη: Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν καλέσουν, ἔσπευδε ὅπου διαπίστωνε πὼς ὑπῆρχαν παράθυρα, φωτεινὲς ρεκλάμες, μαρκίζες, τζαμένιες πόρτες, βιτρίνες, ποὺ χρειαζόντουσαν καθάρισμα καὶ στρωνόταν στὴ δουλειά!

Ὅταν τέλειωνε, πήγαινε στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ καταστήματος ὅπου εἶχε προσφέρει ἀκαλεστος τὶς ὑπηρεσίες του, καὶ τοῦ ζητοῦσε, ἂν εἶχε τὴν εὐχαρίστησί κι' ἂν ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ καθάρισμα, νὰ τὸν πληράσῃ γιὰ τὸν κόπο του. Ἂν ὁ ἰδιοκτήτης ἀρνιόταν ὁ Σνάϊντερ ἔφευγε χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, τὸν πλήρωναν μὲ προθυμία καὶ ἔτσι ὁ ἐπιτηδειος αὐτὸς ἐργάτης εἶχε καταφέρει νὰ εἰσπράξῃ, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ παραπλανήθηκε σὲ δίκη, 150 μεροκάματα, ἐκεῖ ποὺ δὲ θὰ εἶχε εἰσπράξει δέκα, ἂν περιμενε νὰ τὸν ζητήσουν!

Εὐτυχῶς, ἡ δίκη, ποὺ τὴν προκάλεσε ἡ μήνυσι ἑνὸς δύστροπου καταστηματάρχη, ἔληξε μὲ τὴν ἀθῶωσι τοῦ Σνάϊντερ. Οἱ καταθέσανε πὼς ὁ ἐργάτης δὲν ἀσκοῦσε ποτὲ ἐκβιαστικὴ πίεσι γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐξελοιτικῆς ἐργασίας του, ἐνῶ ὁ δικηγόρος του κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ πὼς κανεὶς νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο!

Η μοδιστρούλα της γυναίκας

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η χειμωνιάτικη μόδα παρουσιάζεται έφετος πλουσιωτάτη σε νεωτερισμούς. Ανάμεσα στα τόσα, που βλέπουμε, πρέπει να μιλήσωμε ιδιαιτέρως για ένα πολύ πρωτότυπο σκέρτσο, που θα το δούμε και στα επανωφόρια και στα ταγιέρ και έν μέρει και σε μερικά φορέματα, ιδίως σ' αυτά, που θα έχουν την ονομασία «ρομπ-τροτέρ».

Το σκέρτσο αυτό συνίσταται σ' ένα ζιλέ, που άλλοτε είναι εντελώς ζιλέ και φοριέται πάνω από κάποια μπλούζα και άλλοτε είναι μάλλον πλαστρόν και φαίνεται από το άνοιγμα του φορέματος ή του επανωφοριού, γιατί κλείνει ως απάνω στο λαιμό, με μια σειρά κουμπιά. Αυτό το νέο σκέρτσο της μόδας προσδίδει στην εμφάνισι ένα ιδιαίτερο χαραχτήρα, που θα μπορούσαμε να τον ονομάσωμε «μοντέρνο κλασσικισμό».

Αυτόν άλλωστε τον χαραχτήρα θα τον συναντήσωμε έφετος σε πολλές εκδηλώσεις της μόδας.

ΡΕΛΙΑΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Νά και μια λεπτομέρεια, που δε μας είναι άγνωστη: Εδώ και χρόνια πίσω, το ρέλι έπαιξε μεγάλο ρόλο στα ταγιέρ και τους έδινε μιά πιό κλασσική μορφή. Το ίδιο ρέλι έρχεται και τώρα να στολίση τα ταγιέρ της εποχής.

Αλλά σε ποιά ταγιέρ το συναντούμε; Ιδίως στα ταγιέρ από μελανζέ ύφάσματα, όπως είναι τα τουίντ. Όταν ο συνδυασμός των χρωμάτων τύχη να είναι άσπρο και μαύρο, το ρέλι μπαίνει μαύρο. Είναι συνήθως μια στενή μεταξωτή τρέσσα και περιβάλλει όλα τα τελειώματα: τη ζακέττα, το γιακά, τα ρεβέρ, τις τσέπες και τα πουανιέ των μανικιών. Μ' ένα τέτοιο σύνολο τα γάντια και η τσάντα θα είναι μαύρα, για να είναι όλα αρμονικά.

ΤΑΓΙΕΡ ΜΕ ΖΩΝΕΣ

Άλλο χαρακτηριστικό της καινούργιας γραμμής είναι η επικράτησι της ζώνης στα ταγιέρ. Αυτού του είδους τα ταγιέρ έχουν ένα τύπο σπορτίφ και γίνονται εύθύγραμμα. Η φούστα τους είναι εντελώς ίσια και η ζακέττα κάπως μακρειά. Το κούμπωμα γίνεται με μιά σειρά κουμπιά, άλλα δέν αποκλείεται και το σταυρωτό κούμπωμα.

Ο γιακάς είναι πάντα κλασσικός, άλλα κάπως έβαζέ και τα ρεβέρ άνοίγουν με πολύ βαθύ άνοιγμα. Καμμιά φορά φθάνουν ως τη μέση.

Η ζώνη γίνεται φαρδειά, από το ίδιο ύφασμα και κλείνει με κοκκάλινη άγκράφφα. Δέν αποκλείονται, έν τούτοις, και οι δερμάτινες ζώνες, άν πετύχωμε χρώμα δέρματος, που να ταιριαζη με το ύφασμά μας. Οι τσέπες γίνονται κοφτές και κάθετες στις σταυρωτές ζακέττες και όριζόντιες, με καπάκια στις εύθύγραμμες.

ΤΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Ας μη ξεχνούμε, ότι η νέα εποχή, που άρχίζει, έχει και άρκετές βροχές. Δέν πρέπει, λοιπόν, να βρεθούμε απροετοίμαστες, ούτε και μη προσαρμοσμένες με την τελευταία λέξι της μόδας.

Πάει πιά η εποχή, που το αδιάβροχο ήταν ένα χονδροειδές και άκομψο ένδυμα, με αποκλειστικό προορισμό να μας προφυλάσση από τη βροχή.

Τα τωρινά αδιάβροχα δέν έχουν καμμιά σχέσι με αυτά και μάλιστα τα φετεινά είναι, μπορούμε να πούμε, σωστά κομψοτεχνήματα. Κυτάξτε το φιγουρίνι μας γιά να πεισθήτε.

Είναι και εύθύγραμμα και ριχτά, με ζώνη στη μέση. Η ραγκλάν γραμμή είναι πολύ της μόδας. Είναι εύρύχωρα προς τα κάτω, με μία πάτ που τα κουμπώνει, χωρίς όμως να τους άφαιρη τη χάρι του φάρδους.

Ο γιακάς είναι άνετος, με ρεβέρ μεγάλα, που κλείνουν με μύτη στο επάνω άνοιγμα.

Οι τσέπες είναι εξωτερικές, με καπάκια.

Κάποτε τα αδιάβροχα αυτά γίνονται με νωμίτη στο μπροστινό μέρος. Τα μανίκια είναι κανονικά, με μανικοκόλλησι χαμηλά τοποθετημένη. Ένα φουλάρι συμπληρώνει το άνοιγμα του λαιμού.

Αυτά όλα τα σχέδια είναι για τις γκαμπαρντίνες, άλλα τα φετεινά αδιάβροχα γίνονται και από σατέν καμωμένο αδιάβροχο. Είναι ιδιαιτέρως κομψά και μπορούμε να τα βρούμε σε όλους τους χρωματισμούς της μόδας. Το μαύρο φυσικά κατέχει την πρώτη θέσι. Η κόψι, την οποία άκολουθούν είναι η γνωστή των «τρέντς-κότ», με το άνετο φάρδος της, το μυτερό νωμίτη μπρός και πίσω, τις κοφτές καθέτες τσέπες, το κουφό εύθύγραμμο κούμπωμα και τη φαρδειά δετή ζώνη.

Όσο για το μάκρος, η μόδα δέν εγκρίνει το μεγάλο μάκρος στα αδιάβροχα έφετος. Θα ξεπερνούν μόλις κατά ένα εκατοστό το φόρεμα. Συντελεί και αυτή η λεπτομέρεια στην κομψή τους εμφάνισι.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ας ρίξωμε μιά ματιά τώρα στα άμπιγιέ φορέματα, που συμβουλεύει η μόδα για το χειμώνα.

Τα μάλλινα ύφάσματα δέ θα χρησιμοποιηθούν μόνο σε ταγιέρ, επανωφόρια και φορέματα καθημερινής χρήσεως. Η μόδα δέ διστάζει να δώση τόση σημασία στα λαινάζ, που να τα παρουσιάζη άκόμη και σε άμπιγιέ τουαλέττες. Όχι, βέβαια, βραδυνές, άλλα που μπορούν να φορεθούν σ' ένα κοκτέιηλ ή και σ' ένα όχι πολύ επίσημο γεύμα.

Τα λαινάζ, που θα χρησιμοποιηθούν γι' αυτά τα φορέματα είναι άπαλά στην άφή, εξαιρτικά σούπλ, και έχουν μακρύ πέλο.

Για μιά άμπιγιέ τουαλέττα το χρώμα, που θα προτιμήσωμε είναι το μούρο, που αυτό καθ' εαυτό δίνει άμέσως την άμπιγιέ νότα.

Ένας από τους παρισινούς οίκους μόδας παρουσίασε στην τελευταία του έκθεσι ένα τέτοιο φόρεμα, που θαυμάσθηκε πολύ. Το κορσάζ του, έντελώς έφαρμοστό, σχημάτιζε ένα άρκετά βαθύ όβάλ ντεκολτέ, ρελιασμένο ολοτρίγυρα σύμφωνα με τη μεγάλη μόδα, που άντιπροσωπεύει έφετος το ρέλι.

Η φούστα, ενωμένη στο κορσάζ, σε κοντόταλλη γραμμή, σχηματίζει άφθονες σούρες ολοτρίγυρα.

Τα μανίκια θά τα φαντάζεσθε, βέβαια, κοντά ή τουλάχιστο τρουακάρ. Καί όμως, το μοντέλο τα είχε μακρυά και έφαρμοστά, όσο δέ πλησίαζαν στους καρπούς των χεριών, γίνονταν άκόμη πιό έφαρμοστά.

Αν κάμετε ένα τέτοιο φόρεμα, θά είσθε της τελευταίας μόδας και ή παρουσία σας, όπου κι' άν πάτε, δέ θά περάση άπαρατήρητη.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Το βελούδο είναι πολύ της μόδας έφετος, άλλα παρουσιάζει μιά κάπως νέα μορφή. Παίρνει την ονομασία «Βελούρ φραπέ» και θα το δούμε σ' όλους τους μοντέρνους χρωματισμούς, ίδίως σε βαθύχρωμους και σε μαύρο.

Άλλά, ένώ οι άλλοι τύποι των βελούδων, τα σκέτα και τα κοτλέ χρησιμοποιούνται σε ταγιέρ ή επανωφόρια, το «φραπέ βελούδο» χρησιμοποιείται άποκλειστικώς για λουσάτα φορέματα. Η κόψι που θα προτιμηθή γι' αυτά είναι ή εβαζέ. Σε μιά τουαλέττα δηλαδή με κορσάζ, που έχει διαγώνιο κλείσιμο και μυτερό ντεκολτέ, ή φούστα είναι καμωμένη με άφθονες σούρες. Αυτές οι σούρες της δίνουν αίσθητό φάρδος.

Τα μανίκια έδώ είναι κοντά, με μανικοκόλλησι, χωρίς όμως ν' αποκλείωνται και τα κιμονό. Στη μέση τοποθετείται μιά ζώνη από σκέτο βελούδο, που δένεται με φιόγκο στο πλάι, αφίνοντας να κρέμωνται άρκετά οι δύο άκρες.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΛΑΜΕ

Είπαμε και άλλοτε πόσο εύνοεί έφετος η μόδα τα λαμέ, για εύθύγραμμες τουαλέττες, που συνοδεύονται από μιά ώραία άνοιχτόχρωμη γούνα, ή μιά «σορτί» από το ίδιο το λαμέ.

Και ή άντίθετη όμως γραμμή συνηθίζεται, δηλαδή αύτή, που κλίνει στο να παρουσιάζη φαρδειά φούστα και κορσάζ άνετα με μεγάλα ντεκολτέ.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Τα παπούτσια, που συνοδεύουν συνήθως αυτές τις λαμέ τουαλέττες, είναι, ως επί το πλείστον, γόβες από το ίδιο το λαμέ, σε σχήματα πολύ ντεκολτέ. Είναι μυτερά, άλλα όχι πολύ, γιατί η μόδα των πολύ μυτερών βρίσκεται σε ύφεσι.

Με τις άλλες τουαλέττες από μεταξωτά ύφάσματα οι γόβες είναι από μαύρο άτλάζι.

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Παίζει ένα σημαντικό ρόλο στη γυναικεία εμφάνισι. Η βιομηχανία την παρουσιάζει σε έξαιρετικά τελειοποιημένη ύφανσι και της έδωσε μιά άπαλότητα, που της έπιτρέπει να δένεται με διάφορους τρόπους, προκειμένου να στολίση μιά τουαλέττα.

Οι όνομασίες έμφανίζονται κι' αυτές άνανεωμένες, άλλα βλέπουμε και αυτές, που μας είναι ήδη γνωστές, δηλαδή τις φάϊγ, τις μουαρέ, τις γκρό, τις βελούδινες.

Στολίζουν φορέματα, καπέλλα, άκόμη και γοβάκια.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Για τα κορίτσια σας πολύ της μόδας θά είναι έφετος τα επανωφόρια στον τύπο σπόρ. Γίνονται από λαινάζ διαφόρων είδών, ελαφρά ή βαρειά, άναλόγως της εποχής. Είναι τα μονόχρωμα και μελανζέ, άλλα το ένδεδειγμένο ύφασμα είναι το σκωτσέζικο. Αυτό είναι το άντιπροσωπευτικώτερο είδος ύφάσματος για τα παιδικά επανωφόρια.

Η ριχτή γραμμή είναι έκείνη, που έχει τα σκήπτρα, με άρκετό φάρδος στις μασχάλες.

Τα μανίκια είναι φαρδυά και χαμηλά, κολλημένα στους ώμους. Τα κλεισίματα, άλλοτε φθάνουν ως τη ρίζα του λαιμού και έχουν στρογγυλούς γιακάδες και άλλοτε είναι μυτερά με μεγάλους γιακάδες και ρεβέρ.

Αυτά τα επανωφόρια στολίζονται, ως επί το πλείστον με έξωτερικά γαζιά, πράγμα που συντελεί στο να τους δώση άκόμη πιό σπορτίφ έμφάνισι. Έχουν επίσης μεγάλες έξωτερικές τσέπες.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τα σπορτίφ επανωφοράκια των άγοριών διαφέρουν από το κοριτσίχτικα. Πρώτον είναι όλα σταυρωτά και κουμπώνουν με δυό σειρές κουμπιά. Τα μανίκια καταλήγουν σε στόλισμα από δύο κουμπιά και οι τσέπες είναι κοφτές, διαγώνιες ή κάθετες, με το κανονικό τελείωμα το γνωστό. Χρησιμοποιούνται κι' εδώ μονόχρωμα και φανταιζί λαινάζ σε ζωηρά χρώματα.

ΚΑΡΡΕΔΑΤΕΣ ΦΑΝΕΛΛΕΣ

Είναι το κατ' έξοχήν ύφασμα για κοριτσάκια και άγοράκια σε πολύ μικρή ηλικία. Οι φανέλλες αυτές έχουν συνήθως λευκά φόντα και χρωματιστά καρεδάκια, είναι όμως και άλλες, που έχουν χρωματιστά φόντα και τα καρεδάκια τους είναι λευκά.

Για τ' αγοράκια, πολύ της μόδας είναι μιά φουφούλα, που φορίεται με ριχτές μπλούζες. Κάτω απ' αυτές φαίνεται λίγο ή φουφούλα.

Για τα κοριτσάκια, το φορεματάκι γίνεται μονοκόμματο και κουμπώνει πίσω. Τα μανικάκια σχηματίζουν φουσκίτσες. Τα πιό λουσάτα φορεματάκια των κοριτσιών γίνονται με νωμίτη και κάτω απ' αυτόν συνεχίζεται το φόρεμα με σουρίτσες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

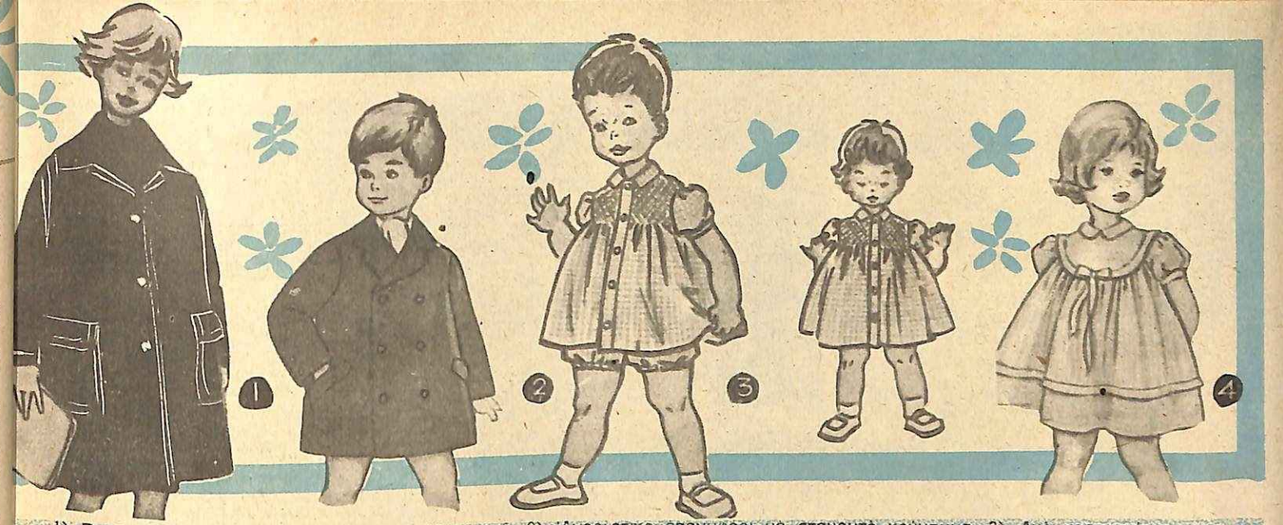

1) Ριχτό επανωφόρι για κοριτσάκι με μεγάλο γιακά. 2) Αγοριστικο επανωφόρι με σταυρωτό κούμπωμα. 3) Δυό κοστουμάκια από καρρεδάτη φανελλίτσα. 4) Λουσάτο φουστανάκι με νωμίτη και άφθονες σούρες.

1) Ταγιέρ σπορτίφ από καντριγιέ ύφασμα με ζακέττα μακρυά. 2) Χειμωνιάτικο ταγιέρ εύθύγραμμο με το χαρακτηριστικό ρελί της μόδας. 3) Τρέντς-κότ από αδιαβροχοποιημένο αστέν.

Αριστερά, Τουαλέττα από βελούδο φραπέ το ύφασμα που είναι ή τελευταία λέξι της μόδας. Δεξιά: Απογευματινή τουαλέττα από τριχωτό λαινάζ.

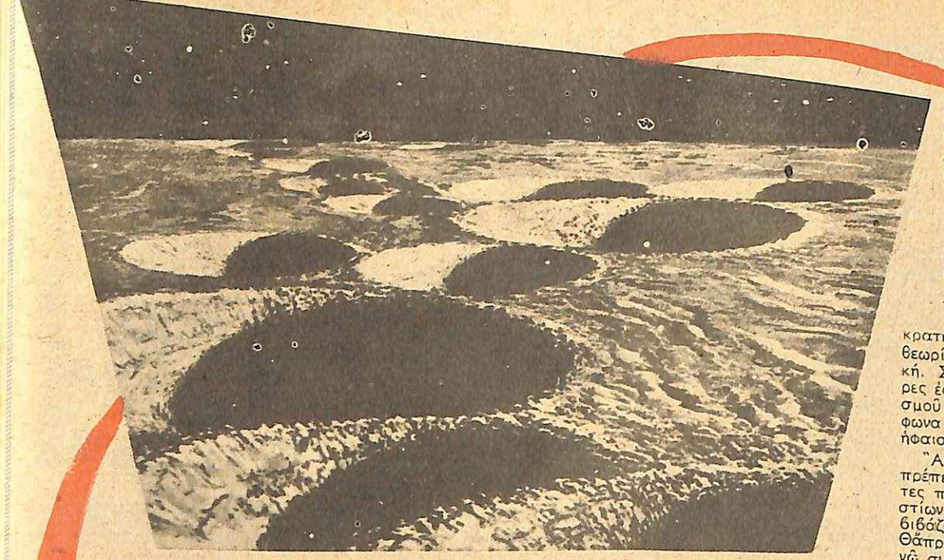

Η ΣΕΛΗΝΗ είναι ζωντανό ΑΣΤΡΟ!

Μπορεί ν' ακολουθήση όμοια ἐξέλιξι μὲ τὴ Γῆ

Η Σελήνη εἶναι ἄστρο νεκρὸ ἢ ζωντανό;

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψι ποὺ ἐπικρατοῦσε ὡς χτὲς ἀκόμη, πάνω στὸ δορυφόρο μας εἶχαν τελειώσει τὰ πάντα. Πέτρες ποὺ ἐκονιορτοποιοῦντο ἀδιάκοπα καὶ τέφρα σκέπαζαν ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνειά του ἢ τουλάχιστον τὸ μέρος της ποὺ στρέφεται πρὸς ἐμᾶς καὶ ποὺ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε. Ἀλλ' ἡ ἀντίληψι αὐτὴ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα.

Η Σελήνη εἶναι, τουναντίον, ἕνα ζωντανὸ ἄστρο, ἕνα ἄστρο, δηλαδή, ποὺ συνεχίζει πάντοτε τὴν ἐξέλιξί του καὶ στὸ ὁποῖον ὅλα εἶναι δυνατά, ἀκόμη καὶ ἡ δημιουργία συνθηκῶν ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν τὴν ἐμφάνισι ζωῆς.

Αὐτὰ προκύπτει ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις τοῦ Ρώσου ἀστρονόμου καθηγητοῦ Νικολάη Κοζορέβ, ποὺ διευθύνει τὸ ρωσσικὸ ἀστεροσκοπεῖο τῆς Κριμαίας. Θὰ πρέπει νὰ διευκρινίσωμε ὅτι οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς εἶναι ἄσχετες μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔδωσε πιθανὸν ὁ ἐκσφενδονισθεὶς ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ προσεληνωθεὶς στὶς 13 Σεπτεμβρίου «Λοῦνικ 11».

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ταξινομοῦνται καὶ μελετῶνται ἤδη ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐπιστήμονες καὶ καμμιὰ ἀνακοίνωσι δὲν ἔγινε ἀκόμη σχετικὰ μ' αὐτήν.

Ο καθηγητὴς Κοζορὲβ διηύθυνε μιὰ νύχτα τὸ τηλεσκόπιο τοῦ ἀστεροσκοπείου στὴ Σελήνη καὶ εἰδικώτερα στὴν περιοχὴ ποὺ καλεῖται «Οὐρὰ τοῦ Παγωνιοῦ» καὶ ποὺ βρίσκεται στὸ μεσημβρινὸ τμῆμα τοῦ δορυφόρου μας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μεγάλα «ἀμφιθέατρα» τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Ἀλφόνσου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ο Ρῶσος καθηγητής, συνηθισμένος νὰ διακρίνη καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες πάνω στὸ δίσκο τῆς Σελήνης, πρόσεξε, ξαφνικά, μιὰ κοκκινωπὴ λάμψι, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸ «ἀμφιθέατρο» τοῦ Ἀλφόνσου. Η λάμψι αὐτὴ δυνάμωνε ὁλοένα, ἁπλώθηκε σὲ μεγάλη ἔκτασι γύρω καὶ κράτησε 30 περίπου λεπτά.

Ἔτσι, ὁ καθηγητὴς Κοζορὲβ κατώρθωσε νὰ παρακολουθήση αὐτὴ τὴν «πρκαϊὰ» σ' ὅλες τὶς φάσεις της, ἀλλὰ καὶ νὰ πάρη πολυάριθμες φωτογραφίες της. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ἀνακοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Νομίζαμε ὡς σήμερα ὅτι ἡ Σελήνη ἦταν ἕνα νεκρὸ οὐράνιο σῶμα. Ἔχομε, ὅμως, κάθε λόγο νὰ πιστεύωμε ὅτι τὸ φαινόμενο ποὺ εἴδαμε καὶ φωτογραφήσαμε ὀφείλεται σὲ ἔκρηξι ἡφαιστείου, ποὺ ἔγινε στὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης».

Ο πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καθηγητὴς Ἀλέξανδρος Μιχαηλὼφ ἐδήλωσε, ἐξ ἄλλου, τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι προφανὲς ὅτι πρέπει νὰ θεωρήσωμε ὡς τελείως ἀβάσιμες τὶς ἐπικρατοῦσες ὡς σήμερα θεωρίες, ποὺ ἀπέδιδαν τὴ διαμόρφωσι τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης στὴν πτῶσι μετεωριτῶν. Ὅλα πείθουν ὅτι ὁ δορυφόρος μας εἶναι ζωντανὸ ἄστρο».

Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτὲς προκάλεσαν βαθυτάτη ἐντύπωσι μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων ὅλου τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὸν Ἄγγλο ἀστρονόμο Οὐάϊμπλαντ, ἡ ἐξέλιξι τῆς Σελήνης δὲν ἔχει τελειώσει ἢ βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀναγέννησι τοῦ δορυφόρου μας, ποὺ ἀπὸ νεκρὸς ξαναγίνεται ζωντανός. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, τίποτα δὲ μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀποκλείσωμε τὴν ἐμφάνισι ἢ τὴν ἐπανεμφάνισι ζωῆς πάνω σ' αὐτόν.

Ἔτσι παρουσιάζονται οἱ κρατῆρες τῆς Σελήνης. Τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι ἔχουν ἡφαιστειακὴ προέλευσι. Ὡς χθὲς ἀκόμη ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι ὅτι ὀφείλονταν σὲ βομβαρδισμὸ τῆς Σελήνης ἀπὸ μετεωρίτες.

Η ὕπαρξι ἡφαιστείων πάνω στὴ Σελήνη ἐξηγεῖ τὴ μορφολογικὴ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει ὁ δορυφόρος μας καὶ εἰδικώτερα τὴν ὕπαρξι ἀναριθμήτων κρατήρων πάνω σ' αὐτόν.

Γιὰ τὸ σχηματισμὸ αὐτῶν τῶν κρατήρων ἐπικρατοῦσαν ὡς σήμερα δύο θεωρίες, ἡ μετεωριτικὴ καὶ ἡ ἡφαιστειακή. Σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη, οἱ κρατῆρες ἐσχηματίσθησαν λόγω τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Σελήνης ἀπὸ μετεωρίτες. Σύμφωνα μὲ τὴ δεύτερη, οἱ κρατῆρες ἔχουν ἡφαιστειογενῆ προέλευσι.

Ἂν ἡ πρώτη ὑπόθεσι ἦταν σωστή, θὰ πρέπει νὰ φαντασθοῦμε ὅτι οἱ μετεωρίτες ποὺ ἔπεσαν στὴ Σελήνη ἦταν τεραστίων διαστάσεων, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰ ὅσα ξέρομε γι' αὐτούς. Θὰ ἔπρεπε, ἐξ ἄλλου, νὰ ἔπεσαν κάθετα, ἐνῶ συνήθως οἱ μετεωρίτες περνοῦν λοξά. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τρίτη παρατήρησι: Ὁ ἀνηλεὴς αὐτὸς βομβαρδισμὸς ποὺ ἔγινε στὸ παρελθόν, γιατὶ δὲν συνεχίζεται καὶ σήμερα; Κι' ἂν συνεχίζεται γιατὶ δὲ βλέπομε τὰ ἴχνη του; («Ας σημειωθῆ ὅτι τὸ μεγάλο τηλεσκόπιο τοῦ Παλομὰρ φέρνει τὴ Σελήνη σ' ἀπόστασι μόλις μερικῶν χιλιομέτρων).

Ἔτσι, ἡ ἡφαιστειακὴ θεωρία φαίνεται ἐπικρατέστερη κι' οἱ παρατηρήσεις τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων τὴν ἐνισχύουν. Η τερατικὰ μ' ἐκείνους τῆς Γῆς) ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴ διαφορὰ τῆς βαρύτητος, ποὺ εἶναι στὸν δορυφόρο μας τὸ 1)6 περίπου τῆς γηΐνης. Οἱ τροχιὲς τῶν ὑλικῶν ποὺ ἐκσφενδονίζονται πρὸς τὰ ἔξω, κατὰ τὴν ἔκρηξι ἑνὸς ἡφαιστείου, εἶναι 20—50 φορὲς μεγαλύτερες ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει στὴ Γῆ.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἀριθμό τους, οἱ ἐπιστήμονες παρατηροῦν ὅτι ἦταν ἄλλοτε τὸ ἴδιο σημαντικὸς καὶ στὴ Γῆ. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς γηΐνους κρατῆρες ἐξαφανίστηκαν λόγω τῆς συνεχοῦς διαβρώσεως τῶν ἐπιφανειακῶν στρωμάτων τοῦ πλανήτου μας ἀπὸ τὸ νερό.

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ἡ Σελήνη βρίσκεται σήμερα σ' ἕνα στάδιο ἐξελίξεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πέρασε ἡ Γῆ πρὶν ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια. Ὁ δορυφόρος μας ἀκολουθεῖ, δηλαδή, τὰ βήματά μας, μόνον ὅτι εἶναι πολὺ καθυστερημένος σχετικὰ μ' ἐμᾶς.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἡ Σελήνη ἐνδέχεται νὰ μεταβληθῆ αὔριο σ' ἕνα ἄστρο γεμάτο ζωή, ἐφάμιλλο ἢ καὶ ἀνώτερο ἀπὸ τὴ Γῆ...

Γιὰ τὴ στιγμή, ὅμως, ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ κάποια θετικότητα εἶναι ὅτι ἡ Σελήνη δὲν διατρέχει τὰ τελευταῖα στάδια τῆς κονιορτοποιήσεως της. Εἶναι, τουναντίον, ἕνας κόσμος ζωντανός, ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ἴσως πολλὲς ἐκπλήξεις στὸ μέλλον.

✪✪

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Οἱ... πρωτοπόροι τοῦ λουτροῦ τράβηξαν τὸ μπελᾶ τους στὴν Ἀμερική! Ἔτσι, κάποιος Ἄνταμ Τόμπσον, ἄκουσε τὸν ἐξάψαλμο ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ἐπειδὴ ἐγκατέστησε μιὰ μπανιέρα στὸ σπίτι του, στὸ Τσιντσινάτι, τὸ 1842. Η πολιτεία τῆς Βιργινίας ἐξ ἄλλου ἐπέβαλε ἕνα βαρὺ φόρο σ' ὅποιον ἔφτιανε στὸ σπίτι του λουτρό.

Στὴ Βοστώνη, τὸ λουτρὸ ἐπιτρεπότανε μόνο στοὺς ἀρρώστους, μὲ πιστοποίησι γιατροῦ. Τέλος, οἱ ἀρχὲς τῆς Φιλαδελφείας ἐπιτρέπανε τὰ λουτρὰ μόνο ἀπὸ τὶς 16 Μαρτίου ὡς τὶς 31 Ὀκτωβρίου!

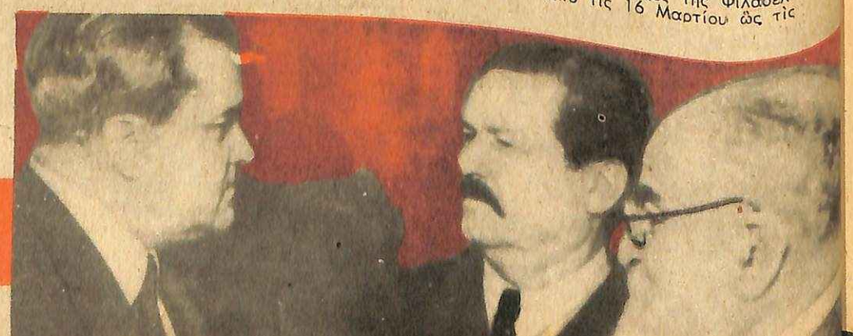

Ἀπὸ τ' ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά: Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες Νικολάη Τσυτσικ καὶ Ἰόφαν Ἀρτομολέβσκι, ποὺ ἐπένόησαν τὸν «Σπούτνικ». Ὁ τρίτος, μὲ τὴ γενειάδα εἶναι ὁ Ἰόφαν Μπεριτασβίλι, ποὺ ἐπένόησε τὸν «Λοῦνικ».

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΛΑΪΟΝΕΛ ΟΥΑΪΤ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Δὲν εἶχε μετανοιώσει καθόλου ὁ Τζέραλντ Τόμλινσον, ποὺ διάλεξε τὸ Φερλόουν Ἄκρ γιὰ βάσι τῶν ἐπιχειρήσεών του.

Η ἐκλογή του δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπ' τὶς ἀμέτρητες λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου του. Γιατί, ὅταν ὁ Τόμλινσον ἑτοίμαζε ἕνα «κόλπο», ἐπιστράτευε ὅλη του τὴν ἱκανότητα καὶ τὴ φαντασία του καὶ δὲν ἄφινε τὸ παραμικρὸ στὴν τύχη.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλόλιγνος κι' ἡλιοκαμένος. Ὑπῆρξε ἄλλοτε ἀστυνομικός, καὶ μάλιστα μὲ καλὸ βαθμό. Ἕνα σκάνδαλο ὅμως ποὺ εἶχε ξεσπάσει εἰς βάρος του, τὸν εἶχε ὑποχρεώσει νὰ ὑποβάλη παραίτησι, πρὶν τὸν ἀπολύσουνε. Ὡστόσο, τοῦ εἶχε φανῆ χρήσιμη σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ πείρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὸ ἀστυνομικὸ στάδιο. Χάρις σ' αὐτὴν προπάντων, εἶχε μπορέσει καὶ τώρα νὰ καταστρώση τὸ σχέδιό του μ' ἕνα τρόπο ἀλάνθαστο.

Ὅπως εἶχε ἐξηγήσει στὸ σύντροφό του, τὸν Ἄρμπουκλ, ποὺ «βοὐλευε» μαζί του, ἔπρεπε νὰ συνδυασθοῦνε πολλοὶ βασικοὶ παράγοντες γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἐπιτυχία τους.

Νὰ τί ἀκριβῶς τοῦ εἶχε πῆ, μὲ τὴ λίγο κωμικὴ ψιλὴ φωνή του:

— Τὸ πρῶτο ποὺ μᾶς χρειάζεται, εἶναι νὰ ἔχουμε κάπου νὰ πᾶν' ἀπέχη πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος. Πρέπει νὰ μποροῦμε νὰ φτάσουμε σ' αὐτὸ ἀπὸ διάφορους δρόμους. Τέλος, πρέπει νὰ βρίσκεται αὐτὴ ἡ κρυψώνα μας σὲ μιὰ γειτονιὰ ἡσυχη καὶ ἐξοτερεπὲ, μὲ μικρὲς βιλλίτσες, νέα ἀντρόγυνα μὲ παιδιά, ἕνα κόσμο ἀπὸ ὑπαλλήλους καὶ μικρεμπόρους... τέλος, μιὰ γειτονιὰ ὅπου δὲ θὰ προκαλέσουμε μὲ τὴν περιμικρὴ προσοχή, ὅταν θὰ φτάσουμε μὲ τ' αὐτοκίνητό μας μὲ ταξί, ἡ στὴν ἀνάγκη μὲ τὸ πόδι...

Τὴν ἴδια φρονιμάδα εἶχε δείξει καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες λεπτομέρειες, ὅπως π. χ. στὴν ἐκλογὴ τῆς ὥρας, τὸν τρόπο ποὺ θ' ἄλλαζαν αὐτοκίνητο, τὸ ἐπιμελημένο σχεδιάγραμμα τῶν δρόμων, ποὺ θὰ περνούσανε, μαζὶ μὲ τὶς συνηθισμένες ἀσχολίες αὐτῶν ποὺ κατοικοῦσαν ἐκεῖ γύρω.

Εἶχε πληροφορηθῆ ἐπίσης τὴν ἀκριβῆ θέσι τῶν πόλισμαν τῆς τροχαίας, ποὺ ὑπῆρχαν τηλεφωνικοὶ θάλαμοι, καὶ χίλιες ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ θὰ τὶς παραμελοῦσε εἰκόλα ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του, βάζοντας μπροστὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι.

Ἀκόμα καὶ τὸ γεγονὸς πὼς δὲν εἶχε πάρει μαζί του ἄλλον ἀπ' τὸ Ντάν Ἄρμπουκλ, πρώην κατάδικο τῶν φυλακῶν καὶ παληὸ γνωστό του, ἔδειχνε τὴ φρονιμάδα καὶ τὴ δραστηριότητά του.

— Μποροῦμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα ἐμεῖς οἱ δυό, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια, εἶχε δηλώσει στὸν Ἄρμπουκλ. Δὲ χρειαζόμαστε ἄλλους. Θὰ μᾶς ἦταν μάλλον μπελᾶς καὶ θὰ τραβοῦσαν ἴσως τὴν προσοχή... ἐνῶ δυὸ ἄνθρωποι εἶν' εὐκολώτερο νὰ περάσουν ἀπαρατήρητοι. Ἄλλωστε, ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲ χρειάζεται γερὰ μπράτσα, ἀλλὰ μυαλό.

Ὁ Ἄρμπουκλ διατηροῦσε ἀρισμένους δισταγμούς. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ πῆ κι' αὐτὸς μὲ τὸ νοῦ του ὅτι στὸ κάτω-κάτω ἦταν προτιμότερη ἡ μοιρασιὰ σὲ δυὸ μερίδια, παρὰ σὲ τρία ἢ σὲ τέσσερα...

Εἶχε ἄλλωστε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν Τόμλινσον. Ὅταν ἐμαζεύθε ὅλο τὸ σχέδιό του, ἀναλυτικά, ἀναγκάστηκε νὰ συμφωνήση μαζί του ὅτι δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτα.

Προπάντων οἱ ἀνησυχίες τοῦ Ἄρμπουκλ δὲν ἀφορούσαν τὴν ἴδια τὴ «δουλειά», ἀλλὰ τὸ σπίτι ποὺ εἶχε νοικιάσει ὁ Τόμλινσον στὸ Φερλόουν. Στὶς δυὸ τελευταῖες βδομάδες, ποὺ συζητούσαν καὶ καταστρώνανε τὸ σχέδιο, εἶχε θίξει ἐπανειλημμένως αὐτὸ τὸ θέμα. Πάντα ὅμως τὸν εἶχε καθησυχάσει ὁ Τόμλινσον, λέγοντάς του:

— Σοῦ τὸχω πῆ χίλιες φορές! Εἶναι ἡ χήρα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μένω μαζί της... Δὲν ἔχει ἰδέα τί γίνεται. Τὸ μόνο ποὺ ξέρει, εἶναι πὼς τὴν πληρώνω γιὰ νὰ μένη στὸ σπίτι μὲ τὴ μικρὴ καὶ νὰ λέη σ' ὅποιον τὴ ρωτήση πὼς εἶμαι ἄντρας της καὶ ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος... Ξέρει καλὰ τί θὰ πάθη αὐτὴ κι' ἡ κόρη της, ἂν τυχὸν φλυαρήση. Κι' ἄλλωστε, τὴ συντηρῶ ἐγώ, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Τζώρτζ. Πρέπει νὰ μοῦ ἀνάβη κερὶ γι' αὐτό!

— Μὰ ἡ μικρή;... Εἶναι ἐννιὰ χρονῶν κοριτσάκι...

— Αὐτὴ μᾶς νομίζει παντρεμένους. Βλέπεις, εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ ζοῦμε μαζί, ἡ Μάρια

Είναι κοινό μυστικό

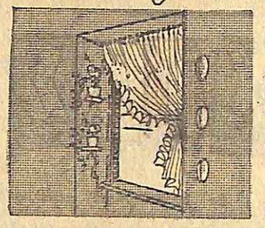

Είναι «κοινό μυστικό» πώς το νοικοκυριό, το στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ,ἀρχίζει ἀπό τίς κουρτίνες. Ἕνα καλό ΣΤΟΡ στό παράθυρο γεμίζει καί ὁμορφαίνει τό δωμάτιο.
Εἶναι ἐπίσης γνωστό πώς ἐκλεκτά ὑφάσματα γιά Στόρ, Βουαλάζ, Δαντέλλες, Μαρκιζέττες κ.λ.π. σέ μεγάλη ποικιλία θά βρῆ ἡ νοικοκυρά (καί θά τίς ράψουν τέλεια καί φθηνά) στό εἰδικό Κατάστημα "ΜΙΖΡΑΧΗ„ στήν ὁδό Καλαμιώτου ἀρ. 10. Εἶναι 50 ἐτῶν μαγαζί. Αὐτή εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί ἡ καλύτερη ἐγγύηση.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἐξουσιοδωτ. ἀντιπρόσωποι ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
Mlle KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
ΣΑΛΑΡΩΣΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλ. 614.869
Ὁ ἰατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11—1 καί 5—7 μ. μ. καί ἐπί συνεντεύξει. Τάς ἀπόρους ὡρεάν ἑκάστην Τετάρτην.

Κάθισες Νομίσμα Β' 15
Ἔστρα » 20
Νομίσμα Πεντες 25
Τύπος Μικρόκυκλος 30
Περιποίησις σπιτιοῦ 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760

"Ἀνάμεσα σ" ἐκεῖνους, ποῦ χρησιμοποιοῦσαν ἁρκετὰ συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐκολία, ἦταν καὶ κάποιος "Αντζελο Μπέρτολι. Ἦταν ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ, εἰδικευμένος σ' ενα ἀσυνήθιστο κλάδο. Δὲν ἀσχολεῖτο μὲ τὰ διαζύγια, οὔτε μὲ ἐρευνες γιὰ τοὺς κακόπιστους ὀφειλέτες, σὰν τοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Εἶχε ἕνα μονάχα πελάτη: ἕνα συνδικάτο «μπουκμαίκερς». Αὐτοὶ οἱ μεσίτες ἱπποδρομιακῶν στοιχημάτων τὸν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μιὰ καὶ μόνο ἀποστολή: Κάθε ἀπόγεμα, τοῦ ἀναθέτανε νὰ μεταφέρη ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ συνδικάτου ὡς τὴν Τράπεζα τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχαν μαζέψει.

Τὰ ποσὰ αὐτὰ δὲ μποροῦσαν νὰ συγκεντρωθοῦν, παρὰ μόνο ἀργὰ τὸ βράδυ. Τ' ἀναλάμβανε λοιπὸν ὁ Μπέρτολι, γιὰ νὰ τὰ καταθέτη μὲ ἀσφάλεια στὴν Τράπεζα. Σὰν ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ ποὺ ἦταν, εἶχε δικαίωμα νὰ ὁπλοφορῆ. Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ συνδικάτου μποροῦσαν νἄχουν ἡσυχο τὸ κεφάλι τους γιὰ τὰ λεφτά τους.

Ἕκτὸς ἀπ' αὐτούς, ἕνα ἀπ' τὰ λίγα πρόσωπα, ποὺ ξέρανε αὐτὸ τὸ καθημερινὸ ἔργο τοῦ Μπέρτολι, ἦταν ὁ Τζέραλντ Τόμλινσον.

Δὲν ἔχει σημασία πῶς τὸ εἶχε μάθει. Πάντως τὸ ἤξερε. Κι' ἔτσι, τὴν Παρασκευὴ ἐκείνη, στὶς 5 καὶ 5' τ' ἀπόγεμα, καθότανε μέσα σ' ἕνα ταξί, ἀντίκρυ ἀπ' τὴν εἴσοδο τῆς Τραπέζης, τὴν ὥρα ποὺ ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Μπέρτολι γιὰ νὰ καταθέση τὰ λεφτά.

Ὁ ντέτεκτιβ εἶχε ἔρθει μὲ τὸ δικό του αὐτοκίνητο — μιὰ Καντιλλὰκ κονβερτίμπλ. Ὁ Τόμλινσον χρησιμοποιοῦσε ἕνα κλεμμένο ταξί, μὲ σωφὲρ τὸν "Αρμπουκλ.

Πήδησαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Μπέρτολι κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του ἕνα μεγάλο κίτρινο φάκελλο. Καθὼς πλησίαζε στὴν Τράπεζα, ἔβαλε τὸ δεξιὸ χέρι του στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλη τὸ κλειδὶ τοῦ γραμματοκιβωτίου. Ὁ Τόμλινσον στεκότανε μισὸ μέτρο πιὸ κεῖ, κρατώντας κι' αὐτὸς ἕνα φακελλο σχεδὸν ὁμοιο. Ὁ Μπέρτολι τὸν εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, ἀλλὰ δὲν τοὔδωσε σημασία.

Ἡ Τράπεζα βρισκότανε στὴ γωνιὰ δυὸ ἐμπορικῶν δρόμων. Τὸ πεζοδρόμιό της λοιπὸν ἦταν γεμάτο κόσμο, τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ φεύγανε οἱ ὑπάλληλοι ἀπ' τὰ γραφεῖα τους. Βιάζονταν ὅμως ὅλοι νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους, καὶ κανεὶς τους δὲν πρόσεξε τὸν Τόμλινσον, ὅταν ἔκανε ξαφνικὰ ἕνα βῆμα μπροστά.

Τὴν ἴδια στιγμή, ξέσκισε τὴ γωνιὰ τοῦ φακέλλου, ποὺ κρατοῦσε. Πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ ρεβόλβερ του. Τὸ εἶχε σηκώσει ψηλὰ κι' ἑτοιμαζότανε νὰ χτυπήση στὸ κεφάλι τὸ Μπέρτολι, μὲ τὴ λαβή του, ὅταν ἔγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε προβλέψει. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἔστριβε ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἡ κ. Μανχάϊμερ. Συχρόνως ὁ Μπέρτολι μάντεψε, ὅτι κάτι συνέβαινε πίσω του. Πιθανὸν νὰ αἰσθάνθηκε τὸ ἐλαφρὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, ἀπ' τὸ σήκωμα τοῦ χεριοῦ τοῦ Τόμλινσον, ἢ ἴσως τὸν προειδοποίησε τὸ ἔνστικτό του. Πάντως, κατάλαβε πὼς τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος καὶ θέλησε νὰ σκύψη.

Δὲ θὰ μποροῦσε ὡστόσο ν' ἀποφύγη καθόλου τὸ χτύπημα, ἂν δὲν ἔφτανε τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἡ κ. Μανχάϊμερ.

Πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτά, ἡ κ. Μανχάϊμερ εἶχε φύγει ἀπ' τὸ περίπτερό της, ὅπου βρισκόταν ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωΐ συνεχῶς. Εἶχε ἀφίσει στὴ θέσι της τὸ μεγαλύτερο γυιό της. Φεύγοντας, εἶχε πάρει μαζί της τὶς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας, τὶς εἶχε μετρήσει καί, ὅπως συνήθως, πῆγε νὰ τὶς καταθέση στὴν Τράπεζα.

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι, βλέποντας τὸ ρεβόλβερ τοῦ Τόμλινσον σηκωμένο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Μπέρτολι, δὲν κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε ἢ τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Μιὰ ἰδέα μονάχα ἦρθε στὸ μυαλό της: Μπροστά της, πέντε βήματα μακρυά της, στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος ὁπλισμένος. Φοβήθηκε, λοιπόν, γιὰ τὰ λεφτά, ποὺ εἶχε μαζί της, κι' ἔβαλε τὶς φωνές.

Τὸ οὐρλιασμά της δὲν προλάβαινε πιὰ νὰ προειδοποιήση τὸ Μπέρτολι νὰ φυλαχτῆ. Ἦταν πολὺ ἀργά... Ἀλλ' εἶχε ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα: Ἀκινητήτσε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ ὁπλισμένο χέρι τοῦ Τόμλινσον, ποὺ κατέβαινε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Μπέρτολι. Γιατὶ ἦταν κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ καθόλου, ὅταν κατάστρωνε τὰ σχέδιά του.

Ἡ μικρὴ ἐκείνη ἀνωμαλία λίγο ἔλειψε νὰ τὰ θαλασσώση ὅλα... Ἡ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ, ἀντὶ νὰ σπάση τὸ κεφάλι τοῦ Μπέρτολι, λοξοδρόμησε, τοῦ ἔσκισε τὸ μάγουλο καὶ τοῦ πῆρε σχεδὸν τ' αὐτί.

Ὁ ντέτεκτιβ σωριάστηκε στὸ πεζοδρόμιο. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνίκανος ν' ἀντιδράση — ὅση ὥρα δηλαδὴ χρειάστηκε ὁ Τόμλινσον γιὰ νὰ τοῦ ἁρπάξη τὸ χοντρὸ κίτρινο φάκελλο καὶ νὰ πηδήση μέσα στὸ ταξί του.

Ὕστερα, ἐνῶ ἡ κ. Μανχάϊμερ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη, σὰ νἄταν αὐτὴ τὸ θῦμα τῆς ἐπιθέσεως, ὁ Μπέρτολι τράβηξε τὸ πιστόλι του. Καὶ κατώρθωσε νὰ πυροβολήση δυὸ φορές, τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε τὸ ταξί.

Μονάχα ἀφοῦ εἶχαν περάσει πιὰ τὴ δεύτερη στροφή, κατάλαβε ὁ Τόμλινσον, ὅτι κάτι δὲν πήγαινε καλά. Ὡς τότε, ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὸ νὰ βγάλη τὸ κίτρινο ἀδιάβροχό του καὶ ν' ἀντικαταστήση τὴ μαύρη ρεμπούμπλικά του μὲ μιὰ ἄλλη, γκρίζα, ποὺ εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του. Κύτταζε ἐπίσης ἀπ' τὸ πίσω κρύσταλλο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τοὺς παρακολουθοῦσαν.

Ἀφοῦ ἡσύχασε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, ἔσκυψε ἐπιτέλους μπροστά, γιὰ νὰ μιλήση στὸν "Αρμπουκλ. "Θἄλε νά τοῦ συστήση νὰ μὴν τρέχη τόσο πολύ. Ξαφνικὰ ὅμως, πρόσεξε πὼς ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα ἀπ' τὸ λαιμό του.

— Τί ἔπαθες, Ντάν; φώναξε μ' ἀνησυχία. Σὲ χτύπησε;... Εἶναι σοβαρό;

Ὁ ἄλλος ἀπάντησε μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ πνιγμένη, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του, σαλεύοντας μόλις τὰ χείλια του:

— Μπορῶ νὰ ὁδηγήσω τ' ἀμάξι. Δὲ θὰ καταφέρω ὅμως ποτὲ ν' ἀνεβῶ τὰ σκαλοπάτια. Εἶμαι κοιλιά...

Ἦταν χλωμός, σὰν πεθαμένος. Ὁ Τόμλινσον συμπέρανε πὼς εἶχε τραυματισθῆ σοβαρά. Κατάλαβε ἐπίσης τί ἐννοοῦσε, μιλῶντας γιὰ τὰ σκαλοπάτια.

— Τράβα ἴσια πρὸς τ' αὐτοκίνητό μας! τοῦ φώνεξε. Σταμάτησε ὅσο πιὸ κοντὰ του μπορέσης!

Ἦταν ἡ πρώτη ἀλλαγὴ στὸ πρόγραμμά τους. Στὴν ἀρχή, λοιπὸν, γάριαζαν νὰ πάνε μὲ τὸ ταξὶ μοναχοὶ ὡς τὸν κοντινότερο σταθμὸ τοῦ ἐναέριου τραίνου.

Ἂν πήγαιναν ὅλα σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τους, θὰ φτάνανε ἐκεῖ στὶς 5 καὶ τέταρτο. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ σταθμὸς θὰ ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνανε στὰ διάφορα τραῖνα. Θὰ ὑπῆρχαν ἐπίσης σταματημένα γύρω του χιλιόδες αὐτοκίνητα.

Στὴν ἀρχή, ὁ Τόμλινσον λογάριαζε νὰ πηδήσουν ἀπ' τὸ ταξί, ν' ἀνεβοῦνε τὴ σκάλα τοῦ σταθμοῦ, νὰ τὸν διασχίσουνε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, καὶ νὰ κατεβοῦνε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅπου εἶχαν ἀφίσει τὸ δικό τους αὐτοκίνητο, τὴ Σεβρολὲτ τους. Ἦταν σίγουρος ὅτι, κι' ἂν ἀκόμα τοὺς κυνηγοῦσανε, μὲ τὸ κόλπο αὐτὸ θὰ τοὺς χάνανε. Ὁ "Αρμπουκλ θ' ἄφηνε μέσα στὸ ταξὶ τὸ πέτσινο σακκάκι καὶ τὸ κασκέτο του. "Οταν μπαίνανε πιὰ στὴ Σεβρολέτ, θὰ εἶχαν σωθῆ!

Ἡ ἀστυνομία θἄψαχνε γιὰ ἕνα ταξὶ Νταμιέ. Κανεὶς δὲ ἀπ' ὅσους θὰ τοὺς βλέπανε ἴσως νὰ ἀφίνουν τὸ ταξί, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς δῆ ν' ἀνεβαίνουνε στὴ Σεβρολέτ.

Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείφουν αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ὁ "Αρμπουκλ εἶχε πληγωθῆ ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ Μπέρτολι καὶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ποτάμι. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνεβῆ καὶ νὰ ξαναπατεβῆ τόσα σκαλοπάτια, οὔτε καὶ ν' ἀνοίξη δρόμο ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο. Μὰ κι' ἂν ἀκόμα τὸ κατάφερνε, θὰ τραβοῦσε ὀπωσδήποτε τὴν προσοχή, μὲ τὰ αἵματα ποὺ εἶχε στὸ λαιμό του...

Ὁ Τόμλινσον ξανάσκυψε μπροστὰ καὶ τοῦ εἶπε πάλι:

Τράβα γραμμὴ ὡς τὴ Σεβρολέτ. Σταμάτησε ὅσο μπορεῖς στὸ ταξί. Ἐγὼ θὰ πάρω τὴ Σεταξὶ καὶ θὰ σὲ παραλάβω... Εἶρης;

Ὁ "Αρμπουκλ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε ἀνάγκη ἀπ' ὅλη του τὴ θέλησι κι' ἀπ' ὅσες δυνάμεις τοῦ εἶχαν μείνανε, γιὰ νὰ ὁδηγήση τὸ ταξί. Βρισκότανε σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε πέρασε ἀπὸ ἕνα σταυροδρόμι, χωρὶς νὰ προσέξη τὸ κόκκινο φῶς τοῦ σηματοδότη. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πλάϊ τους γύρω...

Ὁ Τόμλινσον ἔσκυψε πάλι μπροστά. "Εβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μαντῆλι, τὸ δίπλωσε τοῦ σακκακιοῦ τοῦ "Αρμπουκλ, προσπαθῶντας νὰ κρύψη λίγο τὰ αἵματα.

"Οταν τὸ ταξὶ ἔφτασε στὸ δρόμο, ὅπου εἶχαν ἀφίσει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα τὴ Σεβρολέτ, ὁ Τόμλινσον ἀνασταίνεξε μ' ἀνακούφισι.

Κοντὰ στὴ Σεβρολὲτ καὶ στὴν ἴδια πλευρὰ τοῦ δρόμου, βρισκόταν ἕνας πυροσβεστικὸς κρουνός. Ἔτσι, ὁ "Αρμπουκλ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ σταματήση τὸ ταξὶ στὸν κενὸ χῶρο, ποὺ ὑπῆρχε μπροστὰ στὸν κρουνό. Ὁ Τόμλινσον πήδησε ἀμέσως ἔξω, ἐνῶ ὁ "Αρμπουκλ γλάρνε σιγὰ-σιγὰ πάνω στὸ βολάν.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἡ Σεταξὶ. Ὁ Τόμλινσον ἀναγκάστηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, νὰ κάπορτα καὶ νὰ βοηθήση τὸν "Αρμπουκλ. Ἐκεῖνος εἶχε τὰ μάτια του σχεδὸν κλειστὰ καὶ βογγοῦσε ἔστησε πάνω στὸ μπροστινὸ κάσε, τὴν πόρτα.

Ἀρκετοὶ διαβάτες εἶχαν σταματήσει καὶ κύτταζαν μὲ περιέργεια αὐτὴ τὴ σκηνή...

Ὀχτακόσια μέτρα μακρύτερα, ὁ Τόμλινσον ἀνακάλυψε ἕνα στενό, σκοτεινὸ κι' ἐδιέξοδο δρομάκι. Σταμάτησε ἐκεῖ μέσα ὅσο χρειαζότανε γιὰ νὰ μεταφέρη τὸ σύντροφό του στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ τὸν ἐξασχάσει τὶς αἰσθήσεις του.

Εἶχε σκοτεινιάσει πιά, ὅταν ὁ Τόμλινσον πῆρε τὸν αὐτοκινητόδρομο. Ἡ κίνησι ἦταν μεγάλη σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ὅπως συνήθως, τέτοια ὥρα, τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ.

Ὁ Τόμλινσον ἤξερε πὼς δὲν εἶχαν πιὰ κανένα φόβο. Μιὰ-δυὸ φορές, καθὼς ταξίδευε πρὸς τὴν ἀνατολή, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα αὐτοκίνητα, ἄκουσε πνιγμένα βογγητὰ πίσω του. Θἄθελε πολὺ νὰ σταματήση καὶ νὰ δῆ μήπως μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα γιὰ τὸν "Αρμπουκλ. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε. Ἤξερε πὼς ἡ Τροχαία ἐπέβλεπε συνεχῶς τὸν αὐτοκινητόδρομο. Ἂν σταματοῦσε ἕνα-δυὸ λεπτὰ στὴν ἄκρη του, κινδύνευε νὰ βρῆ τὸ μπελά του.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ συνένοχό του, ἀλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως. "Οχι πὼς τὸν σταματήσανε οἱ τύφεις... Ὁ "Αρμπουκλ ἤξερε προκαταβολικὰ τί μποροῦσε νὰ πάθη, ἂν ἔρχονταν ἄσχημα τὰ πράγματα. "Αν λοιπὸν ὁ Τόμλινσον ἔκρινε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη λύσι, δὲ θὰ δίσταζε οὔτε στιγμὴ νὰ ξεφορτωθῆ τὸ σύντροφό του.

Ἤξερε ὅμως τὸ ποινικὸ μητρῶο τοῦ "Αρμπουκλ. "Ἤξερε ἀκόμα, ὅτι θὰ τὸν εὕρισκε ὁπωσδήποτε ἡ ἀστυνομία, ζωντανὸ ἢ νεκρό, θἄπαιρνε τ' ἀποτυπώματά του, θὰ ἐξακρίβωνε τὴν ταυτότητά του κι' ἔτσι θἄφτανε ὡς τὸν Τόμλινσον.

"Οχι, ἔπρεπε νὰ κρατήση μαζί του τὸν "Αρμπουκλ, ἔστω κι' ἂν τοῦ εἶχε γίνει περιττὸ βάρος.

Τὸ πιὸ δύσκολο θὰ ἦταν νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὸν βάλη μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς. "Οταν γινόταν αὐτό, ὅλα πιὰ θὰ πήγαιναν καλά. Θὰ ἦταν μονάχα ἄσχημο ἂν ὁ "Αρμπουκλ χρειαζόταν ἰατρικὴ περιποίησι. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲ μποροῦσαν νὰ τοῦ φέρουν γιατρό.

Ὁ Τόμλινσον σκέφθηκε τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ πέθαινε ὁ "Αρμπουκλ — ἂν δὲν εἶχε πεθάνει κιόλας. Ἐδῶ καὶ πολλὰ χιλιόμετρα, δὲν ἄκουγε πιὰ κανένα θόρυβο πίσω του.

Μακάρι νὰ εἶχε πεθάνει ὁ "Αρμπουκλ! Αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ φακέλλου θὰ ἦταν δικό του. Δὲ θὰ χρειαζότανε πιὰ νὰ γίνη μοιρασιά.

Βέβαια, θἄπρεπε ν' ἀπαλλαγῆ μὲ κάποιον τρόπο ἀπ' τὸ πτῶμα. Ὡστόσο, θὰ τὸ κατάφερνε σίγουρα, ἂν δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀρκετὸ καιρὸ στὴ διάθεσί του...

Ἄφησε σὲ λίγο τὸν αὐτοκινητόδρομο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ νότο. "Επειτα ἀπὸ δυὸ-τρία χιλιόμετρα, ἔκανε πάλι στροφὴ καὶ μπῆκε στὸ Φερλούου "Ακρ.

Τὰ φῶτα τῶν δρόμων ἦταν ἀναμμένα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν καθόλου κίνησι.

"Υστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Τόμλινσον ξανάστριψε καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι του. Μπῆκε, κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ πῆγε νὰ κλείση καὶ νὰ κλειδώση καλὰ τὸ σιδερένιο ρολὸ τοῦ γκαράζ.

"Υστερα ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κύτταξε μέσα. Ὁ "Αρμπουκλ κειτόταν ἀκίνητος, σὰν ἄμορφη μάζα. Ὁ Τόμλινσον ξανάκλεισε τὴν πόρτα. Θἄκανε ὅ,τι ἔπρεπε ἀφοῦ ἀποκοιμήτανε ἡ μικρή... Χάϊδεψε μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι τὸ ρεβόλβερ, ποὺ εἶχε στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη του.

Ἡ Μάριαν, ἡ χήρα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦταν ὀρθια κοντὰ στὸ νεροχύτη, ὅταν μπῆκε ὁ Τόμλινσον ἀπ' τὴν πίσω πόρτα. Στάθηκε ἀκίνητη, ἀκουμπῶντας στὸ νεροχύτη, καὶ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια, μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια.

— Ποῦ εἶν' ἡ Πάτσυ; τὴ ρώτησε ὁ Τόμλινσον.

— Στὸ σαλόνι. Βλέπει τηλεόρασι.

— Πήγαινε νὰ τὴ βάλης στὸ κρεβάτι.

Ὁ Τόμλινσον πλησίασε κι' ἄνοιξε τὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου, πάνω ἀπ' τὸ νεροχύτη. "Εβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ, πῆρε ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ γέμισε ὡς τὴ μέση. Τὸ ἤπιε δίχως νερό.

— Σερβίρισε ὕστερα νὰ φᾶμε, πρόσθεσε.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποὺ κάθονταν στὸ τραπέζι οἱ ἐξακόσιες ἑφτακόσιες οἰκογένειες τοῦ Φερλόουν "Ακρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Λὲν Νάϊλσεν ἔκανε τὸ πρῶτο τηλεφώνημά του στὶς 6 καὶ 5' τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ θἄπρεπε κανονικὰ νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Φερλόουν. Πῆρε στὸ τηλέφωνο τὴ γυναῖκα του.

Δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμα εὐκαιρία νὰ τῆς τηλεφωνήση, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχε καλέσει στὸ γραφεῖο του ὁ Τζῶρτς Ράντολφ, λίγο μετὰ τὶς 4. Θἄθελε, βέβαια, νὰ εἰδοποιήση τὴν "Αλλι ἀμέσως μόλις ἔμαθε τὴν εἴδησι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τηλεφωνήση ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ράντολφ. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ περιμένη, μ' ὅλο ποὺ τὸν ἔτρωγε ἡ ἀνυπομονησία, ὥσπου γύρισε στὸ γραφειάκι του, στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ κτιρίου.

Μόλις βρέθηκε ἐκεῖ, ἅρπαξε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο. Ἤξερε πὼς ὁ Ράντολφ θὰ κατέβαινε νὰ τὸν πάρη, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μιλήση μπροστά του στὴ γυναῖκα του, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ περιμένη.

Ἀναγκάστηκε ὡστόσο νὰ κάνη ὑπομονή, ὥσπου νὰ τὸν συνδέση ἡ τηλεφωνήτρια μὲ τὸ σπίτι του. Χτυποῦσε νευρικὰ τὰ μακρυὰ καὶ λεπτὰ δάχτυλά του πάνω στὸ πράσινο στυπόχαρτο. Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἦταν χαραγμένο στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν τους — ἕνα χαμόγελο, ποὺ ἐρχότανε σὲ παράξενη ἀντίθεσι μὲ τὸ ἐλαφρὸ ζάρωμα τῶν φρυδιῶν του, ποὺ πρόδινε τὴν ἀνυπομονησία του.

Δυστυχῶς, τὰ πράγματα ἤρθον ἀκριβῶς ὅπως φοβότανε: Ἡ "Αλλι σήκωσε τὸ ἀκουστικό, τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο ὁ Τζῶρτς Ράντολφ, κουμπώνοντας τὸ γκρίζο παλτό του καὶ δένοντας στὸ λαιμό του τὸ μεταξωτὸ κασκόλ του.

Ὁ Λὲν σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τοῦ χαμογέλασε, σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη.

— "Αλλό!... ἔλεγε τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ "Αλλι.

Στενοχωρημένος ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ προϊσταμένου του, ὁ Λὲν ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ μὴ τῆς πῆ ἐκεῖνα ποὺ λογάριαζε.

— Ἐδῶ Λέν... ἄρχισε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως, χωρὶς νὰ τῆς ἀφίση τὸν καιρὸ νὰ τὸν ρωτήση τίποτα:

— Εἶμαι ἀκόμα στὸ γραφεῖο, ἀγάπη μου. Τώρα θὰ φύγω. Θ' ἀργήσω ὅμως λιγάκι νάρθω στὸ σπίτι. Μὴ μὲ περιμένης γιὰ φαγητό... Φᾶτε οἱ δυό σας, ὁ Μπίλυ καὶ σύ. Ἐγὼ θὰ μείνω μὲ τὸν κύριο Ράντολφ.

Ἀναρωτήθηκε γιατὶ ἔνοιωθε τέτοια ἀμηχανία — σχεδὸν σὰν ἔνοχος — ἐνῶ πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια. Δὲν ἔδωσε πολλὴ προσοχὴ στὴν ἔκπληκτη φωνὴ τῆς "Αλλι, ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθη περισσότερα πράγματα.

Ξανακύτταξε τὸ Ράντολφ καὶ τὸν εἶδε νὰ στέκεται μπροστὰ στὸ παράθυρο, κυττάζοντας ἔξω. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι θὰ μποροῦσε ν' ἀναγγείλη τὴν εἴδησι στὴν "Αλλι, ὅτι τὸ περίμενε αὐτὸ ὁ Ράντολφ. Μὰ δὲν τὸ ἤθελε. Προτιμοῦσε νὰ τῆς τὸ πῆ ὅταν θὰ ἦταν μόνοι οἱ δυό τους, χωρὶς κανένα τρίτον — ἔστω κι' ἂν αὐτὸς ὁ τρίτος εἶχε ἄμεση σχέσι μὲ τὴν εἴδησι.

Τὴ διέκοψε, λοιπόν, γιὰ νὰ τῆς ξαναπῆ πὼς θ' ἀργοποροῦσε καὶ νὰ τῆς συστήση πάλι νὰ φᾶη μόνη της καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆ. Ὕστερα ἔκλεισε μηχανικὰ τὸ τηλέφωνο, ἀπὸ νευρικότητα, ἐνῶ ἡ "Αλλι μιλοῦσε ἀκόμα.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, οἱ δυὸ ἄντρες — ὁ Λὲν Νάϊλσεν, ὑπάλληλος τῆς «Ἡστερν Ἐντζινίρινγκ Κόμπανυ», ποὺ θἄγινόταν ἀπ' τὴ Δευτέρα γενικὸς γραμματέας της, κι' ὁ Τζῶρτζ Ράντολφ, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἴδιας ἑταιρείας — βγῆκαν ἀπ' τὸ μεγάλο κτίριο τῆς Τριακοστῆς ὀγδόης Ὁδοῦ καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Ὁ Λὲν ἔνοιωθε τύψεις, ποὺ εἶχε μιλήσει τόσο λακωνικὰ στὴν "Αλλι. Λυπόταν ἐπίσης ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τῆς ἀναγγείλη τὴ μεγάλη εἴδησι. Ὡστόσο, ἔνοιωθε πὼς πετοῦσε στὸν ἕβδομο οὐρανό...

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν μερικὲς νιφάδες χιονιοῦ, οἱ πρῶτες τοῦ χειμῶνα — μ' ὅλο ποὺ ἦταν Γενάρης. Ἀλλ' οἱ δυὸ ἄντρες δὲν πήρανε ταξί. Ὁ Ράντολφ ἀνασήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του, γιὰ νὰ μὴν πέφτη τὸ χιόνι μέσα στὸ λαιμό του.

— Πᾶμε μὲ τὰ πόδια, εἶπε. Εἶναι καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μόνο... Εὐκαιρία νὰ κινηθοῦμε καὶ νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα... Ἐγὼ τοὐλάχιστον κάνω κάθε μέρα μὲ τὰ πόδια τὸ δρόμο ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο μου ὡς τὸ γραφεῖο.

Ὁ

Ράντολφ άπόφυγε αὐτὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ θέματα.

'Η συζήτησι περιορίστηκε σ' ἕνα μονόλογο τοῦ Ράντολφ, ποὺ ἀναπόλησε τὰ πρῶτα βήματά του στὴν ἑταιρεία. 'Εξήγησε πῶς εἶχε περάσει πολλὰ χρόνια ἀναζητώντας πετρέλαιο σὲ διάφορες μακρυνὲς κι' ἄγριες περιοχὲς τῆς Κεντρικῆς καὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς.

'Ενῶ περιμένανε τὸν καφὲ καὶ τὸ κονιάκ, ὁ Λὲν ἔρριξε μηχανικὰ μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ σάστισε βλέποντας πῶς ἦταν κι' ὅλας 9 παρὰ τέταρτο. Τί γρήγορα ποὺ περνοῦσε ἡ ὥρα!...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε ἕνα λεπτό, κύριε Ράντολφ; εἶπε. Θἄθελα νὰ τηλεφωνήσω στὴν "Αλλι... στὴ γυναίκα μου. Φοβᾶμαι μήπως ἀργήσω περισσότερο ἀπ' ὅσο λογάριαζα.

'Ο Ράντολφ τὸν κύτταξε μὲ κάποια εἰρωνεία.

— Ναί, ναί, πηγαίνετε, φίλε μου, ἀπάντησε. Αὐτοὺς τοὺς μπελάδες ἔχουν οἱ παντρεμένοι! Νὰ γιατί ἐγὼ χαίρομαι ποὺ εἶμαι μόνος μου...

"Οταν σηκώθηκε ὁ Λέν, ἔνοιωσε μιὰ ἐλαφρειὰ ζάλη. 'Αλλὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χωλ, ποὺ βρισκότανε στὴν ἄκρη τῆς τραπεζαρίας. Καταλάβαινε πῶς δὲν ἦταν πολὺ σταθερὸ τὸ περπάτημά του. Εὐτυχῶς ὅμως, δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ πιῇ ἄλλο.

Πίστευε πάντα πῶς ὁ Ράντολφ ἦταν ἕνας τύπος φλεγματικὸς καὶ ἀγιαρός. 'Αλλ' ἡ συντροφιὰ ποὺ κάνανε ἀπόψε, τοῦ ἀπόδειξε πόσο εἶχε γελαστῆ. Στὴν πραγματικότητα, ὁ προστατάμενός του ἔκανε θαυμάσια παρέα κι' εἶχε καταπληκτικὴ ἀντοχὴ στὸ πιοτό.

Μονάχα ὅταν κλείστηκε στὸ μικρὸ τηλεφωνικὸ θάλαμο, μπόρεσε ὁ Λὲν νὰ καταλάβῃ πόσο ἦταν μεθυσμένος.

Δὲ μποροῦσε νὰ θυμηθῇ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του! 'Αφοῦ ἔρριξε τὸ κέρμα στὴ συσκευὴ καὶ πῆρε τὸ ὑπεραστικὸ κέντρο, βρέθηκε ξαφνικὰ σ' ἀμηχανία, ὅταν τὸν ρώτησαν ποιὸ ἀριθμὸ ἤθελε. Στὴ θέσι τῆς μνήμης του δὲν ὑπῆρχε πιὰ παρα μιὰ μαύρη τρύπα!

Προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ θυμηθῇ, καὶ στὸ τέλος ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

"Ηταν θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του. Βέβαια, εἶχαν τρεῖς μῆνες μονάχα ποὺ μένανε στὸ Φερλόουν. Μὰ ὡστόσο ἦταν ἐξωφρενικὸ νὰ μὴ μπορῇ νὰ θυμηθῇ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ του!

Πῆρε τὶς «Πληροφορίες», ἐξήγησε μὲ πολὺ κόπο, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα στὸν κατάλογο αὐτὸς ὁ ἀριθμός, περίμενε κάμποσο, κι' ἐπιτέλους τοῦ τὸν δώσανε.

'Η "Αλλι τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως.

— Εἶμαι καταστενοχωρημένος, μικρή μου, τῆς εἶπε. 'Αλλὰ δὲ μπορῶ ἀκόμα νὰ φύγω. Προβλέπω πῶς θ' ἀργήσω περισσότερο ἀπ' ὅσο νόμιζα.

— 'Εσὺ εἶσαι, Λέν; ἀπόρησε ἐκείνη. Μοῦ φάνηκε ἀλλοιώτικη ἡ φωνή σου... Μήπως ἔχεις τίποτα;...

— Μὰ ὄχι, καθόλου! Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο καλά, ἀγάπη μου!

"Επειτα τὴν ἀναγγειλε ἐπιτέλους τὴ μεγάλη εἴδησι:

— "Ακουσε, κούκλα μου! 'Ο Ράντολφ μοῦκανε τὸ τραπέζι γιὰ νὰ γιορτάσουμε ἕνα σπουδαῖο γεγονός. Μοῦ δώσανε μιὰ καινούργια δουλειά!

— Τί θὲς νὰ πῆς, Λέν;...

— Προβιβάσθηκα σὲ γενικὸ γραμματέα. Κι' ὁ μισθός μου ἔγινε 12 χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο. 'Ακοῦς; Δώδεκα χιλιάδες!

'Η "Αλλι ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της. Γιὰ δυὸ λεπτά, μιλοῦσαν κι' οἱ δυὸ μαζί. Τέλος, ὁ Λὲν τῆς εἶπε πῶς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ διακόψῃ γιατὶ τὸν περίμενε ὁ Ράντολφ.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν ἀργήσω πολύ, τῆς ὑποσχέθηκε. 'Ο Μπὶλ ἔχει πλαγιάσει.

— Μὰ ναί, βέβαια... Μὴ στενοχωρηθῇς, ἀγάπη μου, ἂν ἀργήσῃς. Θὰ σὲ περιμένω.

— "Αν βαρεθῇς... ἄρχισε ὁ Λέν.

— Δὲν πρόκειται νὰ βαρεθῶ. Οἱ ἀντικρυνοί μας ἔχουνε γλέντι, καὶ περνάω τὴν ὥρα μου ἀκούγοντας τὸ ραδιόφωνό τους, ποὺ παίζει μ' ὅλη του τὴν ἔντασι.

'Η τηλεφωνήτρια τῶν ὑπεραστικῶν τοὺς διέκοψε, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ πὼς εἶχε τελειώσει ἡ συνδιάλεξι. 'Ο Λὲν φώναξε πάλι στὴν "Αλλι νὰ μὴ στενοχωριέται, κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

— "Εχω μιὰ ὑπέροχη γυναικούλα! μουρμούρισε, καθὼς γύριζε γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου.

"Οταν γύρισε στὴν τραπεζαρία, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε. "Ηξερε πῶς, μ' ὅσα κι' ἂν τοὔλεγε ἡ "Αλλι, δὲ θἄταν πολὺ ἡσυχη, ὁλομόναχη στὸ σπίτι μὲ τ' ἀγοράκι τους. "Ωσπου πανηγύρτηκαν, ἡ μᾶλλον ὥσπου ἐγκαταστάθηκαν στὸ Φερλόουν, ἡ "Αλλι δὲν εἶχε ζήσει ποτὲ ἔξω ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη, σ' ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ 300 μέτρα ἀπ' τὸν κοντυνότερο σταθμὸ τοῦ μετρό...

'Η ἰδέα νὰ πάῃ νὰ μείνῃ μακρυὰ ἀπ' τὴ μεγάλη πόλι, δὲν τὴν πολυενθουσίασε στὴν ἀρχή. Μά, ὅταν τῆς ἐξήγησε ὁ Λὲν πῶς ἤθελε νὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδάκι τους σὲ ὑγιεινότερο περιβάλλον, ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ πὼς εἶχε δίκιο.

Εἶχαν βάλει κατὰ μέρος ἕνα στρογγυλὸ ποσὸν κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψάχνουνε γιὰ τὸ κατάλληλο σπίτι.

Στὴν ἀρχή, ὁ Λὲν εἶχε ἀπογοητευθῇ. Εἶχαν περιορίσει τὶς ἐρευνές τους στὸ Κοννέκτικωτ καὶ στὴν κομητεία Τουέστσεστερ, σὲ μιὰ περιοχή, ποὺ εἶχε εὐκολες συγκοινωνίες μὲ τὴ Νέα 'Υόρκη. 'Αλλ' οἱ τιμὲς τῶν σπιτιῶν ἦταν ἐξωφρενικὲς σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Οἱ πιὸ μικρὲς βιλλίτσες κοστίζανε ὄχι λιγώτερο ἀπὸ 30 χιλιάδες δολλάρια!

"Υστερα τὸ ἀντρόγυνο εἶχε στρέψει τὶς ἐρευνές του στὸ Λόνγκ "Αϊλαντ. Κι' ἀπ' τὴν πρώτη τους ἐπίσκεψι, ἡ "Αλλι εἶχε ἐκδηλώσει τὴν προτίμησί της γιὰ τὸ Φερλόουν "Ακρ. 'Η βίλλα ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ, ἦταν χαμένη ἀνάμεσα σὲ πεντακόσιες ἢ ἑξακόσιες ἄλλες, ἐντελῶς ὅμοιες μεταξύ τους. 'Ωστόσο, ἡ "Αλλι ἔμεινε κατενθουσιασμένη.

Τὴν εἶχε γοητέψει ὁ περιτοιμένος κῆπος, μὲ τὸ καταπράσινο γκαζόν, τὰ δεντράκια καὶ τοὺς θάμνους, τ' ἀνθισμένα παρτέρια. "Ηταν κάτι τελείως καινούργιο γι' αὐτήν, ποὺ εἶχε περάσει ὅλη της τὴ ζωὴ σὲ διαμερίσματα πολυκατοικιῶν, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ αὐλή.

"Ολα τῆς ἀρέσανε, στὴ βίλλα αὐτή: ἡ μοντέρνα κουζίνα, μὲ τὸν πορσελάνινο νεροχύτη καὶ τὸ μηχάνημα γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων. Οἱ ξῆν κάμαρες μὲ τὰ χαρτιὰ χρώματα, τὸ λίβινγκ-ρουμ μὲ τὸ θολωτὸ ταβάνι...

Τὸ σπίτι κόστιζε 14.995 δολλάρια. Εἶχαν ἀρκετὲς οἰκονομίες γιὰ νὰ πληρώσουν τὴν πρώτη δόσι.

Κάνανε μ' αὐτοκίνητο τὸ γῦρο τῆς γειτονιᾶς. Περάσανε μπροστὰ ἀπ' τὸ καινούργιο καὶ ὑπερμοντέρνο σχολεῖο, τὰ ἀθλητικὰ γήπεδα, τὴν πισίνα. 'Η "Αλλι ἦταν ξετρελλαμένη, κι' ὁ Λὲν δὲν ἤθελε νὰ τὴν κακοκαρδίσῃ.

Κλείσανε, λοιπόν, τὴ συμφωνία, πληρώσανε καὶ μετακομίσανε στὴν καινούργια κατοικία τους. "Ηταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἑκατὸ νέες οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ Φερλόου.

★

"Οταν ὁ Λὲν ξαναγύρισε στὸ τραπέζι τους, ὁ Τζὼρτζ Ράντολφ στεκόταν ὄρθιος, μὲ τὴν πετσέτα του στὸ χέρι, καὶ κουβέντιαζε μ' ἕνα κοντὸ καὶ γερομένο κύριο καὶ μὲ μιὰ κυρία μὲ γκρίζα μαλλιά. Τοὺς σύστησε — ἦταν ὁ γιατρὸς Πήτρι κι' ἡ γυναίκα του — καὶ τοὺς κάλεσε νὰ πιοῦνε κάτι μαζί τους.

— 'Ο Λὲν εἶναι ὁ καινούργιος γενικὸς γραμματέας μας, τοὺς ἐξήγησε. Γιορτάζουμε ἀπόψε τὸ διορισμό του.

'Η κ. Πήτρι χαμογέλασε στὸ Λὲν κι' ὁ ἄντρας της δήλωσε πὼς τὸ γεγονὸς ἄξιζε μιὰ μποτίλια σαμπάνια. 'Ο Ράντολφ συμφώνησε, τοὺς θύμισε πὼς ἦταν καλεσμένοι του κι' ἔδωσε τὴν παραγγελία στὸ γκαρσόνι.

'Ο Λὲν ἔπινε σιγὰ-σιγὰ τὸν καφὲ καὶ τὸ κονιάκ του. Στὸ μεταξύ, τὸ γκαρσόνι ἔφερε τὴ σαμπάνια, μέσα στὸν ἀσημένιο κουβᾶ της. Τύλιξε τὸ λαιμὸ τῆς μποτίλιας μὲ μιὰ πετσέτα καὶ τὴν ξεβούλωσε, ἀφοῦ πρῶτα τὴ στριφογύρισε δυὸ-τρεῖς φορὲς μέσα στὸν πάγο.

'Ο γιατρὸς εἶχε πιάνει κουβέντα μὲ τὸ Ράντολφ. 'Η γυναῖκα του στράφηκε στὸ Λέν.

— Εἴσαστε καινούργιος στὴ Νέα 'Υόρκη; τὸν ρώτησε.

'Ο Λὲν τῆς ἐξήγησε, πὼς ἔρχοταν στὴν ἑταιρεία τοῦ Ράντολφ ἀπὸ πολλὰ χρόνια: ἀπ' τὸ 1947, ποὺ εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του.

— Σίγουρα, θὰ εἴσαστε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ δουλειά σας, παρατήρησε ἐκείνη.

Τὸ γκαρσόνι σερβίρισε τὴ σαμπάνια. Κι' ὑψώσανε ὅλοι τὰ ποτήριά τους.

'Η κουβέντα ξανάρχισε... "Οταν ὅμως ἀργότερα ὁ Λὲν προσπάθησε νὰ θυμηθῇ τί εἶχαν πῇ, δὲν τὸ κατάφερε.

'Η ὥρα πέρασε... Ξαφνικά, ὁ Λὲν κατάλαβε πὼς φεύγανε ἀπ' τὴν τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου. Ξαναβρέθηκαν ὅλοι σ' ἕνα νυκτεινὸ κέντρο τῆς Πεντηκοστῆς 'Οδοῦ. Φυσικά, ξανάρχισαν νὰ πίνουνε...

'Ο Λὲν δὲν κατάλαβε πότε ἔφυγε ἀπ' τὸ καμπαρὲ κι' ἀνέβηκε σ' ἕνα ταξί... "Οταν συνῆλθε κάπως, τὸν τράνταζε κάποιος ἀπ' τὸν ὦμο.

Τὰ γυαλιά του πέσανε μὲ τὸ τράνταγμα. Μισόκλεισε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ τὸ χῶρο του.

Βρισκότανε σ' ἕνα ταξί, στὸ πίσω κάθισμα. 'Η πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ φῶς ἀναμμένο. "Ενας ἄντρας μὲ κασκέτο σφῆξε ἔσκυβε πάνω του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

— Φτάσαμε, τοῦλεγε. "Ωρα εἶναι νὰ ξυπνήσετε! Φτάσαμε!

'Ο Λὲν τὸν κύτταξε, σὰν ἀποβλακωμένος.

— Ποῦ;... Ποῦ φτάσαμε; ρώτησε, μὲ μπερδεμένη γλώσσα.

— Ἐκεῖ ποὺ μοῦ εἴπατε πῆ νὰ σᾶς πάω: στὸ Φερλόουν "Ακρ... Ποιὸ εἶναι τώρα τὸ σπίτι σας; Ποῦ νὰ σᾶς κατεβάσω;

'Ο Λὲν ἤθελε νὰ ξανακοιμηθῇ. Τὸ κεφάλι του κόντευε νὰ σπάσῃ... Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε, ἦταν νὰ ξαπλωθῇ πάλι στὸ καθίσμα καὶ νὰ πάρῃ ἕναν ὕπνο...

— Πέστε μου ποῦ πάτε, κύριε, ἐπέμεινε ὁ σωφέρ. Εἶν' ἀργά. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου, ὅπως καὶ σεῖς.

'Ο Λὲν ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του καὶ ξανάνοιξε τὰ μάτια του. Συγκέντρωσε τὶς ἀναμνήσεις του καὶ κατάφερε ν' ἀθροίσῃ:

— Κρέσεντ Ντράϊβ... Πηγαίνετέ με... στὸ Κρέσεντ Ντράϊβ...

— Σὲ ποιὸν ἀριθμό;

— 'Ενενήντα ἕξη... 'Ενενήντα ἕξη, Κρέσεντ Ντράϊβ...

'Ο Λὲν ξανάκλεισε τὰ μάτια του. Εἶχε ξεχάσει τελείως πὼς τὰ γυαλιά του ἦταν πεσμένα μπροστὰ στὰ πόδια του.

'Ο σωφὲρ ἔκανε μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ Κρέσεντ Ντράϊβ. Γύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, γουρλώνοντας τὰ μάτια του, γιὰ νὰ διαβάσῃ στὰ σκοτεινὰ τὰ ὀνόματα τῶν δρόμων. Τοῦ ἐρχόταν ἡ ὑδρεσι ν' ἀφίσῃ ὅπου νάναι τὸν πελάτη του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Νέα 'Υόρκη. 'Αλλὰ τὸν συγκράτησε ἡ σκέψι, πὼς ὁ κύριος μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, ποὺ τοῦ εἶχε πληρώσει 20 δολλάρια κι' εἶχε φορτώσει τὸ μεθυσμένο στὸ ταξί του, μποροῦσε νἄχε κρατήσει τὸν ἀριθμό του...

"Οταν ἀνακάλυψε ἐπιτέλους τὸ Κρέσεντ Ντράϊβ, κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη στὶς βίλλες, ποὺ βρίσκονταν στὴ σειρά. "Ηταν ὅλες ὅμοιες μεταξύ τους. Καί, παρ' ὅλη τὴν καλή του θέλησι, ὁ σωφὲρ δὲν κατάφερνε νὰ διακρίνῃ κανένα ἀριθμό.

— Τὰ ξώα! Τί τοὺς κόστιζε νὰ βάλουν ἕνα φῶς στὸ δρόμο;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

LAIT VELOUTÉ "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
★ Γαλακτοῦχος τονωτικὴ κρέμα ★
★ Δροσίζει καὶ ξεκουράζει τὸ πρόσωπο ★
★ Συγκρατεῖ θαυμασίως τὴν πούδρα

ΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ
Τὸ 07 προστατεύει
τὰ χέρια σας, σὰν
ἕνα ΔΟΡΑΤΟ ΓΑΝΤΙ
ROL Μὲ 07

Συγκλονιστικὸ κατασκοπευτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΣΤΕΡΛΙΓΚ ΝΟΕΛ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ με τὰ δύο πρόσωπα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο καθηγητὴς Μοϋντο παίρνει ἕνα μήνυμα τοῦ Μπαρντόφ, ποὺ τοῦ ὁρίζει ραντεβοὺ σ' ἕνα λεωφορεῖο. 'Ο "Ηνγκλις κανονίζει νὰ παρευρεθοῦν ἄνθρωποί του σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ὕστερα τὸν κατάσκοπο. 'Αγακαλύπτει ἐπίσης διάφορους πράκτορες, τοποθετημένους ἀπ' τὸ ὁμοσπονδιακὸ γραφεῖο ἐρευνῶν, καὶ τοὺς στέλνει ὅλους στὴ φυλακή. "Ετσι, ἡ Βαλχάλα ἔχει ἀπαλλαγῆ πιὰ ἀπ' τοὺς κατασκόπους κι' οἱ ἐργασίες μπορεῖ νὰ συνεχιστοῦν μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια. Φεύγει λοιπὸν ὁριστικὰ ἀπὸ κεῖ ὁ "Ηνγκλις, ἀφίνοντας γιὰ ἄξιο ἀντικαταστάτη του τὸ Χαλλογουέϊ. Πηγαίνει στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ ἐγκαθίσταται μὲ τὴν Κόννι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. 'Εκεῖ, τῆς δίνει μιὰ βέρα κι' ἕνα δαχτυλίδι ἀρραβώνων καὶ τῆς ζητάει νὰ γίνῃ γυναίκα του. 'Εκείνη δέχεται, ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίζεται, ἀφίνοντας τὰ δαχτυλίδια. 'Η παρακολούθησι τοῦ Μπαρντό, ἀποτυγχάνει. 'Αλλὰ ὁ "Ηνγκλις παίρνει μυστηριώδες τηλεφώνημα, ἀπ' τὴν Κόννι προφανῶς, ποὺ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ Μπαοντόφ βρίσκεται σὲ μιὰ μαγαίνει ἀμέσως ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ Μπαϊκερ καὶ τὸ Μέϊσον.

10ον — Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα.

Κατώρθωσα νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο δίχως κανένα ἀπρόοπτο. "Ηταν ἕνα μικρὸ γραφεῖο καὶ βιβλιοθήκη. Απ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα του, ἔβλεπα τὸ χῶλ τῆς εἰσόδου.

Πῆγα ὡς ἐκεῖ, χωρὶς νὰ συναντήσω κανένα. Μιὰ σκάλα ἀνέβαινε πρὸς τὰ δεξιά. 'Ανέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ σταμάτησα ἀπότομα στὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο. Κανεὶς καὶ πάλι... Εἶδα ἀριστερὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πόρτες δωματίων καὶ ντουλάπες πανε στὸν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ. Συνεπῶς, ὅλα τὰ δωμάτια θὰ εἶχαν θέα πρὸς τὰ πίσω.

Οἱ δυὸ πόρτες ἦταν ἀνοιχτές. Διέκρινα μιὰ μεγάλη κρεβατοκαμαρα κι' ἕνα λίβινγκ-ρούμ. Προχώρησα ὡς τὴν τρίτη, ποὺ ἦταν κλεισμένη. "Εσπασα τὴν κλειδαριὰ μὲ δυὸ σφαῖρες τοῦ πιτσολιοῦ μου καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο.

'Η Κόννι βρισκόταν ἐκεῖ, σφιχτοδεμένη χειροπόδαρα, πάνω στὸ κρεβάτι. Φοροῦσε ἄσπρες μεταξωτὲς πυτζάμες, ποὺ τῆς πήγαιναν πολὺ μεγάλες. Τῆς εἶχαν βουλώσει τὸ στόμα μὲ φίμωτρο.

Τὴν ἔλυσα. Δὲ μοῦ εἶπε τίποτα—οὔτε μιὰ καλημέρα.

Κούνησε τὸ κεφάλι της δυὸ φορές. Μοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τ' ἀκούμπησε στὸ πρόσωπό της. "Υστερα γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὰ μπράτσα της.

Κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀντίκρυ στὴν πόρτα καὶ περίμενα. Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ χωρὶς νὰ φανῇ κανείς. "Υστερα ἄκουσα ἀπ' ἔξω ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο.

"Εστριψα ἀμέσως τὸ πιστόλι μου πρὸς τὴν πόρτα.

"Ενας ἄντρας φάνηκε ξαφνικά, σὰν διαβολάκι ποὺ ξεπετιέται ἀπ' τὰ δαχτυλίδια. 'Η παρακολούθησι τοῦ Μπαρντό, ἀποτυγχάνει. 'Αλλὰ ὁ "Ηνγκλις παίρνει μυστηριώδες τηλεφώνημα, ἀπ' τὴν Κόννι προφανῶς, ποὺ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ Μπαοντόφ βρίσκεται σὲ μιὰ μαγαίνει ἀμέσως ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ Μπαϊκερ καὶ τὸ Μέϊσον.

— Πηγαίνω λοιπόν, τῆς εἶπα.

— "Οχι, μὴν πᾶς! Σὲ περιμένει, μ' ἕνα ντουφέκι... Δὲ θὰ ξαναγυρίσῃς!

— 'Ανησυχεῖς γιὰ τὸ στοίχημά μας;

Μοῦγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι καὶ μοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Βγῆκα ἀπ' τὸ δωμάτιο, κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ βγῆκα ἀπ' τὴν ἐμπρὸς πόρτα.

"Εκανα νόημα στὸ Μπαϊκερ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. "Υστερα πῆγα νὰ βρῶ τὸ Μέϊσον.

'Ο Μπαϊκερ ἔφτασε κι' αὐτὸς σὲ δυὸ λεπτά, πηδῶντας κάτω ἀπ' τὰ δέντρα σὰν κατσίκι.

— Τί εἶδατε; ρώτησα τὸ Μέϊσον.

— Κάποιος βγῆκε ἀπ' τὸ πίσω μέρος κι' ἔφυγε τρέχοντας.

— Πῶς ἦτανε;

— Ψηλός... περίπου στὸ μπόϊ σας. Κρατοῦσε ἕνα ντουφέκι, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς εἶχε τηλεσκοπικὴ διόπτρα.

— Κάνετε τὸ γῦρο τοῦ δάσους, εἶπα στὸ Μπαϊκερ. Δὲν εἶναι παρὰ μερικὰ χιλιόμετρα. Περπατῶντας γρήγορα, δὲ θ' ἀργήσετε νὰ φτάσετε στὸ ἄλλο μέρος. Ψάξετε ἐκεῖ νὰ βρῆτε κανένα ξέφωτο ἀνάμεσα στὰ δέντρα, κρυφτῆτε ὅσο καλύτερα μπορεῖτε καὶ περιμένετε. "Αν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δάσος, σκοτώστε τον ...ὁποιος κι' ἂν εἶναι, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ μένα καὶ τὸ Μέϊσον.

»'Ιδίως ἔχετε τὸ νοῦ σας γιὰ κάποιον στὸ ἀνάστημά μου, ποὺ κρατάει ἕνα ντουφέκι. "Αν τὸν δῆτε, ρίχτε του ἀμέσως, γιατὶ εἶναι ἐπικίνδυνος.

— Νομίζετε πὼς μπορῶ νὰ κάνω τέτοιους περιπάτους, μὲ τὴ ζημιὰ ποὺ ἔχω πάθει; γκρίνιασε ὁ Μπαϊκερ.

— Μπά, δὲ σᾶς ἐμποδίζει στὸ περπάτημα. Πηγαίνετε!

'Υπάκουσε. Ἔξασε μάλιστα νὰ κάνῃ τὴ συνηθισμένη γκριμάτσα του...

—'Εσεῖς μείνετε ἐδῶ, εἶπα στὸ Μέϊσον. "Αν προσπαθήσῃ νὰ βγῇ, θἄναι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος... γιὰ νὰ πετσοκόψῃ τὴ μις Μανίνγκ. Σκοτώστε τον, ἂν τὸν δῆτε.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Προσπαθῆστε ὅμως νὰ τὸν δῆτε ἐσεῖς πρῶτος! Γιατὶ ἔχει κι' αὐτὸς ὅπλο...

— "Εννοια σας, κύριε λοχαγέ, θὰ τὸν δῶ πρῶτος, ἂν ξεμυτίσῃ!

— "Ισως σᾶς τὸν στείλω ἐγώ. 'Ωρεβουάρ!

— Στὸ καλό, κύριε λοχαγέ!

Μπῆκα στὸ δάσος, ἀπ' τὸ μονοπάτι ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Μέϊσον — τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε πάρει κι' ὁ Μπαρντόφ. Τ' ἄφισα ὅμως γρήγορα, γιὰ ν' ἀκολουθήσω, ὅσο μποροῦσα πιὸ ἀθόρυβα, τὴν κοίτη ἀπὸ ἕνα ποταμάκι, ποὺ σερνότανε σὰν φίδι πρὸς τὰ βορειοανατολικά. "Ημουν διαρκῶς σ' ἐπιφυλακή.

"Ακουγα φωνὲς πουλιῶν, προπάντων ἀριστερά μου. Κάνανε πολὺ θόρυβο.

Μ' ἐνοχλούσανε ἰδίως τὰ μυγάκια καὶ τὰ κουνούπια. Ξαπλώθηκα χάμω γιὰ λίγο, γιὰ νὰ μὴ φαίνωμαι, κι' ἔβγαλα ἀπ' τὸ ρεβόλβερ μου τοὺς ἀδειους κάλυκες.

'Ηταν ἕνα Σμὶθ τὸν 38, ποὺ τ' ἀγαποῦσα πολύ.

Δὲν εἶχα ἄλλες σφαῖρες. Μὲ δὲ σκόπευα πιὰ νὰ ρίξω παρὰ μιὰ ἀκόμα...

Τὰ πουλιὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ χαλάνε τὸν κόσμο. 'Η λεπτομέρεια αὐτὴ μὲ παραξένεψε. Κάτι πρέπει νὰ τ' ἀνησυχοῦσε — κάτι ἢ κάποιος.

'Αποφάσισα νὰ κάνω ἕνα γῦρο πρὸς τὰ δεξιά, γιὰ νὰ βρεθῶ πιὸ κοντά τους.

Ξαναβρῆκα τὸ ποταμάκι σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους καὶ πέρασα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἐξετάζοντας τὴν περιοχή. 'Αλλὰ δὲν εἶδα τίποτα. Σηκώθηκα ξαφνικὰ καὶ πῆρα φόρα, γιὰ νὰ περάσω μ' ἕνα πήδημα στὴν ἄλλη ὄχθη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησε μιὰ ντουφεκιά. Τὸ ἀριστερό μου πόδι λύγισε κι' ἔπεσα μέσα στὸ νερό, κοντὰ στὴν ὄχθη.

Νόμισα στὴν ἀρχὴ πὼς εἶχα παραπατήσει καὶ πὼς δὲ μ' εἶχε βρῇ ἡ σφαῖρα. "Υστερα ὅμως κατάλαβα τὸ λάθος μου: 'Η σφαῖρα μὲ εἶχε χτυπήσει τρεῖς πόντους πιὸ πέρα ἀπ' τὸ προηγούμενο τραῦμα μου. Εἶχε παρασύρει ἕνα κομμάτι τοῦ ἐπιδέσμου μου καὶ εἶχε σκάψει ἓν' αὐλάκι στὴ σάρκα μου.

"Εμεινα ἔτσι ὅπως ἤμουνα, μέσα στὸ νερό, ποὺ μοῦ φάνηκε φοβερὰ παγωμένο.

Ξετύλιξα λίγο τὸν ἐπίδεσμο, γιὰ νὰ σκεπάσω μ' αὐτὸν καὶ τὴ δεύτερη πληγή. Γιὰ νὰ τὸν συμπληρώσω, ἔκοψα μὲ τὸ μαχαίρι μου ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ πουκαμισό μου.

"Υστερα σύρθηκα μέσα στὴν κοίτη τοῦ ρυακιοῦ καὶ δὲ βγῆκα ἀπ' αὐτὴν παρὰ μόνο ὅταν βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ πυκνοὺς θάμνους ποὺ μὲ κρύβανε.

"Εκανα τὸ γῦρο τοῦ ξέφωτου, ἐ-

ξετάζοντάς το προσεχτικά. Δὲν κατώρθωνα νὰ καταλάβω πῶς ἕνας ἄνθρωπος, ὁπλισμένος μὲ ντουφέκι μὲ τηλεσκοπευτικὴ διόπτρα, εἶχε μπορέσει νὰ πυροβολήσῃ τόσο χαμηλὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔδαφος. Ἦταν ἀδύνατο. Θἄπρεπε νὰ μὲ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι, κι' ὄχι στὸ πόδι...

Πέρασε μισὴ ὥρα. Τὸ πόδι μου ἄρχιζε νὰ πονάῃ τρομερά...

Ξαφνικὰ κατάλαβα! Ὁ ἀντίπαλός μου δὲ βρισκότανε στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἔδαφους, ἀλλὰ ψηλότερα, ἀνεβασμένος σ' ἕνα δέντρο. Μοῦ τὸ εἶχαν πῆ ἄλλωστε τὰ πουλιά. Δὲν εἶχε μπορέσει δὲ νὰ πυροβολήσῃ πιὸ ψηλά, γιατὶ τὸν ἐμπόδιζε κάτι τι — ἴσως τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Ἀφουγκράστηκα. Τὰ πουλιὰ φωνάζανε ἀκόμα, ἀλλ' ὄχι ὅσο πρίν.

Θἄχε λοιπὸν κατεβῆ ἀπ' τὸ δέντρο ὁ ἀντίπαλός μου. Γιατί ἄραγε; Νόμιζε πὼς μὲ εἶχε σκοτώσει;

Εἶχα πέσει, ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμό, συνεπὼς δὲ θἄχε προφτάσει νὰ δῇ μὲ τὴ διόπτρα τί εἶχε γίνει. Σίγουρα, θὰ μὲ εἶχε χάσει ἀπ' τὰ μάτια του, ἀλλοιῶς θὰ ξαναπυροβολοῦσε. Φανταζότανε λοιπὸν πὼς μὲ εἶχε χτυπήσει γιὰ τὰ καλά.

Σύρθηκα ἀργὰ κι' ἀθόρυβα μακρυὰ ἀπ' τὸ ξέφωτο. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε κίνησι τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ ποδιοῦ μου, σταματοῦσα γιὰ νὰ τεντώσω τ' αὐτί μου. Μὰ δὲν ἄκουγα τίποτα...

Ἐξακολούθησα νὰ σέρνωμαι ἔτσι ἄλλη μισὴ ὥρα καὶ διέτρεξα σχεδὸν 80 μέτρα. Τέλος, βρέθηκα μπροστὰ στὸν κορμὸ μιᾶς χοντρῆς βελανιδιᾶς. Γύρω της ὑπῆρχαν φηλοὶ θάμνοι.

Ξαπλώθηκα ἀνάσκελα καὶ κύτταξα τὰ κλαδιά. Ξεχώριζαν καθαρὰ μπροστὰ στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανό, σὰν νὰ μὲ προσκαλοῦσαν νὰ σκαρφαλώσω. Καὶ δὲν ὑπῆρχαν πουλιὰ ἐκεῖ γύρω...

Ἀφοῦ τὰ εἶχε καταφέρει ὁ Μπαρντόφ, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσα κι' ἐγώ;

Μά, ὅταν πρόσεξα καλύτερα, κα τάλαβα πὼς θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο. Δὲ μποροῦσα νὰ φτάσω στὸ χαμηλότερο κλαδί, γιὰ νὰ πιαστῶ ἀπ' αὐτό. Βρισκόταν μόλις πέντε πόντους πιὸ ψηλὰ ἀπ' τὸ τεντωμένο χέρι μου, μὰ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ πηδήσω, μὲ τὸ πληγωμένο πόδι μου.

Τί θἄκανα ὅμως, ἂν δὲ σκαρφάλωνα;... Θἄπρεπε νὰ ξαναγυρίσω σέρνοντας στὸ ξέφωτο, γιὰ νὰ τὸν περιμένω — κι' αὐτὸ ἦταν χειρότερο...

Ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ ρεβόλβερ μου καὶ πήδησα μονάχα μὲ τὸ γερὸ πόδι μου.

Κατάφερα ν' ἁρπάξω τὸ κλαδὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια κι' ἔκανα ἐλξι σιγὰ-σιγά, ἐνῶ συγχρόνως ἔψαχνα γύρω μὲ τὰ μάτια.

Ὡς τώρα, πήγαιναν ὅλα καλά.

Τὸ σκαρφάλωμα ἦταν δύσκολο. Ἔπρεπε νὰ μένω στὴν πλευρὰ τοῦ δέντρου, τὴν ἀντίθετη ἀπ' τὸ ξέφωτο, κι' αὐτὸ περιώριζε τὴν ἐκλογή μου σὲ λίγα κλαδιὰ ποὺ βέ μοῦ ἔρχονταν βολικά. Ἔπρεπε ν' ἀνεβαίνω σιγὰ-σιγά, δίχως ἀπότομες κινήσεις. Ἔπρεπε ἀκόμα νὰ γυρίζω τὸ κεφάλι μου πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, τόσο ποὺ εἶχε πιαστῆ ὁ λαιμός μου.

Καὶ τὸ ρεβόλβερ μου βρισκόταν στὴν τσέπη μου, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε πὼς θὰ ἤμουν ἄοπλος σ' ὅλο τὸ σκαρφάλωμά μου...

Στὰ μισὰ τοῦ ὕψους, βρῆκα ἕνα κλαδί, ὅπου μπόρεσα νὰ καθήσω καβαλλικευτά. Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπα τὸ ξέφωτο, χωρὶς νὰ κινδυνεύω νὰ μὲ δοῦνε.

Ἐγκαταστάθηκα ὅσο καλύτερα μποροῦσα, μὲ τὸ πληγωμένο πόδι μου τεντωμένο πάνω στὸ κλαδὶ καὶ τὴν πλάτη μου στηριγμένη στὸν κορμό. Βρισκόμουν ἔτσι ἄνετα, σὰν νὰ καθόμουν σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὸ σπίτι μου...

Μὰ ὄχι γιὰ πολλὴ ὥρα! Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ἄρχισα ξαφνικὰ νὰ ὑποφέρω. Πονοῦσα στὴν πλάτη καὶ στὸ πόδι.

Κι' ἦταν ἡ ἀρχὴ ἀκόμα.. Τὴ δεύτερη ὥρα, τὸ μαρτύριό μου ἔγινε ἀφόρητο. Ὁ ἰδρώτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό μου καὶ τὸ πόδι μου ἔτρεμε ἀσυγκράτητα.

Κόντευσα πιὰ νὰ χάσω τὸ θάρρος μου καὶ νὰ κατεβῶ ἀπ' τὸ δέντρο, ὅταν εἶδα τὸν ἀντίπαλό μου! Βρισκόταν στὴν ἀντικρυνὴ ἄκρη τοῦ ξέφωτου, στὸ μέρος ὅπου εἶχα σταθῆ ἐγὼ προηγουμένως. Τὸ κεφάλι του ξεπερνοῦσε ἕνα θάμνο. Κύτταζε μέσα στὸ ποταμάκι, ὅπου εἶχα συρθῆ.

Ἔστρεψε ἔπειτα τὴν προσοχή του στοὺς γύρω θάμνους, ποὺ ἦταν πυκνοπατημένοι. Καὶ χάθηκε ξαφνικά...

Τί θἄκανα τώρα; Βρισκόταν πολὺ μακρυὰ γιὰ τὸ πιστόλι μου. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ περιμένω...

Εἶχαν πάψει ἄλλωστε οἱ πόνοι μου, τώρα ποὺ δὲν τοὺς σκεπτόμουνα πιά.

Πέρασε ἔτσι ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὕστερα τὸν ξαναείδα!

Σερνόταν, ὅπως κι' ἐγὼ προηγουμένως, καὶ σταματοῦσε σὲ κάθε κίνησί του γιὰ νὰ τεντώσῃ τ' αὐτί του. Ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη μου.

Μὰ δὲν ἦταν ἄνθρωπος τοῦ δάσους. Δὲν εἶχε σκεφθῆ, ἂς ποῦμε, πὼς μποροῦσαν νὰ τὸν προδώσουνε οἱ φωνὲς τῶν πουλιῶν...

Διάλεξα ἕνα σημεῖο, ποὺ ἀπεῖχε καμμιὰ σαρανταριὰ μέτρα ἀπ' τὸ δέντρο μου. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ ὕψωμα, σκεπασμένο μ' ἀγκάθια. Περίμενα νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ ὁ Μπαρντόφ.

Τὸν ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου γιὰ λίγο. Ὕστερα ξαναπαρουσιάστηκε, δίπλα στὸ ὕψωμα. Ἐμεινε μερικὰ λεπτὰ μπροὐμυτα, γιὰ νὰ ξεκουοαστῆ προφανῶς, κι' ὕστερα προχώρησε πάλι.

Εἶχε πρόσωπο τραχύ, ἐνεργητικό, μὲ μάτια χωμένα στὶς κόγχες τους καὶ μὲ χείλια πολὺ λεπτά.

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε γύρω. Κρατοῦσε μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι τὸ ντουφέκι του. Μοῦ φάνηκε σὰν κυνηγετικὸ Μάουζερ τῶν 8 χιλιοστῶν.

— Μπαρντόφ! οὐρλιασα ξαφνικά.

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ φάνηκε ὁλόκληρη αἰωνιότης... Ὅλη ἡ ζωή μου πέρασε μπροστά μου, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία...

Κρατοῦσα τὸ ρεβόλβερ μου γυρισμένο καταπάνω του. Καὶ πίεζα τὴ σκανδάλη, σιγὰ-σιγὰ καὶ κανονικά.

"Ὥσπου νὰ φύγῃ ὅμως ἡ σφαῖρα, ὁ Μπαρντὸφ ἔκανε μιὰ κίνησι. Ποτὲ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν εἶχα δῆ ἄλλον ἄνθρωπο νὰ κινῆται τόσο γρήγορα, ἀστραπιαία! Τὸ ντουφέκι του βρέθηκε ξαφνικὰ γυρισμένο ἐναντίον μου...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ. "Οσο γρήγορος κι' ἂν ἦταν, δὲ μποροῦσε νὰ συναγωνιστῆ στὴν ταχύτητα μιᾶς σφαῖρας...

Κόντεψα νὰ τσακιστῶ, κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ δέντρο. Εἶχα μουδιάσει ἀπ' τὴν τόση ἀκινησία... Τὸ τελευταῖο κλαδὶ μοῦ ξέφυγε, κι' ἔπεσα χάμω.

Χτύπησα στὸ ἔδαφος μὲ τὸν ἀριστερὸ ὦμο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάθω τίποτε σπουδαῖο.

Ξανασηκώθηκα καὶ τράβηξα πρὸς τὰ δεξιά, πρὸς τὸ μέρος ὁπου ὑπολόγιζα πὼς θἄβρισκα τὸ μονοπάτι. Ἀπομακρυνόμουν ἔτσι ἀπ' τὸ Μπαρντόφ. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν ξαναδῶ ἀμέσως...

Βρῆκα τὸ μονοπάτι ἐκεῖ ποὺ πρόβλεπα καὶ τὸ ἀκολούθησα κουτσαίνοντας ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Πρὶν βγῶ μέσα ἀπ' τὰ δέντρα, φώναξα τὸ Μέϊσον, κι' ἐκεῖνος ἔτρεξε νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Ἡ τελευταία σφαῖρα ἦταν ἡ δική σας, μοῦ εἶπε. Ἀναγνώρισα τὸν κρότο τοῦ πιστολιοῦ σας.

— Ναί, ἦταν τὸ δικό μου..

Προχωρήσαμε ὣς τὸ σπίτι.

— Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὸ Μπαϊκερ, τοῦ εἶπα. Θὰ κάνω μονάχος τὸν ὑπόλοιπο δρόμο. Περάστε μέσα ἀπ' τὸ δάσος, μὴν ξεχάστε ὅμως νὰ τὸν φωνάξετε δυνατά.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ!

Ὁ Μέϊσον ἔφυγε τρέχοντας.

Ἀνέβηκα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα δίχως πολλὴ δυσκολία καὶ βρέθηκα σ' ἕνα μεγάλο χώλ. Ἀπ' τὴ διπλανὴ κουζίνα βγῆκε μιὰ χοντρὴ Γερμανίδα, μὲ κύτταξε παραξενεμένη καὶ μοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα της νὰ φύγω.

— Ἀνεβῆτε νὰ εἰδοποιήσετε τὴ μὶς Μάνινγκ! τῆς εἶπα, γερμανικὰ κι' ἐγώ. Θὰ τὴν περιμένω ἐδῶ.

Καθὼς ἀποτραβιότανε πρὸς τὴ πόρτα, φάνηκε πίσω της ἡ Κόνι. Εἶχε βγάλει τὴν πυτζάμα της κι' εἶχε φορέσει τὸ ταγιὲρ μὲ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχα δῆ τὴν τελευταία φορά. Φαίνοταν πὼς εἶχε τρέξει. Μ' ἅρπαξε, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ γέμισε φιλιὰ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ στόμα.

Ἴσως νάχε ἀλλάξει γνώμη σ' ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν περίφημη φιλοσοφία της γιὰ τὸν ἔρωτα...

— Ἔχω κάτι νὰ σοῦ δείξω... τῆς εἶπα, ὅταν μπόρεσα ἐπιτέλους ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

— Δὲ θέλω νὰ τὸ δῶ.

— Μὰ πρέπει. Εἶν' ἀπαραίτητο.

— Δὲ θέλω!

Τὴν πῆρα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξα μαζί μου. Τώρα περπατοῦσα πιὸ εὐκολα — δὲν ξέρω γιατί. Δὲν πονοῦσα πιὰ πολύ...

Μπήκαμε στὸ δάσος ἀπ' τὸ μονοπάτι, καὶ τραβήξαμε πρὸς τὸ ξέφωτο. Δὲ δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ βρῶ τὰ ἴχνη ποὺ εἶχα ἀφήσει καὶ ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει κι' ὁ Μπαρντόφ.

Τέλος, φτάσαμε μπροστὰ στὸ πτῶμα του, ἀνέμεσα στ' ἀγκάθια ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχα δῆ γιὰ τελευταία φορὰ πάνω ἀπ' τὸ δέντρο.

Ἡ Κόννι στάθηκε δίπλα στὸ νεκρὸ καὶ τὸν κύτταξε. Ἀναστρίχιασε ἐλαφρά. "Υστερα γονάτισε, γιὰ νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια;

"Εμεινε ἕνα λεπτὸ σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ἴσως γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ προσευχή... "Υστερα ξαναγύρισε κοντά μου.

Τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, μὲ κύτταξε καὶ μὲ ρώτησε:

— Ἔχεις τὰ δαχτυλίδια μου;

Τἀβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου καὶ τῆς τἄδωσα.

— Γιατί τάχες ἀφίσει; τὴ ρώτησα.

— Μὰ ἀλήθεια, δὲν κατάλαβες τὸ γιατί; Ἦταν ἕνα μήνυμα γιὰ σένα.

— Ἄ! Τί εἴδους μήνυμα;

— Νόμιζα πὼς θὰ τὸ καταλάβαινες... Ἤθελε νὰ π�ῃ πὼς θὰ ξαναγύριζα γιὰ νὰ πάρω πάλι τὰ δαχτυλίδια μου!

Ξεκινήσαμε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ σπίτι. Εἶχα περάσει τὸ χέρι μου γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους της. Γιὰ ν' ἀνακουφίζεται κάπως τὸ πόδι μου.

"Οταν φτάσαμε στὸ μονοπάτι, σταματήσαμε γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε. Μοὐρριξε δυὸ δειλὲς ματιές, σὰν ντροπαλὴ κοπελλίτσα.

— Λοιπόν;... τῆς εἶπα.

— Ξέχασες τὸ στοίχημα!

— Ἄ, τὸ στοίχημα... Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω;

— Δὲν τὸ ξέρεις;

— Καὶ βεβαίως τὸ ξέρω!

Σωτάσαμε γιὰ λίγο. "Υστερα εἶπε, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:

— Πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς!

Κι' αὐτὸ ἔκανα πραγματικά...

ΤΕΛΟΣ

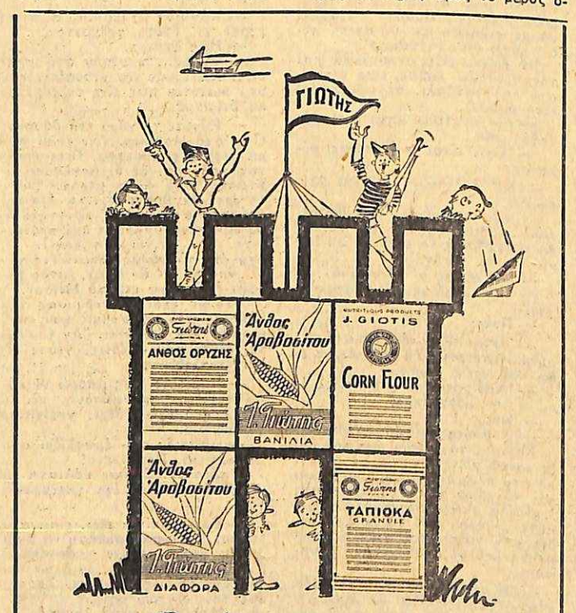

Ἀπόβητο Φρούριο
τῆς ὑγείας τῶν παιδιῶν σας
οἱ μοναδικὲς παιδικὲς τροφὲς
"ΓΙΩΤΗ"
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 3

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουτσίδου-Ἀμπαζιώ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ. 35213 Ἐπισκεφεις Δωρεάν

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΤΟΥ ΠΑΟ

Εἶναι ὁ τρίτος ποὺ συμβαίνει μέσα στὰ ἑλληνικὰ γήπεδα

Τὴν περασμένη βδομάδα τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο θρήνησε τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ Θεοδώρου Ἰωάννου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος Παναθηναϊκοῦ — Ἐθνικοῦ.

Μόλις 21 χρόνων, ὁ Ἰωάννου εἶχε καταλάβει μὲ τὴν ἀξία του μιὰ θέσι στὴν πρώτη ὁμάδα τοῦ Ἐθνικοῦ. Ἔπαιζε κυρίως στὴν ἄμυνα καὶ τ' ὁμολογοῦσε ὅτι ἦταν ν' ἀγωνιστῇ στὴν ἐπίθεσι. Ἡ μοῖρα ὅμως δὲ θέλησε νὰ ὁλοκληρώσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του. Δεκατέσσερα μόλις λεπτὰ βρισκόταν στὴ μπροστινὴ γραμμὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ στὴν πρωτοπαθειά του νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν ἀντίπαλο ἑστία, βρῆκε τραγικὸ θάνατο, τὸν τραγικώτερο ἀπ' ὅσους ἔχουν συμβῆ ποτὲ μέσα στὰ ἑλληνικὰ γήπεδα

Ἡ εἴδησι τοῦ βαρυτάτου τραυματισμοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωάννου συγκλόνισε τοὺς ἀθλητικοὺς κύκλους τῆς χώρας. Ὀρφανὸς ἀπὸ γονεῖς, εἶχε ἀνατραφῆ ἀπὸ τὸν θεῖο του κ. Δημ. Ἀλεξιάδη, μέσα σὲ αὐστηρὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ εἶχε σπουδάσει ἠλεκτρολόγος, βγάζοντας τὴ σχολὴ «Ἀπόστολος Παῦλος».

Πρότυπο εὐσυνείδητου ἀθλητοῦ, ὁ Ἰωάννου διακρινότανε γιὰ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἤπιο τοῦ χαραχτῆρα του.

Μόλις 2½ χρόνων ποδοσφαιριστής, ἔδειχνε, ὅτι διέθετε ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα, ποὺ θὰ τὸν ἀνέβαζαν στὶς ὑψηλότερες βαθμίδες τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου. Δυστυχῶς, ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ ἀνέκοψε τὴ λαμπρὴ ἀθλητικὴ πορεία του. Ὁ Ἰωάννου ἔσβησε, ἀφοῦ πάλεψε μὲ τὸ χάρο ἐπὶ 20 περίπου ὥρες. Ἡ εὐγενικιὰ μορφή του θὰ μείνῃ ἀξέχαστη σ' ὅσους τὸν εἶχαν ἀντικρύσει ν' ἀγωνίζεται ἔστω καὶ μιὰ φορά.

Σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο, ποὺ προεκλήθη ὁ σοβαρὸς τραυματισμὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας γιὰ ν' ἀναζητηθοῦν ἐνδεχόμενες εὐθύνες, ἀναφέρουμε τὰ κάτωθι:

Διαπιστώθηκε, ὅτι ἡ σύγκρουσι Ἰωάννου-Βουτσαρᾶ γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς μπάλλας, ἦταν βίαιη, ἀλλὰ ὄχι σκληρότερη ἀπὸ 10—20 ἄλλες, ποὺ κατὰ συνθήκην λαμβάνουν χώραν στὴ διάρκεια ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνα. Ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι ὁ ἀμυνόμενος ἐκτήματα ἀπὸ τὸν ἐπιτιθέμενον. Οἱ παίχτες τῆς ἁμύνης, κάθε φορὰ ποὺ διεκδικοῦν μιὰ μπαλλιά, εἶναι περισσότερο «σφιγμένοι». Βλέπουν καὶ ἔχουν τὴ μπάλλα ἐντελῶς ἀπέναντί τους «κόντρα». Ἀντίθετα, οἱ παῖκτες, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ἐπιτυχία τέρματος, βρίσκονται τὶς περισσότερες φορὲς «χαλαροὶ» στὸν ἀέρα, γιατὶ ἔχουν τὴ «μπαλλιὰ» πίσω τους ἢ πλάγια. Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ἐπίσης, ὅτι, ἀπὸ διάφορες συγκρούσεις ποδοσφαιριστῶν, οἱ ἐπιτιθέμενοι ἔχουν καὶ τὶς περισσότερες ἀπώλειες. Ἐξ ἄλλου, λόγω θέσεως καὶ ἀποστολῆς, στὴν ἄμυνα εἶναι σχεδὸν πάντα πιὸ γεροδεμένοι ἀπ' τοὺς κυνηγούς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ κανόνα, εἶναι λεπτοί, γιατὶ ἡ θέσι τους ἀπαιτεῖ ταχύτητα καὶ εὐελιξία.

Μιὰ τέτοια περίπτωσι, ὅμοια μὲ ἑκατοντάδες ἄλλες, εἶναι καὶ αὐτὴ τῶν Ἰωάννου καὶ Βουτσαρᾶ.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ θάνατος ἀπὸ μιὰ τέτοια σύγκρουσι, ὅσο βίαιη κι' ἂν εἶναι;

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννου προῆλθε ἀπὸ μιὰ ἐντελῶς ἀπίθανη φάσι τοῦ ἀγῶνα, ποὺ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ εἶναι τόσο τραγική. Ἡ μπάλλα, σχεδὸν πάνω στὸ ἔδαφος, κυλοῦσε πρὸς τὸ τέρμα τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Πρὸς αὐτὴν ἔτρεξαν οἱ Βουτσαρᾶς καὶ Ἰωάννου.

Ὁ ποδοσφαιριστὴς Θεόδωρος Ἰωάννου

Στὴ δεξιὰ γωνιά, μεταξὺ μικρῆς καὶ μεγάλης περιοχῆς, ὁ τερματοφύλακος τοῦ ΠΑΟ, ταχύτερος, τὴν πρόφτασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε, ἐχοντας σχεδὸν θέσι ἡμικαθίσματος. Ὁ Ἰωάννου, ἐξηντλημένος ἀπ' τὸ τρέξιμο, εἶχε πλησιάσει. Δὲν τὴν πρόλαβε ὅμως. Τότε ἡ παραπάτησε, ἡ γλύστρησε, κι' ἔχασε τὴν ἰσορροπία του. Ἡ φόρα ποὺ εἶχε, αὔξησε τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεώς του. Τότε ἀκριβῶς συνέβη τὸ μοιραῖο. Τὸ μέρος τοῦ προσώπου του, κοντὰ στὸ αὐτί, χτύπησε μὲ σφοδρότητα στὸ ἀριστερὸ γόνατο τοῦ Βουτσαρᾶ. Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό, μὲ κατάγματα ἐγκεφάλου καὶ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ποὺ ἀδιήγησαν τὸν ἄτυχο παίχτη στὸν τάφο.

"Οσα λέγονται γιὰ σύγκρουσι στὸν ἀέρα καὶ κατόπιν γιὰ χτύπημα πάνω στὸ ἔδαφος, εἶναι εἰκασίες καὶ σκέψεις, ποὺ ἀπέχουν ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Δυὸ ἀκόμη περιπτώσεις θανάτων, ποὺ ὑπάρχουν στὰ ἑλληνικὰ γήπεδα, ἔχουν ἄλλη αἰτία.

Ἐδῶ καὶ 21 χρόνια, ὁ Δικαιόπουλος, ὀπισθοφύλακας τοῦ ΠΑΟ, βρῆκε τὸ θάνατο μέσα στὸ ἴδιο γήπεδο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας. Εἶχε πηδήσει, γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὴ μπάλλα ἀπ' τὸν Τζανετὴ τῆς ΑΕΚ. Ἡ σύγκρουσι τῶν δύο ποδοσφαιριστῶν ἦταν σκληρή. Ὁ Δικαιόπουλος ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του ἢ τὴν ἰσορροπία του καί, καθὼς ἔπεφτε στὸ χῶμα, χτύπησε κάτω τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του μὲ δύναμι. Ὁ θάνατός του συνέβη ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

Ἐπίσης, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου, ὁ τερματοφύλακας Βερροίας Παντελίδης, βρῆκε τὸν ἴδιο τραγικὸ θάνατο! Στὴν ἀρχή, τὰ τηλεγραφήματα εἶχαν μεταδώσει τὴν πληροφορία, ὅτι ὁ Παντελίδης πέθανε ἀπὸ μιὰ κλωτσιὰ ἀντιπάλου. Ἀργότερα, ξεκαθαρίστηκε, ὅτι, μετὰ ἀπὸ ἕνα πήδημα, εἶχε σωριαστῆ στὸ ἔδαφος καὶ εἶχε χτυπήσει βαρειὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ θάνατός του συνέβη ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

Τραγικὸ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι, μέσα στὸ γήπεδο τῆς Βεροίας, ὅπου συνέβη τὸ δυστύχημα στὸν Παντελίδη, βρισκότουσαν ὁ ἀδελφός του, ποδοσφαιριστὴς αὐτός, ἀγωνιζόμενος στὴν ἴδια ὁμάδα, κι' ὁ πατέρας του, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῆς Βεροίας, ποὺ παρακολούθησαν ὅλη τὴν τραγωδία τοῦ νεαροῦ τερματοφύλακα καὶ περίμεναν ἄδικα ν' ἀκούσουν ἕνα ἐνθαρρυντικὸ λόγο ἀπ' τοὺς γιατροὺς τοῦ νοσοκομείου Βεροίας.

Οἱ δύο αὐτὲς περιπτώσεις εἶναι ἐντελῶς ἄσχετες μὲ αὐτὴ τοῦ ἀτυχοῦς Ἰωάννου.

Ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ζητήθηκαν εὐθύνες γιὰ τὴν ἀμέλεια τῶν ἁρμοδίων, ποὺ δὲν εἶχαν ἐξασφαλίσει φορεῖο καὶ πρῶτες βοήθειες.

Λέγεται, ὅτι, μετὰ τὸ τραγικὸ χτύπημα, ὁποιεσδήποτε βοήθειες κι' ἂν παρείχοντο, δὲν θὰ μετέβαλλαν τὰ πεπρωμένα. Αὐτὸ ὅμως δὲ μετριάζει τὴν εὐθύνη ἐκείνων, ποὺ εἶχαν ἀδιαφορήσει γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν πρώτων βοηθειῶν.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἄνω - Κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΠΟΣ — ΚΑΠΥΣ. 2) ΙΡΑΝ — ΓΕΣ — ΛΑΜΕ. 3) ΜΕΘΑΝΑ — ΥΔΑΡΗΣ 4) ΑΝΗΡ — ΖΑΚ — ΝΑΝΙ. 5) ΓΗΡΑΣ 6) ΧΑΡΑ — ΚΛΑΚ. 7) ΠΩ — ΕΙΚΑΣΙΑ — ΕΑ. 8) ΛΙΣΤ — ΑΜΜΑ. 9) ΑΓΙΟΣ. 10) ΕΚΑΣ — ΚΑΡ — ΘΕΜΑ. 11) ΜΙΜΟΖΑ — ΑΣΥΛΟΝ. 12) ΟΝΗΛ — ΜΑΝ — ΜΑΝΙ. 13) ΣΩΣΟΣ — ΧΑΣΕΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΙΜΑΣ — ΡΕΜΟΣ. 2) ΟΡΕΝ — ΧΩΛ — ΚΙΝΩ. 3) ΠΑΘΗΜΑ — ΙΜΑΜΗΣ. 4) ΟΝΑΡ — ΡΕΣ — ΣΟΛΟ. 5) ΓΑΙΤΑ. 6) ΓΑΖΗ — ΓΚΑΜ. 7) ΡΕ — ΑΡΚΑΔΙΑ — ΑΧ. 8) ΣΥΚΑ — ΟΡΑΝ. 9) ΣΚΙΑΣ. 10) ΑΛΑΝ — ΛΑΜ — ΘΥΜΑ 11) ΠΑΡΑΤΑ — ΜΠΕΛΑΣ. 12) ΥΜΗΝ — ΚΕΑ — ΜΟΝΕ. 13) ΣΕΣΙΛ — ΔΑΝΙΣ

Μικρὰ προβλήματα

1) "Εχουν καὶ οἱ δυὸ τὶς ἴδιες πιθανότητες γιατὶ τόσο τὸ 5 ὅσο καὶ τὸ 9 ἐπιτυγχάνονται μὲ 4 διαφορετικοὺς τρόπους.

2) Ἀρκεῖ νὰ βάλωμε τὸ δίσκο ἀπὸ χαρτόνι πάνω στὸ μετάλλινο. Δὲν συναντᾶ τότε κατὰ τὴν πτῶσι του καμμιὰ ἀντίστασι ἀέρος καὶ ἔτσι οἱ δυὸ δίσκοι φτάνουν συγχρόνως.

3) 589 X 45 = 25 327.

4) "Οχι. Πέρασαν ἤδη τὰ 10 λεπτὰ ὥστου νὰ φτάσῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου (5 χιλιόμετρα).

5) 0 — 7 X 1 = 2
8 X 5 — 6 = 34.

6) Δυὸ μέρες.

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

9 — 5 X 6 = 24
7 + 1 X 3 = 24
8 — 2 X 4 = 24

20 μικροδιαφορὲς

Τὸ σχεδιό μας δειχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 766 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ — ΠΑ. 2) ΠΑΛΙΝ — ΜΕΡΙΣ — ΛΕΧΟΣ. 3) ΡΑΣΑ — ΑΝΟΣΑ — ΑΡΟΝ. 4) ΔΑΣ — ΠΗΛΟΣ — ΝΑΖΑΡΕΤ. 5) ΥΣ — ΔΗΛΟΣ — ΚΑΝΑΔΙΣ. 6) ΣΙΔΗΡΟΣ — ΚΑΤΩΝ — ΑΡΑ. 7) ΙΤΑΜΟΣ — ΦΕΡΩΝΙΑ — ΑΙ. 8) ΣΟΡΟΣ — ΣΥΡΙΑΝΑ. 9) ΝΑΤ — ΑΥΤΑΙ — ΑΡΜ. 10) ΣΗΜΑΙΑΙ — ΑΠΙΟΝ 11) ΡΑ — ΣΕΠΛΟΝ — ΑΡΙΑΝΑ. 12) ΕΝΑ — ΛΟΦΟΣ — ΑΡΑΝΙΟΝ. 13) ΦΑΒΙΕΡΟΣ — ΑΝΑΓΩ — Τ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας πλούσιος ἔμπορος ποὺ τὸν ἔλεγαν Λουκὰ καὶ εἶχε δυὸ κόρες, τὴν Εἰρήνη καὶ τὴν Κατερίνα.

Σὰν καλὸς πατέρας ποὺ ἦταν ὁ Λουκᾶς, ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα του νὰ πεθάνῃ, φώναξε τὶς δυὸ κόρες του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀκοῦστε με, παιδιά μου. Ἐγώ, ἔφτασε ἡ ὥρα μου νὰ πεθάνω καὶ θὰ μείνετε πιὰ μονάκες στὸν κόσμο. Εὐτυχῶς κατάφερα νὰ κερδίσω πολλὰ λεφτὰ κι' ἔτσι δὲν πρόκειται νὰ πεινάσετε. Θὰ μοιραστῆτε κι' οἱ δυὸ ἴσα τὴν περιουσία ποὺ σᾶς ἀφήνω καὶ θὰ φροντίσετε νὰ βρῆτε ἀπὸ ἕναν καλὸ ἄντρα νὰ παντρευτῆτε, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν πρόφτασα νὰ σᾶς παντρέψω. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω, ὅμως, εἶναι τοῦτο. Θέλω νὰ ἀγαπιῶσστε σὰν ἀδελφές, κι' ὅταν ἡ μιὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκη τῆς ἄλλης, νὰ τρέχῃ νὰ τὴν βοηθάν! Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας;

Τὰ δυὸ κορίτσια μὲ δάκρυα στὰ μάτια φίλησαν τὸ χέρι τοῦ πατέρα τους καὶ τοῦ ὁρκίστηκαν ὅτι τίποτε δὲν πρόκειται νὰ τὶς χωρίσῃ ὅσο ζοῦν.

Ὁ καϋμένος ὁ Λουκᾶς πέθανε σὰν εὐτυχισμένος πατέρας καὶ τὸν ἔθαψαν σ' ἕναν τάφο γεμάτο λουλούδια.

Ἀπὸ τὴν πρώτη, ὅμως, μέρα ἡ Κατερίνα ποὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὶς δυὸ κόρες του, ἄρχισε νὰ βασανίζῃ τὴν Εἰρήνη ποὺ ἦταν ἀγαθὸ πλάσμα μὲ χρυσῆ καρδιά.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε, ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγαλύτερη καὶ θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω!

—Ναί, Κατερίνα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ Εἰρήνη. Θέλω μόνο νὰ μ' ἀγαπᾶς, ὅσο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ.

—Θὰ σ' ἀγαπῶ, εἶπε ἡ Κατερίνα, ἂν κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω! Ἐμπρός! Ὑπόγραψε αὐτὸ τὸ χαρτί!

Ἡ Εἰρήνη πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Κατερίνα καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί;

—Μμ! Τὸ βλέπεις; φώναξε ἡ Κατερίνα μὲ θυμό. Ἂν μ' ἀγαποῦσες ὅπως λές, θὰ ὑπόγραφες τὸ χαρτί, χωρὶς νὰ θές νὰ μάθῃς τί γράφει!...

Ἡ Εἰρήνη, ποὺ ὅπως εἴπαμε, ἦταν ἀγαθὴ κοπέλλα μὲ χρυσῆ καρδιά, δὲν ἤθελε νὰ πικράνῃ τὴν ἀδελφή της. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπόγραψε τὸ χαρτί, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ.

—Ὁρίστε, τῆς εἶπε, πάρτο. Τώρα πιὰ πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅσο μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ!...

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἡ Κατερίνα ξέσπασε σὲ περιπαιχτικὸ γέλιο:

—Τώρα θὰ δῆς ἐγὼ πόσο σ' ἀγαπῶ, τῆς ἀπάντησε. Ἐμπρός! Πάρε τὴ σκούπα καὶ πήγαινε νὰ καθαρίσῃς τὸ σταῦλο! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶσαι πιὰ ἀδερφή μου, ἀλλὰ ὑπηρέτριά μου. Τὸ χαρτὶ ποὺ ὑπόγραψες, λέει ὅτι ἡ περιουσία ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ πατέρας, εἶναι ὅλη δική μου. Ἐσὺ δὲν ἔχεις, παρὰ μόνο τὸ φουστάνι ποὺ φοράς! Ἐμπρός! Πήγαινε νὰ κάνῃς τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ ἀλλοιῶς φαΐ δὲν ἔχει τὸ μεσημέρι!

Ἡ καϋμένη ἡ Εἰρήνη, ποὺ δὲν περίμενε τέτοια σκληρότητα ἀπ' τὴν ἀδερφή της, ἔπνιξε τὰ δάκρυα ποὺ τῆς ἔρχονταν στὰ μάτια καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

—Καλὰ ἀδερφή μου, ψιθύρισε. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές!...

Πῆρε τὴ σκούπα, πῆγε στὸ σταῦλο κι' ἄρχισε νὰ τὸν καθαρίζῃ, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια της.

Ἡ φοραδοῦλα τους ἡ Καφετιὰ — ἔτσι ἦταν τ' ὄνομά της — ποὺ μιλοῦσε ἀνθρωπινὰ ὅπως γίνεται πολλὲς φορὲς μὲ τὰ ἄλογα τῶν παραμυθιῶν, ὅταν τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ, ξαφνιάστηκε.

—Τί ἔχεις Ρηνοῦλα καὶ κλαῖς; τὴ ρώτησε.

—Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, τῆς ἀπάντησε ἡ Εἰρήνη. Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴν περιουσία ποὺ ἔχασα... Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει πολὺ δυστυχισμένη, εἶναι ἄλλο. Ἡ ἀδερφή μου, ποὺ ἐσὺ ξέρεις πόσο τὴν ἀγαποῦσα Καφετιά μου, δὲν μ' ἀγαπάει! Πές μου, πῶς θὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς μου;

Ἡ φοραδοῦλα, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὰ πολὺ γνωστικὰ ἄλογα, χλιμίντρισε καὶ χτύπησε μὲ τὸ πόδι της τὸ χῶμα.

—Μὴ σὲ νοιάζῃ, τῆς εἶπε. Καβάλησε στὴ ράχη μου! Θὰ πᾶμε στὸ δάσος.

—Στὸ δάσος; Τί νὰ κάνουμε;

—Ἔλα μαζί μου καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ.

Ἡ Εἰρήνη ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ φοραδοῦλα κι' εἶχε κι' ἄλλες πολλὲς φορὲς ἀκούσει τὶς συμβουλές της, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Καβάλησε στὴ ράχη της καὶ τὸ ἀλογάκι μ' ἕνα σαλτο βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ σταῦλο.

Θὰ ἔτρεχε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ πάνε στὸ δάσος. Κι' ὅταν ἔφτασαν, ἡ Καφετιὰ προχώρησε ἀκόμη, ὥσπου νὰ φτάσουν στὴν καρδιά του. Ἐκεῖ ἦταν φυτρωμένο ἕνα πελώριο δέντρο ποὺ τὰ κλαδιά του ἀνέβαιναν περήφανα στὸν οὐρανό.

Ἡ Καφετιὰ στάθηκε μπροστὰ στὸν κορμό του καὶ μὲ τὸ πόδι της τὸν χτύπησε τρεῖς φορές. Ἕνα παράξενο θουντὸ ἀκούστηκε, τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου παραμέρισαν κι' ἀπὸ ψηλὰ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μιὰ ὁμορφη κοπέλλα.

Ἡ Εἰρήνη, ποὺ τὰ παρακολουθοῦσε ὅλα αὐτὰ σαστισμένη, ρώτησε τὴν Καφετιά:

—Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμορφη κοπέλλα;

—Εἶναι ἡ Καλωσύνη, τῆς ἀπάντησε ἡ Καφετιά. Αὐτὴ θὰ σοῦ πῇ τί νὰ κάνῃς γιὰ νὰ κερδίσῃς τὴν ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς σου.

Ἡ ὁμορφη κοπέλλα ποὺ τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, εἶχε κατέβει τώρα ἀπ' τὸ δέντρο καὶ στεκόταν μπροστὰ στὴν Εἰρήνη.

—Ἂν μ' ἀγαποῦσες, τῆς φώναξε ἡ Κατερίνα μὲ θυμό, θὰ ὑπόγραφες τὸ χαρτί...

—Δὲ χρειάζεται νὰ μοῦ πῇς τὴν ἱστορία σου, τῆς εἶπε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της. Τὴν ξέρω! Εἶνε ὅμοια μὲ ἑκατομμύρια ἄλλες ἱστορίες. Γιατί, καλή μου Εἰρήνη, οἱ ἄνθρωποι ἐμένα μ' ἔχουν ξεχάσει! Ἀλλὰ δὲ μὲ νοιάζει, ἀφοῦ ὑπάρχει ἀκόμη ἕστω καὶ μιὰ κοπέλλα, ἐσύ, ποὺ μὲ ἔχει στὴν καρδιά της.

Ἡ Εἰρήνη, ποὺ εἶχε γονατίσει μπροστὰ στὴν ὁμορφη κοπέλλα, κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ γλυκὸ πρόσωπό της:

—Πές μου, τῆς εἶπε, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη τῆς ἀδερφῆς μου;

—Τίποτα! ἦταν ἡ ἀπάντησι τῆς Καλωσύνης. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἔχῃ στὴν καρδιά του, αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη ὅλου τοῦ κόσμου!

—Νὰ ποὺ ἐγὼ δὲ μπόρεσα νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε ἡ Ρηνοῦλα.

—Μὴ σὲ νοιάζῃ, τῆς ἀπάντησε ἡ Καλωσύνη. Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ θὰ τὴν κερδίσῃς.

Ἡ Καφετιὰ χλιμίντρισε, ἡ Ρηνοῦλα ἀνέβηκε στὴ ράχη της καὶ σὲ λίγο βρίσκονταν πάλι στὸ σπίτι.

Στὴν πόρτα τοὺς περίμενε ἡ Κατερίνα ἀναφωκοκκινισμένη ἀπ' τὸ θυμό της.

—Ποῦ γυρίζεις ἀκαμάτρα; φώναξε μόλις εἶδε τὴ Ρηνοῦλα. Σὲ διέταξα νὰ καθαρίσῃς τὸ σταῦλο καὶ σὺ πῆρες τοὺς δρόμους. Θὰ δέν ἔχει τὸ μεσημέρι. Γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ τεμπελιάζῃς!

Καθὼς τάλεγε αὐτὰ ἡ Καφετιὰ χτύπησε τὸ πόδι της στὴ γῆ κι' ἕνα πετραδάκι πετάχτηκε ψηλὰ καὶ μπῆκε στὸ μάτι τῆς Κατερίνας!

—Τὸ μάτι μου! ἔβαλε ἐκείνη μιὰ φωνή. Πῶ! πῶ! Στραβώθηκα!

—Χρυσή μου ἀδελφούλα, φώναξε ἡ Εἰρήνη καὶ τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν ἔχεις τίποτα! Μὴ φοβᾶσαι! Θὰ στὴν βγάλω ἐγὼ τὴν πετρούλα ἀπ' τὸ ματάκι σου!

Καὶ καθὼς κρατοῦσε τὴν Κατερίνα στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔγειρε καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ της, ἔβγαλε τὴν πετρούλα ἀπ' τὸ μάτι της.

Ἡ Κατερίνα ποὺ ἔνοιωσε τὸν πόνο νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ μάτι της, κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ πρόσωπο τῆς Ρηνοῦλας ποὺ ἦταν φωτισμένο ἀπ' τὴ καλωσύνη, ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της. Κάτι ἔνοιωσε μέσα της, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ξανανοιώσει ὡς τώρα.

—Ρηνοῦλα, ψιθύρισε, δὲ μὲ μισεῖς; —Νὰ σὲ μισῶ; Γιατί; ρώτησε ἡ Εἰρήνη μὲ ἀπορία.

—Γιατὶ σοῦ φέρθηκα τόσο ἄσχημα μόλις πέθανε ὁ πατέρας μας! Ἀντὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πονῶ, ἐσὺ κύτταξες πῶς θὰ μοῦ βγάλῃς τὴν πετρούλα ἀπ' τὸ μάτι, γιὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσῃς!

—Ὦ! μὰ δὲ μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς, εἶπε ἡ Ρηνοῦλα. Εἶσαι ἀδερφή μου καὶ σ' ἀγαπῶ!

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς Κατερίνας ἐνῶ μὲ τὰ δυό της χέρια ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὴ Ρηνοῦλα.

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ρηνοῦλα, ψιθύρισε, γιατὶ εἶσαι καλὴ σὰν ἄγγελος. Σοῦ φέρθηκα ἄσχημα ἀλλὰ μετάνοιωσα. Σοῦ φέρτη στιγμὴ θὰ εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφούλα ποὺ τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγώ, ὅσο μ' ἀγαπᾶ κι' ἐκείνη.

Κι' ἔσκισε μπροστά της τὸ χαρτί, ποὺ εἶχε ὑπογράψει ἡ Ρηνοῦλα.

—Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ζήσανε καλὰ κι' εὐεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

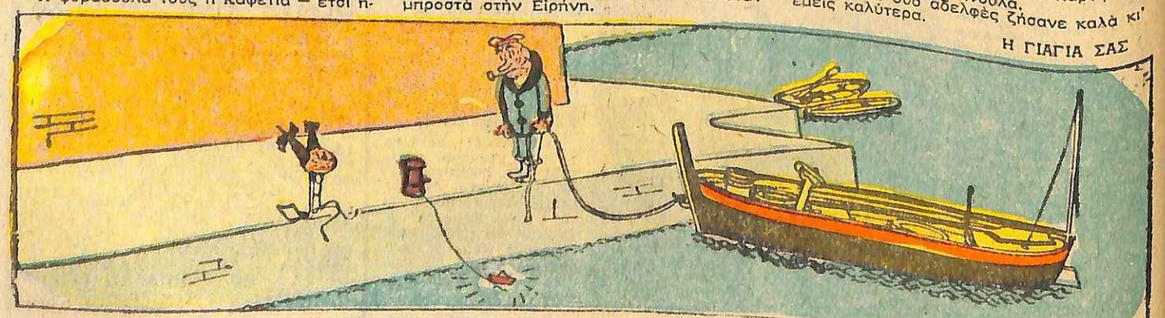

Ζωΐτσα: Καθὼς βλέπετε, κύριε, ἡ θέσι εἶναι πιασμένη!...

Ταξίδι ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΥΠΟ ΑΝΑΝΟΒ ΚΑΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἀντρέας Μπορὲ εἶναι ἕνας ἄριστος χημικός, ποὺ ὀνειρευόταν πάντα νὰ κάνῃ μιὰ μεγάλη ἀνακάλυψι. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἀναγγέλλει στὸ στενό φίλο του Ζὰκ Νατάλι ὅτι βρῆκε μιὰ νέα ἐκρηκτικὴ ὕλη, μὲ καταπληκτικὴ δύναμι. Ἔχει καλὰ φυλαγμένα τὰ χαρτιὰ τῆς ἐφευρέσεώς του. Μιὰ μέρα ὅμως, τὰ κλέβει ἀπ' τὸ γραφεῖο του κάποια ἄγνωστη νέα, ξεγελῶντας τὸν καημαριέρη του. Ὁ Ἀντρέας δὲ θέλει νὰ καταφύγῃ στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸ τὸ μυστικό του. Ἄλλωστε τοῦ γράφει ἡ ἴδια ἡ κλέφτρα, κάποια Ἀντουανέττα Μπερνόν, καὶ τοῦ ζητάει νὰ συναντηθοῦνε καὶ νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του. Ὁ Ἀντρέας τὰ δέχεται στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖνη τοῦ ἐξηγεῖ πῶς μάντεψε τὸ μυστικό του, ἀπὸ ἕνα σχετικὸ διήγημα ποὺ εἶχε γράψει ὁ φίλος του ὁ Ζάκ. Τοῦ ἐκφράζει δὲ τὸ θαυμασμό της γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του.

2ον

—Μάλιστα, δηλαδὴ γιὰ τὴ στιγμὴ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἀκόμα καμμιὰ ἀπάντησι. Ἐξακολουθῆστε.

—Ἐξακολουθῶ εὐχαρίστως. Ξέρετε πῶς ἤρθα ἐδῶ, εἶπα πὼς εἶμαι ἡ γραμματεύς σας καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη σας νὰ μοῦ δώσῃ τὰ χαρτιά, ποὺ εἶχατε στὸ συρτάρι σας. Τί ριψοκινδύνευμα μ' αὐτό; Νὰ ἔχω κάνει λάθος! Ἂν τὰ χειρόγραφα δὲν παρουσιάζαν κανένα ἐνδιαφέρον, ἁπλούστατα θὰ σᾶς τὰ γύριζα πίσω. Ὅπως ἄλλωστε τὸ κάνω καὶ τώρα, μ' ὅλο ποὺ αὐτά, ποὺ βρῆκα ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀνώτερα ἀπ' ὅλες μου τὶς προσδοκίες... τοῦ εἶπε διστάζοντας τοῦ τὸ φάκελλο.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Μὰ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἕνα τόσο δυνατὸ ἐκρηκτικὸ μίγμα μπορεῖ νὰ παρακινήσῃ μιὰ νέα σᾶς, νὰ γίνῃ κλέφτρα!

—Ὦ, κύριε, μὰ ἀφοῦ σᾶς φέρνω πίσω τὰ χαρτιά σας...

—Ναί, ἀφοῦ πρῶτα τὰ ἀντιγράψατε!

—Ἄ, βέβαια! Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο! Ἔξω ἐγώ; Αὔριο μπορεῖ τὸ σπίτι αὐτὸ νὰ πιάσῃ φωτιὰ ἢ ἐσεῖς νὰ... τρελλαθῆτε! Εἶναι χίλιες φορὲς προτιμώτερο τὰ χειρόγραφα αὐτὰ νὰ ὑπάρχουν σὲ πολλὰ ἀντίγραφα καὶ σὲ διαφορετικὲς φυλαγμένα...

—Δεσποινίς, εἶστε πολὺ ἐξυπνη καὶ χαριτωμένη...

—Κύριε...

—...ἀλλὰ θὰ καλέσω τὴν Ἀστυνομία νὰ σᾶς συλλάβῃ.

—Θὰ κάνετε μιὰ μεγάλη ἀνοησία. Καλύτερο εἶναι νὰ μὲ ἀκούσετε...

—Μὰ δὲν κάνω καὶ τίποτ' ἄλλο τόση ὥρα. Δυστυχῶς ἔχω νὰ πῶ καὶ ἄλλα. Ἂν σᾶς κούρασα, μπορῶ νὰ ξαναπεράσω ἀλλη φορά.

—Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀστρονόμου Ἐρρίκου Μπερνόν.

—Ἄ!...

—Δὲ θὰ ἔχετε ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Εἶναι ἀκόμα πολὺ νέος καὶ ἄγνωστος. Ὁ ἀδελφός μου ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ἄλλους πλανῆτες. Ἔχει μελετήσει τὸ πρόβλημα αὐτὸ καὶ εἶχε καταστρώσει τὰ σχέδια ἑνὸς διαστημόπλοιου, ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ σίγουρα στὴ Σελήνη ἢ σὲ κανέναν ἄλλον πλανήτη.

«Καλὰ τὸ σκέφτηκα! εἶπε μέσα του ὁ Ἀντρέας. Αὐτὴ εἶναι θεότρελλη!»

—Ἀλλά, ἐξακολουθῆστε νὰ νέα, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο...

«Εὐτυχῶς, ξανάρχεται στὰ λογικά της» σκέφτηκε ὁ Ἀντρέας.

—...μὲ τὰ σημερινὰ χημικὰ μέσα. Δὲν ὑπάρχει κανένα γνωστὸ ἐκρηκτικὸ μίγμα, τόσο δυνατό — αὐτὸ τὸ γνωρίζω γιατὶ ἔχω κάνει πολλὲς συζητήσεις μὲ τὸν ἀδελφό μου—δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανένα ἐκρηκτικὸ μίγμα τόσο δυνατό, ὥστε νὰ δώσῃ στὸ διαστημόπλοιο τὴν ταχύτητα, ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ νικήσῃ τὴν ἔλξι τῆς γῆς.

Ὁ Ἀντρέας στεκόταν μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια. Δὲν ἔβλεπε πιὰ τὴν δεσποινίδα Μπερνόν, δὲν τὴν παρατηροῦσε πιὰ μ' ἐνδιαφέρον καὶ ἐἰρωνικὸ χαμόγελο, ὅπως πρίν. Εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνῃ.

—Δεσποινίς, πρέπει νὰ δῶ τὸν ἀδελφό σας... τῆς εἶπε.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἕνα αὐτοκίνητο ἄφηνε, καὶ τοὺς δυὸ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Εἶχε πέσει κιόλας ἡ νύχτα καὶ βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία.

Ἡ Ἀντουανέττα κι' ὁ Ἀντρέας μπῆκαν μέσα. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρρίκου Μπερνὸν ἦταν γνωστὴ σὲ ὅλους. Κι' ἔτσι ὁ φύλακας τοὺς ἄφερε καμμιὰ δυσκολία νὰ περάσουν. Κι' οὔτε παραζενεύτηκε καθόλου, ὅταν εἶδε τοὺς δυὸ νέους ν' ἀνεβαίνουν τὴν πέτρινη σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ μεγάλο Ἰσημερινὸ (τηλεσκόπιο παράλληλο μὲ τὸ γήϊνο ἄξονα κανονισμένο, ὥστε νὰ παρακολουθῇ τὴν ἡμερήσια πορεία τῆς Γῆς).

Στὸ πρῶτο πάτωμα ἡ Ἀντουανέττα ἄνοιξε μιὰ πόρτα. Βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλο θόλο τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

Μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς, ποὺ ἔπεφτε μέσα στὴν αἴθουσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη σχισμὴ στὸν θόλο, ὁ Ἀντρέας μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ μερικὰ σημεῖα καὶ ἡ θέα τους τὸν γέμισε θαυμασμό.

Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν μιὰ πελώρια μετάλλινη ἐξέδρα στημένη στὴ μέση τῆς αἴθουσας καὶ πάνω ἀπ' αὐτὴν ἕνας μετάλλινος κύλινδρος, ἀσύλληπτα μακρύς, ποὺ στεκόταν μετέωρος. Ἐπάνω στὴ γυαλιστερὴ ἐπιφάνειά του ἀντιφέγγιζε τὸ φῶς τῶν ἄστρων.

Στὴν κάτω ἄκρη τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ, ὁ Ἀντρέας εἶχε ἀρχίσει νὰ μαντεύῃ ποιὸ ἦταν τὸ προορισμό του, βασίλευε βαθύτατο σκοτάδι, καὶ δὲ μποροῦσε κανείς, νὰ διακρίνῃ τίποτα. Ὡστόσο ἀντιλαμβανόταν πὼς ἡ αἴθουσα ὅπου βρισκόταν ἦταν στρογγυλὴ καὶ πολὺ μεγάλη. Κι' ἄλλο τόσο τεράστιες

νὴ σφαῖρα, ποὺ ἄστραφτε σὰν διαμάντι. Καμιὰ λεπτομέρεια δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως συνήθισε στὸ δυνατὸ αὐτὸ φῶς ποὺ σὲ λίγο τοῦ φάνηκε λιγώτερο ἐντονο. Τοῦ φάνηκε μάλιστα σὰν νὰ ξεχώριζε πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας, σὰν μιὰ ἀκανόνιστη λουρίδα καὶ σὰν ἡ λουρίδα αὐτὴ νὰ εἶχε ἕνα χρῶμα στὸ πρασινωπό. Καὶ ὕστερα, παρακάτω, λίγο πρὸς τ' ἀριστερά, μιὰ φωτεινὴ κηλίδα πιὸ φωτεινὴ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ἐπιφάνεια.

Ὁ Ἀντρέας ρώτησε πῶς τὸ λένε καὶ ἂν αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες ποὺ διέκρινε ἦταν πραγματικές.

— Εἶναι ὁ Ἄρης, ἀπάντησε ὁ ἀστρονόμος καὶ αὐτὰ ποὺ βλέπετε ὑπάρχουν πραγματικά. Ἡ πράσινη λουρίδα εἶναι ἡ χλόη, ποὺ ἀρχίζει νὰ πρασινίζη, γιατὶ ἐκεῖ μπῆκε τώρα ἡ ἄνοιξι. Ὅσο γιὰ τὴν φωτεινὴ κηλίδα, εἶναι τὰ χιόνια ποὺ σκεπάζουν ἀκόμη τὶς κορυφὲς τῶν πιὸ ψηλῶν βουνῶν. Φαντάζεστε τί θαύματα, ποὺ οὔτε κὰν τὰ βάζουμε μὲ τὸ μυαλό μας, μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψη σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη;

Σώπασε μιὰ στιγμή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πάρη ἀναπνοή. Κι' ὕστερα ἐξακολούθησε:

— Θἄδινα καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα, νὰ δῶ τὴ Γῆ ἀπὸ μακρυά, χαμένη μέσα στὸ ἄπειρα, σὰν ἕνα ἀσήμαντο, μικροσκοπικὸ πλανήτη!...

Ὁ Ἀντρέας χαμογέλασε:

— Ἂν αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι εἶναι κατορθωτή, εἶπε, τότε κάνετε ἕνα μεγάλο λάθος σὲ ὅσα λέτε.

Καὶ βλέποντας τὴν ἔκπληξι τοῦ Ἐρρίκου, πρόσθεσε:

— Γιατί, ἂν εἶναι κατορθωτὴ — ὅπως μὲ ἔχετε σχεδὸν πείσει — τότε δὲν πρέπει νὰ λέτε: «Θὰ πάω, θὰ φτάσω, θὰ βρῶ, θὰ ἰδῶ» κτλ., ἀλλὰ «Θὰ πᾶμε, θὰ φτάσουμε, θὰ βροῦμε, θὰ δοῦμε». γιατὶ εἴμαι ἀποφασισμένος νὰ ἔρθω μαζί σας!

Χαμένες στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Ἀντρέας ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα πρῶτοι φίλοι. Μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια τραβοῦσε τὸν ἕνα στὸν ἄλλον. Ἐντελῶς διαφορετικοὶ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι: Ὁ Ἐρρῖκος Μπερνὸν ἦταν πολὺ ψηλὸς κι' ἀδύνατος, τὰ οὐῶχα του, μ' ὅλο ποὺ τοῦ ἔρχονταν μάλλον φαρδειά, φαίνονταν σὰν νὰ τὸν στενοχωροῦσαν καὶ οἱ κινήσεις του ἦταν ἀδέξιες. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους εὑρίσκε πὼς εἶχε πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν ἄλλον: Τὸν ἴδιο πόθο, γιὰ τὴν ὀδύσσεια, τὴν ἴδια ἐλπὶ πρὸς τὸ ἄγνωστο, τὴν ἴδια δίψα γιὰ δράσι καὶ ἐργασία.

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο, ὁ Ἐρρῖκος πῆρε τὸν Ἀντρέα μαζί του στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὰ σχέδια τῆς ρουκέττας.

Ὁ Ἀντρέας ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τῶν ὑπολογισμῶν τοῦ Ἐρρίκου, ἔβλεπε ὅτι ὁ νεαρὸς ἀστρονόμος ἦταν πιὸ αἰσιόδοξος ἀκόμη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποπείρας του καὶ πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ πρῶτα.

Ἡ Ἀντουανέττα πρόσθετε καὶ τὸν δικό της ἐνθουσιασμό, ἔτσι ποὺ οἱ δυὸ νέοι πέρασαν τὴ βραδυά τους μὲ μεγάλο κέφι κι' εὐθυμία. Ξεχάστηκαν μὲ τὰ μελλοντικὰ σχέδια ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, καταστρώνοντας σχέδια καὶ πλάθοντας μὲ τὴ φαντασία τους κάθε εἴδους συναρπαστικὲς περιπέτειες.

«ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ»

Τὰ μανάρια

Πώ! πώ! πώ!, χρυσά μου παιδιά! Φαίνεται ὅτι οἱ κασκαριόποιοι μπόμπιρες, τὸ θάλανε πεῖσμα νὰ μὲ... σκάσουν! Μάλιστα! Γιατί; Γιατί; Ἐγὼ γιὰ γελάσου τὰ καμένα τὰ παιδιά! Μὰ κάποτε θὰ πέση στὰ χέρια μου κάποιος ἀπ' τοὺς κασκαριοποιοὺς καὶ... θὰ γελάσω κι' ἐγώ! Θὰ τὸν κάνω τοῦ ἀλατιοῦ! Τί ἔχω πάλι καὶ γκρινιάζω; Χμ!... Παρ' ὀλίγο νὰ μὲ φᾶνε οἱ... ψύλλοι!.. Καὶ τί ψύλλοι! Μανάρια! Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶδα ψύλλο νὰ τὸν γτυπᾶς μὲ τὴ σκούπα κι' αὐτὸς γὰ σοῦ κάνη τὸν... ντάϊ! Καὶ μὴ χειρότερα, καλὰ μου παιδιά!

Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ σᾶς τὰ πῶ μὲ τὴ σειρά.

Προχτές, ποὺ λέτε, Κυριακὴ ἦταν, εἶπα νὰ ξεκουραστῶ κι' ἐγὼ λιγάκι.

Δὲ θὰ πάω πουθενὰ σήμερα, εἶπα στὴ γυναῖκα μου. Θὰ ξαπλώσω τὴν ἀρίδα μου καὶ δὲ θὰ τὸ κουνήσω ὅλη τὴν ἡμέρα!

Ἡ γυναῖκα μου, ὅμως, εἶχε ὅπως πάντα τὶς ἀντιρρήσεις της.

— Ἐσὺ μπορεῖ νὰ θέλης ξάπλα, μοῦ ἀπάντησε. Ρώτησες, ὅμως, καὶ τὸν Τρισκεμία; Τὸ καημένο τὸ γατὶ θὰ θέλη νὰ βγῆ περίπατο, ὅπως ὅλα τὰ γατιὰ τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸ κουνήσω ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἔτσι τελικὰ ὁ Τρισκεμίας βγῆκε μόνος του γιὰ περίπατο, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνε! Γιατί; Χμ!... Γιατὶ τὸ βράδυ ποὺ γύρισε εἶχε κρεμασμένο στὴν οὐρίτσα του ἕνα πακετάκι ποὺ δὲν ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ ἕνα σπιρτόκουτο.

— Μπά! σὲ καλό σου!, φώναξα μόλις τὸ εἶδα. Ἔγὼ σ' ἔστειλα γιὰ περίπατο κι' ἐσὺ ἔκανες ψώνια;

— Νιφὼ-νιοὺρ-νίρ, μ' ἀπάντησε.

Κι' ἦρθε κοντά μου μὲ τὴν οὐρίτσα του ὀρθὴ γιὰ νὰ πάρω τὸ πακετάκι.

— Τί; φώναξα ἀνήσυχος. Δῶρον; Ποιὸς στὸ ἔδωσε;

— Νιὲρ-νίρ...

— Ἕνας μπόμπιρας; Ἄ! πά! πά!... Ξορκισμένο νὰ εἶναι! Πήγαινε ἀμέσως νὰ τὸ πετάξης ὅσο μπορεῖς πιὸ μακρυὰ ἀπὸ δῶ! Ἀκοῦς δῶρο ἀπὸ μπόμπιρα! Ἄμ θὰ πρέπει νὰ εἶμαι θεοπάλαβος, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξω τὸ πακετάκι! Σίγουρα θἄχη μέσα καμιὰ ἀτομικὴ μπόμπα! Ἄ! πά! πά! Δὲν τόχω σκοπὸ νὰ τιναχτῶ στὸν ἀέρα!...

Ἄϊντε, ὅμως, νὰ τὰ βγάλης πέρα μὲ τὸ πεῖσμα τοῦ Τρισκεμία. Στηλώθηκε στὰ δυὸ πισινά του ποδαράκια καὶ μοῦ δήλωσε κατηγορηματικά:

— Νιοὺρ-νιάρ!...

— Τί; Δὲν πᾶς πουθενά; ἐφρύαξα. Τότε ἀνέβα στὰ κεραμίδια κι' ἀνοιξέ το μόνος σου τὸ... δῶρο!

— Νιέρ! ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Τρισκεμία.

Καὶ πρὶν προλάβω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἄρπαξε μὲ τὰ δοντάκια του τὸ σπαγγάκι τοῦ πακετακίου καὶ «γράπ» τὸ σπασε!

— Παναγιά μου καὶ κυρά μου! φώναξα, καὶ τρύπωσα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ἀλλὰ ὁ καταραμένος ὁ Τρισκεμίας ποῦ νὰ σταματήση. Μὲ τὸ δοντάκια του τράβηξε τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν διπλωμένο τὸ πακετάκι καὶ φάνηκε ἀπὸ μέσα ἕνα σπιρτόκουτο. Χωρὶς νὰ χάση οὔτε στιγμὴ τὸ ἔσπασε μὲ τὸ πόδαράκι του, τὸ ἄνοιξε καὶ ὤ! συμφορὰ καὶ λαγτάρα μου!... Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα, καθὼς εἶχα βγάλει τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, μ' ἔκανε νὰ βγῶ ἀπ' τὰ ροῦχα μου! Ἀπ, τὸ κουτάκι ἄρχισαν νὰ πηδᾶνε σὰν... πρωταθλητὲς τοῦ ἅλματος κάτι ψύλλαροι, μάνα μου, μανούλα μου!

— Κλεῖα' τὸ κουτί, ἔπιπτε μιὰ ἀγριοφωνάρα! Θὰ μᾶς κατασπαράξουν.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Τὰ... μανάρια εἶχαν πηδήσει κιόλας ἀπ' τὸ κουτάκι κι' ἔκαναν... ἀναγνώρισι γιὰ νὰ πιάσουν βουλειά!

"Ω! λαγτάρα μου!... Τὰ «μανάρια» ποὺ φαίνονταν καὶ λυσασμένα τῆς πείνας, δὲ θὰ μοῦ ἄφηναν οὔτε σταγόνα αἷμα. Τί νάκανα, χρυσά μου παιδιά, τί νάκανα;

— Τὴ σκοῦπα, φώναξε στὴ γυναῖκα μου ποὺ στεκόταν κι' αὐτὴ ἀλαλιασμένη. Τὴ σκοῦπα γιατὶ χαθήκαμε, γυναῖκα!

Τὸ τί ἔγινε παρακάτω, δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέω μόνο, εἶναι τοῦτο: Μὲ τὶς σκουπιές, «ὑπὲρ» καὶ «ὑποὐπ» δὲν κατάφερα νὰ σκοτώσω οὔτε ἕνα μανάρι. Κατάφερα, ὅμως, νὰ μὴν ἀφήσω γερό, τίποτα μέσα στὸ σπίτι! Οὔτε τζάμι, οὔτε ἠλεκτρικὸ γλόμπο, οὔτε βάζο!

Ἀλλὰ μὴ στενογωριόσαστε! Τὸ μπόμπιρα ποὺ μοῦ ἔσκασε τὴν... «ψυλλοκασκαρίκα» θὰ τὸν πιάσω, ποῦ θὰ μοῦ πάη! Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ξύλο θὰ πληρώση καὶ τὰ σπασμένα!

Λαρὶ - λαρὸ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἡ βαλίτσα τοῦ Μάκη

Στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μάκη μαζεύονται ὅλοι οἱ φίλοι του κι' ἑτοιμάζονται νὰ παίξουν.

— Ἐγὼ λέω νὰ παίξουμε κρυφτό... λέει ὁ ἕνας.

— Κουταμάρες!... Μεγαλώσαμε πιά!... Νὰ παίξουμε τοὺς κλέφτες κι' ἀστυνόμους.., λέει ὁ ἄλλος.

— Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο!... ἀποφασίζει ὁ Μάκης. Θὰ παίξουμε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά!...

Κι' ὅλοι συμφωνοῦν μὲ μιᾶς μαζί του.

Ὁ καθένας πάίρνει ἀπὸ μιὰ στάσι, κι' οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ βροῦν μὲ τί μοιάζει.

— Γάϊδαρος εἶσαι!...

— Κότα εἶσαι!...

— Λιοντάρι εἶσαι!...

Καὶ ἡ μικρὴ συντροφιὰ διασκεδάζει σπουδαία.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Μάκης χάνεται κι' ἔρχεται σὲ λίγο ἀπὸ τὸ σπίτι, κρατώντας μιὰ βαλίτσα. Σκαρφαλώνει ἀμέσως σ' ἕνα δέντρο καὶ ρωτᾶ τοὺς φίλους του:

—'Εγὼ τί εἶμαι;

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ βρῆ. Ὅλοι μαζί, λοιπόν, τοῦ λένε:

— Ἄϊντε κέρδισες!... Πές μας τώρα τί εἶσαι...

— Εἶμαι χελιδόνι!...

— Καὶ τί θέλεις τὴ βαλίτσα;

Κι' ὁ Μάκης, ἀφελέστατα:

— Ξέχνότε πὼς εἶναι φθινόπωρο κι' ὅτι πρέπει ν' ἀποδημήσω;...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Τὴ χαρὰ τῆς γνωριμίας τους, τὸ ὡραῖο δεῖπνο καὶ μιὰ μποτίλια σαμπάνιας, ποὺ ἀνοίχτηκε γιὰ νὰ σφραγιστῆ ἡ καινούργια φιλία, ὅλα αὐτὰ συντελέσανε ὥστε, ὅταν ἀρκισε νὰ χαράζη, εἶχαν κι' οἱ τρεῖς τους σχηματίσει τὴν πεποίθησι πὼς τὸ νὰ κατασκευάσουν τὴν ρουκέτα, νὰ ἐπιβιβασθοῦν καὶ νὰ τιναχθοῦν στὸ ἄπειρο δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιγνιδάκι!

Ὡστόσο κάποια στιγμὴ ὁ Ἀντρέας ἔκρινε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Καὶ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ ἔβρῆκε τὸν καϋμένο τὸν Βαρνάβα ἀνάστατον.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, ἤρθατε; Ὄχι βέβαια πὼς ἤμουν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ συνηθίζει ὁ κύριος νὰ μὴν ἔρχεται τὸ βράδυ γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ νὰ γυρίζη στὸ σπίτι τὰ ξημερώματα, χωρὶς νὰ εἰδοποίηση κανένα... ἀλλὰ βλέπετε εἶναι ἡ μητέρα σας ποὺ ἔδειξε πολὺ μεγάλη ἀνησυχία, ὅταν τῆς εἶπα πὼς ὁ κύριος βγῆκε μαζί μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶπε πὼς εἶναι ἡ γραμματεύς του... Εὐτυχῶς βλέπω πὼς δὲν ἔτυχε τίποτα τὸ δυσάρεστο κυρία μητέρα σας γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆ...

— Ναί, Βαρνάβα, σοῦ ἀφίνω αὐτὴ τὴ φροντίδα. Καὶ μία καὶ ἔλαβα τὸν καιρὸ νὰ νδυθῶ ἐνόσω ἐσὺ ροτόρευες, θὰ πέσω τώρα ἀμέσως στὸ κρεβάτι μου νὰ κοιμηθῶ. Ἂν ἡ μητέρα μου ξυπνήση πρὶν ἀπὸ μένα, τῆς λὲς σὲ παρακαλῶ, πὼς πρόκειται νὰ φύγω γιὰ τὸν Ἄρη...

— Ἄ, ὁ κύριος θὰ πάη ταξίδι; Νὰ ἕτοιμάσω τὴ μικρὴ σας βαλίτσα, τὴ μεγάλη ἡ κύριε; Θὰ φύγετε σήμερα κιόλας; Ἂς μὲ ἔχω τελειώσει τὸ δημοτικό, δὲν θυμᾶμαι πιὰ ποιὸ καλὰ ποὺ βρίσκεται αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ μοῦ εἶπατε. Εἶναι στὴν Ἀμερική, στὴν Αὐστραλία;

— Ὄχι, καϋμένε Βαρνάβα! ἀπάντησε ὁ Ἀντρέας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ τὸν πάίρνη ὁ ὕπνος. Εἶναι μακρύτερα λιγάκι, Βαρνάβα ἔφυγε πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καὶ μουρμουρίζοντας:

— Σίγουρα καὶ δὲ θὰ πῶ στὴν κυρία πὼς γύρισε πίσω σὲ τέτοια κατάσταση!

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ἀφοῦ πρῶτα εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ἡ ρουκέτα τους εἶχε πέσει στὸν ἥλιο καὶ εἶχε καθῆ μέσα σὲ μιὰ ἄβυσσο ἀπὸ φλόγες, ὁ Ἀντρέας ξύπνησε μὲ φοβεροὺς πόνους στὸ στομάχι καὶ μ' ἕνα ποσὸ ποὺ στριφογύριζε διακόπα μέσα στὸ μυαλό του: Δέκα ἑκατομμύρια φράγκα...

Ἦταν τὸ ποσὸ ποὺ ὁ Ἐρρῖκος εἶχε ὑπολογίσει πὼς θὰ τοὺς χρειαζόταν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ρουκέτας.

Τὴν περασμένη βραδυὰ μέσα στὸν ἐνθουσιασμό τους εἶχαν ξεχάσει καὶ οἱ δυὸ τοὺς ὁλότελα νὰ συζητήσουν τὴν λεπτομέρεια αὐτὴ καὶ νὰ διαπιστώσουν τὸ γεγονὸς πὼς οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν στὴ διάθεσί τους τὸ κολοσσιαῖο ἀπὸ ποσόν.

Καὶ μ' ὅλο ποὺ γελῶντας εἶπαν τὴν ὥρα ποὺ χώριζονταν: (Τώρα πιὰ δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ βροῦμε τὰ δέκα ἑκατομμύρια φράγκα), τώρα ἐβλεπαν πὼς τὸ δυσκολώτερο ἴσως ἀπ' ὅλα ἦταν αὐτὸ ἀκριβῶς.

Καὶ ἡ δυσκολία ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερη γιατὶ καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἤθελαν νὰ κρατήσουν τὰ σχέδιά τους μυστικά, ὥστε τὸ δυνατὸν περισσότερο καιρό. Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι, πρῶτα πὼς δὲ θὰ χρησιμοποιοῦσε κανεὶς τὴν ἐφεύρεσι τοῦ Ἀντρέα γιὰ κατατρεπτικοὺς σκοποὺς καὶ δεύτερο πὼς δὲ θὰ εὑρίσκαν ἄλλοι χρηγορώτερα ἀπ' αὐτοὺς τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ταξίδι, σύμφωνα μὲ τὰ δικά τους σχέδια καὶ τοὺς δικούς τους τύπους καὶ νὰ τοὺς κλέψουν ἔτσι τὴ δόξα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 240.—
Ἐξάμηνος ..... » 120.—
Τρίμηνος ..... » 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες Ἀγγλίας 6 —
» ..... Δολλάρια 17 —
» ..... Φρ. Βελγ. 840
» ..... Φρ. Γαλλ. 8.650
» ..... Μάρκα Γερμ. 72 —
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἐκδ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11. Ἀθῆναι.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

Ὁ Χρυσόστομος Παντούρης, Χρυσελεούσης No 15, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ ἱσπανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ε. Asprides, O. Breeze Central American, 655 Madison Ave, 21 N.Y., New York USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Akis Sevastos, S)T Panaghia L.O.F. Ltd 8 Balfour Place Park W. 1, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λάϊκα». Τὴν παρακαλεῖ, ὅταν ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Isidoros Cochilas, (26 χρόνων), S)S Epic, Triton, Shipping Inc, 26 Broadway, New York, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τριφερὴ καρδούλα».

Ὁ Iakovos Vidalis (25 χρόνων), καὶ ὁ Triantafillos Havos, (19), M)T Parnassos, Co Egypt an United Navigation Sherif Pashua 11, Alexandria, U.A.R., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀναγωστρίες μας, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Nicolaos Kostopoulos S)T Poseidon, Co Kulukundis Shipping Agency Inc., 80 Broad St. New York 4, N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες διεπιστώθη ὅτι:

Κύριος συντελεστὴς γιὰ τὴν νεανικὴ καὶ δροσερὴ τρυφερότητα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ περιεκτικότης του σὲ ὑγρό.

Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει σιγὰ-σιγὰ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ διψᾶ. Πρώτη ἐνδειξις εἶναι οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ λύσις.

Μὲ τὴν NIVEA ἔχετε τὴν βεβαιότητα νὰ ἐξουδετερώνετε τὴν ἐλλειψι αὐτή. Τὰ δραστικὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA δίνουν στὸ δέρμα νὰ πιῆ. Ἔτσι ἀναπληρώνουν τὸ ὑγρό του καὶ ξαναδίνουν στὸ δέρμα τὴν ὁμορφιά του.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

«Ἑλληνοπῶλες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

Ὁ John Georgiou, S)T Atlantic Viscountess, Co Esso Tankers Inc, Room 638—49 Street, New York 20 N.Y., USA ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κικίτσα».

Ὁ Panayiotis Giamalakis, S)T Poseidon, Cargo Tanksh'p. Management Corp, 80, Broad Street, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιὰ καὶ Κυκλάδες, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Ὁ Evans Anagnostou, M)S Hoegh Cliff, Parkveien 55 Leif Hoegh And Co, Oslo, Norway, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tsonas Apostolou, S)T World Sincerity, Co Niarchos London Ltd, 41) 43 Park Street, London W.I. England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Καλαμάτα καθὼς καὶ μὲ φοιτήτριες τῆς Παντείου, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Akis Sevastos, S)T Panaghia L.O.F. Ltd 8 Balfour Place Park W. 1, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λάϊκα». Τὴν παρακαλεῖ, ὅταν ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Isidoros Cochilas, (26 χρόνων), S)S Epic, Triton, Shipping Inc, 26 Broadway, New York, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τριφερὴ καρδούλα».

Ὁ Iakovos Vidalis (25 χρόνων), καὶ ὁ Triantafillos Havos, (19), M)T Parnassos, Co Egypt an United Navigation Sherif Pashua 11, Alexandria, U.A.R., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀναγωστρίες μας, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Nicolaos Kostopoulos S)T Poseidon, Co Kulukundis Shipping Agency Inc., 80 Broad St. New York 4, N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἱσπανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Evans Anagnostou, M)S Hoegh Cliff, Parkveien 55 Leif Hoegh And Co, Oslo, Norway, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tsonas Apostolou, S)T World Sincerity, Co Niarchos London Ltd, 41) 43 Park Street, London W.I. England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Καλαμάτα καθὼς καὶ μὲ φοιτήτριες τῆς Παντείου, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Dionisios Isoukalas ὁ Stilianos Bazigos καὶ ὁ Dimitrios Tatakis, S)S Georgios S., Via Assaroti 19)3, Genova, Italia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐποκολουθήσει.

Ὁ Efstratios Likourgos, M)S Lydia, Ἑλληνικαὶ Μεσογειακαὶ Γραμμαί, Μέγαρον Ε.Η.Σ., Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τὸ τραγοῦδι τοῦ πόνου». Ὁ Ioannis Tzibaras, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «S.O.S.».

Ὁ Christos Chuntasis, S)T Neapolis, Co N.J. Goulandris Ltd, Baltic House, 27 Leandenhalls St., London E.C. 3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κάρυστο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φούνη».

Δυὸ φίλοι, ὁ Nicolaos Vacondios καὶ ὁ Constantinos Manolatos, S)T Panaghia, L.O.F. Ltd, 8 Balfour Place, Parklane London W. 1, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Laisa Bardo, (22 χρόνων), Poste Restante Sudan, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ Ἰταλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Nina Kyprianou, (22 χρόνων), 55 Cedar St., Rye N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Keti X., ἡ Evangelia K., ἡ Meri A., ἡ Vasilia V. καὶ ἡ Eleni K., Ath. Sarris 1, Ruelle de Beyrout Atarien, Alexandrie, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους μόνον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Aeraki τοῦ Vosporou, (17 χρόνων) Sisli Buyukdere Cad. No 35, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐποκολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Χουανίτα, (20 χρόνων) ἀπὸ τ

ΣΥΝΤΑΓΗ
Τάρτα με μήλα

Λυώνετε 80 δράμια φαρίνα με 2 αύγά καί μιά κουταλιά τής σούπας λάδι. Προσθέτετε σιγά-σιγά ένα μικρο ποτήρι (40 δράμια) μπύρα καί δουλεύετε τή ζύμη έως ότου γίνη λεία. Προσθέτετε 35 δράμια φαρίνα καί μιά κουταλιά τού καφέ αλάτι. Προσθέτετε σ' αύτή τή ζύμη 3 μήλα κομμένα σέ κομμάτια. Βάζετε σε μιά φόρμα βουτυρωμένη καί ψήνετε σέ μέτριο φούρνο έπι 40 λεπτά περίπου.

Η μπύρα είναι τό πιο πλούσιο ποτό σε βιταμίνες πού κάνουν τίς προφές άποδοτικώτερες. Πίνετε τακτικά μπύρα. Σάς κάνει καλό.

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΚΟΠΤΙΚΗ = ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματούχου των Γαλλικών Άκαδημιών

PIQUOT [illegible]IGNANAS

Τό συμφέρον κάθε γυναίκας πού θέλει νά μάθη τέλεια

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

είναι νά σπουδάση τό παγκοσμίου φήμης σύστημα

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ Μητροπόλεως 12
Σύνταγμα τηλ. 23-934
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Βασ. Κωνσταντίνου 73
τηλ. 470-522.

ΣΗΜ.: Δεχόμεθα έσωτερικάς μαθητρίας.
Δίδακτρα προσιτά. Έγγραφαί καθ' έκάστην.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

Ιεμρανική

ΚΟΜΕΤ: Ηλεκτρομαγνητικαί, άδόρυβες, άφθαρτες, παραγωγικαί

ΚΟΛΙΜΠΡΙ:

ΠΕΡΦΕΤΑ: Εύκόλου χρήσεως, μεγάλης άντοχής. Γνωστά είς όλην την Ελλάδα.

ΠΡΟΤΑΡΙ:

Όλαι αί μηχαναί μας συνοδεύονται μέ τά περίφημα Ελβετικά θελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ. Έγγύησις 3 έτών. Δωρεάν έκμόδησις. Χαμηλή τιμή. Μεγάλαι εύκολίαι πληρωμής καί μέ 3 θελόνια έκάστη.

Μ Π Α Ρ Μ Π Α Τ Ο Σ Ο.Ε.
Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) - Άθήναι
Κ Α Ρ Α Ν Ι Κ Α Σ Ο.Ε.
Π Μελά 12 - Θεσσαλονίκη

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Η Αίσθητικός κ. Ketty Rose τού Ίνστιτούτου Αίσθητικής (Mme Ketty) "Ερμού 44, τηλ. 22088 έπανήλθε έκ τού εις Άγγλίαν. Έλβετίαν καί "Αγκυραν ταξειδίου της. Έπου πασηκολούθησε τά συνέδρια Αίσθητικής καί Καλλυντικής καί δέχεται προσωπικώς (προσέξατε μόνον) "Ερμού 44, τις πελάτισσές της. Γνωρίζει δέ, ότι έπανήρχισεν ή Σχολή της καί δέχεται σχολικάς μαθητρίας άπό τάς έπαρχίας. Η εύδόκιμος πείρα τού Ίνστιτούτου (Mme Ketty) είναι 34 χρόνων.

d o u, Tarlabasi Tekir Sok. 613 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, στην έλληνική ή γερμανική γλώσσα.

Η Dina Giannaraki, 244 Villeneuve W. Montreal P.Q., Canada, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 20—25 χρόνων. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Marina Markeli, (17 χρόνων), Halic Fener Sancaktar Yok. No 34, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους ήλικίας 17—27 χρόνων, κατά προτίμησιν άπό τήν Ελλάδα, καί τήν Αμερική, στήν έλληνική γλώσσα.

Η Lena Dimitriou, Beyoglu Kalyoncukulluk Caddesi 119, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Danai καί η Egli, Sancaktar Yokwsw No 34, Halic Fener, Istanbul, Turkiye, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τήν Άθήνα καί άπό άλλα μέρη τής Ελλάδος ήλικίας 30—45 χρόνων. Φωτογραφία άπαραιτητη.

Η Maro Rico, 10 Rue Nour el Dine 10, Camp de Cesar, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ίταλία καί τήν Αμερική, στή γαλλική καί ίταλική γλώσσα, ήλικίας 25—35 χρόνων, μέ σκοπό ότι, ήθελε προκύψει.

Η Mary Alex, 46 Pemdroke St., Toronto Ont, Canada, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ίταλία καί τήν Αμερική, στή γαλλική καί άγγλική γλώσσα. Το ίδιο θέλει καί η Jachie Heywood, 2, Shevington Gardens, Wythenshawe, Manchester, England.

Η Joan Ogden, 9 Branchley Drive, Northern Moor, Wythenshawe, Manchester, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους ήλικίας μέχρι 26 χρόνων, στην άγγλική γλώσσα.

Η Matomeni Kardia, (17 χρόνων), Firuzaga Turgucu Caddesi No 13)2, Tophane, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 18—25 χρόνων, κατά προτίμησιν άπό τήν Αμερική, μέ σκοπό τό γάμο. Το ίδιο ζητεί καί η Georgiette Lisco, 10 Rue Francis, Apar. No 5, Egypte, Bulheley, Alexandrie.

Ν Κόρη τού Νείλου, άπό τήν Ίσμαηλία, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ δοκίμους πλοιάρχους τού Ε. Ν. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Rosana, η Souzana καί η Silvana, άπό τήν Αλεξάνδρεια, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 20—26 χρόνων. Μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη. Η Αλέκα, (16 χρόνων), άπό τό Κάϊρο, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ όμογενείς, πού σπουδάζουν στό έξωτερικό, ίδιαίτερα στήν Ίταλία, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής φιλίας καί τό γάμο. Όσοι έπιθυμούν νά λάβουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, ας στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Η Rita Georgiadou, Cihangir Pakrac Sok. Hayat Apart., 11)4, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους, ήλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Η Gerald Cole, 433 Norris Rd. Sale Moor, Cheshire England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους ήλικίας μέχρι 26 χρόνων, στήν άγγλική γλώσσα. Το ίδιο θέλει καί η Jackie Heywood, 2, Shevington Gardens, Wythenshawe, Manchester, England.

Η Joan Ogden, 9 Branchley Drive, Northern Moor, Wythenshawe, Manchester, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους ήλικίας μέχρι 26 χρόνων, στήν άγγλική γλώσσα.

Η Matomeni Kardia, (17 χρόνων), Firuzaga Turgucu Caddesi No 13)2, Tophane, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 18—25 χρόνων, κατά προτίμησιν άπό τήν Αμερική, μέ σκοπό τό γάμο. Το ίδιο ζητεί καί η Georgiette Lisco, 10 Rue Francis, Apar. No 5, Egypte, Bulheley, Alexandrie.

Η «Σου Χαρτοπωλείον Ταχυδρομείων» καί «Τοκιματου Νοσπρορου» καί «Τοκιμεμου Χαμογελο» γιά τίς όποίες ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι. Παρακαλούν όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Brazilliana, ή Soultana, ή Katalina καί ή Liza, P.O. Box 1422, Khartoum, Sudan, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 28—35 χρόνων, στήν άγγλική ή ίταλική γλώσσα. Παρακαλούν όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Ninaltheodorou, (18 χρόνων), Tarlabasi Dernek Sok. No 2, Istanbul, Beyoglu, Turkiye, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 22—30 χρόνων.

Η Rita Cosmatou, 10 Rue de Musee No 10, Alexandrie, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ κυρίους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Αμερική, Καναδά, Βέλγιο καί Αγγλία καθώς καί μέ Έλληνες άπό τήν Ελλάδα, ήλικίας άνω τών 30 χρόνων.

Η Amore, (17 χρόνων), Taksim Corbaci Sok. No 21)3, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η Elie, (17 χρόνων), εύπαρουσίαστη καί μορφωμένη, άπό τήν Αύστραλία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπό τήν Ελλάδα καί άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας. Η Μαριάνα, (16 χρόνων), άπό τόν Καναδά, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έσωτερικό, ήλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας. Η Ροδούλα, (18 χρόνων), άπό τή Ροδεσία, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ όμογενείς, πού είναι έγκατεστημένοι στό έξωτερικό, ίδιαίτερα στήν Αμερική, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί φιλικής γνωριμίας. Η Έλπίδα, (18 χρόνων), άπό τό Κάϊρο, πού θά έρθη στην Άθήνα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τόν Καναδά ή τήν Αμερική, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Όσοι έπιθυμούν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, ας στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Η Lizetta, (17 χρόνων), καί η Aiki, (16), Rue Ahmad Shawky No 22, Suez, Egypte, U.A.R., έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Παρακαλούν όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η Rita Cosmatou, 10 Rue de Musee No 10, Alexandrie, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ κυρίους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Αμερική, Καναδά, Βέλγιο καί Αγγλία καθώς καί μέ Έλληνες άπό τήν Ελλάδα, ήλικίας άνω τών 30 χρόνων.

Η Nina Theodorou, (18 χρόνων), Tarlabasi Dernek Sok. No 2, Istanbul, Beyoglu, Turkiye, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 22—30 χρόνων.

Η Amore, (17 χρόνων), Taksim Corbaci Sok. No 21)3, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η Elie, (17 χρόνων), εύπαρουσίαστη καί μορφωμένη, άπό τήν Αύστραλία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπό τήν Ελλάδα καί άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας. Η Μαριάνα, (16 χρόνων), άπό τόν Καναδά, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έσωτερικό, ήλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας. Η Ροδούλα, (18 χρόνων), άπό τή Ροδεσία, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ όμογενείς, πού είναι έγκατεστημένοι στό έξωτερικό, ίδιαίτερα στήν Αμερική, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί φιλικής γνωριμίας. Η Έλπίδα, (18 χρόνων), άπό τό Κάϊρο, πού θά έρθη στην Άθήνα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τόν Καναδά ή τήν Αμερική, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Όσοι έπιθυμούν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, ας στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Elie Apostolou, P.O. Mena Greek, Via Innisfail N.Q., Australia θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα καί άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όποια άπαντήση νά συνοδεύση τό γράμμο μέ μιά φωτογραφία της.

Ο Peter Poulos 432 Rue de Rigand 4 Art., Montreal, P.Q., Canada, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ήρα».

Ο M.C., γιά τόν όποιον ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα άπό τό έσωτερικό, τουλάχιστον άπόφοιτο Γυμνασίου, πού νά γνωρίζη άπταίστως τήν άγγλική γλώσσα, ήλικίας 22—26 χρόνων, μέ άποκλειστικό σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Efthimios Mandilas, 63 Rue de Thebes, Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ελλάδα, Έλβετία, Σουδάν καί Αιθιοπία, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Steve Tzevos, 84 Palmer Steet, Balmain N.S.W., Sydney, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπ' όλον τόν κόσμο.

Ο Peter Chrisafis, 979 Anzaq P., Maroubra, Sydney, Australia, N.S.W., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 16—18 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής φιλίας. Ο Georgios Markou, γιά τόν όποίο ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα ήλικίας 18—20 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο J. Stefopoulos, (25 χρόνων), Popular Cafe, Anna Street Urana, N.S.W., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Mike Hamer, 33 Reynolds St., Cremorne, Sydney, Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ χαριτωμένες νέες άπό τήν Ελλάδα, Ίταλία καί Κύπρο, ήλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο G. Zakas, 500 W. 48 St. New York, N.Y. USA. θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Pavlos Diakoukas, (18 χρόνων), 235 Sherbourne St. Ontario, Canada, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Νεφέλη».

Ο Peter Alexakis, 526 Ontario St., Toronto, Ont. Canada θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Nikos Sakellariou, (27 χρόνων), Cladbacher St. 94, Neuss Am Rhein, West Deutschland έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπό κάθε μέρος τού κόσμου, ήλικίας μέχρι 35 χρόνων, κατά προτίμησι φτωχές καί όρφανές, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο Tom Kallos, (26 χρόνων), Simpson Redwood Company, Klamath Callfornia, USA εύπαρουσίαστος καί εύκατάστατος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα, άνάλογης ήλικίας μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Santos, Tappeten Fabrik Bahnhofst. No 1, Hösel Bezk Dusseldorf Germany, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Δήμητρα» άπό τό Λουτράκι.

Ο Takis Damaskinos, ό Angelos Dion siou καί ό Temis Filipides, Presso Pittella, Via S. Cecilia, Is. 107 A 20, Messina, Italia θέλουν ν' άλληλογραφήσουν άντιστοίχως μέ τίς άναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Εύτέρπη», «Χλόη» καί «Ντίνα».

Ο Theo Bakis, ό George Ikonomopoulos καί ό Stath's Paraskevopoulos 62a Leonard Ave. Kingsford, N.S.W., Australia, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ Έλληνίδες άπ' όλον τόν κόσμο, ήλικίας 16—21 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς σταθερής φιλίας.

Ο Giovanni Dionisopoulos, Fermo Posta, Napoli, Italia θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό όλον τόν κόσμο, ήλικίας 17—25 χρόνων, στην έλληνική, ίταλική καί ίσπανική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ο Jannis Peppas, Jacobi St. 12 Bei Hendl. Munchen 61, Germany, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μέ τά φτερά του ψωμιού».

Ο Lino Vlassi, Co Chiari Via XX Settembre 53, Parma, Italia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Σκανδαλιάρα Σοράγια».

Ο Steve Papadopoulos, 272 Villieneuve West, Montreal, P.Q., Canada, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όποια άπαντήση νά στείλουν μιά φωτογραφία της.

Ο Tasios Badis, Box 185 P.O. Bouree N.S.W., Australia, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ Έλληνίδες άπό τό έσωτερικό ή τό έξωτερικό, ήλικίας 17—25 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Nikos Sakellariou, (27 χρόνων), Cladbacher St. 94, Neuss Am Rhein, West Deutschland έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπό κάθε μέρος τού κόσμου, ήλικίας μέχρι 35 χρόνων, κατά προτίμησι φτωχές καί όρφανές, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο Tom Kallos, (26 χρόνων), Simpson Redwood Company, Klamath Callfornia, USA εύπαρουσίαστος καί εύκατάστατος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα, άνάλογης ήλικίας μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Fotis Likoudis, 254 Victoria Street, Kng's Cross, Sydney, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριά μας πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Άνθίσματα».

Ο William Papas, Castle Harbour Hotel, (Stall) Bermuda, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Άκουστέρνη».

Ο Bill Papapropkopiou, γιά τόν όποίο ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κερδία πού περιμένει».

Ο James Brown, P.B. 249 Kipush, Congo Belge, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα καί ίδιαίτερα άπό τήν Άθήνα.

Ο Peter Sotiriou, Dusseldorf Benrath, Hilderstrasse 65 Deutsschland, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν Καρπαθο, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μόνον γιά σέ νά ζώ».

Ο Dimitrios Defteros, 355 Bontague St., Albert Park Melbourne Vic., Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή συγγραφία άπαραίτητη.

Ο Vasilios Karahalios, (25 χρόνων), Railway Station Narromine, N.S.W., Australia, μορφωμένος καί εύπαρουσίαστος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα, ήλικίας 17—22 χρόνων, καί άποτύπωσι μέ μαθήτριες άπό τήν Κατερίνη καί Θεσσαλονίκη. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Lino Vlassi, Co Chiari Via XX Settembre 53, Parma, Italia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησιν άπό τήν Ροδεσία. Η «Ποιεμένη νησιωτοπούλα», άπό τή Νάξο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, καί κατά προτίμησιν μέ όσους άγαπάνε τή θάλασσα.

Η «Εξασα τα παντα», (19 χρόνων), άπό τή Χαλκίδα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς άπό τήν "Ανδρο καί τή Χίο. Η «Μαυρομούτα», (17 χρόνων), άπό τό Άργίνιο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μ' ένα νέο άπό τήν Αύστραλία, καλά έγκατεστημένο, πού νά τήν προσκαλέση έκεί.

Η «Εύτυχία Χ.», (21 χρόνων), άπό τήν Νέα Έπίδαυρο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής φιλίας "Η «Ελέιρα», (20 χρόνων), άπό τήν Θεσσαλονίκη, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Η «Ελένη Π.Ο.Π.», άπό τό Ήράκλειο Κρήτης, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Αμερική, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

Η «Νύχτα χωρίς άστρα», (20 χρόνων), άπό τήν Λειβαδιά, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Αύστραλία, μέ άποκλειστικό σκοπό τή μετανάστευσι. Η «Διάνα», (15 χρόνων), άπό τήν Εκάλη, μαθήτρια Γυμνασίου, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, ας στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Η «Ανεμώνη», (18 χρόνων), άπό τή Σέριφο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η «Δηλητηριούλα», (16 χρόνων), μαθήτρια Γυμνασίου, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους, πού σπουδάζουν άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Ίταλία καί τή Γερμανία. μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Τερψιχόρη», (16 χρόνων), άπό τό Π. Φάληρο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων.

Η «Πούλια», (17 χρόνων), άπό τό Μ.σολόγγι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Αμερική, Αύστραλία, Καναδά καί τήν Κύπρο, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας.

Η «Ελβίνα», (17 χρόνων), άπό τόν Πειραιά, πού έχει πολύ ύποφέρει στή ζωή, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τόν Καναδά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Σουλτάνα», (17 χρόνων), άπό τήν Χαλκίδα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Αμερική, ίδιαίτερα άπό τό Σικάγο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλικής γνωριμίας.

Η «Άτυχη στόν έρωτα», (19 χρόνων), άπό τό Λαυρίο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι μέ ναυτικούς άπό τήν "Ανδρο, μέ σκοπό τή γνωριμία καί ίσως άργότερα καί τό γάμο. Η «Εύθυμη Νότα», (18 χρόνων), άπό τό Λιόπεσι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ρόδω» άπό τήν Κύπρο. Η Κωνσταντίνα Μαυροπούλου, (24 χρόνων), Πατρόγιωνος 132 Νο 8, Νεόκτιστα, Ταμπούρα, Πειραιάς, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Άστάρτη» καί τήν «Γλυκομένη μικρούλα». Ο Γεώργιος Αλιέβρης, Μενελάου Νο 17, Περιστέρι, Άθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Λευκή όπτασία». Ο Εμμανουήλ Μανουσάκης, δ.δ. Δημητράκης καί ό υιός του, Κρυοβρύσακης, (19 χρόνων), Λοχριά, Άμαρίου, Εύβοίας, Κρήτη, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές τους πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Μαρεσλίν», «Μελαχρινό κουκλάκι» καί «Δυό γκαϊζογάλανα μάτια».

Ο Νικηφόρος Αύγουστή, (19 χρόνων), Ταινάρου 4 Δάφνη, Άθήναι, Greece θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό Καναδά, Ο Δημ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η «Λίνα», (17 χρόνων), άπό τήν Κέρκυρα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησιν άπό τήν Ροδεσία. Η «Ποιεμένη νησιωτοπούλα», άπό τή Νάξο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, καί κατά προτίμησιν μέ όσους άγαπάνε τή θάλασσα.

Η «Εξασα τα παντα», (19 χρόνων), άπό τή Χαλκίδα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς άπό τήν "Ανδρο καί τή Χίο. Η «Μαυρομούτα», (17 χρόνων), άπό τό Άργίνιο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μ' ένα νέο άπό τήν Αύστραλία, καλά έγκατεστημένο, πού νά τήν προσκαλέση έκεί.

Η «Εύτυχία Χ.», (21 χρόνων), άπό τήν Νέα Έπίδαυρο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής φιλίας "Η «Ελέιρα», (20 χρόνων), άπό τήν Θεσσαλονίκη, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Η «Ελένη Π.Ο.Π.», άπό τό Ήράκλειο Κρήτης, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Αμερική, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

Η «Νύχτα χωρίς άστρα», (20 χρόνων), άπό τήν Λειβαδιά, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Αύστραλία, μέ άποκλειστικό σκοπό τή μετανάστευσι. Η «Διάνα», (15 χρόνων), άπό τήν Εκάλη, μαθήτρια Γυμνασίου, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, ας στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Η «Ανεμώνη», (18 χρόνων), άπό τή Σέριφο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ ναυτικούς, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η «Δηλητηριούλα», (16 χρόνων), μαθήτρια Γυμνασίου, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους, πού σπουδάζουν άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Ίταλία καί τή Γερμανία. μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Τερψιχόρη», (16 χρόνων), άπό τό Π. Φάληρο, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων.

Η «Πούλια», (17 χρόνων), άπό τό Μ.σολόγγι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Αμερική, Αύστραλία, Καναδά καί τήν Κύπρο, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας.

Η «Ελβίνα», (17 χρόνων), άπό τόν Πειραιά, πού έχει πολύ ύποφέρει στή ζωή, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τόν Καναδά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Σουλτάνα», (17 χρόνων), άπό τήν Χαλκίδα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Αμερική, ίδιαίτερα άπό τό Σικάγο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλικής γνωριμίας.

Η «Άτυχη στόν έρωτα», (19 χρόνων), άπό τό Λ

Μαργαρίτης, (25 χρόνων), Νικηφόρου 4, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Βελγικὸ Κογκό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ Κ. Παυλόπουλος, Φυλῆς 15α, Ἀθῆναι, Grèce. Ὁ Σ. Βυθούλκας, Νοτορᾶ 49, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ταξιάρχα» ἀπὸ τὸ Μοντρεάλ.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀγγελάκης, Γεωργίου Ρούσου 24, Μοσχάτον, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μάρθα». Ὁ Ἐμμ. Προκοπίου, Εὐρυνόμης 1, Ζωγράφου, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μάρω». Ὁ Κωνσταντίνος, Νικηφόρου No 4, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Βελγικὸ Κογκό, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Σωτήριος Ἀγγελόπουλος, Ἀνδρέου Λόντου No 92, Αἴγιον, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Ἔχασα τὰ πάντα» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Δημήτριος Μιχαήλ, Παντοπωλεῖον Ρήγα, Βασιλέως Κωνσταντίνου 86, Λάρισα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δυνατὴ ὕπαρξι». Ὁ Νικόλ. Καραγιάννης, Βακχυλίδου No 19, Λιπάσματα, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τίνα».

Ὁ Κωνστ. Μανιαδῆς, (16 χρόνων), Καραολῆ No 113, Καμίνια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἰωάννης Ἀθανασούλας, Ἁγίου Πέτρου No 7, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι, ἡ ὁποία κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξανθιὰ γόησσα». Ὁ Δ. Μπέλλας, Ρήγα Φεραίου 68, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔχασα τὰ πάντα».

Ο Σ. Πέτερς, (30 χρόνων), Ἀγγελετσπούλου 15, Ἄνω Δάφνη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἡ κυρία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Γεώργιος Παπαδόπουλος, Ἐλευσινίων 21, Μεταξουργεῖον, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κόρη τῆς Τεγέας». Ὁ Γεώργιος Ἰατροῦ, Ψαρρῶν No 94, Ἄνω Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Σοφούλα» ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Ὁ Ἑλ. Σπυρέας, (32 χρόνων), Poste Restante, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀστέρω» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Γεώργιος Μποτζίας, Ἀχαρνῶν No 21, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀνεμώνη». Ὁ Κώστας Παπαδόπουλος, Ἀκταίου No 11, Θησεῖον, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἐκάλη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀφροδίτη τῆς Μήλου». Ὁ Κ. Μαυροειδής, Μονεμβασίας No 7, Κουκάκι, Ἀθῆναι θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Μαργέλλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Βάγγος Καταλανίδης (23 χρόνων), Ἀξιούπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τρεῖς φίλοι, ὁ Θεόδωρος Κοσσίγλου, (21 χρόνων), ὁ Παῦλος Καταλανίδης (23) καὶ ὁ Πανταζιώτης Καΐσίδης (21), Ἀξιούπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νόρα», «Κάτια» καὶ «Πόπη» ἀπὸ τὰ Χανιά.

Ὁ Κωνστ. Παπαδόπουλος, Χειμαριώτου 6, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λευκὴ Ὀπτασία» ἀπὸ τὸ Σικάγο. Ὁ Ἰωάννης Κυβέλλος, Σωζοπόλεως No 12, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀνεμώνη» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Εὐστάθιος Κανελλόπουλος, (20 χρόνων) καὶ ὁ Μιχαὴλ Γεωργιάδης, 106 Ἄνω Λιούμη, Αἰγάλεω Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ζαχαρίας Ρασιδάκης, Ν. Ρενιέρη No 38, Ἡράκλειον, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γαλάζιο ὄνειρο». Ὁ Ἰωάννης Παπαγεωργιάδης, (17 χρόνων) Ἱερὰ Ὁδὸς καὶ Ἁγίας Ἄννης, Περίπτερον, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Γοργόλης, ὁδὸς Ἀλατσάτων No 26, Βύρων, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαρούμενη μελαχροινούλα». Ὁ Ἀντώνιος Γεωργιάδης, (23 χρόνων), Συνοικισμὸς Κυψέλης, Σταυροῦπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐχασα τὰ πάντα». Ὁ Γεώργιος Αὐγέρης (22 χρόνων), Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Ἀναστάσιος Τσόγκας, Καρύτση No 12, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων. Ὁ Σπῦρος Κούτλας, Δωδεκανήσου 42, Καμίνια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χαμένη στὴν ὁμίχλη».

Αὐτὸ τὴ μιὰ γενιὰ ἔως τὴν ἄλλη

σεντόνια γερὰ

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκὰ ποὺ μένουν λευκὰ
Χρωμαστιστὰ ποὺ δὲν ξεθωριάζουν

No 120 : Γερό, κατάλευκο ἢ σὲ εὐγενικοὺς χρωματισμούς.

ΙΡΛΑΝΔΑ : Σεντόνι πολυτελείας, στερεό, χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτὸ καὶ φίνο σεντόνι, μεγάλης ἀντοχῆς.

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἐγγυᾶται ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον ὕφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Π/22

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ὁ δολοφόνος μὲ τὴ διπλῆ προσωπικότητα

Μπορεῖ ν' ἀποτεφρωθῇ τελείως ἕνα πτῶμα;

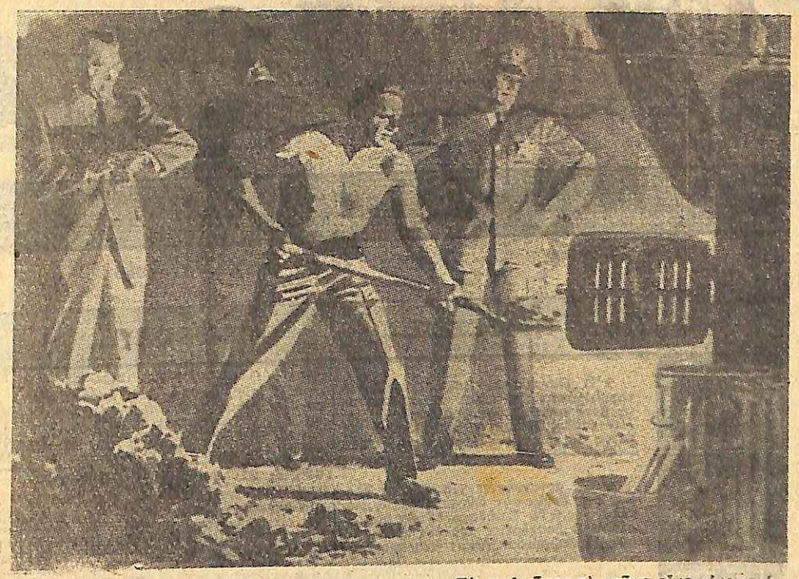

Σὲ τρεῖς ὧρες τὸ πτῶμα εἶχε γίνει στάχτη μέσα στὸ φοῦρνο...

Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ τῆς Ρόζας Μικαέλις, ποὺ ἔγινε τὸ 1945, θὰ ἦταν ἕνα συνηθισμένο ἔγκλημα, σὰν τόσα ἄλλα, ἂν ὁ δράστης δὲν ἐξαφάνιζε τελείως τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του, κάνοντάς το στάχτη μέσα στὸ φοῦρνο τοῦ καλοριφέρ. Μ' αὐτὴ τὴν ἐνέργειά του, ἔδωσε στὸ συνήγορό του τὸ ἑξῆς πρωτότυπο ἐπιχείρημα: "Ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ ἐντελῶς στάχτη σ' ἕνα συνηθισμένο φοῦρνο, χωρὶς νὰ μείνῃ τὸ παραμικρὸ ὑπόλειμμα ἀπὸ τὰ ὀστᾶ, ἀπὸ τὰ δόντια του ἢ ἀπὸ τὰ μετάλλινα ἐξαρτήματα τοῦ ρουχισμοῦ του. Συνεπῶς, δὲ μποροῦσε ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου, ἐφόσον δὲν εἶχε βρεθῇ κανένα ἴχνος τοῦ ὑποτιθεμένου θύματός του.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πῶς ἄρχισε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ κατέληξε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες δίκες ποὺ ἀναφέρουν τὰ δικαστικὰ χρονικὰ τῆς Ἀμερικῆς.

Στὶς 28 Φεβρουαρίου 1945, ἀργὰ τὸ βράδυ, ἡ Ρόζα Μικαέλις, μιὰ μεσόκοπη νοικοκυρὰ τοῦ Σικάγου, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι της — μιὰ πολυκατοικία τῆς Κλάϋντ Ἄβενιου — γιὰ νὰ πάῃ νὰ ψωνίσῃ κάτι. Μπῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι, δίπλα στὴν πολυκατοικία... κι' ἐξαφανίσθηκε!

Μόλις εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία ἀπ' τοὺς δικούς της, ἄρχισε ἀμέσως τὶς ἔρευνες. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ στρέψῃ τὶς ὑποψίες της στὸ θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας, ἕνα κάποιο Τζόε Νίστ.

Αὐτὸς ὁ Νίστ ἦταν ἕνας γλυκομίλητος καὶ συμπαθητικὸς νέος 30 χρονῶν, παντρεμένος, ἀφοσιωμένος στὴν ὁμορφη γυναίκα του καὶ ἀγαπητὸς στὴ γειτονιά. Ὅπως ἀνακάλυψαν ὅμως οἱ ἀστυνομικοί, ἀποτελοῦσε μιὰ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι διχασμοῦ τῆς προσωπικότητος. Ὅταν δηλαδὴ μεθοῦσε κάπου-κάπου, γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Γύρευε καυγάδες κι' ἐνοχλοῦσε τὶς γυναῖκες.

Κάποια Μαίρη Τζόνσον, σύζυγος ἑνὸς ἄλλου θυρωροῦ, φίλου τοῦ Νίστ, ἔκανε μιὰ διαφωτιστικώτατη κατάθεσι στὴν ἀστυνομία: τὴ νύχτα τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ρόζας Μικαέλις, ὁ Νίστ εἶχε πάει στὸ σπίτι της κι' εἶχε ζητήσει τὸν ἄντρα της. Ἡ Μαίρη πρόσεξε ὅτι μύριζε δυνατὰ ἀλκοόλ. Καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη, ὅταν τῆς εἶπε, κάποια στιγμή: «Εἶμαι τρομερὰ ταραγμένος... Σκότωσα μιὰ γυναῖκα!»

Ὅταν τὸν φέρανε σ' ἀντιπαράστασι μ' αὐτὴ τὴ μάρτυρα, ὁ Νίστ «ἔσπασε» καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

Εἶπε ὅτι, τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο βράδυ εἶχε μεθύσει σὲ μιὰ ταβέρνα. Γυρίζοντας σπίτι του, συνάντησε στὸ σκοτεινὸ δρομάκι τὴ Ρόζα Μικαέλις καὶ τῆς ἔκανε «προτάσεις». Ἐκείνη θύμωσε καὶ τὸν ἔβρισε. Τῆς ἔδωσε τότε μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο. Ἡ Ρόζα ἔπεσε. Τὸ κεφάλι της χτύπησε σ' ἕνα στύλο κι' ἔμεινε ἀναίσθητη.

Ὁ Νίστ τὴ σήκωσε τότε στὰ χέρια, τὴν κατέβασε στὸ ὑπόγειο τῆς πολυκατοικίας καὶ τὴν ἔριξε μέσα στὸ φοῦρνο τοῦ καλοριφέρ, ποὺ ἔκαιγε μ' ὅλη του τὴν ἔντασι. Δυνάμωσε τὴ φωτιὰ ὅσο μποροῦσε. Καί, ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες, κάθε 15 λεπτὰ τραβοῦσε τὶς στάχτες καὶ πρόσθετε καινούργια κάρβουνα. Αὐτὸ συνεχίσθηκε ὥσπου δὲν ἀπόμεινε πιὰ τίποτε ἀπ' τὸ πτῶμα.

Ἔπειτα ἀπ' τὴν ὁμολογία τοῦ Νίστ, ἡ δίκη του φαινόταν πὼς θὰ ἦταν ἁπλὴ κι' ἡ καταδίκη του σίγουρη. Ἀλλά, δυὸ μέρες μετὰ τὴ σύλληψή του, ἀνακάλεσε τὴν ὁμολογία του. Φαίνεται πὼς θὰ τὸν εἶχε συμβουλέψει ἔτσι ὁ συνήγορός του. Πάντως ἀμφισβήτησε τὸ νομικὸ δικαίωμα τῆς Πολιτείας τοῦ Ἰλλινόϊς νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ φόνο καὶ νὰ τὸν παραπέμψῃ σὲ δίκη ἐφόσον δὲν εἶχε βρεθῇ τὸ πτῶμα τοῦ θύματος, ἢ ἔστω ἕνα κάποιο ὑπόλειμμά του.

Πραγματικά, ἀμέσως μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ Νίστ, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ψάξει μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸ φοῦρνο καὶ τὶς στάχτες, ἀλλὰ δὲν εἶχαν βρῆ τὸ παραμικρὸ κοκκαλάκι ἢ ἄλλο ἀνθρώπινο λείψανο.

Μὲ τὶς συνθῆκες αὐτές, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ ἡ κατηγορία κατὰ τοῦ Νίστ. Θάμενε λοιπὸν ἀτιμώρητος ὁ δολοφόνος, γελῶντας εἰς βάρος τῆς Δικαιοσύνης:...

Ὁ εἰσαγγελεὺς Οὐίλλιαμ Τουόγυ βρέθηκε σ' ἀμηχανία καὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ δόκτορος Οὐίλσον Κρόγκμαν, ἀνθρωπολόγου πανκοσμίου φήμης καὶ ἐπιστημονικοῦ συμβούλου τῆς "Ἐφ—Μπί—"Αϊ ("Ομοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας).

— Μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε, τὸν ρώτησε ὅτι εἶναι δυνατὸ ν' ἀποτεφρωθῇ τελείως ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα μέσα σ' ἕνα συνηθισμένο φοῦρνο τοῦ καλοριφέρ;

— Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ἀδίσταχτα ὁ δόκτωρ Κρόγκμαν.

Κι' ἄρχισε ἀμέσως τὶς προετοιμασίες του.

Πρῶτα, βρῆκε ἕνα φοῦρνο δυοιον στὸ μέγεθος, στὸν τύπο καὶ στὴ λειτουργία μ' ἐκεῖνον τῆς πολυκατοικίας τῆς Κλάϋντ Ἄβενιου. Ὕστερα οἱ βοηθοί του γύρισαν τὰ νεκροτομεῖα ὅλης τῆς Πολιτείας τοῦ Ἰλλινόϊς ὥσπου βρῆκαν ἕνα ἀζήτητο πτῶμα μιᾶς γυναίκας ποὺ ἶχε τὴν ἴδια ἡλικία. Βάρος, ἀνάστημα καὶ σωματικὴ διάπλασι μὲ τὴ Ρόζα Μικαέλις.

Οἱ νεκροὶ ποὺ μένουν ἀζήτητοι ἐπὶ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιηθοῦν κατόπιν γιὰ πειράματα ἀπὸ ἐπιστήμονες. Ἔτσι, ὁ δόκτωρ Κρόγκμαν εἶχε βρῆ πιὰ τὸ σῶμα ποὺ χρειαζόταν.

Μὲ τὴν ἐπίδλεψί του, οἱ βοηθοί του ἄναψαν τὸ φοῦρνο κι' ἀνέβασαν τὴ θερμοκρασία του σὲ 1600 βαθμοὺς περίπου. Ἔριξαν ἐπειτα μέσα τὸ πτῶμα κι' ἀκολουθήσανε ἀκριβῶς τὴ διαδικασία ποὺ εἶχε περιγράψει ὁ Νίστ.

Σὲ 3 ὧρες λοιπόν, τὸ σῶμα εἶχε γίνει στάχτη, χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ ἐλάχιστο ὑπόλειμμα.

Τώρα πιὰ ἡ ἀστυνομία κι' ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ κρατοῦσαν τὸ στοιχεῖο ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν κατηγορία. Χάρις στὸ ἐπιτυχημένο πείραμα τοῦ δόκτορος Κρόγκμαν, ἡ ἐνοχὴ τοῦ Νίστ εἶχε ἀποδειχθῆ!

Ἔτσι στὶς Σ Δεκεμβρίου 1946, ἐνῶ προχωροῦσε ἡ δίκη του, ὁ κατηγορούμενος στράφηκε ἐαφνικὰ στὸν εἰσαγγελέα καὶ εἶπε:

— Ὁμολογῶ τὸ ἔγκλημά μου! Ναί, ἔριξα μέσα στὸ φοῦρνο τὸ πτῶμα τῆς Ρόζας Μικαέλις! Ἡ συνείδησί μου δὲ μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω...

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, κηρύχθηκε ἔνοχος καὶ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε κι' ἕνα ἀπρόοπτο ἐπίλογο.

Ἡ γυναῖκα τοῦ δολοφόνου ἔκανε ἀγωγὴ διαζυγίου ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτη τῆς ταβέρνας ὅπου εἶχε μεθύσει ὁ ἄντρας της πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημά του, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἔφταιγε αὐτὸς ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ πιῇ ἀκόμα πολύ, μολονότι ἔβλεπε πὼς εἶνε ἀρκετὰ νὰ μεθάῃ. Καὶ πραγματικά, κέρδισε τὴ δίκη καὶ πῆρε ἀποζημίωσι 5.000 δολλάρια!

❖❖

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ

Δυὸ Ἰσπανοὶ διαρρήκτες καταδικασμένοι σὲ μακροχρόνια κάθεισι στὶς φυλακὲς τῆς μικρῆς ἀνδαλουσιανῆς πόλεως Λὰ Οὐνιόν, καταφέρανε νὰ διαπράξουν μιὰ καινούργια διάρρηξι, τὴν τολμηρότερη καὶ πρωτοτυπώτερη τῆς «καριέρας» τους, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθοῦν καθόλου ἀπὸ τὴν φυλακή τους!

Τὰ φαρὰ αὐτά, τὸ θῦμα τῶν διαρρηκτῶν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ποὺ ἕνα πρωῒ ἀνακάλυψε, κατάπληκτος, πὼς εἶχαν παραβιαστῆ τὰ ἀρχεῖα καὶ ἔλειπαν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ φάκελλοι ἀρκετῶν καταδίκων! Στὴν ἀρχή, ἡ διάρρηξι αὐτὴ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς σκοτεινοῦ καὶ ἄλυτου αἰνίγματος, γιατὶ ἦταν μαθηματικὰ βέβαιο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε εἰσχωρήσει ἀπέξω. Οἱ δυὸ κρατούμενοι διαρρῆκτες εἶχαν ἀνοίξει μιὰ ὑπόγεια δίοδο—ποὺ τὴν σκέπασαν ἔπειτα ἐπιμελέστατα — ὄχι γιὰ νὰ ἀποδράσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ, νὰ κλέψουν τοὺς φακέλλους τῶν ἄλλων καταδίκων καὶ νὰ τοὺς πουλήσουν στοὺς ἐνδιαφερομένους, κάνοντας ἔτσι μιὰ ἐπικερδεστάτη «μπίζνες»!

Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους αὐτούς, μένοντας γιατὶ οἱ διαρρῆκτες τοῦ ζητοῦσαν πάρα πολλὰ γιὰ νὰ τοῦ παραδώσουν τὸν φάκελλό του, τοὺς κατάγγειλε στὴ διεύθυνσι τῶν φυλακῶν.

Ο πασίγνωστος στούς παλιούς άναγνῶστες μας Δρ. Κάμα άνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάη νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

15—21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ... ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ... ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

♈ ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου

★Ἡ Πανσέληνος ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὴν ἐργασία καὶ κάνει τὸ περιβάλλον νὰ βοηθήση στὴν πραγματοποίησι πολλῶν ἐπιθυμιῶν σας.★ Τὴν Τετάρτη 21 ξένος θὰ σᾶς προσφέρη ἐκδούλευσι.

★Ἡ αἰσθηματικὴ ζωὴ παρουσιάζει μεγάλο ἐνδιαφέρον. Θὰ σημειώσετε ἐπιτυχίες γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ὑπερηφανευόσθε.★ Συνάντησι μὲ πρόσωπο ποὺ ἐνσαρκώνει τὸ ἰδανικό σας.

★ Αἰσθητὴ βελτίωσι σημειοῦται στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, ἡ δὲ καρδιὰ φύγετε τὴν ὑγρασία ποὺ ἀπειλεῖ τὰ κάτω ἄκρα μὲ ρευματικοὺς πόνους.

♉ ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου

★ Θὰ μετανοήσετε γιὰ περιττὰ ἔξοδα, στὰ ὁποῖα σᾶς ὤθησε ἡ ἐπιπολαιότητά σας.★ Τὸ Σάββατο 17 θὰ παρουσιαστοῦν δυσχέρειες ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνουν. Ἀπαιτεῖται ὑπομονή.

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς ἐξασφαλίζει μιὰ μεγάλη χαρὰ αἰσθηματικῆς φύσεως καὶ σᾶς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ περάσετε εὐχάριστες ὧρες κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο.★ Ἐνδιαφέρον γράμμα.

★ Προσοχὴ κατὰ τὸ βάδισμα γιατὶ τὰ ὀστὰ σας καὶ ἰδίως ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἀπειλοῦνται σοβαρὰ ἀπὸ κάποια πτῶσι. Κατὰ τὶς μετακινήσεις, καμμιὰ προφύλαξι δὲν εἶναι περιττή.

♊ ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου

★Ἡ Τρίτη 20 καὶ ἡ Τετάρτη 21 θὰ εἶναι οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἡμέρες τῆς περιόδου. Ὅ,τι ἐπιχειρήσετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς θὰ καταλήξη σὲ ἐπιτυχία. Μὴ χάσετε εὐκαιρίες, ποὺ παρουσιάζονται.

★ Θὰ λάβετε μιὰ πρόσκλησι, τὴν ὁποία δὲν πρέπει ν' ἀπορρίψετε, γιατὶ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση μιὰ εὐχάριστη διασκέδασι καὶ θὰ σᾶς φέρη κοντὰ σὲ πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ μυστικά.

★Ἂν ἐργάζεσθε κοντὰ σὲ μηχανές, προφυλάξετε τὰ μάτια σας ἀπὸ τὴν ἐκτόξευσι ρινισμάτων.★ Οἱ πνεύμονες εἶναι πολὺ εὐαίσθητοι. Ἀποφύγετε τὶς ἀπότομες ἐναλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας.

♋ ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς βοηθεῖ νὰ σημειώσετε μεγάλη ἐπιτυχία.★ Τὸ Σάββατο 17 θὰ εἶναι ὅμως γεμάτο δυσχέρειες. Προσφιλῆ πρόσωπα θὰ σᾶς πληγώσουν μὲ τὴν ἀδιαφορία τους.

★ Προσέξετε πολὺ τὶς νέες γνωριμίες, ποὺ θὰ κάνετε. Πρόσωπο γοητευτικὸ ἀλλὰ ἀσυνείδητο θὰ σᾶς πολιορκήση καὶ δὲ θὰ δυσκολευτῆ νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη σας.

★ Τὰ κρυολογήματα ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ὑγεία σας κίνδυνο μὲ δυσάρεστες συνέπειες.★ Ἡ ἐποχὴ εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ ἐγχειρήσεις.★ Τὰ δόντια ἀπαιτοῦν νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν ὀδοντογιατρό.

♌ ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου

★ Μὲ τὴν Πανσέληνο ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐργασία περίοδος. Οἱ εὐγενικοὶ τρόποι σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπιτυγχάνετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅ,τι ἐπιθυμήσετε.

★Ἡ Κυριακὴ 18 δὲ θὰ εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ Δευτέρα 19, ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκή, θὰ τὰ διορθώση ὅλα.★ Προσέξετε τὰ λόγια σας.

★Ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Οἱ τοξίνες, ποὺ συσσωρεύονται στὸν ὀργανισμὸ κινδυνεύουν νὰ δημιουργήσουν ἐπιδερμικὰ ἐξανθήματα, ἰδιαίτερα στὸ πρόσωπο.

♍ ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου

★ Στὴν ἐργασία, σημαντικὴ ἀλλαγὴ πρὸς ὄφελός σας. Θὰ χρειαστῆ ὅμως γιὰ νὰ φτάσετε στὴν ἐπιτυχία νὰ κάνετε κάτι ποὺ δὲ θὰ σᾶς εἶναι καθόλου εὐχάριστο.★ Ὀπλισθῆτε μὲ θάρρος.

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς βοηθεῖ ν' ἀξιοποιήσετε τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχετε καὶ νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ τὰ ἐκτιμήσουν.★ Ἂν δὲν ἔχετε αἰσθηματικὸ δεσμὸ θὰ κάνετε ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.

★Ἡ λειτουργία ὅλων τῶν βασικῶν ὀργάνων παρουσιάζει αἰσθητὴ βελτίωσι. Προφυλάξετε μόνο τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα ἀπὸ τὰ ρεύματα καὶ τὴν ὑγρασία, ἰδίως ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ ἄσθμα.

♎ ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου

★ Περίοδος κατάλληλη γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε τὶς ἰδέες καὶ τὰ προγραμματοποιήσετε τὰ σχέδια σας.★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ πείσετε τοὺς ἄλλους νὰ ἐγκρίνουν τὶς ἀπόψεις σας.

★Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὸν αἰσθηματικὸ τομέα μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει εὐχάριστες ἐκπλήξεις. Μὴ ἀρνηθῆτε σὲ φίλους τὴ βοήθεια ποὺ σᾶς ζητοῦν.

★Ὁ Ὀκτώβριος θὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστος γιὰ ὅσους ἔχουν εὐαίσθητο στόμαχι καὶ ἰδιαίτερα γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἕλκος.★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἐπηρεάζεται εὐνοϊκά.★ Τυχερὸ τὸ 1.

♏ ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου

★ Θὰ βρῆτε τρόπο ν' αὐξήσετε τὰ ἔσοδα καὶ θὰ βελτιώσετε τοὺς ὅρους διαβιώσεως. Εἶναι ὅμως πιθανὸν ἡ δυστακτικότης νὰ σᾶς κάνη νὰ χάσετε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία.

★Ἡ Πανσέληνος αὐξάνει τὴ γοητεία σας καὶ σᾶς βοηθεῖ νὰ σημειώσετε εὔκολες κατακτήσεις, τὶς ὁποῖες κατὰ βάθος δὲν ἐπιδιώκετε. ★ Ἀποφύγετε νὰ προκαλέσετε ἐπικίνδυνη ζήλεια.

★Οἱ νέοι, ἰδίως, πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ τὴ σπονδυλική τους στήλη. ★ Λιποθυμίες καὶ ζαλάδες ἀπειλοῦν τὸ ἀνθρωπογεννητικὸ σύστημα.★ Πονοκέφαλοι καὶ παροδικὲς νευραλγίες.

♐ ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου

★Ἡ Τρίτη 20 καὶ ἡ Τετάρτη 21 θὰ εἶναι οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἡμέρες τῆς περιόδου. Ὅ,τι ἐπιχειρήσετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς θὰ καταλήξη σὲ ἐπιτυχία. Μὴ χάσετε εὐκαιρίες, ποὺ παρουσιάζονται.

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς βοηθεῖ νὰ σημειώσετε μεγάλη ἐπιτυχία.★ Τὸ Σάββατο 17 θὰ εἶναι ὅμως γεμάτο δυσχέρειες. Προσφιλῆ πρόσωπα θὰ σᾶς πληγώσουν μὲ τὴν ἀδιαφορία τους.

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς βοηθεῖ ν' ἀξιοποιήσετε τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχετε καὶ νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ τὰ ἐκτιμήσουν.★ Ἂν δὲν ἔχετε αἰσθηματικὸ δεσμὸ θὰ κάνετε ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.

★Ἡ Κυριακὴ 18 δὲ θὰ εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ Δευτέρα 19, ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκή, θὰ τὰ διορθώση ὅλα.★ Προσέξετε τὰ λόγια σας.

★Ἡ Πανσέληνος σᾶς βοηθεῖ ν' ἀξιοποιήσετε τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχετε καὶ νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ τὰ ἐκτιμήσουν.★ Ἂν δὲν ἔχετε αἰσθηματικὸ δεσμὸ θὰ κάνετε ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.

♑ ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου

★Ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ νὰ τῆς ἀφοσιωθῆτε ὁλοκληρωτικά, γιὰ νὰ μπορέσετε μὲ συνεχεῖς καὶ ἐντατικὲς προσπάθειες νὰ τὴν σταθεροποιήσετε καὶ ν' ἀποφύγετε μελλοντικὲς δυσχέρειες.

★ Δυσάρεστες συζητήσεις ἢ ἀνακαλύψεις θὰ σᾶς ἀπομακρύνουν προσωρινὰ ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο. Προσέξετε τὰ λόγια σας καὶ μὴ στείλετε γράμμα, ποὺ συντάξατε σὲ στιγμὴ ἐκνευρισμοῦ.

★ Μὴ παίρνετε φάρμακα, ποὺ δὲ σᾶς συμβούλεψε ὁ τακτικὸς γιατρός σας.★ Ἡ Πανσέληνος προκαλεῖ μερικὲς ἀνωμαλίες στὴν ὑγεία σας, ἀλλὰ ὅμως παροδικές.★ Τυχερὴ ἡμέρα ἡ Τετάρτη.

♒ ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου

★ Προσέξετε πολὺ τὰ γράμματα, ποὺ θὰ στείλετε καὶ τὶς παραγγελίες, ποὺ θὰ κάνετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς ζημιώσουν★ Ἀποφύγετε κάθε ἐπίσπευσι.

★ Θὰ κάνετε μιὰ νέα ἐνδιαφέρουσα γνωριμία καὶ θὰ παρηγορηθῆτε ἔτσι κάπως γιὰ τὴν ἀδιαφορία, ποὺ δείχνει τελευταία ἀγαπημένο πρόσωπο.★ Ἀποφύγετε τὶς ἀκρότητες.

★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσοχή. Ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως, μὲ σοβαρὲς γιὰ τὴν ὑγεία σας συνέπειες.★ Περίοδος καθόλου εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια.

♓ ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου

★Ἡ Πανσέληνος γίνεται ἀφορμὴ ν' αὐξηθοῦν οἱ οἰκονομικὲς δυσχέρειες. Ἀποφύγετε νὰ δημιουργήσετε νέα χρέη καὶ μὴ κάνετε κανένα περιττὸ ἔξοδο.★ Μὴ ἀποκαλύπτετε τὰ σχέδια σας.

★Ἡ ἀνάμιξί σας στὶς διαφορὲς φιλικοῦ ζεύγους κινδυνεύει νὰ προκαλέση δυσάρεστη ἐντύπωσι καὶ στοὺς δύο. Γενικά, πάψετε νὰ ἀναμιγνύεστε σὲ ξένες ὑποθέσεις καὶ ἀποφύγετε τὶς φλυαρίες.

★ Πιθανότητες κρυολογήματος, ποὺ θὰ εἶναι ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους.★ Τὸ πεπτικὸ σύστημα παρουσιάζει βελτίωσι καὶ οἱ μικροενοχλήσεις ἐξαφανίζονται.★ Τυχερὸ τὸ 6.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἄλλη ΥΒΟΝ

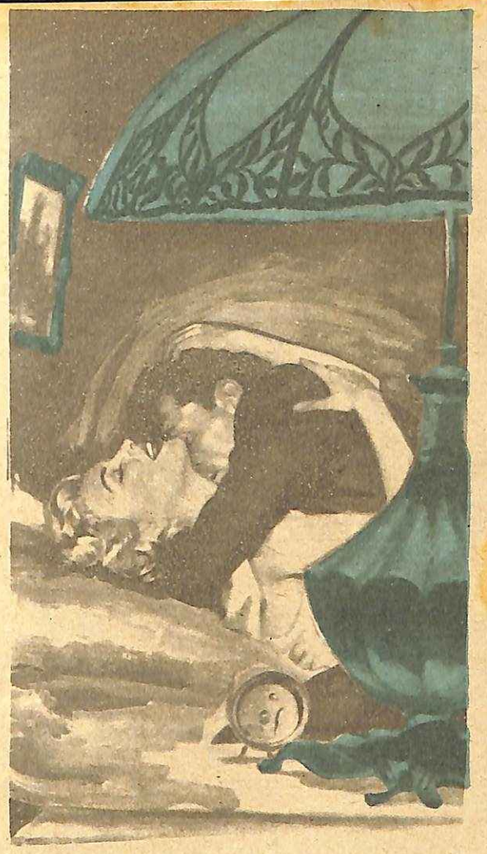

Ἐνῶ ὁ Ντανιὲλ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῆς μικρῆς ἐκείνης ἐπαρχιακῆς πολιτείας, ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ τὸν πιάνη ἀπὸ τὸν ὦμο. Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του, ὅταν εἶδε μπροστά του τὸν Καρτιέ, ἕναν παλιό του γνώριμο.

— Τί ἔγινες τόσον καιρό, τὸν ρώτησε ὁ Καρτιέ.

Ὁ Ντανιὲλ τὸν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ κατάλαβε, ὅτι οἱ ματιές, ποὺ τοῦ ἔριχνε, δὲν ἦταν οὔτε ἐχθρικές, οὔτε καὶ ἀπειλητικές. Καὶ αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. Ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν τὸν ἀναγνώρισε, νὰ μὴν τὸν ὑποπτεύθηκε ὁ Καρτιέ, τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα;...

— Πᾶμε νὰ πάρουμε κάτι νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα; συνέχισε ὁ Καρτιέ.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη τὴ συγκατάθεσί του, τὸν τράβηξε σχεδὸν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπήκανε μαζὶ στὸ πρῶτο κέντρο, ποὺ βρέθηκε μπροστά τους.

Ἐνῶ ὁ Ντανιὲλ ἔπεφτε μηχανικὰ σ' ἕνα κάθισμα, ἔβλεπε νὰ περνάνε ἀπὸ μπροστά του, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα οἱ εἰκόνες ἑνὸς τραγικοῦ φίλμ...

*

Πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μῆνες... Βράδυ. Ἕνα ἀμπαζοὺρ φωτίζει διακριτικὰ ἕνα κομψὸ ἐπιπλωμένο δωμάτιο, σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο τῆς πολιτείας. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μπαίνουν, μαζὶ μὲ τὶς ἀσημένιες λάμψεις τῆς σελήνης, καὶ οἱ εὐῶδιὲς τοῦ ἀνθισμένου κήπου.

Ὁ Ντανιὲλ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γοητευτικὴ γυναῖκα, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸ Ὑβόν. Τὴν ἔλεγαν καὶ ἦταν σύζυγος ἑνὸς μεσάκοπου καὶ βλοσυροῦ τύπου, τοῦ Καρτιέ, ποὺ εἶχε ἐπάγγελμα νὰ φτιάχνη μαριονέττες. Ὁ Ντανιέλ, ποὺ εἶχε πάει σ' ἐκείνη τὴν πολιτεία γιὰ νὰ κανονίση μιὰ ἀνέλπιστη κληρονομιὰ σὲ κτήματα, σχετίστηκε μαζί του καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη φίλος του σπιτιοῦ.

Γιὰ τὴν Ὑβόν, ποὺ ἔπληττε τρομερὰ στὴν ἐπαρχία, ἡ ἐμφάνισι τοῦ κομψοῦ αὐτοῦ καὶ ἐξυπνου Παρισινοῦ ἦταν ἡ ἀποκάλυψι ἑνὸς ἄγνωστου κόσμου. Καὶ ἡ Ἱστορία αὐτὴ πῆρε ἕνα νο! "Ὑστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ἀμφιταλαντεύσεις, ἡ Ὑβὸν ἀποφάσισε νὰ δεχτῆ τὸν Ντανιὲλ στὸ δωμάτιό της, ἕνα βράδυ. Ὁ Καρτιὲ θὰ ἔλειπε σὲ ταξίδι. Δὲν εἶχαν ὑπηρεσία στὸ σπίτι.

...Μὰ ὁ σύζυγος γύρισε ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸν περιμένουν. Ὅταν ἄκουσαν τὰ βαρειά του βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἔπιασε πανικὸς τὸν Ντανιέλ. Οὔτε κὰν σκέφτηκε τὴ δύσκολη θέσι τῆς Ὑβόν. Ἔσβησε τὸ φῶς καὶ μόλις πρόλαβε νὰ πηδήση στὸν κῆπο ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παράθυρο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Καρτιὲ χυμοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀπὸ πίσω του. Ἔτρεχε σὰν τρελλὸς στὸ σκοτάδι, ἐνῶ οἱ σφαῖρες σφύριζαν στ' αὐτιά του. Μόλις ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο, μάζεψε τὰ πράγματά του καὶ πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Πέρασαν ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ τότε... Στὴν ἀρχή, ὁ Ντανιὲλ ἔνοιωθε βάρος στὴ συνείδησί του, μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ὁ φόβος τὸν ἔκανε νὰ φανῆ ἀνανδρος, γι' αὐτὸ καὶ μπήκανε μαζὶ στὸ πρῶτο κέντρο, ποὺ βρέθηκε μπροστά τους.

Παρακολουθοῦσε τακτικὰ τὶς ἐφημερίδες τῆς περιφερείας. Ἡσύχασε κάπως, βλέποντας, ὅτι δὲν ἔγραφαν τίποτα γιὰ συζυγικὰ δράματα.

Καὶ ὅταν ὁ συμβολαιογράφος τὸν εἰδοποίησε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ, γιὰ νὰ τακτοποίηση ὁριστικὰ τὶς κληρονομικὲς ὑποθέσεις του, ποὺ τὶς ἄφησε ἐκκρεμεῖς μὲ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί του, ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ ταξίδι αὐτό.

"Ηταν τρεῖς μέρες τώρα σ' ἐκείνη τὴν πολιτεία, χωρὶς νὰ κάνη καμμιὰ ἀνεπιθύμητη συνάντησι. Εἶχε ξεχάσει σχεδὸν τὴν παλιὰ ἱστορία. Ἀσήμαντη περιπέτεια, γιὰ ἕναν Παρισινό. Κανόνισε δλα του ἰδιαιτέρους λόγους νὰ μὴ θέλη νὰ τὴ θυμᾶται... Κανόνισε δλα του γιὰ τὴ ζητήματα, καὶ σκόπευε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ νὰ πάρη τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Νά, ὅμως, ποὺ ξανασυναντήθηκε μὲ τὸ σύζυγο!

*

Ἐνῶ ἔπινε σιγὰ-σιγὰ τὸ κονιάκ του, ἔρριχνε λοξὰ βλέμματα στὸν Καρτιέ. Εἶχε ἀλλάξει πολὺ τοὺς τελευταίους μῆνες. Τὸ βλοσυρό του πρόσωπο εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ κατσουφιασμένο καὶ τὰ ἄτονα συνήθως μάτια του σκορπίζαν τώρα παράξενες λάμψεις. Τίποτα, ὅμως, στὴ στάσι του ἢ στὴν ὁμιλία του, δὲν ἔδειχνε, ὅτι εἶχε ὑποπτευθῆ τὸν Ντανιέλ.

Ἀπεναντίας, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ «ἀγαπητὸς φίλος» ἦταν τρεῖς μέρες στὸν τόπο τους καὶ δὲν πέρασε νὰ τοὺς δῆ, θύμωσε πολὺ μαζί του. Καί, μόλις ἔμαθε, ὅτι θὰ ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωΐ, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Θὰ σὲ πάρω νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε... Ἡ γυναῖκα μου θὰ χαρῆ πολὺ νὰ σὲ ξαναδῆ.

Ὁ Ντανιὲλ ἔνοιωθε κρύα ρίγη στὸ σῶμα του. Μήπως ὁ Καρτιὲ ἤξερε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἤθελε νὰ τὸ παρασύρη σὲ καμμιὰ παγίδα; Ἐκτὸς τούτου, δὲν ἤθελε νὰ ξανασυναντηθῆ μὲ τὴν Ὑβόν. Ντρεπόταν, φοβόταν νὰ τὴν ἀντικρύση στὰ μάτια. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν τὸν περιφρονῆ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀηδιαστικὴ δειλία, ποὺ ἔδειξε ἐκείνος; Καὶ πῶς νὰ δικαιολογήθηκε, ἄραγε, στὸν ἄντρα της, ἐκείνη τὴ βραδυά;...

Ὁ Καρτιὲ ὅμως ἐπέμεινε τόσο πολύ — σχεδὸν θυμωμένος γιὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ «ἀγαπητοῦ φίλου» — ὥστε ὁ Ντανιὲλ δέχθηκε τελικὰ νὰ τὸν συνοδεύση. "Ηπιαν μερικὰ ἀκόμα κονιάκ, καὶ ξεκίνησαν.

Κόντευε σχεδὸν νὰ νυχτώση ὅταν ἔφτασαν στὸ σπιτάκι τοῦ Καρτιέ, σὲ μιὰ ἀπόκεντρη ἐρημικὴ τοποθεσία. Ὁ Ντανιὲλ τὸ θυμόταν πολὺ καλά. Ἐνῶ περνούσανε ἀπὸ τὸ μικρὸ κῆπο του, ἔνοιωσε καὶ πάλι τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται, ὅταν εἶδε πόσο τὸν εἶχαν ἀφίσει ἀπεριποίητο. Τί νὰ μεσολάβησε, ἄραγε, ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδυά;

Μόλις μπήκανε στὸ σαλόνι, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρόσεξε ὁ Ντανιὲλ ἦταν ἡ ἀκαταστασία, ποὺ βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Ἦταν πιὸ ἀπεριποίητο κι' ἀπὸ τὸν κῆπο. Τίποτα δὲν ἦταν στὴ θέσι του. Πυκνὸ στρῶμα σκόνης σκέπαζε σὰ σάβανο τὰ ἐπιπλα. Μά, γιατί τόση ἐγκατάλειψι;

Πρὶν προφτάση νὰ συνέρθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ὁ Καρτιὲ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε μπροστὰ σὲ μιὰ κλεισμένη πόρτα.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Ὑβόν, τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα. "Ελα...

Καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ Ντανιὲλ ἔκανε μὲ δυσκολία ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ βρέθηκε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ φωτιζόταν μονάχα ἀπὸ ἕνα φανοστάτη μὲ πράσινο ἀμπαζοὺρ. Μὲ κάπο διέκρινε μιὰ γυναικεία σιλουέττα, ποὺ καθόταν ἀκίνητη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐλαφρὰ σύννεφα καπνοῦ ὑψώνονταν ἀπὸ ἕνα κύπελλο, ὅπου ἔκαιαν ἀρώματα, τοποθετημένο στὸ τζάκι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βάζα μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα.

— Ἀρώματα... κόκκινα τριαντάφυλλα... μοναξιά!... ψιθύρισε ὁ σύζυγος. Αὐτὰ μονάχα θέλει τώρα ἡ πολυαγαπημένη μου!

Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του, καὶ φάνηκε σὰ νὰ συνῆρθε ἀπὸ μιὰ ἀποχαύνωσι, σὰ νὰ πρόσεξε μόλις τότε τὴν παρουσία τοῦ Ντανιέλ.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; βρυχήθηκε. "Ισως νὰ μὴν ἔκανα καλά, ποὺ σ' ἔφερα ἐδῶ. Ἡ Ὑβὸν δὲ θέλει πιὰ νὰ δῆ κανένα... κανένα ἄλλον ἀπὸ μένα!

Μὰ ὁ Ντανιὲλ δὲν τὸν ἄκουσε. "Ενοιωθε κάτι σὰν τρέλλα ν' ἀναδεύεται στὸ μυαλό του.

Γιατί ἡ Ὑβὸν δὲν ἔλεγε τίποτα, γιατὶ δὲ σάλευε διόλου ἀπὸ τὴ θέσι της.

Μιὰ φοβερὴ ὑπόνοια τὸν ἔκανε νὰ τρέξη κοντά της καὶ νὰ πιάση τὰ χέρια της, ποὺ ἦταν ἀπλωμένα στὰ γόνατά της. Τὰ ἄγγιξε καὶ ὀπισθοχώρησε οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο. Ἦταν κρύα, παγωμένα. Εἶχε πεθάνει τὸ ὄχι ἕνα πτῶμα, ἀλλὰ μιὰ κέρινη κούκλα, σὲ φυσικὸ μέγεθος — τὴν ἴδια τὴν Ὑβόν!

Καὶ θυμήθηκε πὼς ἡ δουλειὰ τοῦ Καρτιὲ ἦταν νὰ φτιάχνη μαριονέττες... Αὐτός, λοιπόν, εἶχε κάνει καὶ μιὰ Ὑβόν ἀπὸ κερί. Μὰ τότε...τί ἔγινε ἡ ἄλλη;

Ὁ πένθιμος διάκοσμος τοῦ δωματίου καὶ ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι ἔκαναν τὸν Ντανιὲλ νὰ νοιώση ἕνα δυνατὸ σεισμὸ στὸ κεφάλι. Μὲ ἀπείρογραπτη φρίκη κατάλαβε πῶς ἦταν ἔτσιμος — μὰ γιατί; γιατί; — νὰ βάλη τὰ γέλια! Δάγκωνε βαθειὰ τὴ χείλη του, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση σὲ χάχανα...

Στὸ μεταξύ, ὁ Καρτιὲ χύμησε ἀπάνω του, οὐρλιάζοντας:

— Πῶς τόλμησες καὶ ἄγγιξες τὴν ἁγία αὐτὴ γυναῖκα;... Κάποτε ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἐμοιαζε πολὺ τῆς Ὑβόν... Μιὰ νύχτα τὴ βρῆκα σχεδὸν στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου. Δὲν ξέρω ποιὸς ἦταν αὐτός... Τὴν ἔδιωξα, εἶναι τώρα σὲ ταξίδι... σὲ πολὺ μακρυνὸ ταξίδι!...

»Αὐτή, ὅμως, δὲν ἦταν ἡ Ὑβόν... Ἡ πραγματική, ἡ ἀγνὴ Ὑβὸν εἶναι αὐτὴ ποὺ βλέπεις μπροστά σου! Καὶ τόλμησες νὰ τὴ μολύνης μὲ τ' ἀκάθαρτα χέρια σου;... Θὰ σὲ σκοτώσω!...

...Οἱ γείτονες, ποὺ ἔτρεξαν σὲ λίγο στὸ σπίτι, ἀνασταταμένοι ἀπὸ δυνατὲς φωνές, βρῆκανε δυὸ μανιακοὺς τρελλούς, ποὺ πάλευαν μὲ λύσσα, προσπαθώντας ὁ ἕνας νὰ πνίξη τὸν ἄλλον...

*

Μονάχα ὕστερ' ἀπὸ δύο ἡμερῶν μεθοδικὲς ἔρευνες, ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὸ πτῶμα τῆς Ὑβόν, θαμμένο ὀρθιο σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ὑπογείου.

ΖΑΝ—ΚΛΩΝΤ ΠΡΑΝΤΟΝ

Ὁ Ντανιὲλ σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μιὰ γοητευτικὴ γυναῖκα...

—'Εκείνο ποὺ μοῦ φαίνεται περίεργο εἶναι πῶς ἐνῶ πίνω πάντα ἄσπρο κρασί, ἔχει κοκκινίσει ἡ μύτη μου!

— Τὸν κύριο θὰ μποροῦσα νὰ τὸν βολέψω σ' ἕνα παιδικὸ κρεβατάκι. Τὴν κυρία ὅμως ἀδύνατον!...

—"Αν τῶβρης, χρυσέ μου, μὲ τί ἔφτιαξα αὐτὴ τὴν ὡραία φούστα!..

—Σοῦ εἶπα τόσες φορὲς νὰ μὴ ρωτᾶς τοὺς πολιτικοὺς ἂν ἔχουν τίποτα νὰ δηλώσουν!...